

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ANTONOV
BILLIONAIRE
SERIES

BRATVA *Daddy*

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

K. C. CROWNE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BRATVA BABA

BİR MİLYARDER PATRON ROMANTİZMİ

K.C. CROWNE

Copyright © 2023 by K.C. Crowne

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Ayrıca yazan K.C.

Crowne Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49 Sonsöz
En Yüksek Teklifi Veren

(Önizleme) Yazar Hakkında

ALSOBYK.C.CROWNE

K.C. Crowne Amazon'un En Çok Satan 8 Kitabı Arasında

Tüm kitaplar Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZDİR ve tek başına okunabilir.

Antonov Milyarderler Serisi

En Yüksek Teklifi Veren | Bratva | Bratva'nın Sahibi | Daddy

Özgürlüğün Dağ Adamları Serisi

Dağ Adamı Bebek | Dağ Küçük | Dağ Tarafından Nakavt | Bebek İçin İçin Edilen Babasının Arkadaşı İçin | Dağ Adamı İçin Üçüzler | Dağ Tarafından Alınan | Dağ İçin Gizli Bebek Adamı | Adamı Adamı Adamı | Dağ Adamının Kazara Sürpriz | Dağ Adamının Hediyelerini Teslim Etmek | Dağ Babasının Kaderi | Şanslı Cazibesi | Rakibi | Dağ Dağ Küçük Kasaba Dağ Babası Dağ Dağ Adamının Adamının Adamının Adamının Noel Sürprizi | Hediyesi | Dağ Adamının Sevgilisi'yu | Big Daddy | Üç Dağ Adamıyla Havai Fişekler Etmek | Bay Doğru Taklit

Denver Doktorları Serisi

Doktorun Sırrı | Doktorun Sürpriz Doğumu | İrlandalı Doktorun Gizli Bebekleri | Milyonerin Sürpriz Üçüzleri | Doktorun Bebek Planı | Yeni Zelandalı Doktor Tarafından | Doktorun Görevler | Milyar Dolarlık Hata | İrlandalı Doktor Hediyesi | İrlandalı Doktorun Emirleri | İrlandalı Doktorun Sevgilisi | En İyi Arkadaşının Babası İçin Gizli Bebekler | Yan Kapıdaki Bebek Gizli | Mafya Doktoru İçin Gizli Bebekler |

Gümüş Tilki Babalar

Doktor Baba | Tabu Baba | Babanın En İyi Arkadaşı | Babanın Kanunu | Eski Erkek Babası | Kızı | Arkadaşının Eski En İyi Arkadaşının Kızı | Babanın Baba Babanın En İyi Arkadaşıyla | Noel Babasının Gizli | Vegas | Şaplantısı | Kraliyet İrlanda Kralı Baba |

Lumberjacks of Grizzly Falls Serisi

Lumberjacked | Oduncunun Bebeği |

Gökkuşağı Kanyonları Kovboy Serisi

Tabu Kovboy | Kovboyun Babaları | Bebeği Kovboy | Güney Cazibesi | Kovboyun Geline

Büyük Kötü Babalar Serisi

Büyük Kötü Doktor | Büyük Prens | Büyük Tabu Baba | Baba Kötü | Büyük | Büyük | Büyük | Büyük | Büyük | Büyük Kötü Dağ Kardeşleri | Kötü Kötü Kötü Patron | Kötü Dağ Adamı | Mühür | Şeker Baba |

Sakallı Kardeşler Dağ Adamı Serisi

Dağ Babası| Güzel ve Sakallı| Gelin ve Sakallı| Yapılı ve Sakallı|

Manhattan İtfaiyecileri Serisi

Büyük Kötü Bebeği İtfaiyecinin Kötü İtfaiyeci|_ Büyük Büyük Kötü İtfaiyeci Baba||

Spenser Kız Kardeşler Ters Harem Serisi

Men on a Mission| Dört İtfaiyeci ile Noel| Kirli Kovboylar

KC'nin Amazon Kataloğunun tamamına göz atın

Tüm kitaplar Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZDİR ve tek başına okunabilir.

DESKRIPTION

Karanlık sırrım mı?

**Beni dadı olarak işe alan bekar babanın kıyafetlerini yırtmak istiyorum.
Ama işin karanlık kısmı bu değil. Onu alaşağı edecek kadar yaklaşmak
için bu işi kabul ettim.
Tam olarak altı ayak altında.**

"Kendimi savunmayı biraz bilirim."

Bu bir yalan tabii ki.
Bir tükenmez kalemin ucuyla bir adamı dokuz farklı şekilde kolayca
öldürebilirim.

Dimitri Antonov sadık bir baba olabilir.
Göze hoş görüldüğünü söylemek de yetersiz bir ifade olur.

Ama onun ne kadar gerçek bir canavar olduğunu biliyorum.
Bana dokunmamak için ellerini yumruk yapan bir canavar. Ve şehvet dolu
gözleri içimi yakarken dişlerini sıkarak beni azarlayan bir tür.

**Dimitri Antonov gibi bir adam beni seve seve yutardı.
Ve ona izin verirsem nasıl biri merak etmeyi bırakmak için elimden
gelen her şeyi yapmalıyım...**

*Bu Dimitri Antonov'un hikâyesi. Şehirlerine ve kadınlarının kalplerine
hükmeden Antonov Bratva kardeşleri takip . Eğer Milyarder Patron'u
seviyorsanız,
Beklenmedik dönemeçlerle dolu bratva romantik gerilim Antonov kardeşleri
seveceğinizden emin olabilirsiniz.*

CHAPTER 1

I Mükemmel sakin, huzurlu bir sabah.
Ve sonra bomba patlar.

Arabam patlıyor, şiddetli güç cam ve metal parçalarını tehlikeli bir şekilde başımın yanından geçiriyor.

Kulaklarımda yüksek bir çınlama var. Arabamı saran yangının ısısı o kadar sıcak ve yoğun ki, biraz daha yaklaşıyordum beni diri diri yakabilirdi. Toplantı geciktiği için şanslıyım; aksi takdirde direksiyon başında paramparça olabilirdim.

Bu bir kaos.

Patlama o kadar güçlüydü ki tüm şehir bloğunu sarstı. Yayalar dağıldı, kör panikleriyle neredeyse birbirlerine çelme takıyorlardı. Yerel vitrinlerin camları kırıldı; yanına park ettiğim araçlar tanınmayacak hale geldi. Sabahın keskin havasına siyah dumanlar yükseliyor, uzaktaki siren sesleri çığınca çığlıklara karışıyordu.

"İyi misiniz efendim?" diye sordu korumam Boris telaşla.

Bir iniltiyle kendimi soğuk zeminden kaldırdım ve takım elbisemin üzerindeki tozu fırçaladım. "Çok iyi bir çalar saatti."

"Seni güvenli bir yere götürmem gerek. Bu Aminoffların işi olabilir."

Başımı salladım. İlk şok geçtiğine göre, şaşırtıcı derecede sakinim. Panik bana hizmet etmiyor. "Aminofflar değil. Onlarla daha geçen hafta bir toplantı yaptık. Şu anda aramız çok iyi."

"Şimdi," diye vurguluyor Boris. "Eğer Mikhail'in barışı sağlamasına yardım etmemiş olsaydın-" "Bekle, bu da ne?" Daha iyi görebilmek için dumanın arkasından kısararak soruyorum.

Gözlerim genç bir kadının hareketsiz yattığı yere düşüyor. Patlamaya yakalanmış bir yaya mı? Hâlâ hayatta olduğunu bilmemin tek nedeni göğsünün hafifçe inip kalkmasını yakalayabilmem.

Mantık bana kaçmamı söylüyor. Polis her an burada olabilir. Ahlakım yardım etmemi söylüyor.

Ayrıca, ben *hiçbir şeyden* kaçmam.

Beynim harekete geçmeye fırsat bulamadan bacaklarım beni ileri taşıyor. Boris'in bana geri dönmem için bağırdığını, bunun güvenli olmadığını haykırdığını belli belirsiz fark ediyorum. Umurumda değil. Eğer bu gerçekten bir Bratva savaşının başlangıcıysa, masum bir seyirci çapraz ateşte kalmış demektir. Bir sivil benim için yapılmış bir bombadan dolayı acı çekerken boş boş duramam.

Dikkatlice genç kadını kontrol ediyorum. Nabızı güçlü ve gayet iyi nefes alıyor. Muhtemelen patlamanın etkisiyle bayılmış. Ellерinde ve dirseklerinde düştüğü yerde birkaç küçük sıyrık var ama kırık yok gibi görünüyor. Yine de dikkatimi çeken şey bu değil.

Muhteşem bir kız.

Burada, kollarımda, Uyuyan Güzel'in yüzü dingin. Hatta melek gibi. Uzun sarı saçları o kadar yumuşak ki, yıldız ışığından da yapılmış olabilir. Dudakları dolgun ve kırmızı, kirpikleri uzun ve kıvrık. Bir sanat eseri. Şu an yıldızlardan etkilenmenin ne yeri ne de zamanı, ama ona bir süre daha bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Hey," diyorum, dikkatini çekmeye çalışarak. "Hey, ."

Kıpırdanıyor, inerken kaşları çatılıyor. Gözleri çırpınarak açılıyor ve gökyüzünü utandıracak kadar canlı bebek mavileri ortaya çıkıyor. Daha önce bu kadar nefes kesici bir kadınla tanıştığımı sanmıyorum. Belki *de* o gerçekten bir melektir.

Umutsuzca beni uzaklaştırmaya çalışan bir melek.

"Bırak beni!" diye bağırıyor.

"Kıpırdama," diyorum sertçe. "Patlamaya çok yakındın. İç travma geçirmiş olabilirsin."

Melek bana göz kırpmıyor, yumuşak yüz hatlarını şaşkınlık kaplıyor. "Patlama mı? Ne..." Etrafındaki enkaza bakıyor, giderek daha da telaşlanıyor. "Ne oldu? Hayır, bu-"

"Sakin ol," diye nazikçe ısrar ediyorum. Zavallı kadın belli ki kendini kaybetmiş. "Her şey yoluna girecek. Sizi şuradaki banka götüreceğim, sonra da bir ambulans çağıracağım."

İlk şokunu atlatmaya çalışırken ağzından tek bir kelime bile çıkmıyor. Kolaylıkla onu kollarıma aldım ve hızla en yakındaki halk bankına doğru . Şaşkınlık içinde bana yapıştı, gözleri yaşlarla dolmuştu. Onu nazikçe yere bıraktıktan sonra takım elbisemin ceketini çıkarıp titremesini engellemek için omuzlarına örtüyorum.

"Boris," diye bağıyorum.

"Evet, efendim." Telefonunu çıkarıp acil servisi arıyor, benim emrim konuşulmuyor.

"Bana bak," diyorum kadına, dikkatini çekmek için elimden geleni yapıyorum. Bir yerlere bakmaya devam ediyor, gözlerinde dehşetle arabamın yanan kalıntılarına bakıyor. "Artık güvendesiniz bayan. Adınız nedir?"

"Bir şeyler gitti," diye mırıldanıyor, kadar sessiz ki neredeyse kaçırıyorum. "Ne oldu?"

"Yok bir şey. I..." Bir elini başına götürerek hayal kırıklığı içinde ofluyor. "Gitmem gerekiyor."

"Gitmek mi?" . "En azından sağlık görevlilerinin sana bakmasına izin ver." "Hayır, hayır, yapmalıyım-"

Kadın o kadar hızlı ayağa kalkıyor ki tökezliyor. Onu kollarımla yakalayabilecek kadar yakınımda olmam iyi bir şey. Onu dirseklerinden dikkatlice kavrayıp destek oluyorum. Zavallı şey.

"Sakin ol, sakın ol. Acelen ne?"

Bebek mavileri uçuşuyor ve benimkilere kilitleniyor. Bir an için hipnotize oldum. Kim bu garip kadın? Ve neden bana böyle bakmaya devam ediyor - aşinalıkla? Hayır, bu olamaz. Bu kadını hayatımda hiç görmedim.

Umarım beyin sarsıntısı geçirmiyorumdur.

"Anlamıyorsun," diye ısrar ediyor. "Burada olmamalıyım. Olmamalıyım..."

bir anlam veremiyorum, ama ayak diremeliyim. İsteyeceğim son şey, kafası karışıkken kendine zarar verdiğini görmek. "Seni rahat bırakacağım, tamam mı? Sadece bir sağlık görevlisinin sana bakmasına izin vereceğine söz ver."

"Tamam," diye kekeleyerek tekrar yerine oturuyor. Vücudu sanki dünyanın yükünü omuzlarında taşıyormuş gibi çöküyor.

Yavaşça uzaklaşıyorum ve Boris'e dönüyorum.

"Mikhail'i ara," diye talimat verdim. "Kardeşimi uyarmamız gerekiyor. Eğer bu düşmanlarımızdan birinin saldırısıysa, bir an önce işin aslını öğrenmeliyiz. Bugünkü diğer toplantılarımı da iptal et. Eğer bundan kim sorumluydu"

Bu saldırıda hala hayatta olduğum anlaşılsa, muhtemelen tekrar peşime düşmeye çalışacaklardır."

Boris başını sallar. "Evet, efendim, kesinlikle.

Yaralanmadığınızdan emin misiniz?" "Yağmur gibi."

"Peki ya kadın?"

"O-" Dönüyorum ve kısa bir süre duruyorum.

Ceketim bankın üzerinde buruş buruş duruyor ama o hiçbir yerde yok.

CHAPTER 2

W *Ne oldu?*

Patlamaya giden olayları kafamda tekrar tekrar yaşıyorum, hiç bitmeyen bir tekrar. Edvard'ın talimatlarını harfiyen yerine getirdim.

Peki neden arabaya yerleştirdiğim bomba erken patladı?

Otel odama boğuk bir iniltiyle tökezleyerek girdim. Kaslarım ağrıyor ve eklemelerim sızlıyor. Kulaklarımda bir türlü kurtulamadığım sinir bozucu, tiz bir uğultu var.

Lanet olsun! Aylarca süren dikkatli hazırlıklar kelimenin tam anlamıyla duman oldu.

Oda bir dinlenme yerinden çok bir komuta merkezine benziyor. Haritalar, şemalar, dosyalar ve basılı resimler her yerde, yatağın üzerine dağılmış durumda, diğer belgeler ise ucuz alçıpana tutturulmuş. Çirkin bir görüntü, ama ben alanımı temiz ve düzenli tutmaya odaklanmış değilim. Bir günlük paket servis kaplarından, dağınık yatağımdan ve yoluma çıkan tüm bu dağınıklıktan daha büyük sorunlarım var.

Tek umursadığım Dimitri Antonov'u

öldürmek. Babamı öldüren piçi.

Strateji masasına dönüşen otel masama doğru yürüyorum. Tüm kâğıtları karıştırarak Edvard'ın bana verdiği bomba şemalarını buluyorum. Gözlerim ayrıntıların, her bir talimatın üzerinde geziniyor, gözyaşlarımdan tehdidiyle görüşüm bulanıklaşıyor. Neyin yanlış gittiğini anlamıyorum. Her şeyi mükemmel yapmıştım ama...

Böyle bir fırsatı bir daha ne zaman yakalayacağımı bilemiyorum. kadar kızgınlım ki, inciklerimi morarana kadar tekmelemek istiyorum. Bunun olmaması gerekiyordu.

Bu şekilde. Onu takip etmek, günlük rutinini incelemek için geçen onca hafta boşunaydı.

Dimitri Antonov'un saat yedi sularında kasap dükkanından çıkıp aylık koruma ücretini almaya gitmesi gerekiyordu. Gözlemlerime göre, inanılmaz dakik bir adam olduğunu fark ettim. Bu yüzden saat beşte geldiğinde işlerin yolunda gideceğini biliyordum. En azından ben öyle sanıyordum.

Hızlıca çalıştım, arabasına kaldırımdan yaklaştım, gözden uzak durmak için alçakta kaldım. Tek yapmam gereken aracının altına girip bombayı arabanın altına yerleştirmek, zamanlayıcıyı on beş dakikaya ayarlamak ve oradan uzaklaşmaktı. Bölgeden görünmeden ayrılmam için fazlasıyla yeterli bir süre olmalıydı.

Ama Dimitri Antonov kasap dükkanından erken çıktı. Kendime bunun önemli bir şey olmadığını söylemeye çalıştım. Bomba o yoldayken patlayacaktı. Ama patlamaya başkalarının da yakalanabileceği düşüncesi, sabahın erken saatlerinde trafiğe yakalanan insanlar midemi sıkıştırdı. Masum kimsenin zarar görmesini istemiyorum. İntikamcı olabilirim ama kalpsiz değilim. Ölmesini istediğim tek kişi Antonov Bratva'nın sağ kolu.

Ve sonra bomba lanet arabaya ulaşmadan patladı.

Sıcaklığını hala tenimde hissedebiliyorum. Şarapnel bana isabet etmemesi bir mucize, ancak birkaç küçük yanık ve kafamda kötü bir şişlik oluştu. *Kendime* geldiğimde görmeyi beklediğim son şey oydu, beni öyle bir ilgi ve özenle kollarına almıştı ki neredeyse inanamayacaktım. Onu ilk kez bu kadar yakından ve kişisel olarak görmek bana kendimi...

Garip. Başiboş. Koyu kahverengi gözlerinde ve çenesinin keskin hatlarında kaybolmuş.

Oradan çıkmak zorundaydım ama bana izin vermedi.

Onun yerine oturmama yardım etti ve yaralarımı kontrol etti. Hatta bir centilmen gibi bana lanet ceketini bile verdi. Onu içime çekerken tüm vücudum titredi, kolonyası çam ormanı gibi derin ve zengindi. Ne denediysem ona bakmaktan kendimi alamadım. Kendime bunun şok olduğunu söyledim. Babamın hayatını söndüren ellerle benimle ilgilenmesinin şoku.

Telefonum çaldı. Rastgele bir benzin istasyonundan aldığım ucuz bir kullanan at telefon. Patlamanın etkisinden kurtulmuş, dayanıklı bir Nokia çevirmeli telefon. Bu numaradan beni arayabileceğini bilen tek bir kişi var.

"Edvard!" Telefonu açar açmaz ahizeye doğru bağıyorum. "Edvard, bana verdiğin şemalar bok gibiydi!"

Kıkırdıyor, en ufak bir ciddiyet belirtisi yok. "Anladığım kadarıyla işler iyi gitmedi?"

"Tanrım, seni ne uyardı?"

"Rahatlamana ihtiyacım var Natalya. Şemalar gayet iyiydi. Rus Ordusu tarafından onlarca yıldır kullanılıyorlar."

"Öyle mi? Günümüz ordusu gibi mi? Yoksa bu Soğuk Savaş öncesinden kalma bir şey mi?"

"Hatalar olur, Nat. Belki bir kabloyu yanlış yere koymuşsundur?"

"Ben hata yapmam," diye sertçe çıkıştım. "Riskler bu kadar yüksekken olmaz. Şimdi Antonov'lar yüksek alarmda olacaklar. Bir daha ne zaman şansım olacağını kim bilebilir?"

"Merak etme."

"Endişelenme mi?" İnanamayarak yankıladım. "Bu konuda nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?"

"Çünkü zaten bir yedek planım var," diye açıklıyor. "Mesafeni koruyabileceğini umuyordum. İnsanların incindiğini görmekten hoşlanmadığını kendin söyledin-"

"İstemiyorum," diyorum çabucak, içim içime sığmıyor. Dışarıdan bakıldığında saçma bir fikir gibi görüldüğünün farkındayım. Burada bir adamı öldürmeye çalışıyorum ama onun acı çektiğini görmek için gerekenlere sahip değilim. Tüm bu plan en başından beri içimi çatışma ile doldurdu.

Doktor olmam gerekiyordu. Babam sokaklarda acımasızca vurulmadan önce, tıp fakültesine hayatları *kurtarmak* için gittim, sonlandırmak için değil. Her zaman insanlara yardım etmek, acılarını dindirmek istedim. Çağrı aldığımda ihtisasımın son yılındaydım ve yaptığım her şeyi bırakmak zorunda kaldım. Bu ironinin beni hasta ettiğini söylediğimde inanın bana.

Artık her şey farklı.

İntikamımı alana kadar, Dimitri yerin iki metre altına inene kadar, dinlenmeyeceğim.

"Korkarım başka seçeneğiniz yok," diyor Edvard nazikçe. "Antonov ailesinin bir hizmetçi aradığını duydum."

Yatağın kenarına oturdum, zihnim dönüyordu. "Bir hizmetçi mi?" "Bu seni hedefe bir kol mesafesinde tutacaktır."

"Hayır, biliyorum ama..." Boğazımın arkasına yerleşen yapışkan yumruyu yutmaya çalışıyorum. Zar zor nefes alabiliyorum, hala bu sabahki talihsizliğin etkisindeyim.

Onu çıplak ellerimle öldürecek kadar yakın olma düşüncesi... Bunu dört gözle beklemiyorum ama yapılması gerekiyor. "Kaynağın ne kadar güvenilir?" diye sordum. "Senin boktan bomba şemaların kadar mı güvenilir?"

Edvard yine kıkırdıyor. Onu tanıdığım onca zaman boyunca, ses tonuma alındığını hiç sanmıyorum. Alındıysa da belli etmiyor. "Kaynağıma güvenilebilir. Eğer ilgilenirsen senin için bir iş görüşmesi ayarlayabilirim."

Ağır bir iç geçirdim. "Elbette öyleyim. Dediğin gibi, başka seçeneğim yok."

". Ayarlamaları yapacağım ve detayları size mesaj atacağım."

"Teşekkür ," diye mırıldanıyorum zayıfça. Aniden bir şey fark . "Bekle! Neye benzediğimi biliyor."

Edvard bir an sessiz kaldı. "Bombayı yerleştirdiğini gördü mü?"

"Hayır. Hayır, hiç sanmıyorum. Benim sadece şanssız bir yaya olduğumu düşündüğünden eminim."

"O zaman bir şeyler bulacaksın. Tesadüflerle oyna," diyor. "O zaman çabuk ol. Gir ve çık. İşi bitir. Bunu yapabileceğini biliyorum."

"Yardımlarınız için teşekkür ederim. Ve bana inandığın için."

"Viktor benim eski bir arkadaşım," diyor ciddiyetle. "Neredeyse kardeşim sayılırdı. Dimitri Antonov'un ölmesini isteyen tek kişi sen değilsin. Seni elimden geldiğince destekleyeceğim."

Arama sona erdi.

Yanağımın içini çiğniyorum, öfke ve nefret midemin çukurunda kaynıyor. Beni tüketiyor, parçalamakla tehdit ediyor. Şimdilik, bunu nasıl yapacağımı düşünmem gerekiyor. Boğazına bir bıçak mı? Zehir mi? Babama yaptığı gibi onu iki gözünün ortasından vurmak mı?

Kalbim, her biri korkunç ve dehşet verici olan tüm olasılıklar karşısında hızla çarpıyor. Bunu *gerçekten* yapmak istemiyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, çok yorgunum. Yorgunum, korkuyorum ve dağılıyorum ama kendimi dinlenmeye bırakamam. Daha sonra bunun için bolca zamanım olacak.

Bu benim son şansım olabilir. Polisin bana yardım etmeyeceği kesin. Antonov Bratva Moskova'daki departmanın yarısına sahipken olmaz. Babamın davasını her ilerletmeye çalıştığımda, onlara her kanıt sunmaya çalıştığımda, her zaman 'bir şey çıktı' ya da 'hemen ilgileneceğiz' oldu. Bir yıl geçti ve hiçbir şey yapılmadı. Bu gidişle babam adaleti asla göremeyecek.

Eskilerin dediği gibi: Bir şeyin doğru yapılmasını istiyorsan, onu kendin yapmalısın.

Ve bu sefer, başarısız olmayacağım.

CHAPTER 3

"W Tekrar hoş geldiniz efendim," diyor Dahlia, amaşır sepetini yakındaki masaya bırakırken. Altmışlı yaşlarının ortasında, gri saçlı bir kadın.

uzun siyah saçlarının arasından süzölüyor. Bu kadar kısa boylu bir kadın için bir boğa kadar güçlü ve bir o kadar da enerjik. İnce burnunun köprüsünde bir çift kısık gözlük duruyor. "Bu kadar erken dönmeni beklemiyordum."

"Planlarda bir değişiklik oldu," diyorum.

"Sanırım bu iyi bir şey. Tüm haberlerde bu var! Şehrin diğer tarafında bir patlama olmuş. İnsanların güvenliği için birçok ana yol kapatıldı."

Neredeyse kıkırdayacaktım. "Ah, bu benim hatam olabilir."

"Pardon, efendim?"

"Hiçbir şey."

Arkamda, ön kapının açıldığını duyuyorum. Annem Catherina'nın tiz sesi, ben onu görmeden çok önce kulaklarıma ulaşıyor.

"Onu içeri götürün," diye emrediyor birine, muhtemelen Boris'e. Catherina, etkileyici bir vizon palto ve cilalı deri çizmeler giymiş, başı dik, göğü gururla kabarmış bir halde mutfağa girer. İfadesi her zamanki gibi sert, ince dudakları bir çizgi halinde bastırılmış ve iğne inceliğindeki kaşları çatılmış.

"Darmadağınıksın," diye yorumluyor beni şöyle bir süzerek. "Saında cam var."

Elimi başıma götürüyorum. Kilitlerimin arasına küçük cam parçaları sıkışmış. "Endişelenecek bir şey yok," diye onu temin ediyorum.

Tekerlekli sandalyesinin gıcırtısı Lev'in mutfağa gelişini haber veriyor, Boris onu özenle ileriye doğru itiyor. Babam sandalyesinde oturuyor, büyük ölçüde tepkisiz, yine de o karanlık gözlerinde bir aşinalık titreşimi olduğundan eminim.

Babamın hikâyesi trajedi ve talihsizliklerle dolu, hüznünlü bir hikâyedir. Tüm hayatımı onun öldüğüne inanarak geçirdim. Onu amcamın emriyle Rusya'nın en kuzeyindeki küçük bir liman kasabasında kilit altında unutulmuş olarak bulduğumda yaşadığım şaşkınlığı bir düşünün. Pek konuşmuyor. Doktorlar yetenekli olduğunu düşünmüyor. Konstantin'in ona uyguladığı tedavi zihnini geri dönülmez bir şekilde tahrip etmiş. Babam boş gözlerle uzaklara bakıyor.

Catherina bana yaklaştı. "Lev'i senin ısrarın üzerine getirdim. Ben şahsen bunun bir anlamı olduğunu düşünmüyorum."

"Bence ailesinin yanında olmak ona iyi gelecektir," diyorum. "Babam çok uzun zamandır izole edilmiş durumda. Onu insanların arasında olmaya alıştırmak durumunun iyileşmesine yardımcı olabilir."

"Ne? Birdenbire doktor mu oldun?"

Tartışmak istiyorum ama Catherina'nın insanı yıpratıcı bir tarzı var. Aşırı eleştirel, asla söyleyecek güzel bir şeyi yok, her zaman memnuniyetsiz. Kendince bizi sevdiğini biliyorum ama bu sinirlerimi anlamına .

"Onu iki hafta içinde alacağım," diyor Catherina. "O zamana kadar Fransa'da olacağım."

"Tam olarak ne yapıyorsun?"

"Paris'te bulunan bir bilişsel uzmana yönlendirildim. Onu bir rehabilitasyon programına sokmayı umuyorum. Son teknoloji ürünü ya da tamamen saçmalık. Herhangi bir karar vermeden önce tesisleri bizzat görmek istiyorum."

Onu başımdan savma düşüncesi beni mutlu etse de hâlâ endişeliyim. "Bunun akıllıca olduğuna emin misin? Arabam daha iki saat önce havaya uçtu."

"O *sen miydin*?" Benim iyiliğim için biraz endişeleniyor gibi görünmesini ciddiye alıyorum ama Catherina hemen alay ediyor. "Korumalarım var," diyor topuklarının üzerinde dönüp gitmeden önce.

Ne hoş bir kadın. Bu elma ağaçtan *uzağa* düştüğü için minnettarım.

Arkamda Dahlia dikkatini Lev'e yöneltti. "Onun için çay odasının perdelerini açtım, efendim," diye bilgi verdi. "Biraz güneş ışığından hoşlanabileceğini düşündüm."

"Çok ," diye cevap veriyorum.

"Bay Antonov'u elimden geldiğince sık kontrol edeceğim, ancak ev işleri ve röportajlar arasında ellerim biraz bağlı."

Kulaklarım diken diken oldu. "Röportajlar mı?"

"Yeni bir hizmetçi için, efendim. Geçen hafta bana yardım edecek birini getirmem için izin vermiştiniz."

Bu bir anıyı canlandırıyor. Doğru ya. Dahlia'nın ne kadar çok işi olduğunu fark etmiştim. Yaptığı iş için ona iyi bir ücret ödediğimden emin olsam da, tüm bu sorumluluğu ona yüklemenin adil olmadığını düşündüm. Yarı bakıcı yarı hizmetçi olmak için kayıt yaptırmadığına eminim. Ayrıca, nakit sıkıntısı çekiyor değilim. Ekstra yardımı karşılayabilirim.

Bu sabah yaşanan bombalı araç olayı tereddüt etmemin tek nedeni. Zamanlama ideal değil. İçimden gelen tepki, ev halkının güvenliğini sağlayana kadar tüm görüşmeleri iptal etmek. Evimde yabancılarla uğraşmak isteyeceğim son şey. Beni hedef alan kişi rahat edemeyecek kadar yaklaştı. İş bitirmek için doğruca kapımdan içeri girme ihtimalleri nedir?

Ancak kapı çalındığında itiraz etmek için çok geçtir.

Dahlia, "Ah, bu ilk görüşülen kişi olmalı," diyor.

İçimden bir ses onları göndermemi söylüyor ama hizmetçim şaşırtıcı derecede çevik. Beni geçip ön kapıya gidiyor ve kapıyı zorlayarak açıyor. Tüm potansiyel adaylar randevuları planlanmadan önce güvenlik ekibim tarafından incelenirdi, ancak kimsenin tedirgin olduğum için beni suçlayabileceğini sanmıyorum.

Dahlia'yı fuayeye kadar takip ettim, ona her zaman bir korumanın eşlik etmesini söylemek üzereydim ki-

"Tatiana?" Nefes alıyorum.

Kadını neredeyse iki yıldır görmedim. Gafil avlandım. Çok kısa bir süre çıktık, ortak bir iş bağlantısı aracılığıyla bir partide birbirimizle tanıştırıldık. Birkaç haftadan fazla sürmeyen kısa bir ilişkiydi. İyi şartlarda ayrıldık, ancak arkadaş kalma iddiasını sürdürme zahmetine girmedik. Ancak beni rahatsız eden onun beklenmedik varlığı değil.

Beni en çok rahatsız eden şey kucağında taşıdığı çocuk. Ve tıpkı bana benziyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Korumalarımı nasıl geçtin?"

Çocuğa bakarken beynimin kızardığının kokusunu alabiliyorum. Benim koyu kahverengi gözlerime ve daha da koyu kahverengi saçlara sahip. Birbirimize benzediğimizi

Antonov genleri damarlarında dolaşıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor Tatiana. Günlerdir uyumamış gibi görünüyor. "Ama artık bunu yapamam."

"Ne-"

Tatiana çocuğu uzattı. Beceriksizce onu kollarıma almaktan başka çarem yok. "Adı Simon. Bir yaşında. Artık senin."

Başım dönüyor. Lanet olsun, sanırım gerek. Tüm bunlar benim için çok fazla.

Çocuğa bakıyorum. Simon'a. Minik elleriyle takım elbisemin yakalarını kavrayarak bana gülümsüyor. Bu benim... *oğlum* mu?

"Anlamıyorum," diyorum bakışlarımı ona çevirerek. "Bu nasıl oldu... Neden bana ondan sadece şimdi bahsediyorsun?"

"Kim olduğunu biliyorum Dimitri," diyor ve büyük bir spor çantasını hızla Dahlia'nın kollarına itiyor. "Çocuğuna hamile olduğumu öğrendiğimde bilmeni istemedim çünkü... Şey, onun bu hayatta büyümesini istemedim."

Sersemlediğimi söylemek hafif kalır. Eşit derecede şaşkın, incinmiş, gafil avlanmış, kızgın ve şaşkınım. Tüm bunları sindirmek için çok daha fazla bilgiye ve zamana ihtiyacım var.

"Ama neden şimdi?" Şaşkınlıkla sordum.

"Bunu tek başıma yapabileceğimi düşünmüştüm," diye itiraf ediyor Tatiana yaşlı gözlerini silerek. "Bekâr annelik numarasının altından kalkabileceğimi sandım ama yapamam. Sen benden çok daha zenginsin. Ona daha iyi bir hayat sağlayabilirsin."

"Bekle bir saniye-"

"Ben bunu yapamam. Ben sadece... Ben anne olmak için biçilmiş kaftan değilim." "Peki sence ben *baba* olmak için biçilmiş kaftan mıyım?"

"Gitmem gerek."

"Bekle bir saniye!"

Göz açıp kapayıncaya kadar, o gitti. Kollarımdaki çocuk ağlamaya başlıyor, yumuşak inilti kulak tırmalayan feryatlara dönüşüyor. Ne yapacağımı bilemiyor, öfkemin ötesini zar zor görebiliyordum.

Bunu nasıl yapabildi? Sadece bana değil, çocuğa da? Vücudumda bir ebeveynlik kemiği yok, ama bir milyon yıl içinde asla çocuğumu terk etmem. Bu benim için akıl almaz bir şey. Hatta zalimce. Bu çocuk-Simon- bundan çok daha fazlasını hak ediyor.

Çocuğu susturuyorum, sırtını ritmik bir şekilde sıvazlarken onu göğsüme bastırıyorum. En büyük kardeşim Mikhail'in kendi küçük çocukları var. Deniyorum

Simon'ı yatıştırmayı umarak sakın tavrını kopyaladı. İşe yaramıyor.

"Ah, ," diye mırıldandı Dahlia . "Ne korkunç bir kadın!

Gitmesini engellemeye çalışmalı mıyım? Belki onunla konuşursan..."

Başımı salladım. "Kararını çoktan verdiği çok açık." "Sen ne yapacaksın?"

Güzel soru. Ne yapacağım ben?

Çocuğa bakmadan edemem. Ama Bratva'ya karşı görevlerim ve babamla ilgilenmek arasında, bir çocuğa bakacak zamanı nereden bulacağım? Uyuması için bir beşiğe, uygun yiyeceğe, eğlenmesi için oyuncaklara ihtiyacı var. Sanki evren bana bir şey söylemeye çalışıyor - tüm bu dünyayı sarsan sürprizler bana sol alandan çarpıyor - ama mesajı nasıl çözeceğime dair hiçbir fikrim yok.

"Kardeşlerimi aramam gerek."

CHAPTER 4

MEn büyük ağabeyim Mikhail, raporumun sonunu duyunca yüzünü buruşturdu. Artık ifadesine dikkat etme konusunda oldukça iyi. Etrafta koşturan çocukları var. Eskiden Mikhail'in tek bir bakışı bile ürkek bir stajyerin korkusundan bayılmasına neden olabilirdi. Her zaman hesaba katılması gereken bir güç oldu, bu yüzden CEO'luktan koca bir Bratva'nın başına geçmesi mantıklıydı. Liderlik etmek için doğmuş.

Ve ağabeyim nereye giderse gitsin, ben hep onun yanında olacağım. "Kimse sorumluluk almıyor," diyorum.

"Bu işin peşini bırakmayacağım Dimitri. Sana yapılan bir saldırı hepimize yapılmış demektir. Suçlu *biri* var ve kim olduğunu bulana kadar rahat etmeyeceğim."

"Adamlarımız şehri taramaya başladı bile. Bir şeylerin ortaya çıkması kaçınılmaz. Bir savaş çıkacağını düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Mikhail homurdanıyor. En üst katta, küçük çocuklarının göremeyeceği bir yere gizlenmiş ev ofisindeyiz. Anladığım kadarıyla baldızım Aurora yeğenlerimi okuldan almaya gitmiş.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor, "ama daha somut kanıtlar elde edene kadar parmakla göstermenin bir anlamı yok. Birkaç telefon görüşmesi yapacağım, bakalım muhbirlerimden herhangi biri ilgi çekici bir fısıltı duymuş mu?"

Kollarımı kavuşturuyorum. "Belki de birinin bana yeni bir araba borcu olduğunu söylersin."

Kardeşim gülüyor. Kötü niyetli olmadığını anlayacak kadar iyi tanıyorum onu. Aksine, durumu hafife alması beni de güldürüyor. Biraz kara mizah kimseyi öldürmez.

"Çocuk ne olacak?" diye sorar.

"İyi. Güzel."

"İyi bir zamanlama değil," diye .

"Öyle mi dersin?"

Homurdanıyorum.

"Bu nasıl oldu? Korunmadın mı?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Seninle seks hayatımı tartışmamayı tercih ederim, Misha. Ama evet, yaptım. Hatalı bir prezervatif ya da öyle bir şey olmalı."

"Tatiana' yatmadığından emin misin?"

"Evet, eminim. Çocuk tıpatıp bana benziyor ama yine de babalık testi yaptıracağım. Her ihtimale karşı."

"Haberlerle nasıl başa çıkıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Gerçekten mi? Kendimi kum torbası gibi hissediyorum. Baba olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ama Sandra, Charlotte ve Frederick'le aran çok iyi. Sana bayılıyorlar."

"Evet, ama ben onların *amcasıyım*. Onları şımartmakta iyiyim ama diğer konularda o kadar iyi değilim."

"Diğer şeyler mi?"

"Onları disipline etmek. Onları beslemek. Bunlar tipik olarak *eğlenceli amca* iş tanımı."

"Kesinlikle bir öğrenme eğrisi var. Pyotr ve Luka'ya henüz söylemedin mi?"

Küçük ikizim Pyotr ve en küçük kardeşim Luka, yaklaşık beş yıl önce Konstantin'le yaptığımız büyük hesaplaşmadan sonra New York'a dönmeye karar verdiler. Mikhail ve benim geride bıraktığımız siber güvenlik işiyle birilerinin ilgilenmesi gerekiyordu.

"Dün gece Luka'ya mesaj attım," diye açıklıyorum. "Küçük pislik beni okumaya bıraktı." "Şaşırtıcı değil."

"Ve Pyotr beni sadece gülmek için aradı, gerçi daha sonra çocuk için bazı oyuncaklar göndereceğini söyledi. Aletini asla deliye sokmamakla ilgili bir şeylerden bahsetti."

"Bu da şaşırtıcı değil." Mikhail'in ifadesi çok daha ciddi bir hale bürünüyor. "Görünüşe göre ellerin dolu. Babam nasıl? Onu buraya getirirdim ama gelip giden insanlar var ve bunun onun için çok rahatsız edici olacağından endişeleniyorum."

"Durumu iyi. Daha iyi." Pencereden dışarı bakıyorum. Görünüşe bakılırsa neredeyse öğlen .

"Şimdi onu kim izliyor?"

"Hizmetçim."

"Kalifiye mi?"

"Hayır. Ona göz kulak olabileceğimi düşünmüştüm ama bu bebek gelmeden önceydi. Bir dadı tutmayı düşünmem gerekecek."

Kardeşim şüpheli bir kaşını kaldırıyor. "Onları iyice incelemeniz gerekecek."

"Evet, biliyorum."

Ve Tanrım, ben hiç. Beni paramparça etmeye çalışan her kimse hâlâ dışarıda bir yerde. Şu an evime yeni birini getirmek için uygun bir zaman değil ama başka seçeneğim de yok. Birini işe almadan önce ekibimin kapsamlı bir geçmiş araştırması yapması gerekecek.

"Rachman'larla görüşmeler sırasında bana katılman hâlâ uygun mu?" diye soruyor kardeşim. "Sana izin verebilirim eğer-"

"Hayır, hayır," diyorum aceleyle. "Uzun zamandır bu satın alma üzerinde çalışıyoruz. Bana orada ihtiyacınız var. Seninle masaya oturmayı kabul etmelerinin tek nedeni *beni* sevmeleri."

Mikhail huffs. "Arkadaş edinme konusunda her zaman daha iyiydin."

"Arkadaş olduğumuzu söyleyemem, Misha. Daha çok ara sıra poker arkadaşı gibiyiz."

"Bu anlaşmayı yapmamız gerekiyor," diyor. "Eğer Rachman'ları mülklerinden çıkarabilirsek, Moskova'nın yarısı bizim kontrolümüzde olacak."

"Biliyorum. Bu *benim* planımdı, hatırladın mı?"

Alt katta, çocukların tanıdık seslerini ve karo zeminler üzerinde gıcırdayan ayakkabılarını duyuyorum. Yeğenlerim ve yeğenim her zamanki gibi şamatacı sesler çıkarıyor, eve girerken kıkırdıyor ve ciyaklıyorlar. Mikhail bir anda sandalyesinden kalktı. Kardeşimi çok iyi tanırım. Yüzü ifadesiz olabilir ama ofisinden çıkıp merdivenlerden inerkenki hızı bana çocuklarını ve karısını görmekten ne kadar heyecan duyduğunu anlatıyor.

"Baba!" Sandra ve Charlotte birlikte haykırıyor ve ona sarılmak için koşuyorlar.

"Peki ya ben?" İçten bir kıkırdamayla soruyorum.

"Dima Amca!" diye çığlık atan ikizler bir sonraki hamlede beni yakaladılar.

"Tüm dünyadaki en sevdiğim kızlar nasıl?" diye sordum. "Okulda eğlenceli bir şeyler yaptınız mı?"

"Resimler çizdik," diye açıklıyor Charlotte.

"Ve bizim sınıftan bir çocuk, Tomas, biraz boya yedi ve başı belaya girdi."

Gülüyorum. "Çok acıkmış olmalı."

Beni karşılayan bir sonraki Aurora oldu. Beni selamlamak için kocaman sarılıyor ve yanağıma iffetli bir öpücük konduruyor. "Mikhail bana mesaj attı," diye kulağıma fısıldıyor. "Araba bombası mı? Tanrım, iyi misin?"

Çocuklar Mikhail'e okul kütüphanesinden getirdikleri yeni bir resimli kitabı gösterirken dikkatleri o kadar dağınık ki bize aldırış etmiyorlar. Gizlice başımı sallıyorum. "Yaşayacağım. Yalan söylemeyeceğim, kıl payı kurtuldum."

"Peki bir oğlunuz olduğunu duydum?"

Derin bir nefes alıyorum. "Dürüstçe mi? Ben de en az senin kadar şaşkınım. Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sen neden ? Çocuklarla aran çok iyi." "Mikhail de öyle dedi."

"Öylesin."

"Başkasının çocuğu olmaları ile *benim* çocuğum olmaları arasında fark var." Şakaklarımı ovuşturuyorum, gözlerimin arkasında hissettiğim migreni uzaklaştırmak için dua ediyorum. "Sadece gafil avlandım, hepsi bu."

Aurora destekleyici bir tavırla kolumu ovuyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, tamam mı? Frederick'in eski kıyafetleri ve oyuncakları hâlâ bende. Muhafızlardan birine onları gönderteceğim. Böylece her şeye sıfırdan başlamak zorunda ."

Rahat bir nefes aldım. "Sen benim en sevdiğim baldızımsın, bunu biliyor musun?"

Homurdanıyor. "Ben senin *tek* baldızınım."

"Gitsem iyi olacak. Arabamdan geriye hiçbir şey kalmadı ama sigortanın bunu karşılayacağını umuyorum. Ve çocuğumu kontrol etmem gerek... Vay canına, bunu söylemek garip geliyor."

"Eve döndüğünde bizi arayacaksın, değil mi? Şu anda seyahat etmek güvenli mi?"

"Tüm Bratva yüksek alarmda," diyorum. "Peşimdeki her kimse önce bizimkileri geçmesi gerekecek."

Aurora dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıyor.

"Sadece dikkatli ol." Başımı sallıyorum. "Her zaman öyleyim."

CHAPTER 5

I Daha önce şehrin bu tarafına hiç gitmemiştim. Altın Mil, Moskova'nın merkezine yakın bir konumda bulunan en pahalı konut bölgelerinden biridir.

Bu binalar yüzyıllardır burada, bazıları on yedinci yüzyıla kadar uzanan bir geçmişte inşa edilmiş. Tarih, kaldırımı kaplayan her ağaçta, toprağın içine işlenmiştir. Bir zamanlar bu evlerde Rusya'nın en kötü şöhretli soylu aileleri yaşarken, şimdi bu ailelerin yerini üst sınıf almıştır.

Eve yaklaştığımda Edvard'ın bana gönderdiği adresi iki kez kontrol etmek zorunda kalıyorum. Bu bir ev değil, lanet olası bir *malikâne*. Üç katlı gibi görünüyor, sokağa bakan çok sayıda pencere düzgün sıralar halinde dizilmiş. Mülkün çevresini uzun bir demir çit sarıyor, yanında da *çok* korkutucu görünen birkaç adam.

Gardiyanlar.

Daha spesifik olarak, *Bratva* muhafızları.

Ön kapıya doğru yürürken beni takip eden gözlerin soğuk yoğunluğunu hissederek ürperiyorum. Bir adam beni durduruyor, elini uzatıyor.

"Kendini tanıt," diye tersledi.

"Benim adım Natalya Chekov. İş görüşmesi için mi buradayım?"

"Bana kimliğinizi gösterin."

Cüzdanımı almak için çantama uzanırken ellerimin titremesini durdurmaya çalışıyorum. Ona ehliyetimi veriyorum, o da hemen alıp telefonuna tutuyor, şüphesiz gerçekten randevum olup olmadığını iki kez kontrol ediyor. Sonraki altmış saniye sanki bir ömür boyu sürecekmış gibi geliyor.

"Üzerinizi aramam gerekiyor," diyor güvenlik görevlisi ve kimliğimi geri veriyor.

Ooh oğlum.

Üzerimde silah taşımıyorum ama bu beni daha az gergin yapmıyor. Bu insanlar çok *titiz*. Tüm Rusya'daki en acımasız gangsterlerden daha azını beklemezdim.

Muhafız tatmin olduktan sonra kenara çekilir ve kapıyı açar. "Doğruca kapıya gidin. Dolaşmayın."

"Tamam, teşekkür ederim."

Büyük kapılara doğru ilerlerken yavaş ve derin bir nefes alıyorum. Kalın, güçlendirilmiş çelikten yapılmışlar. Kurşun geçirmez. Bunun farkına varmak ensemdeki küçük tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Dimitri'nin elinde başka ne numaralar var? Bekçi köpekleri mi? Yüksek güçlü lazerler? Güvenlik kameraları? Onu öldürdükten sonra buradan zarar görmeden nasıl çıkacağım?

Parmak eklemlerimi kapıya vurarak taş gibi kaskatı duruyorum. Kapı açıldığında afalladım. Onunla yüz yüze gelmeden önce kendimi toparlamak için en azından birkaç dakikam olacağını düşünmüştüm. Planım, kiralık hizmetçi kılığında eve girmek, ilk fırsatta banyoya kaçmak, Dimitri'yi kendi evinde takip etmek, evin sessiz bir köşesinde öldürmek ve kimse ne olduğunu anlamadan hemen oradan ayrılmaktı.

Bu kadar kolay olmayacağını bilmeliydim.

Özellikle de şimdi bir çocuk gördüğümde. Dimitri kucağında küçük bir çocukla kapıda duruyor, ağzı karşılıklı şaşkınlıkla açık. Midem bulanıyor. Bir çocuğu olduğunu bilmiyordum. Bu her şeyi değiştirir.

"Sen," diyor. Bakışları delici, o kadar yoğun ki içimi görebildiğine yemin edebilirim. "Seni tekrar görmek güzel."

Kapıyı açan küçük yaşlı kadın aramızda bakışıyor. Tatlı birine benziyor. Bana kendi babuşkayı hatırlattı, ruhu şad olsun. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Dimitri, "Geçen gün küçük bir sürtüşme yaşadık," diyor.

Boynumdaki kaslar gerildi. Bu kötü bir fikirdi. Beni tanıyor.

-Nasıl şüphelenmez? Eğer hemen , *şüphelenecektir*.

"Bu kadar aceleyle çıktığım için özür dilerim," diyorum ayak parmaklarımin ucunda düşünerek. Bir bahaneye, makul bir inkar edilebilirliğe ihtiyacım var. "Acele etmem gerekiyordu... Şey. Önemli değil."

Yüz hatlarını okumak zor. Yakışıklı bir sırtışı var ama gözleri karanlık ve geçit vermez. Şüpheli olup olmadığını anlayamıyorum. Yakalanmaktan korktuğum için mi hasta olmak üzereyim, yoksa... bana *öyle* bakmayı kesmediği için mi?

"İçeri gel," diyor. "Dahlia, neden Simon'ı yukarı ... Bir süre ona göz kulak olmuyorsun?"

"Elbette, Bay Antonov."

"Bu taraftan. Görüşmenizi mutfakta yapacağım. Orası sessiz olmalı."

Kalbim tekliyor.

Sinirlerim gergin bir metal tel gibi, şiddetle kopmasına saniyeler kaldı. Onun alanında -aslanın ininde- bakışlarının ağırlığının biraz daha farkında olarak ilerliyorum. Eğer mutfağa gidiyorsak, korumaları cehennem köpekleri gibi üzerime gelmeden önce bir bıçak kapıp onu ezme şansım nedir?

Kıvranıyorum. İş için burada olmayabilirim ama yine de sorabileceği sorular beni geriyor. Dimitri mesafesini koruyor, onun yerine mutfak adasına oturuyor. Lanet bir şahin gibi izliyor.

Üst kattaki çocuk ağlamayı kesmiyor.

"Her şey yolunda mı?" Tavanı işaret ederek soruyorum. "Zavallı şey."

"Çok... çok telaşlı bir gündü," diyor sıkıntıyla. Dimitri garip bir şekilde telaşlanmış gibi görünse de bunu hemen düzeltiyor. "İyi olduğuna emin misin? Dün olanlardan sonra. En azından hastaneye gidip kontrol ettirdin mi?"

Konuşmanın bu kısmını atlamayı umarak başımı sallıyorum. Gerçeği bilmesine gerek yok. "Bir kliniğe uğradım. Sadece birkaç kesik ve çürük, yemin ederim."

Dimitri'nin gözleri ellerime kayd. Sıyrıklar var ama hasarın boyutu bu kadar. Boğazını temizledikten sonra telefonunu almak için cebine uzanıyor. Ekranı birkaç kez dokunduktan sonra, "Natalya Chekhov. Güzel isim."

Yanaklarım ısındı. "Teşekkür ederim."

"Özgeçmişinize göre, hizmetçi olarak birkaç aylık deneyiminiz var, doğru mu?"

Yutkunuyorum. Edvard muhtemelen randevumdan önce sahte bir özgeçmiş göndermiştir. Becerikliliğinin sınırı yok. Keşke bana daha önceden haber verseydi. Şimdilik, yine de, yumruklarla yuvarlanmak zorunda kalacağım.

"Evetdoğru" diyorum tatlı bir gülümsemeyle.

"Referansların da etkileyici görünüyor. Başvurunuz geldiğinde Dahlia kendinden geçmişti."

Gülümsememi olduğu yerde tutuyorum. Detaylandırmaya çalışmak gibi bir hata yapmayacağım. Yanlışlıkla kırmızı bayrak çekecek bir şey söylememek için muğlak cevaplar veriyorum. "Önceki işverenim çok nazikti."

Kaşları havaya kalktı. "Burada senin de doktor olduğun yazıyor... Kariyer alanında bir sıçrama gibi, değil mi?"

Dimitri'ye dik dik bakma isteğimle savaşıyorum. Bir kez bile kıpırdamadı, çevremde taştan bir heykel gibi oturuyor. Bu soruya cevap vermek daha kolay.

"Babam," diyorum yavaşça, ses tonumu acının renklendirmesini engellemeye çalışarak. "Vefat etti. İşlerle ilgilenmek için bir süreliğine eve dönmek zorunda kaldım."

Yüzü düştü. "Bunu duyduğuma çok üzıldüm."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sorun yok." *Geçmedi.* "Bu... çok ani oldu, ama şimdi daha iyi bir yerde. Ben sadece hayatımı rayına oturtmaya çalışıyorum. Hayatıma devam etmeye çalışıyorum, anlıyor musun?"

Bu ironi benim için kayıp değil. Bütün bir yıl boyunca hayatıma devam edemedim. İntikam düşünceleriyle besleniyor, uyuyor ve nefes alıyorum. İş bitene kadar huzur bulamayacağım.

"Anlıyorum," diyor Dimitri. "Tıbbı neden dönmediğinizi sorabilir miyim?"

Bir an için gülümsemem kayboldu. *Senin yüzünden.*

"Dürüst olmak gerekirse? Bir molaya ihtiyacım vardı. Hastalara yardım etmeyi seviyordum ama işin stresi babamın vefatıyla birleşince... Akıl sağlığım için uzaklaşmak zorunda kaldım." *Ve suikastınızı planlamak için.* "Açıkçası bu arada biraz gelir elde etmem gerekiyordu, bu yüzden faturaları ödemek için bir süre hizmetçi olarak çalıştım. Hâlâ biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var. Tıbbı geri dönmeye tam olarak hazır değilim."

Yavaşça başını sallıyor, hikâyemin her ayrıntısını yutuyor. "Bu çok mantıklı. Önce kendinle ilgilenmek her zaman önemlidir."

Bu kadar anlayışlı olmasını takdir etmiyorum. Bu iyi adam rolü de neyin nesi? Sadece başımı sallıyorum.

"Bunun tam zamanlı bir pozisyon olduğunu söylemeliyim. Pazartesi'den Cumartesi'ye kadar sabahları sana ihtiyaç duyulacak ve doğrudan Dahlia'ya hesap vereceksin. Ayrıca geçmişinizin araştırılmasını da kabul etmeniz gerekecek. Bu sizin için uygun mu?"

Başımı sallıyorum, ne derse kabul ediyorum. Geçmişimin araştırılmasından zerre kadar endişe duymuyorum. Kâğıt üzerinde görülecek bir şey yok, Edvard bundan emin oldu.

"Bu mükemmel olur. Programım çok esnek ve-"

"Bay Antonov!" Ön kapıdan gelen kadın, Dahlia. "Efendim, çabuk gelin! Babanız geldi!"

Dimitri göz açıp kapayıncaya kadar sandalyesinden fırladı ve sesi takip ederek koridorda koşmaya başladı. Ben de telaşlandım. Güneş dolu bir odada toplandık. Pencerenin yanında boş bir tekerlekli sandalye, hemen önünde de yere yığılmış yaşlı bir adam oturuyor.

"Bana ne olduğunu anlat."

Dahlia çocuğu kucağına almış, Dimitri'ye yer açmak için yoldan çekiliyor. "Çocuğun bezini değiştirmeyi yeni bitirdim. Konuşmaya başladığında Bay Antonov'u kontrol etmeye gelmiştim. Hiç mantıklı konuşmuyordu. Bir şeye sinirlendi ve sandalyesinden kalkmaya çalıştı ama sonra düştü."

"Başını vurup vurmadığını biliyor musun?" Tamamen içgüdüsel olarak soruyorum. Dimitri'nin yanına koşuyorum ve adamı hareket ettirmemeye dikkat ederek yaralarını kontrol ediyorum.

Dahlia başını sallıyor. "Bilmiyorum."

"Sorun değil," diyorum güven verici bir şekilde. "Neden ufaklığı odadan çıkarmıyorsun?"

Tam da bunu yapıyor, ben işe giderken çocuğu rahatlatıyor.

Dimitri'ye, "Bana birkaç minder getirmeni istiyorum," dedim. "Ayaklarının altına yerleştir ki yükselsinler."

Hakkını yemeyelim, kendisine söyleneni harfiyen yapıyor. Yanaklarına hafifçe vurarak adamın nabzını kontrol ediyorum. Nefes alış veriş sabit, nabızı güçlü.

"Adı ne?" Dimitri'ye sordum.

"Lev."

"Lev," diye yankıladım. "Hey, Lev? Lev, beni duyabiliyor musun?" Gözleri dalgalanıyor ama tam olarak açılmıyor. "Herhangi bir ilaç kullanıyor mu? Normalde böyle nöbetler geçirir mi? Epilepsi, kalp krizi ya da hiperglisemi gibi altta yatan sağlık sorunları olup olmadığını biliyor musunuz?"

Dimitri hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Kan basıncını kontrol etmek için ilaç kullanıyor; böyle bir şey ilk kez oluyor; yakın zamanda kendisine ağır TSSB teşhisi kondu ama bunun dışında sağlık durumu iyi."

Avucumu Lev'in alnına bastırıyorum. Sıcak ama terli değil. Odanın etrafına bakıyorum. Hava tıkalı ve içeriye bol miktarda güneş ışığı giriyor ama serbest hava akışı yok. İçgüdülerime uyarak kolunu hafifçe çimdikliyorum. Cildi bembeyaz oluyor, normalde sahip olduğu pembemsi renkten yoksun.

"Susuz kalmış," diyorum kesin bir dille. "Perdeleri kapatmanı, pencerelerden birini açmanı ve içmesi için bir bardak su getirmeni istiyorum."

"Anladım," diyor Dimitri, aceleyle ayağa kalkarak.

Ellerim sabit olabilir ama kalbim dakikada bir mil hızla atıyor. Kendi çocuğumu öldüren adamın babasına yardım edeceğimi milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Ama ne yapmam gerekiyordu? Yardım *etmeyecek* miydim? Vicdanım bunu yapmama asla izin vermezdi. Buradaki düşman Lev değil, Dimitri.

Önümde yatan adam kıpırdanıyor, nefesinin altında tutarsızca bir şeyler mırıldanıyor. Rahatlayarak iç çektim. Kendine geliyor.

"Kim..." diye mırıldanıyor. "Kimsin sen?"

"Sorun yok, rahatla," diyorum ona nazikçe. "Benim adım Nat. Acıyan bir yeriniz varsa bana söyleyebilir misiniz?"

"Hayır, ben... Oğullarım nerede?"

Kaşlarımı çatıyorum. "mı?"

"Benim... Benim oğullarım. Misha? Dima? P-Pyotr?"

Ağır ayak sesleri kulağıma ulaşıyor. Başımı kaldırdığımda Dimitri'yi kapıda, elinde bir bardak su ve nemli bir bezle buluyorum. Aceleyle yanıma geliyor, bardağın kenarını dudaklarına götürürken Lev'in vücudunun üst kısmını kaldırmama yardım ediyor.

"Buradayım baba," diyor Dimitri. Sesinde bir acı var. Zar zor fark ediliyor ama ben yine de fark ediyorum.

Lev öksürerek Dimitri'yi iter. "Kimsin sen?" diye çıkışır. "Oğlum nerede?"

Dimitri çökmüş görünüyor. Bir an için neredeyse ona acıyacaktım. Muhtemelen yapmamam gereken bir şeyin içine düştüm. Ben de içinde oyalanmayacağım. İşlerin böyle gitmemesi gerekiyordu. Şimdi Dimitri'yi öldürmeye çalışsam bile, yüzümü çok fazla insan gördü.

"Onu sandalyesine geri oturtmama yardım et," diyorum ona.

Dimitri ve ben birlikte çalışarak Lev'in yeniden yerleşmesine yardım ediyoruz. "Bence bir doktor çağırmalısın," diye mırıldanıyorum.

"Doktor *olduğunu* sanıyordum."

"Halihazırda böyle bir durum için donanımlı olan biri," diye düzeltiyorum.

"Onun durumundaki birini sıcak bir odada gözetimsiz bırakmamalısınız.

Bu sorumsuzluktur."

"Hizmetçimin fikriydi ama... Hayır, suç bende, haklısın. Ona göz kulak olacak birini bulmalıydım."

Sadece bakabiliyorum. Dimitri Antonov benimle aynı *fikirde* mi?

Gözlerimi yere dikerek yavaşça kalkıyorum. Dimitri yakınımda. *Gerçekten* yakın. İstesem ellerimi boğazına dolayabilirim ama... Kendimi bunu yapmaya zorlayamıyorum. Kolonyasının kokusundan bunalmış durumdayım, garip bir şekilde onun varlığıyla hipnotize olmuş durumdayım. Gücü ve kendine güveni dalga dalga yayılıyor. Onun tarafından sürüklenmemek için elimden geleni yapıyorum.

"Bu etkileyiciydi," diyor.

Omuz silkiyorum. Dünyada isteyerek cevap vermek isteyeceğim son kişi o. "Önemli bir şey değil."

"Evet, öyle."

Dimitri o kadar içten konuşuyor ki gözlerinin içine bakmamak elde değil. Yanaklarım onun bölünmemiş ilgisinin altında ısıyor, kendi özel spot ışığım. Buna dayanamıyorum. Bu katilin gözlerinde gördüğüm *şey takdir* mi? Her ne , buna bir son vermeliyim. Onu bir canavardan başka bir şey olarak düşünme hatasına düşmeden önce. Bu onu öldürmeyi daha da zorlaştıracak.

"Gitsem iyi olacak."

"Bekle, hala sorularım var-"

Yanından geçmeye çalışıyorum ama elimi tutuyor. Kırılğanlığı karşısında donup kalıyorum. Eli benimkinin neredeyse iki katı büyüklüğünde, avucumu ve parmaklarımı kolayca sarıyor. Kalbim tekliyor. Böyle bir şefkat, böyle bir ilgi beklemiyordum. Geçen yılı Dimitri'yi bir iblis olarak inşa ederek geçirdim -gizli, vahşi ve affedilmez. Ama bu basit hareket zihnime bir şüphe tohumu ekti. Yanılmış olabilir miyim? Yoksa bu sadece masum kurbanları cezbetmek için taktığı bir maske mi? Neden bu kadar *tatlı*?

Geri çekiliyorum. "Bir bardak suyun tamamını içtiğinden emin ol," diyorum ve hemen topuklarımın üzerinde dönüp gidiyorum. "Röportaj için teşekkür ederim."

Artık burada olamam. Dimitri kafamda sadece bir fikir, hedef gösterebileceğim aşağılık bir yaratırken daha kolaydı. Şimdi yüzünü yakından ve kişisel olarak gördüm -iki kez- ve birdenbire onun öldürmeyi düşündüğüm başka bir insan olduğunu hatırladım.

Hipokrat yemini kulağımda yüksek sesle bağırlıyor.

Ellerimin hayat kurtarması gerekiyor, hayat alması değil. İsme bir yüz eklemek durumu daha da kötüleştiriyor. Hasta bir baba onun bakımında, bir bebek hala

ocuk bezi, yanında çalışan yaşlı bir kadın.

Bir ailesi var ve ben onu ayırmış olacağım. Belki de bunu yapamam.

CHAPTER 6

E dvard beni aradı, tıpkı arayacağını bildiğim gibi. Eminim son durumu öğrenmek için sabırsızlanıyordur. Ona iyi haberleri verememem çok kötü.

"Bitti mi?" diye soruyor elimi anda.

Yanağımın içini çiğniyorum. "Hayır."

Bunu takip eden uzun duraksama beni rahatsız ediyor. Edvard'ın hayal kırıklığını *hissedebiliyorum*. İnanın bana, bu karşılıklı.

"Bir oğlu olduğunu öğrendim," diyorum mazeret olarak. Sesim zayıf ve ince. "Sen biliyor muydun?"

"Tabii ki hayır. Bu benim için yeni bir bilgi."

"Bilseydim, ben-"

"Ne, Natalya? Bilseydin *ne yapardın*?"

"Düşünecek çok şey var, tamam mı?"

"Ne pahasına olursa olsun intikam almak istediğini söyleyen sendin."

Kalbim acıyla çarpıyor. Sözlerimin bana geri atılmasından hoşlanmıyorum. Kendimi zar zor tanıyorum. Bu göze göz olayına uygun değilim. Spiral çiziyorum. O küçük çocuğu düşündükçe boğazım daha çok düğümleniyor. O kadar sevimli ve *masumdu* ki.

Edvard iç çeker. "Natalya."

"Bana *Natalya* deme. Dimitri Antonov'un bir *çocuğu* var! Eğer bunu yaparsam, nasıl daha iyi olabilirim?"

Duraklıyor, sesi aniden yumuşaklaşıyor. "Sen iyi bir insansın, canım. İyi bir kalbin var. Ama bunun kararlılığını sarsmasına izin veremezsin." Yatağımın kenarına oturdum, ellerim titriyordu.

"Senden ne aldığını unutma Natalya," diyor Edvard kulağıma. "Tatlı baban, benim sevgili eski dostum. Viktor iyi bir adamdı, vuruldu

Antonov Bratva'ya borçlu olmak gibi bir hata yaptığı için işten eve dönerken düştü."

"Kes şunu," diye mırıldanıyorum. Göğsüm üzere.

"Viktor tıp fakültesine kabul edildiğini öğrendiğinde çok gururlandı. Tüm dünyaya anlattı, sevgili kızının derslerine odaklanabilmesi ve faturalar için endişelenmemesi için her şeyi yapmak istedi."

"Kes şunu," diye tıslıyorum, sesim yükseliyor.

"Ama bankalar ona kredi için onay vermedi. Kredi kartlarının limiti çoktan dolmuştu. Ona para verecek kadar çılgın olan tek kişi Antonov adı altında çalışan tefecilerdi. Peki ödeme zamanı geldiğinde ne oldu?" Edvard dilini tıkırdatıyor. "Yapamadı, zavallı adam. Daha fazla zaman istedi, ama Antonovlar kadar kana susamış gangsterlerin bu kadar bağışlayıcı olduğunu bildiğimi sanmıyorum."

"DUR DEDİM!"

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor, ciğerlerimdeki yanma dayanılmaz. Edvard'ın bana hatırlatmasına gerek yok. Uyanık olduğum her an bu konuda kendimi hırpalıyorum. Günün sonunda, babamın başına gelenler için kendimi suçluyorum. Bu kadar aşırıya kaçacağını bilseydim, kendimi okula göndermek için başka bir yol bulurdum. Para için Bratva'ya başvurmanın neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü hâlâ anlamış değilim ve artık bunu sorma şansım asla olmayacak. Babamın ölmesi benim suçum.

Bu yüzden bu işi bitirmek zorundayım. Dimitri'yi öldürmek, kapanışı bulmamın tek yolu.

"Bunun ne kadar iyi hissettireceğini bir düşün," diye devam ediyor Edvard, sözleri beynime doğru ilerliyor. "Antonov Bratva'nın ana uygulayıcısı, sağ kolu, sonsuza dek gitmiş olacak. Bu onları felç edecek Natalya. İşte o zaman ben gelip onları yok edeceğim, en zayıf oldukları anda. Bir daha kimse onların elinden acı çekmek zorunda kalmayacak. Tek yapman gereken kalbini buna kapatmak ve işi bitirmek."

Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Yapabilir miyim bilmiyorum. İkinci şansımı da berbat ettim."

"Eminim bir şeyler düşünürsün canım. Babanı hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum. Dedikleri gibi: üçüncünün büyüğü vardır."

Telefon görüşmesi sona erdi. Otel odamın çirkin kırmızı-kahverengi halısına bakakalıyorum, öfke beni sessizce içten dışa tüketiyor. Edvard haklıydı. Babam bir köpek gibi sokaklara atılmaktan daha iyisini hak ediyordu. Sanırım Dimitri'nin ölümünü sorun etmezdim, yeter ki oğlunun ölmeyeceğinden emin olayım.

bir tanık. Muhtemelen bir şey hatırlamak için çok gençti. Yanağımın içini kanayacak kadar sert çiğniyorum.

Eminim bir şeyler düşünürsün.

Dimitri'nin cinayetini planlamanın bir koşudan çok bir maraton olduğu gerçeğini yavaş yavaş kabullenmeye başlıyorum. Eğer bunu yaparsam, topuklarımın üzerine basmalı ve uzun mesafeye hazırlanmalıyım. Kan ya da şiddetle uğraşamam. Çocuğunun onun acı çektiğini görmesine izin vermeyeceğim.

Gerçekten ihtiyacım olan şey yakınlaşmak. *Gerçekten* yaklaşmak. Onu sessiz ve uzak bir yerde yalnız yakalamak. Evet, böyle olması gerekecek. Ve suçlunun kim olduğunu anlayana kadar, ben çoktan gitmiş olacağım.

Yavaşça Edvard'ın bana verdiği numarayı çevirdim. Biri cevap vermeden önce telefon dört kez çalıyor. "Antonov Konutu, Dahlia." Gülümsemeye zorluyorum kendimi. Doğal olarak neşeli görünmeye yardımcı olduğu varsayılıyor. "Merhaba,

Dahlia. Benim, Natalya?"

"Ah, Natalya! Ne iyi ettiniz de aradınız. Bay Antonov ve ben de tam senden bahsediyorduk."

Midemde uçuşan kelebekleri görmezden geliyorum. "Öyle mi?"

"Oh, evet. Hepsi iyi şeyler, sizi temin ederim. Bay Antonov da bana bugün babasına yaptığınız yardım için ne kadar minnettar olduğunu söylüyordu. Çok etkilendi. Size şahsen teşekkür etmek istediğinden bahsetti ama bunu yapamadan gitmişsiniz."

Hafif bir kahkaha atarak, "Onun düşmem gerektiğini düşündüm," diyorum. "Bay Antonov Senior iyi mi?"

"Şimdi çok daha iyi, hepsi senin sayende."

Nedense bunu duymak beni gerçekten rahatlattı. "Çok erken aradığının farkındayım ama hizmetçi pozisyonuyla ilgili bir gelişme var mı diye merak ediyordum. Muhtemelen tavuklarımı yumurtadan çıkmadan sayıyorum ama-"

"Korkarım Bay Antonov'un artık ek bir hizmetçiye ihtiyacı yok."

Kalbim sıkışıyor. Tüh. O felaket röportajdan sonra ne bekliyordum ki? "Oh. Oh, bu çok kötü."

"Onun yerine sana farklı bir pozisyon teklif etmek istiyor." Nefesimi tuttum. "Gerçekten mi?"

"Yatılı bakıcı ve dadı pozisyonuyla ilgileniyor musunuz? Bay Antonov'un dikkatini, ailesi söz konusu olduğunda bazı ek yardımlara ihtiyacı olduğu çaktı. Yolculuk için para ödediğini söylüyor-"

"Ben alırım!" Çabucak söyledim. Belki *çok* hızlı ama umurumda değil. Bu onun kale gibi evine girmemin tek yolu olabilir. Eğer dikkatli olursam

gözlerini boyayabilir. Çok geç olana kadar ne olduğunu anlamayacak.

"Mükemmel. Bay Antonov'a haber vereceğimden emin olabilirsiniz. Bazı ayrıntıların üzerinden geçelim, olur mu?"

CHAPTER 7

"W Anlaşmamızın şartlarını değiştirmek istiyoruz," diyor Igor Rachman, ince dudakları kalın bir puroya sarılmış halde. Duman Başım ağrıyor ama sırtıyorum ve katlanıyorum. "Bir milyon daha istiyoruz."

Mikhail yanımda kaşlarını çatıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Pek hoş ve dostane bir vücut dili değil ama o benim kardeşim. "Bu da nereden çıktı şimdi?" diye soruyor, ses tonuna sinirlenmiş bir şekilde.

Rachman Bratva ile toplantımız neredeyse üç saattir devam ediyor - istediğimizden iki saat daha uzun. Halka açık bir restoranda buluşuyor olsak da buraya öğle yemeğinin tadını çıkarmaya gelmedik. Yemek bir formalite, tanıklar bir sigorta poliçesi. Bu şekilde iyi niyetle anlaşmaya istekli olduğumuzu gösteriyoruz.

Gerçi benim işimde hiçbir zaman garanti yoktur.

Kocaman bir gülümseme takınıyorum ve içten bir kahkaha atıyorum, bu da Igor'un güvensizliğini ve gerginliğini biraz olsun dağıtıyor gibi görünüyor. "Bunu kişisel olarak algılama. Kardeşim öğle yemeğinden sonra hep huysuzlaşır. Sanırım öğleden sonra uykusunun vakti gelmiş olabilir."

Bu bana hafif bir kıkırdama kazandırdı. Mükemmel. "Sen de ben de dostum," diyor Igor, iri göbeğinin yanlarını sıvazlayarak.

Mikhail her zaman ailemizin lideri olmuştur. Zor kararları vermekte, güç hamlelerini yapmakta iyidir. Eğer bu bir satranç oyunu olsaydı, Mikhail şah olurdu ve tahtadaki herkesi uygun gördüğü yere yönlendirirdi. İş söz konusu olduğunda, kardeşim acımasızdır ve bazen bu, süreç içinde insanları kızdırmak anlamına gelir.

İşte burada ben devreye giriyorum.

Ağabeyimin sert ve tereddütsüz olduğu yerde, ben çekici ve uzlaşmacıyım. Keşke bunun iyi polis-kötü polis ilişkimizin bir parçası olduğunu söyleyebilseydim.

rutin, ama bu sadece kişiliklerimiz. Çatışma zaman kaybıdır. Konuşmak ucuz olabilir ama aynı zamanda benim en etkili silahımdır. Yine de beni yanlış anlamayın, ben kolay lokma değilim. Sadece müzakereyi şiddete tercih ederim; biraz verip biraz almayı düpedüz savaşa tercih ederim.

"Yarım milyon o zaman," diyor Igor. "Yasal masraflar için."

Mikhail'in gözleri seğirir. "Ailem zaten size cömert bir miktar veriyor."

"Evet, ama işlemlerin tamamlanması için yeterli zaman yok. Mülkleri ay sonuna kadar kendi adınıza istediğinizi kendiniz söylediniz. Yasal olarak da öyle, yani avukatlarımın her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için fazla mesai yapması gerekecek. Yemek yemeyi hak ediyorlar, biliyorsun."

Kardeşıme bir bakış atıyorum, aramızda sessiz bir konuşma geçiyor. Masanın karşısındaki Igor bir yana, benim bile zar zor fark edebildiğim ince bir baş selamı veriyor.

"Dört milyona ne dersin ve kara para aklama operasyonunu balıkçılık bölgesinin dışında yürütmeye devam edebilirsin?" Kolay bir sırtışla karşılık veriyorum.

Igor bir an düşündü. Bir an için kabul etmeyeceğinden endişelendim ama adam aptal değil. Rıhtımdaki operasyon şapkamızdaki bir başka tüy olabilirdi ama Mikhail işleri kendi bildiği gibi yapmakta kararlı. Biz yeni kanız. Moskova'da ve tüm Rusya'da kendilerini kabul ettirmek için on yıllarını harcayan bu eski ailelerin aksine, kardeşim ve benim nasıl toprak kazanılacağı ve kontrolün nasıl sağlanacağı konusunda daha taze fikirlerimiz var.

Kanunla sürekli mücadele etmenin ne anlamı var? Polislere el altından ödeme yapmak, hükümet yetkililerine görmezden gelmeleri için şantaj yapmak... Bunlar eski muhafızlar için iyi hoş da Antonov Bratva'lar yeni bir kumaştan kesilmiş. Sürekli arkana bakmak zorunda olmak yorucu. Şüphesiz bir baskınla ezilmekten endişe etmek yorucu. Buna karşı koymanın yolu nedir?

Kesinlikle her şeye sahip olarak.

Ve *her şeyi* kastediyorum.

Araziyi kontrol edersek, şehre hangi işletmelerin geleceğini de kontrol ederiz, tercihen bizim çıkarlarımıza hizmet edenleri. Kira fiyatlarını belirleyebileceğiz, bunların hepsi potansiyel müşterilere uyacak şekilde ölçeklendirilebilir. Araziyi kontrol edersek, kimin neyi nerede inşa edeceğini de belirleyebiliriz. Kiracı getirecek bir apartman kompleksi mi istiyorsunuz? Bir politikacı seçmenleri etkilemek için bir proje mi başlatmak istiyor?

Herkes bizi geçmek zorunda kalacak. Gücümüz burada yatıyor. Bu yaşlı Bratva patronları bunun sadece emlakla ilgili olduğunu sanıyor. Satılık ya da başka türlü her arsayı satın aldığımızı bilmiyorlar. İkiyle ikiyi bir araya getirdiklerinde, tüm Moskova'yı kısıp almış olacağız.

Igor gülüyor, karnından derin bir ses yankılanıyor. "Biliyor musun? Senden hoşlandım. Anlaştık gibi görünüyor."

Yanımda Mikhail'in omuzları gevşedi. Başından beri soğukkanlı davranmaya çalıştığını biliyordum ama gerçeği de biliyordum. Zavallı adam sürekli bir stres içinde yaşıyor.

Her zamanki resmi el sıkışmalar ve evrakların hızlıca imzalanmasından sonra her şey tamamlandı. Sonunda işlerin aksamasından ya da Mikhail'in huysuzluk yapmasından endişe etmeden öğle yemeğimin tadını çıkarabilirim.

Igor purosunu üfleyerek, "Söylemeliyim ki," diye söze başladı. "Siz çocuklar çok etkileyicisiniz. Amcanızdan çok farklısınız."

Mikhail viskisini yudumlarken sert bir şekilde "Teşekkür ederim," diye cevap veriyor. Kan bağıımız Rus olabilir ama yine de Amerika'da büyüdük. Kardeşim gibi ben de hiçbir zaman votkanın tadına varamadım. Bu yüzden kaç kişinin bizi çarmıha gereceğinin az çok farkındayım ama olan oldu.

"Bu arada zarar görmediğine sevindim," diyor Igor dilini şaklatarak. Gerçekten endişeli görünüyor. "Kimin sorumlu olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Başımı salladım. "Henüz değil. Korkaklar muhtemelen saklanıyordur." "Eğer akıllılarsa, bu şekilde kalacaklar."

"Hiçbir şey duymadınız, değil mi? Saldırının arkasında kimin olabileceğine dair herhangi bir fısıltı var mı?"

Igor dudaklarını ıslatıyor. Purosunun sadece birkaç santimi kalmış. "Belki."

Koltuğumda kayıyorum. "Paylaşmak ister misin dostum? Sabah erken uyandırma çağrısı için kime teşekkür etmem gerektiğini gerekiyor."

"Bu sadece bir söylenti. Somut bir şey yok." Mikhail, "Bu bir başlangıç," diye güvence veriyor.

"Bu bilgi senin için ne kadar değerli?" Igor muzip bir gülümsemeyle sorar.

Beni sinirlendirmek için çok şey gerekir, ama bu onu yapıyor. Şu anda yapacak çok işim var ve bir ayağı çukurda bir mafya babasına naz yapmak yapılacaklar listemde değil.

"Beş yüz bin," diye teklif ediyorum.

"Anlaştık."

Yanımda Mikhail ofluyor. Memnun değil ama beni durdurmuyor. Para bizim gibi insanlar için sadece bir rakam. Mülk devri resmen başladığına göre, parayı kısa sürede geri kazanacağız.

"Levitsky," diyor Igor yavaşça. "Bir zamanlar öldüğü düşünülen eski bir oyuncu. *Eski tip* Bratva'dan bahsediyorum. Benden bile yaşlı. Ona ters bakarsan dişlerini çekiçle kıran türden."

Bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru iniyor.

"Bundan daha fazla bilgiye ihtiyacım olacak," diyorum sertçe, her türlü samimiyet görüntüsü eriyip gidiyor.

"Yemin ederim dostum, tüm bildiğim bu. Levitsky Bratva artık yok. Ya vahşice öldüler ya da parmaklıklar ardında çürüyerek öldüler. Her şey ben Rachman'ları devralmadan önce oldu, bu yüzden benim bilgim de sınırlı."

Tatmin edici olmayan bir cevap ama alabileceğim tek cevap. En azından üzerinde çalışabileceğim bir isim var. Bir şey çıkmama ihtimali yüksek. Igor'un söyledikleri doğruysa, hayalet avlamanın bir anlamı yok. Ama haklı olma ihtimaline karşı.

Bunu ödemek için cehennem olacak.

Eve kahkaha sesleriyle dönüyorum. Simon bir kıkırdama nöbetinin tam ortasında, o kadar neşeli ve özgür ki yardım edemiyorum ama göğsümde bir şeylerin kıpırdadığını hissediyorum. Çok saf bir ses, çok tatlı ve masum. Onu bu kadar kızdıran şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

Herkes oturma odasında toplanmıştır. Dahlia yandaki mindere oturmuş, kucağında Simon var. Natalya, Lev'in yanında, pencere kenarında, Simon'ın gevezeliklerini dinlerken babamın kucağına özenle bir battaniye örtüyor. İçi dolu küçük bir spor çantası kanepenin üzerinde duruyor. Başka bir şeyi varmış gibi görünmüyor.

"Oh, sen en güzel bebedsin!" Dahlia cıvıltıyor. "Büyüyünce bir kalp çarpıntısı olacaksın, bunu söyleyebilirim. Sence de öyle değil mi Nat?"

Genişçe gülümsüyor, tüm yüzü sıcaklıkla aydınlanıyor. "Oh, kesinlikle. O küçük şirin yanakları yüzünden. Kadınların hiç şansı yok."

"Bu çok üzücü, gerçekten."

"Neymiş o?"

"Oh, şey..." Dahlia iç geçirir. "Bu zavallı çocuğun annesi. Birdenbire ortaya çıktı ve sadece-"

Boğazımı temizleyip odaya giriyorum. Dahlia hemen sustu. "Ah, Bayan Chekov, burada olmanıza sevindim."

"Merhaba efendim," diyor basit bir baş hareketiyle.

Dahlia'nın yanına gidip diz çöküyorum ve oğlumun yakışıklı yüzüne gülümsüyorum. O bir melek. "Merhaba oğlum." Oğlumun cevabı tutarsızca gevezelik etmek oluyor ama bu beni güldürüyor. Güldükten sonra kocaman esniyor. Dahlia'ya dönüyorum. "Neden Bayan Chekov'a yerleşmesi için biraz zaman vermiyorsun? Belki Simon'ı kestirmek için yatırırısın?"

"Elbette, Bay Antonov. Gidip yapacağım."

Dahlia kucığında çocukla - *oğlumla* - kaçıp gidiyor. Geriye sadece babam, Natalya ve ben kaldık, ancak Lev tamamen kendi dünyasında, gözleri uzak ve odaklanmamış.

Natalya'nın benim varlığım karşısında kaskatı kesilmesini, tavırlarının birdenbire mesafeli bir hal almasını özlemiyorum. Soğuk değil, ama kesinlikle sıcak ve misafirperver de değil.

"Görevi kabul ettiğine sevindim," diyorum. "Herhangi bir yardıma ihtiyacınız olursa Dahlia'ya haber verin."

Sadece bir kez başını sallıyor, babamın dudaklarına bir bardak su götürmeye yardım ediyor. Göz teması kurmaması beni rahatsız ediyor.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Hayır, hiç de değil." Konuşurken gözlerini yere diyor. "Sadece odaklanmaya çalışıyorum."

Sanırım bu adil. Lev'in kucasına su dökülmesinden hoşlanmayacağına eminim. "Odanı görme şansın oldu mu?"

"Evet, Dahlia bana gösterdi."

Açık sözlü. Normalde bunu sinirlerine bağlardım ama içimden bir ses bundan daha fazlası olduğunu söylüyor. Doğru olmayan bir şeyler var.

"Bayan Chekov?"

"Evet?"

"Seni bir şekilde kırdım mı?"

Natalya sonunda bana baktı. O parlak mavi gözlerinin ne kadar çarpıcı olduğunu neredeyse unutmuştum. "Hayır, efendim. Beni gücendirmediniz."

Ne diyeceğimi bilemiyorum - kardeşlerimin bu konuda benimle dalga geçeceklerine *hiç* şüphe yok çünkü ben hiçbir *zaman* ne bilemem. Pyotr benim

Ailenin geveze çocuğu.

Ben sorumu sordum, o da cevapladı. Patronu olduğu için gergin olabilir mi? Adil olmak gerekirse, ilk karşılaşmamız idealden daha azdı. Belki de yeni ortamına alışmak için biraz zamana ihtiyacı vardır. Bu kadar kısa sürede yeni bir yerde yaşamının kolay olduğunu düşünemiyorum.

"Peki o zaman," diye mırıldanıyorum, boğazımı temizleyerek. "Bir şeye ihtiyacınız olursa ofisimde olacağım-"

"Teşekkür ," diyor, neredeyse sözümü keserek.

Dişlerimi sıkıyorum.

Sinirler. Kesinlikle sinir olmalı. Umarım her şey girer.

CHAPTER 8

I Adamdan vebadan kaçır gibi kaç.

Konu Lev'e bakmak olduğunda gayretliyimdir. Simon'a bakarken nazik ve sabırlıyım. Dahlia'ya evdeki bazı yoğun emek gerektiren işlerde yardım etmekten bile keyif alıyorum. Ama Dimitri...

Beni sinirlendiriyor.

Gerçekten gergin.

Mesafemi korumak, tüm zamanımı ve enerjimi Lev'in bakıcısı ve Simon'ın dadısı olmaya adanmak için elimden geleni yaptım. Bu işi seviyorum. İnsanlara yardım etmek benim için doğuştan gelen bir şey. Günlerimin çoğunu meşgul ediyorlar ve boş vakitlerimi genellikle odamın geçiriyorum - gözlemleyerek, plan yaparak.

Dimitri bir hayalet.

Geliş ve gidişlerini takip etmek zor. Günlük programını haritalandırmak için yaptığım tüm gayretli çalışmalardan sonra bile, araba bombası olayı her şeyi alt üst etmiş gibi görünüyor. Dimitri artık her zamanki rutinine uymuyor, şüphesiz şüpheli düşmanlarını bir döngüye sokmaya çalışıyor. Bilmediği şey ise benim burada olduğum, onu izlediğim ve saldırmak için uygun anı beklediğim.

Dimitri sabahları erken kalkıyor ve geceleri geç yatıyor. Lev ve Simon'la ilgilenmekle o kadar meşgulüm ki onu gün boyunca uzun süre göremiyorum. Tüm malikanede serbestçe dolaşabiliyorum. Bir oda hariç her odaya girebiliyorum. Keşfetme fırsatı bulamadığım ofisinden nadiren çıkıyor.

O kapalı kapının ardında ne tür işler çevirdiğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Hangi korkunç Bratva işini gizlice yürütüyor?

Koridorun sonunda mı? Zaman geçtikçe daha da tedirgin oluyorum.

Daha da garibi, Dimitri'nin kendi çocuğuyla neredeyse hiç vakit geçirmiyor gibi görünmesidir.

Oturma odasındayız, Lev yanımda oturmuş pencereye bakıyor, oyuncaklar ve kitaplar yere saçılmış. Bir dizi renkli oyuncak blokla oynuyoruz. Simon'a bir şeyler yaratma görevi vermenin, benim gizlice kaçıp Dimitri'yle ilgilenmeme yetecek kadar dikkatini dağıtacağını düşündüm. Ama bir sorun vardı.

Hiç görmediğim birini nasıl öldürebilirim?

"Anne..." Simon cıvıldıyor. Oyun minderinin üzerinde emekliyor, önüne serdiğim yaşına uygun çeşitli oyuncaklara bakıyor. "Anne," diyor, bana doğru bakarak.

Elimde olmadan kıkırdadım. "Oh, tatlım. Hayır, ben senin annen değilim."

Alt dudağı titremeye başlıyor, gözleri aniden yaşlarla parlıyor. Simon hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığında neredeyse kalbim parçalanıyor, kollarını bana doğru uzatıp teselli arıyor. Onu hızla kucağıma alıyorum ve parmaklarımı gür kahverengi saçlarında gezdiriyorum. Simon omzuma yaslanıp ağlıyor, teselli bulamıyor.

Bu zavallı çocuğun annesi. Birden ortaya çıktı ve sadece-

Dimitri odaya girmeden önce Dahlia bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. O zamandan beri meraktan yanıp tutuştuğumu itiraf etmeliyim. Onun göz kamaştırıcı yokluğunu fark etmemek çok zor. Ona ne olduğunu merak ediyorum. Umarım kötü bir şey değildir, ama Dimitri'nin geçmişini bildiğim için...

Simon'ın etkileyici bir ciğerleri var. En iyi çabalarımın rağmen, saatlerce inliyor.

"tatlım," diyorum nazikçe. " yok, şşş..."

Midem çalkalanıyor, soğuk bir huzursuzluk hissi içimi kaplıyor. Son birkaç gündür sürekli bir endişe içinde yaşıyorum, her geçen saniyeden korkuyorum. Simon'a en azından annesi bakabilseydi Dimitri'yi aradan çıkarma konusunda kendimi daha iyi hissedebilirdim diye düşünüyorum ama evin hiçbir yerinde annesine dair bir iz görmediğim için başladığım yere geri döndüm.

Bunu gerçekten yapabilir miyim? Dimitri beni yetim bıraktı, ama aynısını Simon'a yapacak kadar nefret var mı içimde?

"Ne karmaşa ama," diye mırıldanıyorum yüksek sesle.

"Her şey yolunda mı?"

Bir solukla yerimden fırlayıp Simon'ı kucaklıyorum. Dimitri kemerli geçitte duruyor, rahatça duvara yaslanıyor. Nefes

ciğerlerimden söküldü. Dimitri çok *yakışıklı*. Bu haksızlık, gerçekten. Bu canavara neden bu kadar sinir bozucu? Kendime, avını böyle hazırlıksız yakaladığını söylüyorum.

"Özür dilerim efendim. Umarım sizi rahatsız etmemiştir." "Önemli bir şey değil."

"Simon annesini sorup duruyor. Nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"O... burada değil."

Merak beni ele geçirdi. "Ne demek istiyorsun?"

Dimitri dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırır. "Geçen gün görüşmeye geldiğinizde... Boş ver."

Kaşlarımı çatıyorum. "Anlamıyorum."

Bir adım öne çıktı. Ben bir adım geri atıyorum. *Kahretsin*. Bu içgüdüsel bir tepki ama yine de bir hata. Dimitri bana göz kırptı, şaşkındı.

"Benden... korkuyor musunuz, Bayan Chekov?" diye ihtiyatla soruyor.

"Hayır," diye hızlıca cevap veriyorum. Üzerimize garip bir sessizlik çöküyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum ama hemen bir yalan bulmam gerekiyor. "Üzgünüm, sadece biraz yorgunum."

Dimitri başını sallıyor ama bana inandığını sanmıyorum. "Alabilir miyim?" diye soruyor, ellerini oğluna doğru uzatarak.

Simon'ı bırakıp Dimitri'nin alanına giriyorum. Kısa bir an için ellerimiz birbirine değiyor. Teninin sıcaklığı benimkinin içine işliyor, geçici ama inkar edilemez. Hangisi beni daha çok endişelendiriyor bilmiyorum; aramızda geçen kıvılcım mı, yoksa bundan zevk almış olmam mı?

Daha da rahatsız edici olan, oğluna sarılırken ne kadar iyi görüldüğü. Midemde bir şeyler kıpırdıyor. İlkel ve ezici bir şey. Kafamın arkasındaki küçük ses, çocuğunu koruyan büyük, güçlü bir adamın görüntüsünü takdir ediyor.

Ve işte yine. Bu gerginlik hissi.

Midemdeki kelekler yapmam gerektiğini bildiğim şey yüzünden mi yoksa bilinmeyen bir nedenle Dimitri nefesimi kesiyor ve ben bu bilgiyle ne yapacağımı bilemediğim için mi çıldırıyorum bilmiyorum. Ondan korkmalıyım. Ondan *nefret etmeliyim*. Yine de şu anda tek yapabildiğim, beni de kollarına sarmak isteyen bu garip çekime karşı mücadele etmek.

Onda çekici bir şey var. Saat beş yönünde gölgesi olan keskin çene çizgisi. Derin, karanlık gözlerine dalıp kaybolabilirim.

Sonsuza dek. Nefis kokusu ve alçak sesinin heyecan verici yankısı.

Babamı öldüren adam bir canavardı.

Ama karşımda duran Dimitri sadece bir adam. Hasta babasıyla ilgilenen bir oğul. Oğlunu teselli etmeye çalışan bir baba. O da *bir insan*; ölümünü planlarken hesaba katmadığım *bir şey*.

Sessizliği ilk bozan o oldu. "nasıl alıştın?" "İyi."

Gülümsemesi beni hazırlıksız yakaladı. Nazik. Eğleniyordu. Onun gibi bir şeytanın bu kadar içtenlikle yapabileceğini düşünmediğim bir ifade. "Pek konuşkan değilsin, ha?"

Yanaklarım ateşle doldu. "Oh, ben... Sanırım hayır." "Ben ısırمام, Bayan Chekov."

"Nat, lütfen."

"Nat," diye yankılanıyor, sesi içime işliyor. "Git ve biraz ara ver, Nat. Simon ve babamla birkaç saat ben ilgilenebilirim."

"Sorun değil, Bay Antonov-"

"Dimitri," diye ısrar ediyor. "Dima, eğer dostça hissediyorsan. Kardeşlerim bana öyle der."

"Dima," diye yankılanıyorum ben de. Dudaklarımın kenarlarının neden gülümseme şeklinde kıvrıldığı hakkında hiçbir fikrim yok. Bu rahatsız edici. "Kardeşlerin mi var?"

"Evet, üç ."

Bu küçük bilgi beni büyülüyor. Sadece Antonov Bratva'nın başı Mikhail Antonov'u biliyordum. Dimitri hakkında gereğinden fazlasını bilmeyi hiç planlamamıştım.

"Eğlenceli olmalı," diyorum düşünmeden. "Kardeşlerle birlikte büyümek yani."

Dimitri kıkırdıyor, sıcak bakışları Simon'ın üzerinde. "Daha çok gürültülü." "Hepiniz iyi anlaşıyor musunuz?"

"Artık biliyoruz. Çocukken o kadar da değil. Çocuklar bilirsın. Başiboş, her zaman bir şeyleri kırmak isteyen. Annemizin bizi hor görmesine şaşmamalı."

Kaşlarımı çattım. "Oh, bu... Bunu duyduğuma üzıldüm."

Başını iki yana sallar. "Kusura bakma. Muhtemelen işlevsiz ailemiz hakkında bir şeyler duymak istemezsiniz."

Omuz silkiyorum. "değil. Ben de küçük bir evde büyüdüm, o yüzden bence güzel bir yer." "Anladığım kadarıyla kardeşin yok?"

"Hayır. Ben tek
çocuğum." "Peki ya
ailen?"

"Annemi hiç tanımadım," diye itiraf ediyorum. Bütün bunları ona neden anlattığımı bilmiyorum. İstedğim son şey onunla bağ kurmak. Tanrı korusun, temel düzeyde bir bağ kurabiliriz. Sahiplenmeye niyetiniz olmayan bir hayvana isim vermemenizle aynı sebepten. *Önemsemeye* başlıyorsun. Bu hatayı göze alamam.

"Özür dilerim," diyor. "Ona ne oldu?" "Ben
doğduktan birkaç ay sonra araba kazası geçirmiş."
Dimitri'nin yüz ifadesi sempatikleşir. "Bu korkunç bir şey."
Omuz silkiyorum. "Hiç tanımadığın birini özlemek zordur."
"Ve o zamandan beri sen ve baban mıydınız?"

Babamdan bahsetmesi konuşmamı durduruyor. Boğazım sıkılıyor ve
avuçlarım aniden nemleniyor. "Evet," diye mırıldanıyorum. Buradan bir an
önce çıkmam gerekiyor. "Şey... Belki kısa bir şekerleme *yapabilirim*."

"Burada olacağız," diye teminat verdi. "Acele etmeyin. Tüm sıkı
çalışmanız için teşekkür ederim."

Dimitri'nin kelimelerle arası çok iyi. Söylediği her şey içten ve samimi
geliyor. Babasını kontrol ederken çocuğunu kucağına bir aziz gibi görünüyor.

Odama gitmek için merdivenleri çıkarken, zihnime küçük bir şüphe
tohumu ekiliyor. Bu adamın yaptıklarından dolayı acı çekmeyi hak ettiğine
neredeyse tamamen eminim. Ama...

Ya yanılıyorsam?

CHAPTER 9

3 23:00.

Uyuyamıyorum. Aklımda çok fazla şey var.

Lanet olası bombalı aracı kimin yerleştirdiğini hâlâ bulamadık. En güvendiğim birkaç adamım bilgi topluyor ama kimse saldırıyı üstlenmek istemiyor gibi görünüyor. Neden istesinler ki? Antonov Bratva ile savaşa girmek tek kelimeyle ölüm fermanıdır. Mikhail'in şiddetle ilgili bir politikası var. Asla gerekli değildir... gerekli olana kadar.

Yatakta yuvarlanıyorum. Yastığımın her iki tarafı da sıcak. Uyanık kaldığım süre uzadıkça zihnim daha çok dolaşıyor. Babamı ve durumunu düşünüyorum. Tatiana'nın Simon'la birlikte aniden ortaya çıkışını düşünüyorum. Natalya'yı ve onun o güzel mavi gözlerini ve kendimi alamadığım dolgun dudaklarını düşünüyorum.

Şu anda işimin başımdan aşkın olduğunu söylemek hafif kalır. Kardeşlerimden yardım isterdim ama gerçekten yapabilecekleri bir şey yok. Pyotr ve Luka New York'ta. Mikhail'in ilgilenmesi gereken tüm Bratva ve ailesi var. Catherina... Şey, o Catherina. Kulaklarını çekmeden ondan yardım isteyebileceğimden şüpheliyim.

Benim sorunlarım benim sorunlarım. Onlarla kendi başıma başa çıkmak zorundayım.

Saat 03:25'te nihayet yataktan kalkıp mutfığa gitmeye karar veriyorum. Belki bir bardak su ve bir uyku ilacı uykuya dalmama yardımcı olur.

Onu lavabonun önünde karanlıkta dururken gördüğümdeki şaşkınlığımı hayal edin. Onun Dahlia değil de Natalya olduğunu anlamamın tek , yumuşak sarı saçlarının perdelerin arasından süzülen ay ışığının gümüş parıltısı altında tam bir tezat oluşturması. Birkaç dakika boyunca onu gözlemledim, emin değildim.

Ne yaptığını. Bir sebepten dolayı bıçak bloğuna bakıyor gibi görünüyor. Uyurgezer olabilir mi?

Bel bandı kalça kemiklerinin hemen altına oturan mütevazı bir gri eşofman altı giymiş. Gömleği dikkatimi çekiyor. Göbeğinin ve sırtının pürüzsüz tenini ortaya çıkaran bir üst. Bu kadar büyülenmemeliyim, yine de omurgamı yalayan sıcaklığı inkar edemiyorum. Olduğum yerde kalsam da parmaklarım dokunmak için kaşınıyor.

Yakınlaşmak istiyorum. Patlamanın olduğu sabahı ve Natalya'nın kollarımda nasıl hissettiğini düşünüyorum. Vücudunun baskısını, teninin sıcaklığını, o güzel kırmızı dudaklara nasıl kışkırtıcı bir şekilde yakın olduğumu.

Sadece bir kereliğine ulaşısam çok mu kötü olurdu? Muhtemelen. Onunla aynı çatı altında yaşamak zaten yeterince dikkat dağıtıcı. Ayrıca, benden pek hoşlanıyor gibi görünmüyor. Bu utanç verici, ama onu görüldüğünden daha fazla rahatsız edecek bir şey yapmayacağım - vücudum ona nasıl tepki verirse versin.

"Nat?"

Nefes nefese, aç bir tilki tarafından hazırlıksız yakalanan küçük bir tavşan gibi etrafında dönüyor. "O-oh! Üzgünüm, ben... Ne yapıyorsun?"

"Ben burada yaşıyorum."

Nat iç geçirir. "Yani... Boş ." "Sana takılıyorum."

"Oh."

"Uykusuzluk çeken biri misin?"

Nat başını sallıyor, gözlerindeki uykuyu siliyor. "Evet, sayılır."

Mutfak adasını işaret ediyorum. "Biraz sıcak süt ve bal ister misin?"

Yumuşakça gülüyor. "Ne, beş yaşında mıyım?"

"Baldızım buna yemin ediyor. Çok işe yarıyor."

Nat bir an sessiz kalıyor, gözleri bir şahin gibi üzerimde. Merak, derimin yüzeyinin altında kabarcıklar oluşturuyor. Ne kadar büyüleyici olduğunun farkında mı? Bu kadar yoğun bir odaklanma... Nedense o güzel kafasının içinde neler olup bittiğini bilmek istiyorum. Onu çok az tanıma şansım oldu ve etrafına sıkıca sardığı katmanları soymaktan başka bir şey istemiyorum. Kendi evimde yaşayan birini tanımam gerekmez mi?

"Tamam," diye mırıldanıyor sonunda, bir dansçının akıcılığı ve zarafetiyle mutfakta ilerliyor.

Ocağın üzerindeki ışığı yakıyorum ve evdekileri uyandırmamak için mümkün olduğunca sessiz hareket ederek işe koyuluyorum. Çok geçmeden sütü bir fincan tabağında ısıttım ve bekleyen iki bardağa eşit porsiyonlar halinde boşalttım. Döndüğümde-

Natalya'yı bir kez daha bıçaklara bakarken buldum.

"Bir sorun mu var?" Önüne bir kupa koyarak soruyorum. "Bu markayı sevmiyor musun?"

Loş ışıkta bile kulaklarının ucunun pembeleştiğini görebiliyorum. "Ben... Hayır, öyle değil."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Garip ve çok utangaç, ama bunu hiç umursadığımı söyleyemem. Aksine, bence çok sevimli.

"Ben de tam evin ne kadar güvensiz olduğunu düşünüyordum," diyor usulca. "Sizi temin ederim ki burası olabildiğince güvenli."

"Hayır, bebek korumasını kastetmiştim. Alınmayın Bay Antonov -"

"Dimitri."

"Doğru... Dimitri." Boğazını temizliyor. "Etrafta emekleyen bir yaşında bir çocuk var. Açıkta elektrik prizleri var, Simon'ın merdivenlerden düşmesini engelleyecek bir bebek kapısı yok, dolapların kilitleri yok... Güvenli değil."

Etrafıma bakarken yüzümü buruşturdum. *Kahretsin. Tamamen haklı.* Neden bunların hiçbirisi aklıma gelmedi? Dürüst olmak gerekirse, Tatiana bana aniden babalık vererek hiç iyilik yapmadı, ama yine de. Bu yüzden mi Natalya'nın bu kadar huzursuz muydu? Bana bir şey söylemekten korkuyor muydu?

"Hemen halledeceğim," diyorum ve mutfak adasında onun yanına oturuyorum. "Benim için bir liste hazırla. Adamlarımdan birine gidip gerekli malzemeleri almasını söyleyeceğim."

Natalya sıcak içeceğinden bir yudum alıyor, geri çekildiğinde alt dudağını yalıyor. Gözlerim hareketini takip etmek için aşağıya dalıyor. Dudaklarının ne kadar tatlı olduğunu fark etmemek zor.

"Ben de sana onları sormak istiyordum," diye mırıldandı. "Evinizin önünde duran şu adamlar. Kim onlar?"

"Korumalarım."

Kaşlarını çatıyor. "Neden korumalara ihtiyacınız var?"

O zaman Natalya'ya ne iş yaptığımı hiç söylemediğim aklıma geldi. Asla da söylemeyeceğim. Natalya'nın istifa mektubunu almanın en hızlı yolunun ona bir Bratva infazcısı olduğumu söylemek olmasından endişeleniyorum. Son birkaç gündür son derece yardımcı oldu ve iyi yardım bulmak her zaman çok zordur. Ona gerçeği söylersem muhtemelen çıldırır.

"Ben bir devlet memuruyum," diye yalan söyledim.

Natalya bana bir bakış attı. Etkilenmiş mi yoksa şüpheli mi anlayamıyorum. "Bir hükümet yetkilisi," diye yineliyor kesin bir ifadeyle. "Ve bir hükümet yetkilisinin günün her saatinde on silahlı korumadan oluşan dönüşümlü bir ekibe mi ihtiyacı var?"

Tam sayıyı bilmesine şaşırdım. Hepsinin gizli silah taşıdığını fark etmesine daha da şaşırdım. Daha tedbirli olmaları konusunda onlarla konuşmam gerekecek. Eğer dadı bunu anlayabiliyorsa, düşmanlarımız da anlayabilir.

"Ben çok... *önemli* bir devlet memuruyum," diyorum ve numaramı sürdürüyorum.

"Anlıyorum. Bu yüzden mi sürekli ofisinizde kilitli kalıyorsunuz ya da toplantılara katılmıyorsunuz?"

"Aynen öyle," diyorum kocaman bir gülümsemeyle.

"Sorumluluklarınız tam olarak nedir?" "Şu ve bu."

"Vay canına, ne kadar bilgilendirici."

Kıkırdıyorum. "İşim hassas bir yapıya sahip. Son derece gizlidir. Size ne yaptığımı anlatmam için beni öldürmeniz gerekir."

Dudağının kenarından bir sırıtma beliriyor. "Oldukça ciddi bir şey olmalı." "Aslında ölümcül."

"Çok komiksin."

Omuz silkiyorum. "Bana öyle söylendi. Babam bana tüm kardeşlerim arasında büyüüp komedyen olabileceğimi söylerdi. Bana bunu söylediğini hatırladığından değil."

Natalya bana dikkatle bakıyor. "Lev'in durumunun doğası tam olarak nedir? Kendini net hissettiği anlar oluyor ama bunlar çok az. Ve neden seni hatırlamıyor gibi görünüyor?"

Kaşlarımı çatıyorum. Ona Lev'in başına gelenleri, onu birkaç yıl önce amcam Konstantin'in emriyle Sibiry'a'da karanlık, pis bir bodrum katında, en basit ihtiyaçlarla kilitli bulduğumu söylersem bana asla inanmaz. Tekrarlamaya değmeyecek kadar karanlık bir hikâye. Natalya'ya kabuslar yaşatmak istemiyorum.

Esniyorum. "Süt etkisini gösteriyor. Sanırım yatağa gitmeliyiz."

Natalya önce kendi, sonra da benimkini lavaboda yıkar. "Muhtemelen haklısın. Eminim Simon birkaç saat içinde uyanacaktır."

Mutfaktan birlikte çıkıyoruz ve merdivenleri tırmanıyoruz. Natalya, bir ya da iki merdiven ileride kalıyor. Karanlığın içinde

Sessizlik, kulaklarıma ulaşan eski döşeme tahtalarına karşı ayak seslerimizin gıcirtısından başka bir şey yoktu.

Merdivenlerin en tepesinde, Natalya karanlıkta son basamağın nerede olduğundan emin olamadığı için tökezleyerek ilerliyor. Korkuluklara tutunurken soluk soluğa kalıyor ama ellerim onu aşağıdaki basamaktan kurtarmak için uzanmadan önce değil.

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum.

Natalya yüzünü bana dönüyor, ellerini omuzlarıma koyuyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, tam olarak çözemediğim bir bakışla bana bakıyor. Kavrayışı hafifçe sıkılaşıyor, dudakları öylece ayrılıyor. Natalya biraz baskı uyguluyor ve yanağımı öpmek için hızla aşağı iniyor.

"İçki için teşekkür ederim," diyor aceleyle gitmek için dönmeden önce.

Kaçmasına fırsat vermeden elini tutuyorum ve son birkaç basamağa kadar onu takip ediyorum. Çekirdeğimin derinliklerinde ısı birikiyor. Kendimi zar zor kontrol edebiliyorum.

"Şimdi neden gidip bunu yapmak zorundaydın?" Onun alanına girerek soruyorum.

Natalya, ben onu duvara yaslayana kadar bir adım geri atıyor ama geri çekilmek için hiçbir çaba göstermiyor. Dudaklarımı yalıyorum, damarlarımda kaynayan bu ani açıklıktan bunalmış durumdayım. İçimdeki bir şeyi uyandırdı. Belki de hep buradaydı, zamanını bekliyordu.

Tatlı çiçek parfümünün kokusunu içime dudaklarımı boynunun kenarında gezdirmeye cesaret ediyorum. Gül yaprakları, o kadar narin ve hafif ki, yine de başımı insanoğlunun bildiği en bağımlılık yapıcı maddelerin hepsinden daha sert döndürüyor.

"Dimitri?" diye mırıldanıyor. Bedenlerimizden yayılan ısı güneşinkine rakip olabilirdi.

"Durmamı ister misin?"

"Hayır, ama..."

"Sen de hissettiğini söyle," diye törpülüyorum boynunun kıvrımlarını. Onu öpmek, ona dokunmak, yalamak, dizlerimin üzerine yatırmak istiyorum.

Natalya kulağıma doğru hafifçe inliyor, elleri gömleğimi sıkıca kavıyor. "Ben... Ben de hissediyorum ama-"

Elimi aramızda gezdirip göğüslerinin kıvrımlarında ve karnında gezdiriyorum. Göründüğü kadar yumuşak. Natalya bileğimi kavrayarak beni durdurmadan önce parmaklarımı bel kemerinin lastiğinden geçirmeyi başarıyorum. Beni üzerinden atmıyor. Onun yerine elimi orada tutuyor, düşünüyor. Daha ileri gitmeme izin verecek mi? Ağır nefes alıp vermesi ve kalçalarının hafifçe eğilmesi bana bunu istediğini söylüyor.

"Sen benim patronumsun," diye ısrar ediyor. "Yapmamalıyız."

Kahretsin, o haklı. Ne zamandan beri şu yürüyen klişelerden biri oldum - çok daha genç dadısının peşinden giden orta yaşlı adam? Ne düşünüyorum ben böyle?

"Haklısın," diyorum beceriksizce, geri çekilerek. Onun sıcaklığını hemen özlüyorum. "Az önce olanları unutacağına söz ver, tamam mı?"

Natalya alt dudağını ısırırken yavaşça başını sallıyor, dizleri birbirine sıkıca kenetleniyor. "Tamam."

"İyi geceler, Natalya."

Yutkunuyor. "İyi geceler, Dimitri."

Uzun, karanlık koridorda kaybolup giderken soğuk bir hayal kırıklığı içinde onu izliyorum.

Ne halt ediyorum ben?

CHAPTER 10

O *Aman Tanrım.*

Sanırım hiçbir şeyin plana göre gitmediğini söylemek resmi olarak güvenli -İlk etapta takip etmem gereken somut bir yol yoktu. Sürekli önüme çıkan tüm bu eğri büğrü topların etrafından dolaşmak zorunda kaldığımda değil.

Koşarak odama dönüyorum ve kapıyı arkamdan sıkıca kapatıyorum. Kalbim boğazımda gürültüyle atıyor, kulaklarımı sağır eden kan hücumu. Bacaklarımın arasındaki ıslak zonklamayı görmezden gelmeye çalışıp başaramadığım için el ve ayak parmaklarımın uçları karıncalanıyor.

Bana *dokunuyor*, boynumu öpüyor, gecenin karanlığında yasak bir sevgili gibi kulağıma mırıldanıyordu. Ellerinin vücudumdaki hayalet hissi hala devam ediyor, alçak sesinin anısı kafatasımın içinde mırıldanıyor.

Onu daha önce durdurmalıydım. Onu merdivenlerden aşağı itmeye devam etseydim bunların hiçbirisi olmayabilirdi. Sadece bunu yapmaya kendimi ikna edemedim. Birincisi, düşüşün onu öldüreceğinin garantisi yoktu, dolayısıyla gizliliğimi tehlikeye atıyordu. Ve iki... Kokusu, tatlı sözleri ve bana açıklıkla bakması dikkatimi dağıttı.

Milyon yıl geçse de bunu beklemiyordum. Dimitri bu dünyada etkilendiğim son erkek olmalı.

Bu bir sorun olabilir.

Düşüncelerim kontrolden çıktı.

Tadının neye benzediğini bilmek istiyorum. Dimitri'nin beni nasıl öpeceğini merak etmeden duramıyorum. Sert ve otoriter mi olurdu? Yoksa nazik ve yumuşak mı? Tahmin ettiğimden çok daha nazik ama bu sadece bir hile, değil mi?

Hayal gücüm beni rahatsız ediyor. Kıyafetleri olmadan neye benziyor? Kaslı ve belirgin hissediyor. Haklı olduğumu kanıtlamak için tişörtünü kaldırmak için neler vermezdim. Vücudunun benimkinin üzerindeki sert baskısını bilmek istiyorum. Ellerinin istediği her yere dokunmasını arzuluyorum. Dizlerim titriyor ve cinsel arzularıma teslim olma düşüncesiyle içim zonkluyor.

Bu noktada artık bunu sinirlerime bağlayamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, ona duyduğum bu sınırsız ihtiyacı tarif etmenin bir yolu yok. Kablolarım birbirine karıştı. Kafam çok karışık. Sessizce kendimi azarlıyorum. Bunların hiçbirinin böyle gitmemesi gerekiyordu.

Lev'in bugün keyfi yerinde görünüyor. Nadiren konuşur, ama bu gözlerinden okunuyor. Biraz müzik çalıyorum, çay odasının dağınık raflarından birkaçına göz atarken tesadüfen bulduğum klasik bir CD. Yo-Yo Ma'nın etkileyici melodileri havayı doldururken Lev ritme uyarak başını hafifçe sallıyor. Buraya geldiğimden beri ne yazık ki bir an bile kendine gelememi ama bu tür bir iyileşmenin aceleyle getirilemeyeceğini anlıyorum. Zihni kırılgan bir durumda, bu yüzden yapabileceğim en iyi ve tek şey ona ilgimi ve sabrımı göstermek.

Dahlia müzik eşliğinde mırıldanarak odaya giriyor. Bütün evin tozunu baştan aşağı alıyor, ara sıra yanımdaki Simon'ı kontrol ediyor. Çocuk beşiğinde derin bir uykuya dalmış, yaylıların derin titreşimiyle uyuşmuş.

"Ne melek ama," diyor Dahlia. "Annesinin onu öylece bırakıp gittiğine inanmak çok zor."

Ona göz kırpıyorum. Normalde dedikodudan hoşlanmam ama Dahlia devam için yararlı olabilecek herhangi bir bilgi edinmeme yardım edecekse, onu şakaya vurmakta bir sakınca görmüyorum.

"Öyle mi yaptı?" Ben sordum.

Hizmetçi, etrafın temiz olduğundan emin olmak için omzunun üzerinden bakar. "Zavallı Bay Antonov bunun olacağını tahmin edemedi. Çocuğu ondan saklamış, inanabiliyor musunuz?"

"Tanrım, bu korkunç. Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Dahlia kayıtsız bir omuz silkmeye, "Bazı insanlar ebeveyn olmak için yaratılmamış," diyor. "Ama Bay Antonov iyi bir adam. Tereddüt bile etmedi

çocuğu almak için."

İyi bir adam.

Kelimeler kafatasımın içinde yankılanıyor.

Bunu düşündükçe, bu düşünce beynimi daha çok kemiriyor. Onunla tanıştığım andan itibaren Dimitri iyilikten *başka bir* şey yapmadı. Bomba patladıktan hemen sonra, kendi hayatını riske atarak bile olsa beni kontrol etti. Kendi güvenliği için korkup kolayca kaçabilirdi. Aklı başında bir insan bunu yapardı. Bunun yerine iyi olduğumdan emin olmak için yanımda kaldı, bana ceketini verdi ve zihnim darmadağın olduğunda sakinleşmeme yardımcı oldu.

Beynime ekilen şüphe tohumları kök salmaya başladı.

Belki de ihtiyacım olan şey biraz temiz hava ve kendimi toparlama şansıdır. Edvard'ı da arayıp durumdan haberdar etmek istiyordum ama çok meşgul olduğum için bunu yapamadım.

"Buralarda bir park var mı?" Dahlia'ya sordum. "Güzel bir manzara değişikliği olabilir."

Yüzü aydınlandı. "Oh! Ne harika bir fikir. Sanırım buradan çok uzakta olmayan küçük bir park var, ancak güvenlik ekibinden izin almamız gerekecek."

Ah, doğru. Güvenlik ekibi.

Geldiğimde ilk fark ettiğim şeylerden biri de onlardı. Edvard bana tüm kameraları, pencere ve kilitli kapı sayısını ve hızlı ve temiz bir kaçış yapmamı engelleyebilecek diğer engelleri saymamı hatırlatan kişiydi. Dimitri bana hükümet görevlisi olduğunu söylediğinde gözlerimi devirmemek için tüm gücümü harcadım. Neredeyse yarı yarıya ikna ediciydi.

"Boris?" Dahlia koridorun sonundaki birine seslenir. Bombalamanın olduğu gün orada olan bir adam belirir.

"Ne istiyorsun?" diye sorar. "On beş dakika içinde viziteye çıkmam gerekiyor."

"Natalya ve ben Lev ve Simon'u parka götürebilir miyiz diye merak ediyorduk. Bunu ayarlayabilir miyiz?"

"Dimitri'nin iznine ihtiyacın olacak." "Oh, ama! Bu sadece parka bir yürüyüş." "Kuralları ben koymuyorum."

"On dakika temiz hava," diye pazarlık yapıyorum. "Tek istediğimiz bu. Bizimle gelebilirsin."

"Ama-"

"On beş dakikanız olduğunu kendiniz söylediniz."

Boris iç çeker. "Gerçekten yapamam-"

" oluyor?"

Hepimiz Dimitri'nin odaya girdiğini görmek için dönüyoruz. Bugün oldukça resmi giyinmiş, düzgün siyah bir takım elbise ve cilalı siyah ayakkabılar giymiş. Gümüş kol düğmelerini düzelterek içeri giriyor.

Bir an için nefes almayı unutuyorum.

Muhteşem biri. Onda eski bir Hollywood cazibesi var. Sanırım sırtındaki hafif eğiklikten kaynaklanıyor, o kadar ukala, kendinden emin ve ışıltılı ki neredeyse göz kamaştırıcı.

"Parka gitmek istiyoruz," dedim ona.

Boris, "Bu güvenli değil efendim," diye karşı çıkıyor. "Ekibin ileride keşif yapması için önceden haber verilmesi gerekiyor."

Kaşlarımı çatıyorum. "*Parka* gitmek için mi?"

"Ekibimiz çok dağınık olacak," diye devam ediyor koruma. "Bay Antonov'un gitmesi gereken önemli bir toplantı var. Adamlarımızdan hiçbirini ayıramayız."

Dimitri bir an sessiz kalır. "İlk randevum "

"Stokayevskiler, efendim. Ve sonra Alekov'lar. Kumarhane operasyonlarıyla mı ilgili?"

"Onları ara ve yeniden

planla." "Efendim?"

"Onlar eski aile dostları, Boris. Eminim Nicolai beni affedecektir. Çocuklara arabayı getirmelerini söyle. Parka gideriz ve sen felç geçirmeden geri döneriz."

Göğsümde umut yükseliyor. "O kadar da uzak değil. Yürüyebiliriz." Lev'e elimle işaret ediyorum. "Ayrıca, babanın temiz havadan hoşlanacağını düşünüyorum."

Dimitri başını sallar. "Mükemmel bir fikir."

Yemin ederim Boris'in şakağındaki damar patlayacakmış gibi görünüyor. Yine de itiraz etmez. "Nasıl isterseniz, efendim."

CHAPTER 11

"Hep midir?" Kaldırımında ilerlerken soruyorum.
Hava güzel ve berrak, hoş bir esinti dün geceki yağmurun kokusunu da beraberinde getiriyor.

"Kim, Boris mi?" Dimitri cevap verir. "Evet, genelde oldukça gergin olur. Bombalamadan sonra daha da arttı."

Huzursuzca yutkunuyorum. "Bunun arkasında kimin olduğunu bulabildin mi?" "Henüz bulamadım. Ama bulacağım."

Kendinden çok emin görünüyor. Ne kadar yaklaştığını merak ediyorum. Gerçeği, bombayı yerleştiren kişinin şu anda babasına ve oğluna bakan kişiyle aynı kişi olduğunu öğrenirse ne yapacağını merak ediyorum. Muhtemelen çıldırır, ancak Dimitri aklını yitirecek bir adama benzemiyor.

Dün gece olanlar hariç.

Her şeyi unutacağıma söz verdiğimi biliyorum ama dürüst olalım, bunun gerçekleşmesi mümkün değildi. Bunu düşündükçe dudaklarının şeklini daha çok merak etmeye başlıyorum. Nefesini hâlâ boynumda hissedebiliyorum, karanlığa rağmen tenimdeki sıcak bakışlarını hâlâ hatırlayabiliyorum. Ve şimdi hiçbir şey olmamış gibi davranıyoruz ve bunun beni neden bu kadar... *hayal kırıklığına* uğrattığını bilmiyorum.

Dahlia önde yürüyor, Lev'i tekerlekli sandalyesinde itiyor. Simon bir taşıyıcı içinde göğsüme . Dimitri yanımda yürüyor, elleri ceplerinde. Korumaları sıkı bir koruma düzeni içinde etrafımızı sarıyor. Yalan söylemeyeceğim, güvenliğimiz için burada olmaları gerekse bile bu kadar yakından takip edilmek çok tuhaf bir duygu.

Benim için boğucu. Birisi gerçekte kim olduğumu ve burada ne yaptığımı keşfederse, içinde bulunduğum tehlikenin sürekli bir hatırlatıcısı.

Söz konusu park küçük bir park, bir salıncak, tetanos korkusuyla yanına bile yaklaşmak istemediğim paslı bir tahterevallli, birkaç metal bank ve genç zihinleri harekete geçirmek için renkli plastik parçalardan yapılmış bir orman jimnastiği için yeterince büyük. İtiraf etmeliyim ki, biraz olsun dışarıda olmak güzel.

Salıncaklara doğru ilerliyorum ve Simon'ı dikkatlice kova koltuğa oturtuyorum, onu hafifçe ileri geri itiyorum. Kıkırdarken yüzü aydınlanıyor, bu ses yüzüme bir gülümseme getiriyor. Daha önce bundan daha değerli bir şey gördüğümü sanmıyorum.

Dimitri, fark edileceği üzere, mesafesini koruyor. Bir bankta oturmuş, bir kolunu arkaya atmış, oğluyla oynarken beni izliyor.

"Bunu gerçekten daha sık yapmalıyız," diyor Dahlia. "Belki bunu günlük bir şey haline getirebiliriz?"

Boris onun yanında ofluyor. "Bunun için daha büyük bir ekibe ihtiyacım var."

Dimitri, Boris'in endişelerini bir kenara bırakarak, "Ben hallederim," diyor. "Ya da arka bahçeyi her zaman onarabiliriz. Oraya bir çocuk oyun alanı falan koyarız."

"Bunu tavsiye etmiyorum efendim. Açıkta kalırsınız."

Dimitri hiçbir tepki vermiyor, gözlerini Simon'a dikmiş bakıyor. Ya da, bekle... *Bana* mı bakıyor?

"Onu itmek mi istiyorsun?" Ben soruyorum. "Ben burada iyiyim."

"Hadi ama. Çok şey kaçıırıyorsun. Simon'ın ne kadar eğlendiğini görmüyor musun?"

Yüzündeki ifadeyi çözmek için çok zor. Yüzünü buruşturmakla endişelenmek arasında şey, sanki yaklaşımdan *korkuyormuş* gibi. Şimdi düşünüyorum da, onu oğluyla sadece birkaç kez etkileşime girerken gördüm. Burada bulunduğum bir hafta boyunca Dimitri görünüşe göre oğlundan uzak durdu. Dahlia'nın bana yakın zamana kadar bir oğlu *olduğunu* bile bilmediğini söylediği düşünüldüğünde bu mantıklı geliyor.

Onu yanıma çağırıyorum. "Korkma. Bu sadece bir salıncak."

Dimitri biraz isteksizce banktan kalkıyor ve salıncak setinin arkasındaki yerini almak için yürüyor. Simon'u iter, tereddütü açıktır

hareketlerinde. biraz zaman alıyor. Daha iyisini bilmesem, eğlendiğini bile söyleyebilirdim.

"Gördün mü?" Alay ediyorum. "O kadar da kötü değil, değil mi?" Dimitri kıkırdıyor. "Hayır, hiç de fena değil."

"Salıncaklara karşı garip bir kan davan mı var?"

"Ben küçükken, kardeşlerim ve ben etraftan dolaşıp dolaşamayacağımızı görmek isterdik. Bunu ilk kimin yapabileceğini görmek için bir yarışma yaptık."

"Kazandın mı?"

"Evet, yaptım. Ama bir bedeli vardı." "Peki bu bedel neydi?"

"Sonuna kadar gelebildim ama zincir tepeye takıldı ve yörüngemi bozdu. Kolumu iki yerden kırdım. Annem hiç mutlu olmadı diyelim."

Kendime rağmen sırtırken buluyorum kendimi. Aramızdaki ilişkinin bu kadar samimi olmaması gerekiyor ama o bunu çok kolaylaştırıyor. Onun varlığı garip bir şekilde rahatlatıcı, sanki rahatlayabilir ve sorunlarımı ve geçmişimi bir süreliğine unutabilirim. İntikam planları yapmanın bu kadar yorucu olabileceğini kim bilebilirdi? Bu küçük uzay ve zaman cebinde, her şeyi farklı hayal etmek çok kolay.

Bu yürek parçalayıcı bir düşünce.

Lev'in öksürük sesi beni transımdan çıkarıyor. Hemen yanına gidip dikkatimi ona veriyorum, yanına çömeliyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum. Lev dudaklarını şapırdatıyor. Acaba susadı mı merak ediyorum. Onun dışında gayet iyi görünüyor. Etrafıma bakınırken yolun hemen aşağısında bir market görüyorum. "Hemen döneceğim," diye haber veriyorum. "Ona bir şişe su getireceğim."

"Muhafızlardan biri seninle gelsin," diyor Dimitri.

"Gerek yok. En fazla iki dakika sürer."

"Nat-"

Ben çoktan yola çıktım.

Market tıka basa doldurulmuş raflarla dolu. Koridorlar çok dar, fayanslar kirli ve loş ışıklı. Kasiyer muhtemelen cüzi bir saat ücreti karşılığında kasada çalışan bir genç. İçeri girdiğimde beni selamlama zahmetine girmiyor, telefonunda ne izliyorsa onunla meşgul.

Mağazanın en arka tarafındaki buzdolaplarına yönelip birkaç şişe alıyorum. Kullan-at telefonum çaldığında aceleyle geri dönmeye niyetliyim. Bana mesaj atabilecek tek bir kişi vardı.

Gelişme var mı?

Yalnız olmama rağmen, etrafın temiz olduğundan emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum.

Henüz bir şey yok.

Gecikme nedeni?

Onu yalnız yakalamak için fırsat yok.

Mesajı gönderirken bile kendimi biraz suçlu hissetmekten alamıyorum. Bu bir yalan. Dün gece onu yalnız bıraktım. Aslında birkaç dakikalığına. Mükemmel bir fırsat penceresiydi. Evde başka kimse uyanık değildi, Dimitri ve ben yalnızdık ve cesedi daha soğumadan gecenin içine kaçabilirdim.

Her yerde nöbetçiler

var.

Dikkatli ol.

İç çekiyorum. Edvard'ın bana iki kez söylemesine gerek yok. Bunu ...

Tek ihtiyacım olan biraz daha zaman.

CHAPTER 12

DIMITRI

"W Herkes nereye gitti?" Natalya döndüğünde bana sordu.
"Simon huysuzlanmaya başladı," diye açıklıyorum, "ben de onu Dahlia ve Lev ile birlikte geri gönderdim. Boris onlara rehberlik ediyor."
Hafif bir pembe toz yanaklarını renklendiriyor. "Beni beklemene gerek yoktu."

"Tabii ki yaptım." Ona dirseğimi uzattım. "Geri dönelim mi?"
Natalya kolunu yavaşça benimkine dolamadan önce alt dudağını ısıyor.
"Hadi."

Bu güzel - koruma çemberim bir yana. Onları görmezden gelirse, yanımdaki güzel kadınla hoş bir gezintiye çıkmışım gibi davranabilirim.

"Suların parasını ödeyeceğim," dedim.

Başını sallamaya başladı bile. "Gerçekten gerek yok." "Israr ediyorum."

"Dimitri-"

"Nat."

Gözlerini deviriyor. "Hayır cevabını kabul etmeyi , değil mi?"

"Savaşlarımı ne zaman seçeceğimi bilirim."

Gülüştüğünün sesi kalbimi çarptırıyor. İlk defa duyuyorum. Kulaklarıma müzik gibi geliyor, yumuşak ve tatlı.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" diye soruyor bir süre sonra.

"Elbette. Ben açık bir kitabım."

"Şey... Dün geceyle ilgili."

"Hala bunu düşünüyoruz, değil mi?"

"Nasıl yapamam?" diye homurdanıyor. "Bana yapabileceğini mi söylüyorsun?"

Bu konuda onunla tartışamam. "Sorunu sor, Nat."

Alt dudağını ısıırıyor, yüz hatlarında neredeyse *suçlu* bir ifade beliriyor. Tanrım, o çok tatlı. Sevimli, seksi ve akla gelebilecek her şekilde büyüleyici. Doğuştan gelen utangaçlığı beni çıldırtıyor.

Bana karşı nefes nefese inleyişini hâlâ duyabiliyorum. Gözlerindeki tahrik edici bakışı hatırlıyorum. Gül yapraklarının kokusu hala aklımda. Çok *yaklaşmıştık*. Ama kafamın arkasındaki dırdırcı ses bunun yanlış olduğunu biliyordu.

Natalya benim için çok genç. Çok iyi. Değerlilik anlamında söylemiyorum, gerçekten çok *iyi*. şekerleme yapmanın bir yolu yok. Eylemlerim iyi niyetten kaynaklansa bile, günün sonunda ben bir suçluyum. Ne kadar yakıcı olursa olsun, bu dürtüyle hareket etmek yanlış olur.

"Ben sadece..." Yanakları kıpkırmızı oldu.

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Kahretsin, neden bana öyle bakıyor? Yağmura yakalanmış küçük kayıp bir köpek yavrusu gibi, kocaman gözleri o kadar çekici ki başka tarafa bakamıyorum.

"Dimitri, ben-"

Bir silah sesi havayı yırtıyor.

Beynim neler olduğunu anlamaya fırsat bulamadan vücudum tepki veriyor. İçgüdülerimle hareket edip Natalya'yı kollarımla sardıktan sonra üzerini örtüyorum. Birkaç el daha ateş edildiğinde yere düşüyoruz, kulakları patlatan lastik gıcirtısı da kakofoniye ekleniyor. Korumalarım hızla tepki verip silahlarını çekerek uzaklaşan koyu mavi bir araca ateş ederken, başını örttüğümden ve sırtımın genişliğini kalkan olarak kullandığımdan emin oluyorum.

Acı hissetmiyorum, sadece öfke duyuyorum. Bu benim araba bombacımın işi olmalı. Başka kim beni güpegündüz öldürmeye kalkışacak kadar *cüretkâr* olabilir ki? Adrenalin damarlarımda dolaşıyor, midem düğüm düğüm. Kaos, gürültülü ve kör edici. Sadece dakikalar süren bir şey sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor.

Milyonlarca soru zihnimi dolduruyor. Peşimde kim var? Yaralanan var mı? Tanrıya şükür Dahlia'yı Lev ve Simon'la birlikte geri gönderdim. Bu karmaşanın yakınında olmalarını istemezdim. Kahretsin, Boris'in *sana söylemiştim* dediğini şimdiden duyabiliyorum.

Çok geçmeden sessizlik hakim olur. Saldırı sona erdi ama hâlâ yapılması gereken işler var. Kolumu Natalya'nın altına koyarak yavaşça ayağa kalkıyorum. Ben gayet iyiyim, herhangi bir acı ya da yaralanma yok. Sonra onu kontrol ediyorum.

Sağ omzunda kırmızı çiçekler açmış, kumaş kanıyla ıslanmış. Vurulmuş. "Kahretsin," diye tıslayarak yaraya baskı uyguluyorum. "Bu piçler!" "Sorun yok," diyor acı dolu bir nefesle. "Sadece bir sıyrık. Gördün mü?" Daha iyi görebilmem için gömleğinin yakasını aşağı çekiyor. Haklıydı. Kurşun deltoidinin yan tarafını sıyırmış. Panik yapacak kadar derin değil, ama yine de endişelenmek için bir neden.

"Seni bir hastaneye götürmem gerek-"

"Hayır!" diye bağırır hemen. "Hayır, sorun değil. Önce seni buradan çıkarmalıyız."

"Ama-"

"Bunu evde dikebilirim," diye ısrar ediyor Natalya. "Ben doktordum, hatırladın mı? Bana bir şey olmaz. Önce seni güvenli bir yere götürmeliyiz."

Ağzım kurudu. Korumalarım çoktan toparlanmaya başlamış, Natalya ve benim etrafımda koruyucu dairesel bir düzen oluşturmuşlardı. Gitmek zorundayız. Tetikçilerin geri dönüp başladıkları işi bitirmeye çalışma ihtimali çok yüksek.

Tereddüt etmeden Natalya'yı kaldırıyorum, bir kolumu dizlerinin altına koyarken diğer kolumu sırtına doluyorum. Bir çığlık atıyor, şaşkınlıktan mı yoksa acıdan mı bilemiyorum. Artık düşünmüyorum. Şu anda önemli olan tek şey buradan çıkmak.

"Plakayı gördün mü?" Luka bana sordu.

"Beynimi patlatmadıklarından emin olmakla meşguldüm," diye homurdandım dişlerimi sıkarak. "Yapmış olsam bile, gerçekten tabaklarını tutacak kadar aptal olduklarını mı düşünüyorsun?"

"Peki ya muhafızlarınız?" Pyotr soruyor. "Ateş edenleri gördüler mi?"

"Sergei yüzlerini kapatmak için kar maskesi taktıklarını söylüyor. Hepimizin hemfikir olduğu tek şey lacivert bir Avtovaz içinde oldukları."

Mikhail hiçbir şey söylemiyor.

Bir konferans görüşmesindeyiz, telefonum hoparlöre ayarlı, böylece ofisimde öfkeyle dolaşabiliyorum. Duvarlar güçlendirilmiş ve kapı ses yalıtımlı, bu yüzden evin geri kalanının dinlemesi konusunda endişelenmeden kalbimin içeriğine bağırmakta özgürüm.

"Lanet olası bir *çocuk parkında*," diye feryat ediyorum. "Bu piçlerin kim olduğunu bilmek istiyorum, Misha. Bağlantılarından haber aldın mı? Bu Levitsky puştı hakkında yeni bir haber var mı?"

"Sakinleşmeni istiyorum," diyor Mikhail kararlı bir şekilde, sesi alçak ve yatıştırıcı, baba sesi, çocukları üzgünken onlarla konuşurken kullandığı ses. Bu beni daha da sinirlendiriyor. Şımartılmaya ihtiyacım yok; cevaplara ihtiyacım var.

"Peki ya trafik kameraları?" diye sordum. "Luka, görüntüleri almak için onları hackleyebileceğini düşünüyor musun?"

En küçük kardeşim bilgisayarlar ve genel olarak teknoloji söz konusu olduğunda her zaman bir dahi çocuk olmuştur; kardeşlerimle birlikte sıfırdan kurduğumuz siber güvenlik şirketi CyberFort'un daha teknik yönlerinden sorumlu olmasının ana nedeni de budur.

"Bu biraz zaman alacak," diye itiraf ediyor Luka. Normalde herhangi bir sistemi hackleyebilme yeteneği konusunda çok ukaladır.

"Ne kadar zaman?" diye sordum. "Bilmiyorum."

"Bu yeterince iyi değil!"

"Dostum, elimden geldiğince hızlı çalışacağım ama burada Atlantik'in diğer tarafında olduğumu anlamalısın. Rusya'da her şeyin eski ve modası geçmiş olduğuna dair büyük bir klişe olduğunu biliyorum ama siber güvenlikleri rakipsiz. Elimden geleni yapacağıma söz veriyorum ama sabırlı olmanız gerekiyor."

Şakaklarımı ovuşturarak iç çekiyorum. Başım beni öldürüyor.

Mikhail, "Bunu tırmandıracağım," diyor. "Bir şey duyup duymadıklarını öğrenmek için bazı müttefiklerimizle temasa geçeceğim. Özellikle senin peşinde olup olmadıklarını ya da son zamanlarda başka biriyle karşılaşp karşılaşmadıklarını bilmek istiyorum. O zamana kadar ortalıkta görünmemeni istiyorum."

"Peki. Pekâlâ," diye mırıldanıyorum. "Sen de dikkatli olsan iyi olur. Sana zarar vereceğini bildikleri için peşimden gelmeye çalışıyor olabilirler."

Aramayı sonlandırıyorum, safranın acı tadı dilimin arkasını kaplıyor. Antonov Bratva'yı devralmak için kardeşime katılmayı kabul ettiğimde neye bulaştığımı biliyordum. Tehlike her zaman iş tanımının bir parçasıydı. Gerekli önlemleri almamak benim hatamdı. Dersimi almış sayılırım. Ben aynı hatayı iki kez yapan bir adam değilim.

Ofisimden çıkıp koridorda ilerliyorum ve Simon'ın çocuk odasına göz atıyorum. Diğer misafir odalarından birini onun için hazırlatmıştım. Hâlâ üzerinde ama ihtiyacı olan her şey var. Alt değiştirme masası, beşik,

Yüksek raflarda bir sürü oyuncak vardı. Aurora, Frederick'in eski kıyafetlerinden bazılarını gönderme sözünü yerine getirdi. Şimdilik Simon derin bir uykuda, az önce olanlardan habersiz.

Sonra babamı kontrol ediyorum. Odasının kapısı açık olduğu için içeriği görebiliyorum. Dahlia onun yanında, bir yandan odasını toplarken bir yandan da hafif bir sohbet yapıyor. Bakışları her zamanki gibi mesafeli, ancak sağlığı yerinde görünüyor. Yanaklarında biraz daha renk var. Belki de Natalya haklıydı. Temiz hava ona gerçekten iyi gelmiştir. Gezintilerimize daha başlamadan son vermek zorunda kalmam ne kötü.

Son olarak, koridorun en sonunda Natalya'nın kapısında duruyorum. Diğer taraftan ses gelmeyince sessizce kapısını çalıyorum.

"Evet?" diye .

Odasına girdim ve donakaldım.

Gömleği çıkarılmış, üzerinde kot pantolonu ve siyah sütyeninden başka bir şey yok. Natalya yatağının kenarına oturmuş, çarşafın üzerinde bir ilk yardım çantası açmış. Uzun sarı saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamış, kendi yarasını dezenfekte etmek için özenle çalışıyor.

Bakmamaya çalışıyorum. Gerçekten, *gerçekten* deniyorum. Şu an onun güzel mermer tenine ve kıvrımlarının yumuşaklığına hayran olmanın ne yeri ne de zamanı. Yaka kemiklerinin narin eğimine ve kalçalarının yuvarlaklığına takılıp kalmamalıyım.

Hadi, Dimitri. Topla kendini.

"Nasılsın?" Ona soruyorum.

Bana bakıyor. "Ben iyiyim" derken alt dudağının nasıl titrediğini inkar etmek mümkün değil.

"Yalancı," diye mırıldanıyorum gönülsüz bir kıkırdamayla. Ona doğru bir adım atıyorum ve yatağın kenarına oturup yarasına bakıyorum. Derin değil ve kalıcı bir hasar olmamalı ama baktıkça daha da sinirleniyorum.

Çok yakındı. *Çok* yakındı. Biraz daha sola dönseydi Natalya ciddi şekilde yaralanabilirdi. Elinden bezi alırken kanım kaynıyor ve boğazım daralıyor. Konuşmadan yarasına müdahale ettim. Daha hazırlıklı olmalıydım. Simon ve Lev'i parka götürme isteğini yerine getirmemeliydim. Bazen kim olduğumu, nasıl bir adama dönüştüğümü, taşıdığım sorumlulukları ve sadece var olduğum için edindiğim düşmanları unutuyorum. Natalya tüm bu olanlarda masum.

Ve benim ihmalim yüzünden yaralandı.

"Dikiş atılması gerekecek," diyorum nazikçe.

"Biliyorum." Kırmızı çerçeveli gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Ağlıyor muydu?

"Hemşirecilik oynayayım mı, Dr. Chekov?" Ortamı yumuşatmaya çalışarak takılıyorum. Onu üzgün görmek beni endişelendiriyor. Bu alışık olmadığım bir duygu. Buna bir an önce çare bulmalıyım.

Neyse ki hafif bir kahkaha kazanıyorum. Nefes nefese ve zar zor duyuluyor ama Natalya yine de küçük bir tebessüm ediyor. "İğne ve ipliği uzatır mısın?"

Natalya kendi dikişlerini ustalıkla dikerken tek yapabildiğim şaşkınlıkla izlemek. Elleri etkileyici bir şekilde hareketsiz, konsantrasyonu takdire şayan. Ben şahsen hiçbir zaman iğnelerden hoşlanmadım, bu yüzden onun terlemeden ya da bir kez bile yüzünü buruşturmadan bu işlemi gerçekleştirdiğini görmek beni hayretler içinde bırakıyor.

"Sonunu benim için keser misin?" diye soruyor.

Öyle yapıyorum, her şeyi sabit tutmak için kolunun etrafına steril gazlı bez ve bandaj uygulamasına yardım ediyorum. "Sizce hasta yaşayacak mı, Dr. Chekov?"

Gülüyor, yumuşak ve tatlı. Bu *gerçek* bir kahkaha, geniş bir gülümseme ve burnunun sevimli kırıksıklığıyla tamamlanıyor. Bu ses kalbimin boğazıma kaçmasına neden oluyor. "Eminim yaşlanana kadar yaşayacağım, Hemşire Dimitri."

Dudaklarının şekline ve gözlerindeki pırıltıya takılıp kaldım, nazik zarafeti ve güzelliği beni tamamen mest etti.

"Bu ," diyorum ona. "Bu işin aslını öğreneceğim, yemin ederim."

"Birinin size bu şekilde saldırmak istemesi için oldukça önemli bir devlet görevlisi olmalısınız," diye yorum yapıyor.

Suçluluk duygusu beni göğsümden bıçakladı. Doğru. Benim gerçekte kim olduğumu bilmiyor. "Biraz dinlen," diyorum kalkmaya başlarken.

Ancak ben bunu yapamadan Natalya elimi tuttu. "Dimitri?"

"Evet, Nat?"

Çenesini yukarı doğru eğiyor, yavaş ve ince bir nefes alırken dudakları hafifçe aralanıyor. Kaşlarının çatılmasıyla noktalanmış gözlerinde bir soru görebiliyorum. Midemin çukurunda bir sıcaklık kıpırdanıyor, ani bir koruma dürtüsü içimi kaplıyor. Havada elektrikli bir şey var, gergin ve söylenmemiş ama inkar edilmesi imkansız. Birbirimizin yörüngesinde oyalanıyoruz, bir tür trans halinde kilitlenmişiz.

"Öp beni."

Dudaklarımız birbirine çarpıyor.

CHAPTER 13

T Adam vahſi bir canavar, öpücüğü ciğerlerimdeki nefesi çalarken beni kobra gibi kollarıyla sarıyor. Bacaklarımın arasında ıslak bir sıcaklık birikiyor.

Elleri vücudumun şeklini keşfediyor, açgözlü, sert ve mükemmel. Bizi ayrı tutan gerilim aniden koptu, sel kapıları ardına kadar açıldı. İçten içe bunun yanlış olduğunu biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Beni canlı canlı yiyen bu umutsuz açlığı inkar edemiyorum.

Ona üzerimde, arkamda, içimde ihtiyacım var. Tenimin her santiminde onun yakıcı dokunuşunu hissetmek istiyorum. Bu tek öpücük tüm sorularımın cevabı gibi geliyor. Geldiğimden beri Dimitri nazik ve kibar olmaktan başka bir şey yapmadı. Kesinlikle alaycı ve şakacı. Ama şimdi, kravatını çıkarmasına yardım ederken ve kemerini hızlıca çıkarmak için aceleyle uzanırken, gerçeği görüyorum.

Adam gerçekten bir canavar. Bu bir bakıma memnuniyet verici, sanki sonunda bu dikkatli yüzün arkasındaki adamı görme şansını elde ediyorum. Bedenimi biraz fazla sıkı kavırıyor. Saçlarımdan bir avuç tutuyor ve beni kendine çekiyor. Beni açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi öpüyor, hiç pişmanlık duymadan emiyor ve ısırıyor.

Ve bunu *sevdim*.

Beynimin mantıklı kısmı buna bir son vermem gerektiğini haykırıyor. Bu doğru değil. Bu adamın yaptıklarını gerçekten unuttum mu? Ama değil. Onun tarafından tamamen kaplanmak, onun tarafından tüketilmek istiyorum. Beklentiyle ıslanıyorum, içim serbest kalmak için zonkluyor. Dimitri öpücüğü derinleştirip beni çarşafıara bastırduğında, içgüdüsel olarak bacaklarımı kalçalarına doluyorum.

Çılınca bir iniltiyle ona sürtünüyorum, parmaklarımı saçlarında cesurca gezdiriyorum. Dili benimkinin üzerinde kayıyor, vücutlarımızın sıcaklığı

İçimde bir ateş tutuşturuyor. Dimitri acımasız, sikiinin iç uyluğuma yaptığı sert baskı omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. O kadar sert ve büyük ki, pantolonunun kumaşını zorluyor. Aramızda çok fazla katman var.

"Dimitri," diye mırıldandım. "Dimitri, lütfen-"

"Şimdiden yalvarıyor musun?" Sesi nefis derecede derin ve karanlık. "Acele et ve kıyafetlerini çıkar."

"Oh, bu uçmayacak."

Bir an için midem bulandı. Bunu yapmak istemiyor mu? Aptalca bir hata mı yaptım? Gerçekten her şeyi mahvettim mi?

Dimitri kısık bir hırıltıyla alt dudağımı ısıyor ve korkularımı yatıştırıyor.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin, Nat. İyi bir kız olacaksın ve *sana* söylediklerimi harfiyen yapacaksın." Titriyorum, amım onun sözleriyle zonkluyor. Parmaklarını yanağımda gezdiriyor. "Benim için iyi bir kız , değil mi?" Dudaklarımı yaladım. "Evet, efendim." Koyu renk gözlerinin ardında bir eğlence parıltısı var. Sanırım çok faydalı bir şey buldum. "Ne istiyorsun? ne yapmalıyım, efendim?"

Dimitri dudaklarını yalıyor. "Sınırların dışında ne var?" "Ciddi misin?"

"Ben bir centilmen değilsem hiçbir şeyim meleğim. Bunu sen istediğin sürece ben de istiyorum ama sınırlarını da zorlamayacağım."

Midemde kelebekler uçuşuyor. Kim bu adam? Tam onu çözdüğümü sandığım anda böyle bir şey yapıyor. atlamaya hazır olduğunda bile her zamanki gibi nazik davranıyor. Aklım almıyor ama bu işin bitmesini istemediğimden eminim.

"Her şeye varım."

Kaşlarını çatıyor. "Bir şey var mı?"

"Ne istersen. Eğer bir şeyden rahatsız olursam, sana haber veririm." "Seni bu konuda tutacağım, meleğim."

Yanaklarımın sıcaklığını kontrol edemeyerek başımı sallıyorum. "Şimdi," diyor takım elbise ceketini silkerek.

Aynı acelecilik ve hırsıyla Dimitri beni soyuyor. Yeni yaralanmış olmama dikkat ediyor, sütyenimin askılarını büyük bir dikkatle çıkarıyor. Ancak geri kalan her şey serbest. Kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çekiştirerek çıkarıyor, keşif arayışında zerre kadar belagat yok.

Çarşafın üzerinde çırılçıplak uzanıyorum, içim dikkat çekmek için zonklarken kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Dimitri yatağın kenarında duruyor ve...

izliyor. Tek yaptığı bu, bakışlarının ağırlığı bedenimin üzerinde geziniyor. Nedense bu beni daha da korunmasız hissettiriyor.

"Bacaklarını aç."

Tam olarak istediği şeyi yapıyorum, kalbim dakikada bir mil atıyor. Sesi çok seksi.

"Kendine dokun."

Yumuşak bir nefes çekiyorum. "Yapmayacak mısın?" "Sana söylediğimi yapman konusunda ne demiştin?"

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor. *Oh. Oh, olacak, değil mi?* Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Elimi kalçalarımın tepesine doğru kaydırmak yerine göğüslerime masaj yapıyorum ve her ikisini de sıkıyorum, meme uçlarım sert, sıkı tepeler haline gelene kadar onlarla alay ediyorum. Dimitri hem büyülenmiş hem de biraz sinirlenmiş bir halde sessizce beni izliyor. Yine de hala tahrik olduğuna eminim.

"Kastettiğim bu değildi," diye homurdandı.

"Daha açık konuşmalıydın." "Şımarıklık yapma. Kukunla oyna."

"Kendin yap." Onu hoşlanmam yanlış mı? Dimitri homurdanıyor.

"Tamam. Senin yönteminle yaparız."

Aniden beni belimden kavırıyor ve yatağın kenarına doğru çekiyor, diz çökerek kalçalarımın iç kısmına sert öpücükler konduruyor. Yukarı doğru ilerliyor, tenimde iz bırakacak kadar sert emiyor. Amım hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyor, adeta onun ilgisi için yalvarıyor. Tam diliyle beni kızdıracağını düşündüğüm anda geri çekiliyor.

İnliyorum, ağzını aniden kaybedince kalçalarım istemsizce kıpırdıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Eğer sen kendine dokunmayacaksan, ben de dokunmayacağım." Bacaklarımın arasından ısı fişkırıyor, zonklayan klitorisim ihtiyaçla ağrıyor.

"Ama Dimitri-"

"İyi olmak için bir şansın vardı. Sana bir şekilde bir ders vermeliyim."

İtiraz etmek üzereyim ama Dimitri kalçalarımı öperken elleri kalçalarımı okşuyor ve göğüslerimi sıkmak için yukarı uzanıyor. Beni çılgına çevirmek için tek ihtiyacı olan dokunuşu. Hızla çözülüyorum, hayatımın bir santimi içinde alay ediliyorum.

"Dimitri-"

"Neyin var meleğim?"

"İhtiyacım var-" diye inliyorum. Ağzını üzerimde *düşünmek* bile beni sınıra yaklaştırıyor. "Lütfen dilini kullan. Lütfen, *bir şeye* ihtiyacım var."

"Beni dinlemeliydin. Sonuna kadar pek de ders sayılmaz, değil mi?"

Sızlanıyorum, vücudum titriyor. "Dersimi aldım." "Emin misin?"

"Evet!"

Dimitri mırıldanır. "Tamam, meleğim. Merak etme, sana istediğini vereceğim."

İri, güçlü elleri aşağı inerken kalçalarımın altından geçiyor, nefesinin sıcaklığı hassas tenimde neredeyse alarm veriyor. Dilinin ilk fiskeşi neredeyse çığlık atmama neden olacaktı. Bir elimle ağzımı kapatarak çığlığımı tutmayı başarıyorum. Bu evde yalnız değiliz. İsteyeceğim son şey herkesin ne tür yaramazlıklar yaptığımızı bilmesi.

Zevk içimden geçerken gözlerim geri yuvarlanıyor, güçlü dalgalar dalga dalga beni vuruyor. Dimitri'nin dili klitorisimde ustalıkla sıkı daireler çiziyor, sanki uçurumun kenarına savrulmak üzere olduğumu *biliyormuş* gibi arada bir hafifçe emiyor. Serbest kalmanın eşiğine gelene kadar benimle alay ediyor, ancak tekrar geri çekiliyor, midemin çukurundaki sıkı ısı sarmalı patlamakla tehdit ediyor.

"Dimitri, *lütfe*n... Çok yaklaştım."

"Henüz değil."

"Ne demek *henüz değil*?"

Dudaklarını yalıyor. "Hâlâ mantıklı konuşuyorsun. Seninle işim bittiğinde nasıl konuşacağını bilemeyeceksin."

Çıkardığım ses kendi kulağımda zar zor duyuluyor. Tam daha fazla şeytani olamayacağını düşündüğüm anda, parmağının ucunu girişime bastırıyor ve kıvrımlarımı *yavaşça* okşuyor -çok yavaşça.

"Çok güzelsin," diyor, gözlerinde hayranlıktan başka bir şey yok. "Siktir, meleğim. Tadın çok güzel."

Parmağını içime sokup tatlı noktama doğru çağıran bir hareketle kıvırdığında neredeyse kendimi kaybediyorum. Görüşümde kıvılcımlar uçuşuyor. Çarşafı olabildiğince sıkı kavriyorum. Dimitri dilini kullanmak için tekrar aşağı indiğinde, neredeyse bir anda boşalıyorum.

"Dimitri-"

Kapı çalınıyor. Ruhum bedenimi terk ediyor.

"Nat?" Dahlia koridordan sesleniyor. "Sadece seni kontrol etmek istedim. İyi misin? Bu vurulma olayı çok korkutucu bir haber. Hayal bile edemiyorum!"

Dimitri durmak için hiç çaba göstermiyor. Bunun yerine parmakları ve diliyle beni iki kat daha fazla zorluyor. Çılgılık atmamak için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum. Dahlia bir cevap bekliyor. Cevap vermemezlik edemem çünkü odamda olduğumu biliyor. Sessiz kalırsam endişelenip içeri girmeye çalışabilir.

"Ben... Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum.

"Sadece biraz yorgunum." "Sana bir şey getireyim mi?"

Dimitri bir parmak daha ekliyor, lezzetli yanık beni dengemden ediyor. Omzuna hafifçe vuruyorum.

"Hayır, değil. Sanırım sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Anlıyorum. Sizin ve Bay Antonov'un güvende olmanıza gerçekten çok sevindim. İyi uykular, canım."

Ayak seslerinin koridorda geri çekildiğini duyduğumda bile rahatlayamıyorum. Gelmeye *bu kadar* yakınken olmaz.

"Dimitri," diye sızlanıyorum. "Dimitri, *kahretsin, gidiyorum*-" Coşku.

Beni sert ve hızlı bir şekilde vuruyor, havai fişek gibi bir coşku patlaması tüm vücudumda çatırdıyor. Artık aşağı ile yukarıyı ayırt edemiyorum. Tek bildiğim Dimitri'nin dudaklarını hissetmeye, kollarına sarılmaya ihtiyacım olduğu. Körü körüne uzanıyorum, zihnim hezeyan içinde dönüyor.

Ne yazık ki Dimitri'nin başka planları var gibi görünüyor. Ayağa kalkıyor, bir yandan ağzını yalarken bir yandan da gömleğinin düğmelerini ilikliyor. "Sanırım bugünlük bu kadar yeter."

Dirseklerimin üzerinde doğrulup ona şok içinde bakıyorum. "Ne?"

"Tehlikeli bir oyun oynuyoruz Nat. Misafir odası tam olarak ses geçirmez değil. Gizlilik için ideal değil."

Yüzüm ateşle kızarıyor. Mantıklı olmasından nefret ediyorum ama her şeyin bu şekilde bitmek zorunda olmasından da nefret ediyorum. Neden bu konuda üzülmemeye izin veriyorum? Bu *iyi* bir şey. Şimdi zihnim berrak olduğuna göre, nihayet içinde bulunduğum durumun ciddiyetini anlıyorum. Babamı öldüren adamla gerçekten yatacak mıydım? Kendimi kontrol etme yetim ne cehenneme gitti?

Dimitri üstünü değiştiriyor ama dudaklarıma şefkatli bir öpücük kondurmadan gitmiyor. "Başka zaman," diye söz veriyor.

"Doğru," diye cevap veriyorum, soğukkanlı davranmaya çalışarak.
Kapı arkasından kapandığında, tam anlamıyla hayal kırıklığına uğradım.

CHAPTER 14

NATALYA

I telefonuma uzanıp Edvard'a bir mesaj gönderdim.

Sendin, değil mi? O silahlı adamları peşimizden sen gönderdin.

Çok uzun sürdü. Sana yardım edebileceğimi düşündüm.

Fokur fokur kaynıyorum. Saldırıya uğradığımız anda, kimin sorumlu olduğunu biliyordum. Öfkem sınır tanımıyor.

BENİ VURDULAR! Dimitri'yi değil, beni!!

En içten özürlerimi kabul et, Nat. Yemin ederim amacım bu değildi ve adamlarımla konuşacağımdan emin olabilirsin. Gerçi bu sana yardımcı olabilir.

Tam olarak nasıl?

Yaralıydın. Masum görünmene yardımcı oluyor. Şimdi Dimitri'ye yaklaşmak için daha kolay bir zamanın olacak.

Yavaşça nefes alıyorum, kalbimin sakinleşmesini istiyorum. Yanağımın içini çiğneyerek mantıklı olmaya çalışıyorum. Belki Edvard haklıdır. Eğer Dimitri'nin benim hakkımda herhangi bir şüphesi varsa, bu talihsiz olay bana oldukça ikna edici bir kılıf sağladı. Dimitri'nin beni bu şekilde korumasını, hiç düşünmeden kendini yoluma atmasını kesinlikle beklemiyordum.

Hatırladıkça yüzüm ısınıyor. Bu kadar özverili bir şey yapmasını asla beklemezdim. Suçluluk duygusu üzerime çöküyor, soğuk ve endişe verici. Kurşun bana değil de ona isabet etseydi ne olurdu? Ya o *ölseydi*? Önce kızdım. Dimitri *benim avım*. Ama düşündükçe fark ediyorum ki.

Onun incindiğini görmeye dayanabileceğimi sanmıyorum.

Başımı sallayarak bu düşünceden kurtulmaya çalışıyorum.

Buna bir de dün gece yaşananlar eklenince, ki sadece düşüncesi bile amımın istekle ağlamasına neden oluyor, bunu yapabileceğimden emin değilim. Dimitri babamı öldürdü. Dimitri aynı zamanda şefkatli bir baba, oğul ve kardeş. Ve bana daha önce hiç tatmadığım bir zevk verdi.

Tereddüt ve çelişkiyle cevap bekleyen mesaja bakıyorum. Belirsiz bir cevap en iyisi.

*Her neyse. Sen karışma. Tak,
tak, tak.*

"Nat?" Dahlia bana sesleniyor. "Kahvaltı hazırlamak için aşağı iniyorum. Simon ve Lev'i hazırlar mısın? Mutfakta yiyeceğiz." "Elbette!" Yatağımdan kalktım.

Saat neredeyse sabahın sekizi. İşe gitmem lazım.

Telefonumu kapatıp yatağımanın başucundaki çekmecenin arkasına itiyorum ve öfkemi yutuyorum. Edvard burada gerçekten şansını zorluyor. Yine de şimdi bunların hiçbirini düşünemem. Günü dadılık yaparak geçirmek zorundayken olmaz.

Simon bu sabah çok huysuz. Bezini değiştirirken ve giydirirken ağlıyor. Onu mama sandalyesine oturtup dilimlenmiş muz ve yaban mersininden oluşan kahvaltısını yedirmeye çalıştığımda da ağlıyor.

Masada eksik olan tek kişi Dimitri.

Lev yanımda oturmuş, tarçınlı yulaf ezmesini akılsızca çiğniyor. "Kucaklanmaya ihtiyacı var," diyor şaşırtıcı bir netlikle. "Oğlumu kucağıma almama izin ver, Catherina."

Tamam. Belki *tam* netlik değil.

Lev ellerini uzatmış, Simon'a uzanıyor. Bir an için bunun iyi bir fikir olup olmadığını düşündüm. Görevin üstesinden gelebilecek kadar akli başında görünüyor, bu yüzden Simon'ı yavaşça ona teslim ediyorum. Lev çocuğu dikkatlice göğsüne yaslıyor ve sırtını hafifçe sıvazlıyor. Simon'ın ağlamaları büyükbabasının omuzlarında boğuklaşıyor ve sonunda hep birlikte ağlamayı kesiyor.

"Merak etme aşkım," diyor Lev bana. "Alışacaksın."

Merakla yanına oturdum. "Üzgünüm ama... kim olduğumu sanıyorsun?"

Lev kıkırdar. "Saçmalama, Catherina. Sen benim karımsın."

"Ah, anlıyorum," diye mırıldanıyorum, gülümsememi korumaya çalışarak. Lev'in kafasının karışık olduğu açık ve onu üzmemeyi tercih ederim. İlk kez onunla sohbet edebiliyorum. "Peki ya küçük çocuk? Senin için kim o?"

"Neden, küçük Dima, elbette. Bu arada Pytor nerede? Tabii... bu Pyotr değilse? İkizleri birbirinden asla ayıramayacağımdan endişeleniyorum."

"O... O hâlâ uyuyor." "Peki ya Misha?"

"Odasında oynuyor," diye kolayca yalan söylüyorum. Bu şimdilik onu eğlendirmek için yeterince masum bir şey.

Birkaç önemli detayı karıştırmış olsa da Lev, Simon'a sarılırken gerçekten mutlu görünüyor. Tıbbın psikolojik yönlerinin hiçbir zaman güçlü yanımla olmadığını itiraf etmeliyim. İnsan zihni hem karmaşık hem de kırılgandır. Lev'e her ne olduyorsa, onu bu durumda bırakan şey son derece travmatik olmalı.

"Amerika'ya taşınmamız gerek aşkım," diyor bir süre sonra, yüz hatlarını aniden karartan bir ciddiyetle. "Çocuklar için korkuyorum."

Göğsüm sıkışıyor. "Neden, Lev?"

"Kardeşim... Konstantin yaptığım şey için beni affetmeyecek." "Ne yaptın sen?"

"Çok gururlu ve çok güçlü biri oldu. Tehlikeli. Hepimizi yok etmeden önce onu polise teslim etmeliyim." Lev, Simon'ın alınına bir öpücük kondurdu. "Bu hayatı sevdiğini biliyorum. Bize sağlayabileceklerini. Ama oğullarımın büyüyünce Bratva olmalarını istemiyorum, Catherina. Onların bu çılgınlıktan uzakta, uzun ve sağlıklı bir hayat sürmelerini istiyorum."

Nefesimi tutuyorum. *Bratva*. Dimitri'nin kim olduğunu başından beri biliyordum ama tüm ev bir tür sessizlik anlaşması altında işliyor. İlk kez burada birinin Antonov Bratva'dan *bahsettiğini* duyuyorum. Lev bunu duymayı bekleyeceğim son kişiydi. Yine de her şeyi bir tuz tanesi ile almak zorundayım. Şu anda yaşadığı anı her ne olursa olsun, ne kadar doğru hissettirirse hissettirsin, gerçek olarak kabul edilemez.

"Sadece konuşuyor muydu?" Koltuğumda dönüyorum ve Dimitri'nin içeri girdiğini görüyorum. Yaklaşırken yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Ne dedi o?"

"Şu ve bu," diye belli belirsiz cevap veriyorum. "Amerika'ya taşınmak istediğiyle ilgili bir şeyler."

Lev yine aniden sessizleşiyor, odaklanmadan uzaklara bakıyor. Çok dikkatli bir şekilde Simon'ı geri götürüyorum. Çocuk uykuya dalmış, şüphesiz büyükbabasının varlığıyla uyuşmuş.

Dimitri oğluyla beni izlerken dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıyor. "Hepsi bu kadar mıydı?"

"Evet. Sadece kardeşlerini sordu ve hepinizin Amerika'ya taşınması gerektiğini söyledi. Oh, ve benim Catherina olduğumu düşünüyor."

Yüzünün çimdiklenmesini özlemiyorum. "Annem." "Oh.

Anladığım kadarıyla hayranı değilsin."

"Kısa süreli patlamalarda iyi."

"Ne kadar kısa bir patlamadan bahsediyoruz?"

Dimitri kıkırdar. "Otuz saniye ve altı. Daha fazla olursa karşılaşmayı atlatmak için birkaç stres topuna ihtiyacınız olacak."

"Ne kadar hoş," diyorum kuru bir gülümsemeyle.

Odaya bir sessizlik çöküyor ama bu hiçbir şekilde rahatsız edici değil. Aksine, huzur verici. Bu küçük aileye hoş geldin demekten kendimi alamıyorum. Lev ve Simon'ı ve şimdi de Dimitri'yi tanımak... Bir parçam onların evine girmeme izin verildiği için onur duyuyor.

"Onu tutmak ister misin?" Dimitri'ye sordum. "Onu pek sık kucağına almadığını fark ettim."

Dimitri boğazını temizler. "Şey, ben..." "Korkmuyorsun, değil mi?"

"Ne? Tabii ki hayır."

"Seni rahatsız etmek istemem ama oyun parkında ben de fark ettim. Nasıl da mesafelisin."

Dimitri iç geçiriyor, başını neredeyse belli belirsiz sallıyor. "Annesi onu ancak bir hafta önce bıraktı. Ben... alışmaya çalışıyorum. Aslında her şey büyük bir alışma süreci oldu."

"Onu mı?" Kaşlarımı çatarak yankıladım. "Yani onu terk mi ettin?"

Yüzünü buruşturuyor. "Öyle de denebilir."

"Vay be." Yanağımın içini çiğniyorum. "Bu işte fena değilsin, biliyorsun. Eğer korktuğun buysa."

Dimitri iç çeker. "Ben... Bilmiyorum. Bu çok aptalca." Kıkırdıyorum. "Neymiş o?"

"O çok *küçük*. Ona zarar vermekten korkuyorum."

Sempatik bir şekilde gülümsüyorum. Bu adam nasıl aynı anda hem bu kadar çekici ve kırılgan hem de güçlü ve hükmedici olabiliyor? O kadar karmaşık ki beynim ağrıyor, ama bunun acısını umursamıyorum.

"Ona zarar vermeyeceksin, Dimitri."

", ama ..." Gözleri fırtınalı. "Ya hayatımdaki insanlar *bunu* yaparsa?"

Kalbim tekliyor. Bir an için beni çağırdığını düşündüm. Bunu defalarca düşündüm. Sonunda Dimitri'yi nasıl öldüreceğimi bulursam Simon'a ne olacak? Lev'e? Ev halkının geri kalanına?

"Ya bana saldıran insanlar geri gelirse?" diye kendi kendine acı acı mırıldanıyor. "Dünyada çok fazla zalimlik var, Nat. Oğlumu hepsinden korumak istiyorum ama ben sadece tek bir insanım. Bazen, özellikle de o artık hayatımın bir parçası olduğu için, olabileceklerden korkuyorum. Belki de Rusya'ya geri dönmemeliydim. Belki de..."

Dimitri ve babası arasında sessizce karşılaştırmalar yaparak dikkatle dinliyorum. Konuşmaları neredeyse bir çay içimi kadar birbirini yankılıyor.

Ağır bir iç geçirdi. "Beni görmezden gel."

"Bence sen harika bir babasın," diye ağzımdan kaçırdım. Şaşırtıcı bir şekilde, bunu gerçekten kastetmiştim. "Herkes bilmediği bir çocuğa bakmak için adım atmaz ama sen attın. Bu övgüye değer."

"Asgari düzeyde," diye düzeltiyor. "Ama yine de teşekkür ederim."

Ona gülümsüyorum, doğal sıcaklığından etkileniyorum. Unutmayı, belki - sadece belki- yeniden başlayabileceğimiz bir hayalin içinde yaşamayı o kadar kolaylaştırıyor ki.

"İşe gitmem gerekiyor," diyor bir süre sonra. "Dünkü olayla ilgili bazı kişilerle konuşmam gerekiyor."

"Polis mi?" Yalan söylediğini bildiğim halde soruyorum. Kendine saygısı olan hiçbir Bratva yardım için polise gitmez.

"Evet," diye yalan söylüyor. İkimizin de maske taktığını soğuk bir şekilde hatırlatıyor.

Simon'ı elinden alıyorum ve çocuğu göğsüme bastırıyorum. Başparmağını emiyor, omzuma biraz salya akıtıyor.

"Ne zaman döneceksin?" Ona sordum. "Bu gece on gibi."

"Bu kadar geç mi?"

"Çok kapsamlı bir toplantı olacak. Neden? Beni özleyecek misin?"

Gözlerimi deviriyorum. Birdenbire hafif ve alaycı bir havaya büründük. "Ya evet dersem?" Geri itiyorum.

Dimitri'nin gülümsemesi parlak ve göz kamaştırıcı, gözlerinin kenarları kırışıyor. Daha önce hiç bu kadar gösterişli bir şey görmemişim.

"Eğer hâlâ ayaktaysan," dedi ve öne doğru eğilerek kulağıma fısıldadı, "sana ofisimin ses geçirmez olduğunu bildirmekten memnuniyet duyarım. Orada buluşalım ve kaldığımız yerden devam edelim mi?"

Dudaklarımın kenarları sırtacak şekilde kıvrılıyor. "Belki."

"Belki," diye tekrarlıyor göz kırparak.

CHAPTER 15

DIMITRI

"T "Levitkys öldü," diye tersliyor Wilhem. Kendisi çok daha küçük bir Bratva'nın lideri. Bir tehdit değil ve çok az etkisi var ama kesinlikle gürültücü. Tüm gece boyunca göğsünü kabartarak ve sesini yükselterek diğer daha saygın liderlerin önüne geçti.

duydum.

Ona aldırış etmiyorum. Ben büyük oyuncular için endişeleniyorum. Stokayevskiler. Rachman'lar. Ve son olarak Antonov'lar.

Hepimizi aynı anda bir yerde bulmak nadirdir. Şehir merkezindeki bir restoranın özel yemek salonunda toplandık. Burası güvenli bir yer, çünkü bölgelerimizin çoğunun sınırını paylaştığı bir yerde bulunuyor. Gerçek bir tarafsız bölge.

Çoğu zaman birbirimizin boğazına sarılıyoruz. Genellikle gerçek anlamda. Ama bu gece, daha büyük, daha yakın bir düşmanla yüzleşmek için toplandık. Toprak, para ve güç için birbirimizi öldürmek gelecek haftaya kadar bekleyebilir. Şu anda kızartacak daha büyük balıklarımız var.

Nikolay Stokayevki kararlı bir şekilde, "Bu doğru değil," diyor.

Muhtemelen en yakın müttefikimiz. Birkaç yıl önce Mikhail, Antonov Bratva'daki eğitiminin bir parçası olarak adamı öldürmekle görevlendirilmişti. Neyse ki kardeşim kendi ayakları üzerinde düşünebildi ve adamın sahte ölümüne yardım etti. Şimdi Nicolai bize birden fazla şekilde borçlu.

"Daha geçen hafta, kara para aklama operasyonlarımdan dördü saldırıya uğradı," diye açıklıyor Nicolai. "Adamlarım sokak ortasında vuruldu ama neye benzediklerini gören birkaç kişi kurtuldu. Hepsinin boğazında dövmelemler vardı - kafatasına bıçak saplanmış yılanlar."

Toplanan gangsterler arasında bir mırıltı koptu. Ben de biraz araştırma yaptım. Aileler işleri birbirlerinden biraz farklı yürütüyor. Bazıları kendi Bratva'larının mührü olan bir mühür yüzüğü takmanızı istiyor. Diğerleri sadakatlerini kanıtlamak için kendilerini yaralamak zorunda. Eski muhafızlar için bir çeşit tanımlayıcı takmak çok yaygındır. Dost ateşini minimumda tutmaya yardımcı olur.

Bağlılığı göstermenin en yaygın yollarından biri de dövmelelerdir. Öğrendiğime göre Levitky'ler, sevmedikleri insanlara yaptıklarının *gerçek* tehdidini sembolize etmek için adamlarının kafatasına bıçakla delinmiş bir yılan takmalarını istiyorlar.

Odanın diğer tarafından bir başkası "Biz de saldırıya uğradık," diye sesleniyor. "Dün gece geç saatlerde ikmal depolarım vuruldu. Adamlarımdan biri şerefsizlerden birini öldürmeyi başardı. Yılan dövmesi de vardı."

"Demek Levitky'ler geri döndü," diye homurdanıyor Mikhail. "Ama nasıl oldu da hiçbirimiz bunun olacağını tahmin edemedik? Kararları kim veriyor? Dönmelerinden önce birileri bir şeyler duymuş olmalı. Bu tür bir organizasyona ve ateş gücüne sahip bir grup bir gecede ortaya çıkmaz."

Bir anlaşma mırıltısı var.

Yanında oturuyorum, gittikçe daha da tedirgin oluyorum. Sabırsız. Buraya lanet olası cevaplar için geldim, gece geç saatlerde masal dinlemeye değil.

"Levitsky'ler bir zamanlar Antonov'larla iyi ilişkiler içindeydi," diye belirtiyor birisi.

Kulaklarım diken oldu. "Ne dedin sen? Onları tanımıyoruz."

"Eski Antonov'lar. İşler hâlâ Konstantin tarafından yürütülürken."

Kardeşıme bakıyorum. Amcamın adını anmak bile tüylerimi diken diken ediyor. Mikhail ve ben göreve gelmeden önce Antonovlar muhtemelen Moskova sokaklarını lanetleyen en vahşi, kana susamış ve gaddar Bratva'. Biz işleri daha diplomatik bir şekilde yürütmeyi tercih ediyoruz. Zamanlaması iyi ayarlanmış birkaç kelime ve gerekirse bolca şantajla daha fazla zarar verebilecekken neden mermi harcayasınız ki?

Igor Rachman gülerek, "Konstantin'in nereye kapatıldığını kimsenin bilmemesi ne yazık," diyor. "Sağlayabileceği onca bilgiyi bir düşünün."

Bağırsaklarım düğümleniyor. Avuçlarım nemli. "Biz o psikopatla konuşmak."

Ne yazık ki kardeşimin gözlerinde her zaman başımızı belaya sokan o kararlı bakış var. "En kötüsü nedir?"

olabilir mi?"

"Misha, yapma. Onu iyi bir sebepten ötürü kilit altında tutuyoruz."

"Başka seçeneğimiz yok. Eğer elinde değerli bir istihbarat varsa, onu ele vermek için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız."

Daha fazla tartışmak istiyorum ama bir oda dolusu endişeli ve tetikte bekleyen Bratva'nın şu anda ensemde olmasını istemem. Ayrıca, ağabeyimi tanırım. Bir şeyi kafasına koydu mu, onu vazgeçirmek mümkün olmuyor. İnancına hayran olsam da bazen dik kafalılığından nefret ediyorum.

"Onunla bir toplantı ayarlayacağım ve her şey hazır olduğunda sizi arayacağım" dedi ve odanın geri kalanına döndü. "Sizi bilgilendirmeye devam edeceğiz. O zamana kadar tetikte olun ve eşyalarınız başucunuzda uyuyun."

Eve beklediğimden çok daha geç geldim. Ev sessiz, karanlık ve hareketsiz. Dahlia'nın sıkı çalışması sayesinde her yer tertemiz ve düzenli, ayrıca babam ve Simon'ın gece için yattıkları anlaşılıyor. Natalya'yı kontrol etmek istiyorum ama saat neredeyse sabahın ikisi ve eminim çok uzun bir gün geçirmiştir. Merdivenleri sessizce çıkıp ofisime gidiyorum ve kravatımı bir iniltiyle çıkarıyorum.

Levitsky. Konstantin. Bombalı araç, arabadan ateş açılması ve diğer Bratva'ların uğradığı saldırılar. Yaklaşan bir savaş hakkında endişelenmekte haklı olduğumu biliyordum ama *kiminle* olduğunu kesin olarak söyleyemiyordum. Gölgede büyük bir şeyler dönüyor, sinsi bir komplo dönüyor ve ben bunun içinde olmaktan *gerçekten* nefret ediyorum.

Telefonum küçük kardeşim Luka'dan gelen bir mesajla çalıyor.

Lanet olsun, ben de varım. Bana bombalı araç saldırısının tarihini ve genel zamanını ver.

Ona bilgileri verdim ve ne kadar süreceğini sordum.

Sıkı durun. İncelemem gereken binlerce kamera ve saatlerce görüntü var. Elimden geldiğince hızlı çalışıp rapor vereceğim.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve gözlerimi ovuşturarak iç çekiyorum. Bu migrenler için gerçekten bir doktora görünmeliyim. Eskiden nadiren olurdu ama Mikhail'in sağ kolu olduğumdan beri sürekli bir sıkıntı haline geldiler. Belki de işin stresi sonunda beni etkiliyordur.

"Dimitri?" yumuşak bir ses kulağıma doğru süzülüyor.

Kafamı kaldırdığımda Natalya'yı kapımda buluyorum, ürkekçe kafasını içeri uzatıyor. Onun yüzünü görmek bile beni bir anda hafifletiyor, tüm sorunlarım bir anda eriyip gidiyor.

"Hâlâ ayakta ne yapıyorsun?" Onu selamlamak için ayağa kalkarak sordum.

İçeri giriyor ve alt dudağını dişleyerek kapıyı arkasından kapatıyor. Üzerinde büyük beyaz bir tişört ve bir çift açık mavi jogger şort var, uzun sarı saçları beyaz altın akıntıları gibi omuzlarına dökülüyor. Gözlerim anında uzun, pürüzsüz bacaklarına takılıyor, kalçalarında bıraktığım izler soluk teniyle keskin bir tezat oluşturuyor.

Yalan söylemeyeceğim. Bu konuda kendimi *çok beğenmişimdir*. "Uyanık kalıp beni mi bekledin?"

Gururum okşanarak sordum.

Omuz silkiyor. "Olabilir. Sanırım teklifini kabul etmek istedim. Kaldığımız yerden devam etmek için."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyorum, onu masamın üzerine eğme düşüncesiyle sikim şimdiden sertleşiyor. Dağınık saçları, kızarmış teni ve baygın inlemeleriyle dün gece görülmeye değer bir manzaraydı. Çok daha fazlasını arzuluyorum. Onu akla gelebilecek her şekilde becermek, çözülmesini izlemek istiyorum ve şimdi -ses geçirmez ofisim sayesinde- ona güneşin altındaki her kirli şeyi çığlık attırmayı planlıyorum.

"Buraya gel," diye emrediyorum. "Bu gece uslu duracak mısın? Yoksa sana bir şaplak atmak zorunda kalacak mıyım?"

Uzun, kıvrık kirpiklerinin arasından bakarak bana doğru adım atıyor. "Uslu olacağım, efendim. Ama yine de bana şaplak atmak istiyorsanız-"

Elini tutup kendime çekiyorum ve dudaklarına sertçe yapışıyorum. O kadar yumuşak ki aklımı kaçırmak istiyorum. Dolgun dudaklarının tadı çok ilahi, tatlı

Tarif edilmesi imkansız bir şekilde. Daha da iyisi bana karşı inlemesi, elleriyle düğmeli bluzumun yakasını tutması. Çıkardığı sesler günahkârlıktan başka bir şey değil. Her küçük inilti, sızlanma ve nefes alış veriş sikiimin acıyla zonklamasına neden oluyor.

"Siktir," diye tıslıyorum ona karşı. "Bugün seni kızdırmak istediğimi sanmıyorum."

"İstemiyor musun?" diye nefes alıyor, sesi gergin ve tiz. "O zaman ne istiyorsun?" Natalya elinin aramıza girmesine izin veriyor, ağrıyan ereksiyonumu sıkıca avuçlayana kadar göğsümden, karın kaslarımdan aşağı kayıyor. Gözlerindeki muzip parıltı bana ne yaptığını çok iyi bildiğini gösteriyor. "Bana ne yapmak istiyorsunuz, efendim? Devam edin, bana söyleyebilirsiniz."

Kendimle savaşıarak çenemi tuttum. "Seni masamın üzerine yatırıp çığlık atana kadar sikmek istiyorum."

"Ama?" diye soruyor, tereddüt ettiğimi hissederek.

"Seni incitmek istemiyorum, Nat. Benim... *çok* özel zevklerim var." "Yani sert mi seviyorsun?"

"Evet. Ama benden istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım. Kahretsin, belki de çok hızlı hareket ediyorum-"

Natalya parmaklarını dudaklarıma bastırarak sözümü kesiyor. Yakınımda, vücudu benimkiyle aynı hızda. "Demek sert seviyorsun? Ya sana benim de böyle sevdiğimi söylersem?"

Boğazımdan bir hırıltı kopuyor. "Emin misin?"

"Çok fazla gelirse sana söylerim. Söz veriyorum."

Alçalıyorum ve ağzımı kulağına dayıyorum. "Sikeceğim Seni *mahvediyorum* meleğim."

"Elinden geleni yap," diye mırıldanıyor.

Elim onu çenesinden kavramak için havalanıyor, öpüşmemiz o kadar tutkulu ve acımasız ki sinirlerim çığlık atıyor. Dişler şaklıyor. Bağırıyor, bir kolumu beline dolayarak onu vücuduma sabitliyorum. Bu gece o benim, *tamamen* benim ve sabahın erken saatlerine kadar onunla yolumu bulmayı planlıyorum.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip köklerinden kavrayarak onu uygun gördüğüm yere hareket ettirmek için kendime yeterli kaldırma sağlıyorum. Onu masamın kenarına götürüyorum ve kalçalarından tutarak aşağı doğru bastırıyorum. Tek bir akıcı hareketle şortunu iç çamaşırıyla birlikte aşağı çekiyorum, şeftali gibi kıcını ve damlayan amını ortaya çıkarıyorum.

"Kahretsin," diye tıslıyorum kendi kendime. "Senin bu güzel amcığınla çok eğleneceğim."

Natalya kıpırdanıyor ama elim saçındayken fazla uzaklaşamıyor. "Dimitri-"
"Bu senin için *efendim*, meleğim."

"Efendim, lütfen. Lütfen, sizi içimde hissetmeye ihtiyacım var." "Öyle mi? Bana daha fazlasını anlat."

"Sikini içimde istiyorum. Beni doyurmanı istiyorum."

"Doğrudan mı? Önce seni ısıtmamı istemiyor musun?" Parmaklarımla kıvrımlarını okşuyor, hayretler içinde kalıyorum. "Oh, meleğim, çok ıslaksın."

"Bütün gün seni düşündüm," diye itiraf ediyor nefes nefese. "Beni becermenizi istiyorum efendim. Lütfen, lütfen, *lütfen*."

"Çok nazıkçe soruyorsun. Nasıl hayır diyebilirim ki?"

Kemerimi hızlıca çıkarıyorum, fermuarımın metalik sesi kulaklarımı sağır ediyor. "Üzerinde bir şey var mı?" Aceleyle sordum. "Çünkü gidip bir prezervatif alacağım ve-"

"Doğum kontrolü," diye hızlıca mırıldanıyor. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Lütfen, sik beni."

Ereksiyonumu pantolonumdan kurtarıyorum, kendimi onun girişiyle hizalıyorum ve dar amına dalıyorum. O kadar ıslak ve hazır ki neredeyse hiç direnç göstermiyor, kendimi onun derinliklerine gömdüğümde duvarları etrafımda çırpınıyor. Natalya yüksek sesle soluyor, zevk titremeleri tüm vücudunu sarıyor.

"*Siktir*," diye ciyaklıyor.

Amcığı etrafımda kenetleniyor, beni daha da derine çekiyor. Sürtünme ilahi, onun kaygan sıcaklığı sadece beni teşvik etmeye hizmet ediyor. Tişörtünü yukarı ve başının üzerine sürüklüyorum, rahatsız edici giysiyi yere atıyorum. Kalçalarımı tekrar ona doğru savurmak için geri çekiliyorum ve onu belinin kıvrımlarından, teninde el izimi bırakacak kadar sert bir şekilde kavıyorum. Yüksek sesle inliyor, duyulma korkumuz artık bir endişe kaynağı değil. Saçları güzelce omuzlarına ve sırtına dökülüyor.

Doyamıyorum.

"Çok iyi hissediyorsun, meleğim. Lanet olası cennet."

Amacımla hareket ediyorum, hem hızla hem de kuvvetle içeri ve dışarı pistonluyorum. Onun kaygan sıcaklığını daha fazla hissetmek için her şeyi yaparım. Beni çok iyi karşılıyor, masamın kenarını kavrarken inliyor ve adımı haykırıyor. O bir sanat eseri, hayranlıkla seyretmek için altımda yayılıyor. Serbest bırakmak muhteşem bir şey, kaslarımdaki gerginlik bir anda erirken vücudu titrerken amı etrafımda kenetleniyor.

Natalya'nın ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve masamın kenarına oturabilmesi için onu çeviriyorum. Ben onu belinden tutarken o da kollarıyla boynumu çevreliyor ve yavaş, derin bir öpücük için kendime yardım ediyorum. Bana karşı mırıldanıyor, parmakları saçlarımda kıvrılıyor. Üzerimize bir sakinlik çöküyor, hoş, uhrevi bir pus.

"Ne yapıyoruz?" diye fısıldıyor dudaklarıma. Konuşurken gülümsüyor, çok tatlı ve utangaç.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama hoşuma gidiyor."

Natalya kıkırdıyor. Kalbim bu sese çarpıyor, o kadar saf ve neşeli ki. "Benim de hoşuma gitti."

"Güzel," diye mırıldandım. "Sevindim."

"Yine de muhtemelen diğerlerine söylememeliyiz." "Neden söylemeyelim?"

"İtibarınız için mi?" diyor kaşlarını kaldırarak. "Bir memur olarak."

Çenemi tuttum, soğuk bir suçluluk duygusu ciğerlerime doğru ilerliyordu. "Bu konuda... Ben..." Dudaklarımı yalıyorum. Ona gerçeği söylememin imkanı yok. Natalya muhtemelen çıldıracak. Gider. İkisi de kesinlikle istemediğim şeyler. "Haklısın," diyorum ona. "Bu şimdilik aramızda kalsın."

CHAPTER 16

NATALYA

Any güncellemeleri?

Edvard'dan gelen mesaj neredeyse üç günlük. Henüz cevap veremedim. Muhtemelen cevap vermem gerektiğini biliyorum ama arabadan ateş ederek yaptığı numara yüzünden ona hâlâ biraz kızgıyım. Beni nasıl bir tehlikeye attığının farkında değil miydi? Simon, Lev ve Dahlia'dan bahsetmiyorum bile, hepsinin bu olayla *hiçbir* ilgisi yok.

Ayrıca, bana güvendiğini sanıyordum. İşi yapamayacağımı düşünseydi neden beni aslanın inine sızmaya kabul etsin ki? Yine de.

Biraz ayak sürüyorum. Kulağa garip gelse de, burada geçirdiğim zamandan keyif aldığımı itiraf etmeliyim. Dahlia yavaş yavaş harika bir arkadaşa dönüşüyor, Lev'e bakmaktan ve ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmaktan büyük memnuniyet duyuyorum ve her sabah Simon'un kocaman güzel kahverengi gözlerini görmek gerçekten günümün en önemli anı. Ve Dimitri...

Dimitri ile aramız şaşırtıcı derecede iyi. Hatta heyecan verici. Heyecan verici.

Bu konuda kendimi kötü hissediyor muyum? Evet, tabii ki hissediyorum. Birlikte keşfettiğimiz bu garip yeni bölge hakkında çelişkiye dşmeyeceğim bir zaman olacağını hiç sanmıyorum. Ama ona karşı hissettiğim bu yakıcı çekimi de inkr edemiyorum. Odanın öbür ucundan bir bakışı, yanımdan geçerken parmaklarını ensemden gezdirmesi, hatta kimse bakmıyorken hızlıca bir öpücük kondurması bile içimi sıcakık ve yapış yapış yapıyor.

Onun büyüüne kapıldım ve nedense büyüünün bozulmasını istemiyorum. Onu tanıdıkça, onunla daha fazla vakit geçirmek istiyorum. Dimitri şimdiye kadar tanıdığım hiçbir erkeğe benzemiyor, çok karmaşık katmanları ve parçaları var. Tam onu anlamaya başladığımı düşündüğümde, beni şaşırtıyor.

Lev, Simon ve ben bugün oturma odasındayız. Her zamanki gibi Lev için müzik çalıyorum, Simon ve ben de onun oyun matının üzerinde oturuyoruz. Emekleme konusunda bir uzman ama çocukluk gelişimiyle ilgili öğrendiklerime göre Simon her an yürüyebilir. Onu ellerimle tutarak ayağa kalkmasına ve ayaklarının üzerinde olma hissine alışmasına yardımcı oluyorum. Simon tekrar yere çökmeden önce parlak bir kahkaha atarak bacaklarını tekmeliyor.

"tatlım," diye nazikçe teşvik ediyorum. "Bunu yapabileceğini biliyorsun." "Neyi yapabilirim?" Dimitri köşeyi dönerken bana soruyor.

Bugün koyu mavi bir kot pantolon ve bol siyah bir gömlek giymiş, bu sayede evden çıkmayacağını biliyorum. Ne zaman ilgilenmesi gereken bir işi olsa, takım elbiseleri onun üniforması gibidir. Bugün ortalıkta görünmüyor olmalı ve açıkçası onu suçlamıyorum. gelmek Edvard'ın aptalca bir planıydı. Artık Dimitri'nin güvenliği üç kat daha fazla, bu da ilişkilerimde daha dikkatli olmam gerektiği anlamına geliyor.

Eğer bunu yapmaya meyilli olursam tabii. Kendime zamanım olduğunu söylüyorum. Onun güvenini kazandığım için acele etmeme gerek yok.

Dimitri oyun minderinde karşıma otururken, "Ona ayakta durmayı öğretmeye çalışıyorum," diye açıklıyorum. Simon'ı tutmak için uzandığında göğsümde bir sıcaklık oluşuyor. Çaba göstermesi beni duygulandırıyor.

"Çocuklar ne zaman yürümeye başlamalı?" diye soruyor.

"Sekiz ila on sekiz ay arasında herhangi bir yerde," diyorum ona. "Her çocuk kendi hızında ilerler, ancak motor becerilerini geliştirmesi için ona bol bol egzersiz yaptırmanız şart. İsterseniz size birkaç oyuncak önerebilirim. Hareketi teşvik etmek için tasarlandılar."

Simon elinin tamamıyla işaret parmağını kavrayınca Dimitri gülümsüyor. Dimitri hafif bir kıkırdamayla, "Bana doğru yönü göster, hepsini alayım," diyor. "Simon'ın neye ihtiyacı varsa, onun için alacağım."

Gülümsemesini yansıtıyorum. "Oldukça pahalı olabiliyorlar."

"Güven bana, Nat. Para sorun değil. Hiçbir masraftan kaçınmayacağım."

Simon babasına bakarken mırıldanıyor. Tutarlı bir şey değil ama sevinçli küçük yüzünden okunuyor. Simon Dimitri'nin gömleğine yapışıyor, beceriksizce babasının kucağına emekliyor ve yüzünü babasının gömleğinin kıvrımlarına bastırıyor.

Dimitri'nin dirseği. Sevimli tombul yanaklarının ezilmesine gülmekten kendimi alamıyorum.

"Ne yakışıklı bir çocuk," diye mırıldanıyorum.

"Teşekkür ," diyor Dimitri şapşal bir sırıtışla.

Küçük şakasına gözlerimi devirip gülümsüyorum. Lev'i kontrol etmek için yavaşça ayağa kalkıyorum. Kalp ilaçlarını alma vakti gelmek üzere. Lev bana doğru uzanıp bileğimi beklediğimden çok daha büyük bir güçle tuttuğunda şaşıyorum.

"Geliyorlar, Catherina," diye mırıldanarak kolumu çekiyor. "Oh!" diye hayretle bağıyorum. "Lev, her şey yolunda."

Dimitri çatıyor ve Simon'u kollarına sımsıkı sararak hızla ayağa kalkıyor. "Neler oluyor?"

"Sanırım baban bir kriz geçiriyor," diyorum ses tonumu sakın tutmak için elimden geleni yaparak. Lev'in panik atağın eşiğinde olduğu çok açık. İstedim son şey olayların tırmanması. "Lev, elimi bırakman gerek, lütfen."

"Anlamıyorsun, Catherina," diye tersliyor Lev, Simon'ı ağlatacak kadar yüksek ve güçlü bir sesle. "*Bizi öldürecekler!*"

Dimitri hızla hareket etti, yardımına gelmeden önce Simon'u oyun parkına bıraktı. "Baba, bırak onu. *Şimdi.*"

"Sen de kimsin be?" Lev tükürür. "Konstantin'le birliktesin! Catherina, çocukları al ve kaç!"

Zihnim dönüyor. Bir an, birlikte güzel bir sabahın tadını çıkarıyoruz. Sonra, kaos. Lev gittikçe daha da tedirginleşiyor, hayali bir tehdit hakkında avazı çıktığı kadar bağıyor. Simon feryat ediyor, açıkça kafası karışmış ve ani yaygaradan rahatsız olmuş. Dimitri Lev'i benden uzaklaştırmak için elinden geleni yapıyor, sıkıntısı çok açık. Ben de umutsuzca durumu kontrol altında tutmaya çalışıyorum.

Dahlia aceleyle içeri giriyor, ayak sesleri ahşap döşemeleri gıcırdatıyor. "Yüce Tanrım, burada neler oluyor?"

"Simon'u odasına götür ve ben seni çağırana kadar yanında kal," diye emretti Dimitri. "Şimdi, Dahlia!"

"Elbette, efendim!"

Hizmetçi hemen Simon'ı kucaklayıp odadan dışarı çıkarıyor. Onu daha sonra kontrol edeceğim ama şimdilik Lev'in kendine ya da başkalarına zarar vermediğinden emin olmam gerekiyor.

"Lev," diye tekrar deniyorum, sesim sert. "Lev, gitmene izin vermelisin. Beni incitiyorsun."

Zavallı adam perili, korku gözlerinden okunuyor. Dürüst olmak gerekirse ağlamak istiyorum. Birkaç yıllık asistanlık deneyimime rağmen daha önce hiç bu kadar ağır bir vaka görmemiştim. Yaraları iyileştirmeye ve acıyı dindirmeye yardımcı olabilirim ama zihin... O kadar tecrübem yok. Temel bilgileri ve teorik olarak bazı şeyleri biliyorum ve yeteneklerime güvenmeme rağmen Lev'in gerçekten bir uzmana ihtiyacı var.

"Bratva'ya ihanet ettim," diye ediyor Lev. "Yapmamalıydım ama yaptım. Geri dönüş yok, geri dönüş yok."

Yanımda Dimitri donup kalıyor. "Neden bahsettiğini bilmiyor," diyor hemen. "Kafası karışık."

"Öyle olduğunu biliyorum," diye cevap veriyorum, hâlâ umutsuzca kendimi Lev'in ölümcül pençesinden kurtarmaya çalışıyorum. "Bu gerçekten acıtmaya başladı."

Dimitri içeri giriyor ve Lev'in parmaklarını teker teker koparıyor. Sonunda kurtulduğumda tökezleyerek geri çekiliyorum, kendi ayaklarıma takılıyorum. Neyse ki Dimitri düşmeden önce beni yakalamak için oradaydı.

"İyi misin?" diye sorar.

Zorlukla yutkunarak başımı sallıyorum. "Evet, ben iyiyim. Sadece şaşırdım."

"Geliyorlar," diye devam ediyor Lev, gözleri dehşetle açılmış. "Catherina, çocuklarımızı güvende tutmalısın. Senin için her şeyi ayarladım. Amerika'da yeni bir başlangıç yapacaksın. Tek yolu bu."

"Burada neler oluyor böyle?" Bir kadının tiz, kısık sesi tiradı böldü.

Dimitri ve ben döndüğümüzde odaya ufak tefek sarışın bir kadının girdiğini görüyoruz. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama onu görür görmez içimi bir korku kaplıyor. Etkileyici bir kürk manto ve korkutucu derecede sivri çizmeler giymiş olan bu kadın gücün vücut bulmuş hali. Onunla ilgili her şey bana şiddetli bir kar fırtınasını hatırlatıyor - korkutucu derecede soğuk, acı verici ve bunaltıcı.

"Anne?" Dimitri diyor. "Burada ne işin var? İki gün daha dönmemen gerekiyordu."

"Planlar değişti," diyor basitçe.

Lev'in gözleri kadının üzerinde geziniyor, tanıdık bir kıvılcım tutuşuyor. "Catherina mı?"

İkiyle ikiye hemen bir araya getirdim. Catherina ve ben aynı çarpıcı sarı saçlara sahibiz. Lev'in beni onunla karıştırıp durmasına şaşmamalı.

Onu ilk kez kanlı canlı görmek çok tuhaf, gerçi hiç de beklediğim gibi biri değil.

Catherina Antonov bir buz kraliçesinden başka bir şey değil. Keskin, geçilmez ve hesaba katılması gereken bir güç.

"Onu üzdün," diye acı bir şekilde işaret ediyor, tekerlekli sandalyesini kollarından tutmak için etrafından dolaşıyor.

"Bunu yapmadık," diyor Dimitri sert bir şekilde.

"Sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim," diye homurdanıyor annesi. "Ailenle vakit geçirmek... Ne işe yaradı ki?"

Dimitri'nin savunmasına geçerek, "Yine de mükemmel bir ilerleme kaydetti," diyorum. "Artık konuşuyor. Bu, buraya ilk geldiği zamankinden çok daha iyi."

Catherina bana yargılayıcı bir bakış fırlatıyor, gözlerinde zerre kadar sıcaklık olmadan üzerimde geziniyor. "Peki *sen* kimsin?"

"Natalya Chekov. Lev'in bakıcısı ve Simon'ın dadısıyım."

Catherina alay ederek Dimitri'ye sert bir bakış fırlatıyor. "İkisinden de birer tane alamaz mıydın, Dima?"

"Nat bir doktordu anne. Lev ve Simon'ın bakımını üstlenebilecek niteliklere fazlasıyla sahip."

"Kesinlikle ," diye tersliyor Catherina. "Erken döndüm çünkü Lev için Fransa'nın güneyindeki bir rehabilitasyon kliniğinde bir yer buldum. Artık ona bakmanıza gerek yok. Onun sağlığını profesyonellere bırakacağız."

Dimitri kaşlarını çatıyor, omuzlarındaki ve boynundaki kaslar aniden sertleşiyor. "Dur bir saniye," diye homurdandı. "Ben bunların hiçbirini onaylamadım."

Catherina, "Bunu yapmak sana düşmez," diye karşı çıkıyor. "Onun *karısı* olarak benim kararlarım sizinkilerden önceliklidir."

"Ne yani? Onu orada tek mı bırakacaksın?"

"Tek başına olmayacak. İhtiyaçlarıyla ilgilenen koca bir ekibi olacak."

"Onunla birlikte olacak mısın?"

"Hayır, o sonra Moskova'ya döneceğim."

Dimitri geri çevrilmiş olabilir ama öfkesinin her gözeneğinden sızdığını *hissedebiliyorum*. "Bu çok saçma anne. Onu başka bir ülkede öylece terk edemezsin. Zaten bu hale gelmesinin sebebi de bu."

"İkimizin de onun durumuyla başa çıkabilecek donanımına sahip olmadığımız oldukça açık." "İşler zor, evet, ama babamın yalnız kalmasını istemiyorum."

"Program mükemmel," diyor Catherina. "Ağır TSSB hastalarıyla kapsamlı çalışmalar yapmışlar."

"Hangi program?" Kulaklarım çınlayarak soruyorum. Artık aktif olarak doktorluk yapmıyor olabilirim, ama bu arada sırada en son tıp dergilerini okumadığım anlamına gelmiyor.

"St. Guillaume'da olan," diye cevap veriyor.

"Dr. Ballard tarafından yönetilen mi?"

"Evet."

Dimitri sanki onay almak istercesine bana bakıyor. Yavaşça başımı sallıyorum. "Alanının en iyilerinden biri," diye onaylıyorum. "Askeri gaziler ve benzerleri için harika işler yaptı, ya da ben öyle duydum. Programı tam olarak bilmiyorum ama Lev orada emin ellerde olacaktır."

"Dediğim gibi." Catherina burnunu Dimitri'ye çevirir ve burnunu çeker. "Hem senin yeterince işin var, öyle değil mi? Vurulma olayını duydum."

Dimitri kaşlarını çatır. "Nasıl?"

"Unutma, sana ve kardeşine hizmet eden insanların yarısı bir zamanlar bana sadıktı. Her yerde gözlerim ve kulaklarım var, Dima."

Bu kadını dinledikçe daha da huzursuz oluyorum. Zaten onun kötü tarafında değilsem, ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmak istiyorum.

"Baban iyi olacak," diyor Catherina soğuk bir sesle. Başka bir şey söylemeden Lev'i odadan çıkarır ve gözden kaybolur.

CHAPTER 17

DIMITRI

I Öfkeliyim.

Catherina kim olduğunu sanıyor? Öylece evime girip babamı alıp başka bir ülkeye gönderemez. Bazen onun insan olmadığına ikna oluyorum. O kadar aceleyle gitti ki veda etmeye bile fırsatım olmadı. Ama o her zaman mesafeli ve kalpsizdi.

Catherina'nın ruh halimi bozmak için harika bir yolu var.

"Onu öylece *aldı*," diye homurdanıyorum, telefonumu kulağıma dayamışım. "Onu durdurmalıydım. Belki de çok geç değildir."

Pyotr, "Nefes almanı istiyorum Dimitri," diye cevap verir.

Onun saati neredeyse gece yarısı, ama uyumadığını bilecek kadar iyi tanıyorum onu. İnsanlar ikiz olduğumuz için birçok yönden aynı olduğumuzu varsaymayı severler. Aramızda psişik bir bağ olduğunu ve birbirimizin cümlelerini tamamlayabildiğimizi düşünüyorlar ama durum öyle değil. Pyotr ve ben her zaman birbirimizin zıttıydık, birbirimizden ayrı durmaya çalışmak kasıtlı mıydı, yoksa sadece öyle mi oldu, gerçekten emin olamıyorum.

Ben daha dışa dönük biriyken, Pyotr biriyle hoş bir sohbet etmektense gözlerine iğne batırmayı tercih eder. Ben her zaman sabah insanı olmuşumdur, Pyotr ise her zaman gece kuşu olmuştur. Bu nedenle o benim en yakın sırdaşımdır. Ben sinirlendiğimde, o soğukkanlı davranır. Beni üzen şey onu üzmez ya da tam tersi. Karşımızdakini strese sokma endişesi olmadan birbirimize içimizi dökebiliyoruz.

"Dürüst olmak gerekirse," diye devam ediyor kardeşim, "elinizde küçük bir durum varmış gibi görünüyor. Endişelenecek bir kişi eksildi."

Derin bir iç çektim. "Lev *onlarca yıldır* tek başına. Şimdi de onu dilini bilmediği bir yere kapatmak istiyor.

insanları tanımıyor mu? Bu berbat bir şey."

"Evet, katılıyorum ama bu senin kararın da değil." "O bizim babamız."

"O onun karısı. Catherina'nın yasal olarak hepimizden daha fazla söz hakkı var." "Bu saçmalık."

"Aynı fikirde değilim ama onunla mücadele etmeye çalışman zor olur. Kararını verdiğinde nasıl biri olduğunu bilirsiniz."

Dirseğimi masamın kenarına dayadım. Tüm vücudum ağırlaşıyor. "Haklısın."

"Kesinlikle haklıyım. Endişelenme, Dima. Her sorunu senin çözmeni istediğini biliyorum ama bir şeyin üstesinden gelemeyeceğini kabul etmekte utanılacak bir şey yok."

Burnumu kıvırıyorum. "Ben bunu yapmam."

"Evet, biliyorsun. Çocukluğumuzdan beri böylesin. Sen ailenin arabulucususun, hep öyleydin."

"Hayır, değilim."

"Mikhail ve ben kavga ettiğimizde kavgayı ayıran ilk kişi kimdi? Ya da Luka okulda zorbalığa maruz kaldığında? Buna kim dur dedi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Aileme göz kulak oluyordum. Bu alkışlanacak bir şey değil."

"Peki Mikhail Bratva'yı Konstantin'den devralmaya karar verdiğinde, bunu tek başına yapmak zorunda kalmamak için New York'taki hayatını altüst etmeye kim karar verdi?"

"Bratva başı olmak tehlikeli bir iş," diye düşünüyorum. "Dikkat edilmesi gereken çok fazla yılan var. Mikhail'in arkasını kollayacak birine ihtiyacı vardı."

"Elbette, bu doğru olabilir, ama..."

"Ama ne?"

"Sana kim göz kulak oluyor, Dima?"

Çenemi tuttum. "Kimsenin beni kollamasına *ihtiyacım* yok."

"Bu tam bir saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Demek istediğim, herkes için bu kadar çok mücadele etmek zorunda değilsin. Bazen kendini ilk sıraya koymakta utanılacak bir şey yok."

"Ne zamandan beri mantıklı bir kardeş oldun?"

"Ben her zaman mantıklı bir kardeş oldum, pislik. Sadece ağzımı açıp herkesin bunu bilmesine izin vermedim."

Homurdanıyorum. "Git uyu."

"*Deniyordum*," diyor sinirlenmiş gibi yaparak, ama bunu bana karşı kullanmadığını biliyorum.

Görüşme bittiğinde telefonumu masama bırakıyorum. Catherina'yla uğraşmak beni her zaman berbat bir ruh halinde bırakıyor ama kardeşimle konuştuktan sonra kendimi daha iyi hissediyorum. Derin bir nefes alıyorum, yavaşça nefes verirken ciğerlerimin hafifçe yandığını hissediyorum. Belki de annem haklıdır. Şu anda yapacak çok işim var. Saldırganın kim olduğunu bulmak, oğluma öğrenmek...

Ve Lev'in başa çıkmak.

Bunu ona karşı kullanamam çünkü akli başında değil ama Natalya'nın önünde Bratva'dan bahsetmek *zorunda mıydı*? Düşünüyorum da, o kadar da şaşırmış görünmüyordu. Babamın söylediklerine inanmış olması için dua edebilirim. Yine de aklım karışıyor. Ya sorular sormaya başlarsa? Ona yalan söylediğimi anladığında ne olacak?

Kendime bunun onun iyiliği için olduğunu söylüyorum. Onun iyiliği için. Natalya tüm bunlara bulaşmayacak kadar tatlı ve masum bir insan. Büyük ihtimalle gitmek isteyecektir. Gitmesini bekliyorum ama bu gitmesini istediğim anlamına gelmiyor.

Bir iniltiyle kalkıp ofisimden çıkıyorum ve merdivenlerden iniyorum. Ev her zamankinden daha sessiz. Ürkütücü. Bugün yaşananlar kesinlikle ruh halimi bozdu.

Natalya'yı mutfakta, bileğinde bir buz torbasıyla adada otururken buluyorum.

"İyi misin?" diye sordum.

Koltuğunda sarsıldı. Onu hazırlıksız yakalamıştım. "O-oh, evet. Ben iyiyim."

Ona inanmıyorum. Yanına yaklaşp nazıkçe elini tutuyorum ve Lev'in tutunduğu bölgeyi inceliyorum. Yaşadığı anı her neyse gerçekten korkunç bir anı olmalı çünkü o kadar sıkı kavramış ki Natalya'nın derisi kızarmış ve morarmış. Tırnaklarının derisini delip geçtiği yeri görebiliyorum ve parmaklarının net hatlarını seçebiliyorum.

"Sorun yok," diyor, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. "Endişelenecek bir şey yok."

"Herkes nerede?" Ben soruyorum.

"Simon biraz kestiriyor. Dahlia şişlik için bana biraz ibuprofen almaya gitti. Boris de ön kapıyı koruyor sanırım."

Başımı sallıyorum. Sonunda yalnız kaldık gibi görünüyor.

Nazikçe elini dudaklarıma götürüyorum ve avucuna şefkatli bir öpücük konduruyorum. Yumuşak nefes alışının sesi beni son derece memnun ediyor, omurgamdan aşağı kayan hafif ürperti beni teşvik ediyor. Bileğinin iç kısmına bir öpücük daha konduruyorum ve dudaklarımın hassas teninde gezinmesine izin veriyorum. Dikkatliyim. Hiç kimseye karşı olmadığım kadar dikkatli, onu iyileştirecek sihre sahipmişim gibi öpüyorum.

Natalya tatlı tatlı yanağımı okşarken, "Sana sert davrandığı için özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Daha erken müdahale etmeliydim."

Natalya başını sallar, ağır bakışları yanmaktadır. "Özür dilemene gerek yok Dimitri. Kimsenin hatası değildi."

Gözlerinin derinliklerine bakıyorum, irislerinin canlı mavisine dalıyorum.

İlk hamleyi o yapıyor, eğilip beni ağzımın kenarından öpüyor. Ben diğer elini boynuma o sağlam elini göğsümde birleştiriyor. Öpüşmemiz derinleşirken parmakları boğazıma dolanmış halde orada kalıyor. Kışkırtıcı bir an için hafifçe sıkıyor.

"Sanırım düş almak için yukarı çıkacağım," diyor adanın bar taburesinden aşağı atlayarak. "Simon uykuya dalmışken." Natalya omzunun üzerinden çapkın bir bakış fırlatarak yavaşça uzaklaşıyor. Yaramaz gülümsemesi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Bu bir davet.

Kesinlikle kabul edeceğim bir tane.

CHAPTER 18

T Onunki delilik. Eğer bir işarete *ihtiyacım* olsaydı, Dimitri'nin başının üstünde parlak, yanıp sönen ışıklar içinde tam şu anda *ne bekliyorsun* diye bağıırdı.

Şimdi.

Evde tek başımızayız. Tanık yok.

Boris ve güvenlik ekibinin geri kalanı ne yaptığımı anlamadan önce onları kolayca atlatabilirdim. Dimitri'nin savunması düştü. Bana *güveniyor*. Sonunda planımın son bölümünü gerçekleştirebilir ve babamın intikamını alabilirdim...

Onun yerine yatak odamın kapısını açık bırakıp ayak seslerini dinliyorum. Dimitri içeri girip kapıyı kapatıyor ve ben banyoya doğru ilerlerken arkasından kilitliyor. Gözlerinde karanlık bir eğlence, sırtışında bir hınzırlık var. Beynimin arkasındaki küçük ses bana bunu yapmamı söyleyip duruyor. Hâlâ zaman var. Onu atlatmanın yüzlerce farklı yolunu düşünebiliyorum.

Daha yüksek, daha aç bir ses ilkini .

Gömleğimi yukarı çekip çıkarıyorum, saldırmak için bekleyen bir engerek gibi beni izlediğinin farkındayım. Ardından pantolonum çıkıyor, kumaş ayaklarımın dibinde birikiyor. Bir sonraki parça sütyenim, narin dantelleri tenimin üzerinde kayıyor. Dimitri öne doğru tek bir adım atarken meme uçlarım yatak odasının serin havasına karşı sertleşiyor, diken diken oluyor.

"Devam et," diye homurdanıyor, iç çamaşırlarıma bakarak.

Başımı salladım. "Buraya gel ve onları kendin çıkar."

Ziyafete hazır aç bir aslan gibi saldırıyor. Ben daha ne anlamadan kolları beni sarıyor, dudakları zorla benimkilere çarpıyor.

yan yana durmaları beni büyölüyor. Dışarıdan bakıldığında bir beyefendiden başka bir şey değil. Neşeli, karizmatik ve etrafta olması kolay. Ancak iş yatak odasına gelince.

O bir canavar.

Dimitri'nin elleri saldırgan bir amaçla hareket ediyor, açgözlölükle göğüslerimi, kıcıımı, kalçalarımı kavlıyor. Talepkâr ağzı başımı döndürüyor, nefesimi tutamıyorum. Alıyor ve alıyor ve alıyor - vermek istemem iyi bir şey.

Dimitri beni kaldırıp banyoya taşıyor ve aceleyle soğuk tezgahın üzerine bırakıyor. İç çamaşırlarımı yırtıyor, omzunun üzerinden atmadan önce özür dilemeden vücudumdan çıkarıyor. Ona bunu yapmasını söylemiş olmama rağmen, protesto etmek için biraz sızlanmaktan kendimi alamıyorum.

"Sana yeni bir çift alacağım," diyor, alt dudağımı sertçe emerek. "Yeni bir set. Eğer istersen sana bütün mağazayı satın alırım."

"Sadece bunu söylüyorsun."

"Ne istersen," diyor kararlı bir şekilde. "Sana vereceğim."

Kalbim şarkı söylüyor, o kadar sert ve hızlı atıyor ki kulaklarımdan akan kanın sesini zar zor duyabiliyorum. Bacaklarımı kalçalarına doluyorum, parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, o boynumun kıvrımını ağzına alıp acı verecek kadar sert emiyor.

Aslında onun sert olmasını seviyorum. Bir zamanlar acıya dayanamazdım, ama eğer o yapıyorsa, o da umursamıyorum. Aslında, bunu arzuluyorum.

Zaten doyumsuz olan isteğime biraz daha fazlasını katıyor.

Parmaklarının derimi kazıması. Bilerek her yerimde izler bırakması. Beni istediği yere götürmesi, istediği gibi öpmesi ve vücudumun her santimini sahiplenmiş gibi bana dokunması.

Her hareketi sahiplenmeyi, muhtaçlığı ve kontrolü haykırıyor - sadece *benim* ona verebileceğim şeyler. Bu beni çok özel hissettiriyor. Sanki sahip olduğumuz şeyi başka hiçbir yerde bulamazmış gibi. Ona bu zevki, bu rahatlamayı yalnızca ben verebilirim ve o da bunu biliyor. Bu yüzden beni biraz daha sıkı kavlıyor, biraz daha sıkı tutuyor. Birbirimizin kaşıntısını sadece biz kaşıyabiliriz.

"Bacaklarını aç," diye emrediyor. "Bütün gün bu amcığın tadına bakmak istedim."

Derin sesi beni titretiyor, amım arzuyla ağlarken dizlerim titriyor. Dimitri dizlerinin üzerine çökerken görölmeye değer bir manzaraydı, kalçalarımın arasına yerleşmek için mükemmel bir yükseklik.

şeytani ağızını lanetlemek istiyorum. Ya da daha , vahşi ve becerikli diline. Beni bir kitap gibi okuduğunu söylemek doğru olmaz. Beni bir müzik sayfası gibi okuyor, ritim ve dinamikler konusundaki hakimiyeti ve anlayışı en yetenekli orkestra şefleri tarafından bile rakipsiz. Ne zaman gevşeyeceğini, ne zaman daha fazla baskı uygulayacağını, ne zaman parmaklarını ekleyeceğini bilir.

Sesim artık kendi sesim gibi çıkmıyor. Aldığım zevke kendimi kaptırmışım, bir elim Dimitri'yi saçlarından kabaca kavrarken diğer elim tezgahın kenarını tutuyor. İçimde sıkı bir baskı sarmalı oluşuyor, dilinin her hareketinde ve parmaklarının her vuruşunda daha sıcak ve daha parlak hale geliyor. Doruk noktası beni sertçe vuruyor, o kadar ani ve ezici ki görüşümde lekeler oluşuyor. Ardından gelen tatmin edici yorgunluk varlığımın her zerresini yatıştırıyor.

Dimitri ayağa kalkıyor, ağızını benimkine bastırmak için acele ediyor. Dudaklarında, dilinde kendi tadımı alabiliyorum.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor, elleri açıkta kalan tenimin üzerinde geziniyor. "Adımı haykırdığını duymak bağımlılık yapıyor."

"Dimitri-"

"Bunu konuşmuştuk. Bana öyle hitap etmiyorsun."

Alt dudağımı ısıırıyorum, parmaklarının arasında meme uçlarımı okşamak için uzandığında nefesim kesiliyor. "Efendim," diye düzeltiyorum kendimi. "Efendim, lütfen kıyafetlerinizi çıkarın."

Tek bir adım geri atıyor. "Beni o kadar çok mu çıplak istiyorsun? Kendin yap."

Banyo tezgahından iniyorum ve ellerimin vücudunu keşfetmesine izin veriyorum, gömleğinin düğmelerini yavaşça açıyorum. Onu henüz çıplak görmediğimi fark ediyorum. Bunu yaptığımız son birkaç seferde Dimitri tamamen giyinik kalmıştı. Bu pek adil görünmüyor, ama onu soyarken bir hediye açıyor muşum gibi hissediyorum. Yavaş yavaş, inişli çıkışlı kasların üzerindeki gergin teni ortaya çıkarıyorum...

Ve vücudunu süsleyen dövmeler.

Göğsünün genişliğini, kaburgalarını kaplayan karmaşık desenleri gördüğümde ağızım açık kalıyor. Bunca zamandır Dimitri yürüyen bir tuval gibiydi. Detaylar akıllara durgunluk veriyor, siyah ve beyaz karmaşık geometrik desenler. Parmaklarımın uçlarını huşu içinde kenarlarda gezdiriyorum.

"Bunlar çok güzel," diye fısıldıyorum.

"Dahası da var," diye alay ediyor, elimi kemerine götürüyor, "eğer devam edersen."

Dudaklarımı yalıyorum, iyice baştan çıktım. Kemerini çözüp fermuarını indiriyorum, dizlerimin üzerine çöküp parmaklarımı pantolonunun ve boxer'ının bel bandının altından geçiriyorum ve zonklayan ereksiyonunu serbest bırakmak için aşağı çekiyorum.

Dimitri muhteşem. Onu ilk kez görmek içimde derin bir takdir uyandırıyor. Gözlerim doğrudan sikine gidiyor, uzun, kalın ve *çok* tahrik olmuş. Ağzım sulanıyor, arasında bir kez daha kaygan bir sıcaklık birikiyor. Dövmeleri gerçekten de devam ediyor, siyah ve beyaz desenler uyluklarından aşağı doğru iniyor.

"Tadına bakmak ister misin, meleğim?"

Kendimi başımı sallarken , sıcak bir pus beynimi bulandırıyor. "O zaman ne diyorsun?"

"Lütfen efendim, sikinizi emebilir miyim?" Dimitri sırtıyor.

"Emebilirsin."

Dikkatli bir elle, dilimle ucunu kızdırırken parmaklarımı shaftının tabanının etrafına sarıyorum. Tatlı zamanımı ayırıyorum, dilimi başının üzerinde döndürerek tadına bakıyorum. Dimitri o kadar güzel kokuyor ki, onu deliliğin eşiğine getirerek sonsuza kadar burada kalmayı umursamıyorum.

Dimitri'nin bu tür bir kontrolü kolayca bırakabilecek bir adam olmadığını şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydım.

Dudaklarımı sikinin başına doladığım anda aşağı uzanıp saçlarımdan bir tutam alıyor ve kalçalarını önce yavaşça pompalıyor.

"Ağzını daha geniş aç, meleğim."

Tam olarak ne isterse yapıyorum, kendimi tamamen rahat ve güvende hissediyorum. Dimitri'ye güveniyorum, beni asla incitmeyeceğini ya da istemediğim bir şey yapmayacağını biliyorum. Tek yapmam gereken gözlerimi kapatıp tadına bakmak, çıkardığı gırtlaktan gelen sesleri ezberlemek ve kalın sikinin dilimin üzerinde şişme hissine odaklanmak. İyi hissetmesini, bana verdiği zevkin karşılığını vermesini istiyorum.

Yanaklarımı çukurlaştırıp onu ciddiyetle emerken damarlarımda hoş bir vızıltı dolaşıyor. Onun için ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyorum, amım hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyor. Bir elimi bacaklarımın arasından aşağı kaydırmaya cesaret ediyorum, parmaklarımın uçlarını ağrıyan klitorisimin üzerinde nazıkçe gezdiriyorum. Dimitri fark ediyor, onaylayarak mırıldanıyor.

" böyle, meleğim. Benim için kendine dokun."

Duyularım milyonlarca derecede yanıyor. Ellerinin pürüzlülüğüne, burnuma gelen çam kokusuna, teninin tadına doyamıyorum.

dil. Daha fazlasını istiyorum, fazlasına *ihtiyacım var*.

Son kısmı yüksek sesle söylemiş olmalıyım çünkü Dimitri kıkırdıyor.

"Daha fazlasına ihtiyacın var, ha? O zaman ayağa kalk. Yıldızları görene kadar seni becereceğim."

Bana ellerini uzatıyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor, beni duşa götürürken hararetle öpüyor. Kabin buzlu camdan yapılmış, banyo ışığı içeri süzülerek duvar karolarına güzel gölgeler düşürüyor. Dimitri her şeyi hallediyor, suyu açıyor ve beni duvara yaslarken sıcaklığı ayarlıyor.

Üzerimizdeki şelale duş başlığından özgürce su dökülüyor, kendi kişisel yağmur fırtınamız bizi ıslatıyor. Damlacıklar vücudunun üzerinde kayıyor, yalamam için yeterince lezzetli.

"Kollarını bana dola," diyor.

"Beni , değil mi?"

Dimitri usulca güler. "Seni yakaladım, Nat. Güven bana."

Göğsümde sıcaklık çiçekleri açıyor, midemdeki kelebekler deli gibi çırpınıyor. Neden bana öyle bakıyor? Sanki tüm dünyasının merkezinde ben varmışım gibi? Keşke aramızdaki şeyler farklı olsaydı. Benden nefret etseydi, en azından kendimi bu kadar suçlu hissetmezdim. En azından o zaman kendime mesafe koyabilir ve her şeyi daha kolay hale getirebilirdim.

Ama kollarımı Dimitri' boynuna doladığımda ve bacaklarımı kalçalarına doladığımda, elleri kalçalarımın altında kenetlendiğinde, yardım edemem ama *hissediyorum*. Tamamlanmış. Güvende. *İyi*. Yapmamam gereken her şeyi.

İçime bastırduğında, buharı içime çekerek inliyorum. Bedenlerimiz birlikte hareket ediyor, onun hızı yavaş. Beni hayatı buna bağılıymış gibi öpüyor, bunu bitirecek olanın ben olduğumdan habersiz. Tekrar ve tekrar, beni o kadar derinden dolduruyor ki patlamanın eşiğindeymişim gibi hissediyorum. hiç boşluk yok ama yine de ona daha yakın olmak istiyorum. Adını inlerken parmaklarımı sırtında gezdiriyorum, nefesim kesiliyor ve akıl sağlığıma zar zor tutunuyorum.

"Çok yaklaştım," diye çaresizce inliyorum. "Ben de meleşim. Ben de."

"İçime gel. İçimde bitirmek istiyorum." Dürüst olmak gerekirse ne söylediğimi ya da bunun nereden geldiğini bilmiyorum. Tek bildiğim bunun bitmesini istemediğim.

Boynumun kıvrımına doğru hırlıyor. "Seni mı istiyorsun? Gerçekten istediğin bu mu?"

"Evet!"

"Seni bırakacağım." İnliyorum.

"*Kahretsin*, lütfen, efendim-"

"Sen tamamen benimsin, meleğim. Anlıyor musun? Bu amcık tamamen benim."

"Dimitri-"

"Harikasın Nat. Simon'la çok iyisin. İkinizi birlikte görmek... Beni düşündürüyor."

"Ne hakkında düşünüyorsun?"

Dimitri'nin içime gömülürken daha da şiştiğini hissettiğime yemin edebilirim. Gözleri karnıma doğru iniyor, dudaklarını yalarken göz bebekleri büyüyor, kaşları konsantrasyonla çatılıyor.

"Yok bir şey meleğim. Bir şey yok."

Neler olduğunu anlamak için hiç vaktim yok. Amımın duvarları titriyor, doruk noktası hızla yükseliyor. "Dimitri, ben-"

"Sikimin üzerine gel," diye emrediyor. " bu, geldiğini hissetmeme izin ver."

Etrafında paramparça oluyorum, içimden geçen coşku o kadar güçlü ki zihnimi köreltiyor. Dimitri çok gerimde değil, bir hırıltıyla içimde bitiyor. Ayaklarım düşün zeminine değecek şekilde beni dikkatlice yere bırakıyor, birbirimize sımsıkı sarıldığımızda sıcak su üzerimize dökülüyor. Yanağımı omzuna yaslıyorum, Dimitri vücudumu yıkamaya başladığında neredeyse eriyorum.

Kulağıma tatlı sözler mırıldanıyor, saçlarıma öpücükler konduruyor. Ne kadar nazik olabildiğini asla unutabileceğimi sanmıyorum. Saçımı yıkıyor, durulamama yardım ediyor. Vücuduma hayranlıkla bakarken bakışlarında yoğun bir odaklanma var, okşamalarının her biri ipek kadar yumuşak. Duştan çıktığımızda Dimitri kabarık bir havluyu hızla etrafıma sarıyor, yanağıma öpücükler kondururken beni özenle kuruluyor.

Kuruduktan sonra beni kollarına alıp yatak odama götürüyor ve çarşaflarımın üzerine yatırıyor. Komodinin üzerindeki bebek telsizinden Simon'ın gevezeliklerini duyabiliyorum.

"uyandı," diye mırıldanıyorum, bitkin bir halde.

"Ben onunla ilgilenirim," diyor Dimitri. "Sen biraz dinlen."

Yavaşça başımı sallıyorum, bir sonraki düşüncemle mücadele ediyorum.

Kalmasını istiyorum. Henüz onun kollarından ayrılmaya hazır değilim, evin iyiliği için rol yapmaya geri dönmeye hazır değilim. Yine de ondan çok şey istiyorum ve o haklı. Birinin Simon'a göz kulak olması gerekiyor.

"Dinlen meleğim," diyor Dimitri alnımdan öperken.

Sessizce ayrılıyor, ayakları halıya basıyor. Ancak yatak odamın kapısının kapandığını duyduktan sonra uykunun beni altına çekmesine izin veriyorum.

CHAPTER 19

DIMITRI

(Her şey ayarlandı. On beş dakika içinde ayrılmaya hazır olun.)

Mikhail'den gelen mesajı bir kez daha kontrol ettikten sonra telefonumu bir kenara bırakıp derin bir nefes alıyorum. Konstantin'i bunca yıl sonra tekrar görmeyi dört gözle beklemiyordum. Eski bir çukurun içine inşa edildiği için sevgisiz bir şekilde Çukur adını verdiğimiz güvenli ve özel bir yerde kilit altında tutuluyor.

Konstantin Amca her zaman tehlikeliydi. Yapılacak en akıllıca ve mantıklı şey onu öldürmek. Ne de olsa mezarın ötesinden sorun çıkaramaz. Ancak eski muhafızların kana susamış, intikamcı yöntemleri ailemin yıllar önce Rusya'dan kaçmak zorunda kalmasının sebebiydi. Ayaklarımızın üzerinde durmayı başardık ama bedeli ağır oldu.

Deneme yanılma yoluyla öğrendik ki odadaki en güçlü adam, silahına asla uzanmak zorunda kalmayandır.

"Dimitri?"

Natalya'nın merdivenlerden indiğini görmek için dönüyorum. Gözlerindeki uykuyu siliyor, güzel sarı saçları omuzlarına dağınık bir şekilde dökülüyor.

"Merhaba, meleğim."

"Bu kadar geç saatte ne yapıyorsun?" diye soruyor, genişçe esneyerek. En alt basamakta durur. "Saat neredeyse sabahın ikisi."

"Bir işim ," diye belli belirsiz açıklıyorum. "Mümkün olduğunca çabuk halletmem gerekiyor."

Natalya kaşlarını çatıyor, endişesi yüzünün yumuşak hatlarına kazınmış. "Güvende olacaksın, değil mi?"

Kıkırdayarak ona yaklaşıyorum ve yüzünü avuçluyorum. "Ben her zaman güvendedeyim."

Bana inanmıyormuş gibi bir bakış attı. "Ne zaman dönmeyi düşünüyorsun?"

"Beni şimdiden özledin mi?"

"Oh, kapa çeneni," diyor hiç kızmadan.

Yumuşakça gülüyorum. "Korkarım bilmiyorum." Bariz endişesi dalgalar halinde üzerinden akıp gidiyor. Küçük bir gülümsemeyle başparmağımı örülmüş kaşlarının arasına sürüyorum. "Her şey yoluna girecek, Nat. Söz veriyorum. Sen uyanmadan dönmüş olacağım."

Yanağının içini çiğniyor, düşünceleri benim için bir gizem. "Tamam," diye mırıldanıyor, beni tatlı tatlı öpmek için öne eğilmeden önce.

Onu orada tutmak için çenesini hafifçe kavıyorum ve öpücüğü derinleştiriyorum. Dilimin ucuyla dudaklarını aralıyorum, ağırlığını bana yaslayışının tadını çıkarıyorum.

Arkamda bir adam boğazını temizliyor. Bu Boris. Bizi iş üstünde yakaladı. Natalya hızla uzaklaşırken nefesi kesiliyor, yanakları kıpkırmızı. Ancak ben endişelenmiyorum.

"Ne istiyorsun?" Şak diye söyledim.

"Araba hazır, efendim," diye cevap veriyor itaatkâr bir şekilde.

"Hemen geliyorum." Natalya'ya dönüyorum ve onu başının arkasından kavrayarak daha da derin, tutkulu bir öpücük için aşağı çekiyorum. Boris'in bilmesinden utanmıyorum. Natalya küçük, kirli bir sır değil. Ayrıca, Boris'in diline değer verdiğini ve gördükleri konusunda ağzını kapalı tutacağını biliyorum.

Geri çekildiğimde Natalya'yı kocaman gözlerle bana bakarken buluyorum, dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirliyor.

"Yakında döneceğim," diye söz veriyorum ona. O da başını sallıyor. "Dönsen iyi olur."

Boris'i takip etmek için dönmeden önce ona yol için bir öpücük daha veriyorum. Araba hazır ve bekliyor, güvenlik ekibimden bir avuç insan arabanın etrafını barikat gibi sarmış durumda. Boris sürücü koltuğuna geçerken ben de arkaya atlıyorum. Tüm süreç çok verimli geçti. Birkaç son kontrolden sonra yola çıkıyoruz.

Arabayı nispeten sessiz sürüyoruz, ama Boris'in dikiz aynasından bana soru soran bakışlarının biraz daha farkındayım.

"Yani..." diyor yavaşça. "Sen ve dadı, ha?"
Ona sert bir bakış attım. "Yargılarını kendine sakla."
"Yargılamıyorum efendim, sadece... Haddim olmadığını biliyorum ama mutlu görünüyorsunuz."
Sözlerinin izin veriyorum. "Ben mutluyum."
Boris başını salladı. "Bunu duyduğuma sevindim, efendim."
Bana bu konuda baskı yapmıyor, bu da Boris'in ekibimde olmasını sevmemin birçok nedeninden biri. İşini yapıyor ve asla çizgiyi aşmıyor. Buna rağmen, söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Sürekli bana bakıyor, gözlerinde neredeyse komplocu bir şey var.
Görmezden gelmeye karar verdim. Bunu yorgunluğuma ve saatin geç olmasına bağlıyorum. Boris dedikoducu değildir. Böyle şeyler bizim gibi adamlara yakışmaz. Bir şey olmadığına eminim.

Ben oraya vardığımda Mikhail çoktan gelmiş ve binanın girişinde bekliyordu.
"Hazır mısın?" diye sordu bana.
Başımı sallıyorum. "Pek sayılmaz."
Başını sallayarak benimle aynı düşünceyi paylaşıyor. Bizi Konstantin kadar korkutan çok az adam vardır. O adam şeytanın vücut bulmuş hali. Ağzından çıkan her kelime zehirdir, asla sebepsiz ya da gizli bir niyeti yoktur. Çukur'da kilitli olabilir ama adamın gülünç derecede karmaşık bir ağı var. Dış dünyadan tamamen izole olduğundan eminiz ama konu amcamız olduğunda bunu tam olarak bilemeyiz.
Mikhail ve ben asansörü binanın en altına indirdik. Dışarıdan bakıldığında herhangi bir terk edilmiş depo gibi görünüyor. İnsanların fark etmediği şey, yerin altında Konstantin'i sonsuza kadar saklı tutmak için tasarlanmış bir kale inşa ettiğimiz. Kaçmayı başarsa bile, birkaç kat dolambaçlı betondan, silahlı korumalardan, saldırı köpeklerinden ve güvenlik kameralarından geçmesi gerekecek.
Sonunda vardık, asansörün kapıları açıldığında büyük, çoğunlukla boş bir oda ortaya çıktı. Ortada, mahkûmumuz kalın, kurşun geçirmez camdan bir hücrede oturuyor. İçeride, bir adamın her türlü konfora sahip.

rahat bir yatak ve sıcak battaniyeler, banyo ihtiyaçları için kordon altına alınmış bir bölüm, bir yazı masası ve ekstra ışık için lamba.

Odanın kendisi klimalı ve rahat bir sıcaklıkta tutuluyor. Günde üç kez yemek getiriliyor, yemekleri sıcak ve besleyici. Ve canı sıkıldığında kitap ödünç almasına izin veriliyor, ama sadece uslu durduğu sürece. Tutsaklık bir yana, Konstantin çok iyi yaşıyor. Ona hak ettiğinden çok daha fazla haysiyetli davrandık. Lev'e göstermeye cesaret ettiğinden daha fazla.

Konstantin onu burada tuttuğumuz beş yıl boyunca pek değışmedi. Saçları daha ince, daha beyaz. Biraz kilo vermiş. Yine de her zamanki gibi keskin ve hesapçı görünüyor.

"Sevgili yeğenlerim," diyor içten bir kahkahayla. "Tanrım, ikiniz de bok gibi görünüyorsunuz. Bratva hayatı sandığınızdan çok daha zor, değil mi?"

Çenemi tuttum. "Buraya gelmedik."

"Hayır, ben öyle düşünmüyorum." Konstantin yatağının kenarında oturmaya devam ediyor ve okuduğu gazeteyi bir kenara bırakıyor. Gazete dört haftalık, yani haberlerin tarihi geçmiş, nabzını tutamamasını sağlamanın bir başka yolu daha.

"Bilgi istiyoruz," diyor Mikhail kararlı bir şekilde. "Bu size pahalıya mal olacak."

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Konstantin Amca omuz silkerek, "Duruma göre değışir," diye yanıtlıyor. "Ne bilmek istiyorsun?"

Kardeşimle bakışıyoruz, aramızda sessiz bir konuşma geçiyor. Konstantin'e karşı dürüst olmayı göze alamayız. Şu anda avantajımız onun dünyanın geri kalanından izole edilmiş olması. Bilgi güçtür ve şu anda kralın payı bizim elimizde.

"Levitsky," dedim. "Bu ismi hiç duydun mu?"

Konstantin tırnaklarında kir olup olmadığını kontrol eder.

"Belki." "Bu bir evet ya da hayır sorusu."

"Evet, onları duymuştum. Bir zamanlar Antonov'ların güvenilir müttefikleriydiler."

Göğsüm sıkışıyor. "Ne oldu onlara?"

Konstantin dilini tıkırdatır. "İstedığımı elde edene kadar benden başka bir şey alamayacaksın."

Mikhail'in dudakları ince bir çizgiye dönüşür. "onu."

Amcamız yatağının kenarından kalkıyor ve cam hapishanesinin kenarına doğru yürüyor. Bize hınzırca gülümsüyor. "Çıkmak istiyorum."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Kesinlikle olmaz." "O zaman korkarım şansın yok sevgili yeğenim." "Başka bir şey iste," diye tersliyor Mikhail.

"Başka bir şey istemiyorum. Sadece özgürlüğümü."

"Sanki seni buradan çıkaracağız da," diye homurdandım. "Bizi sırtımızdan bıçaklamanın bir yolunu bulursun ancak."

Konstantin'in gülümsemesi bir an duraksıyor ve yerini maskenin altındaki gerçek canavara bırakıyor. "Duyduğuma göre küçük kardeşimi bulmuşsun," diyor, kelimelerinden acı damlıyor. "Söylesene, Lev *nasıl*?"

"Onun adını ağzından uzak tut!" Tısladım. "Ah, o kadar iyi mi?"

Öfkemin taşması nadiren olur ama beni sinirlendirmenin bir yolunu bulmayı Konstantin'e bırakın. Ellerimi yumruk yaparak neredeyse ileri atılıyordum. Neyse ki Mikhail omzuma sert bir el atarak beni durdurdu.

"Ona yaptığın şey..." Öfkelendim, burun deliklerim alevlendi. "Kendinden utanmalısın."

"Bunun şu anda bana yaptığınızdan ne farkı var?" diye soruyor, hapsedilmesinin ahlakiliğini yüzümüze vurarak. "Sen de aynı derecede zalimsin."

"Pek sayılmaz," diye mırıldandım. "Babamızı çürümeye terk ettiniz. Onu lanet bir hayvan gibi zincire vurdunuz. Buna kıyasla siz lüks içinde yaşıyorsunuz."

Konstantin alay eder. "Levitsky'ler hakkında daha fazla bilgi istiyor musun, istemiyor musun?"

Sertçe yutkunuyorum. Bu adamdan gerçekten nefret ediyorum. "Bize ne istediğini söyle," diye homurdanıyorum soğukça. "Serbest bırakılmayı *değil*. Başka bir şey."

Amcamız duraksıyor, kasıtlı olarak acele etmiyor, böylece kendi sessizliğimizde boğulmaktan başka seçeneğimiz kalmıyor. "Bir dizüstü bilgisayar istiyorum," diyor sonunda.

Gözlerimi deviriyorum. Şaka yapıyor olmalı. Ona bir dizüstü bilgisayar vermek, buranın anahtarlarını vermek kadar tehlikelidir. Günümüzde ve teknoloji çağında, sadece birkaç satır kodla hayal bile edilemeyecek zararlar verebilirsiniz.

-Konstantin'in kod yazmayı bildiğini sanmıyorum ama yine de. Öğrenmek için dünya kadar zamanı var.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diyor. "Şaka yaptığımı düşünüyorsun."

"Öyle olsa iyi olur," diye yanıtlıyor Mikhail, "çünkü böyle bir şeyin olmasına imkân yok."

"Önce beni dinle. Temel işlevlerine kadar soyun ki internete erişemeyeyim. Bunu yaparsam dış dünyayla iletişim kurmamın hiçbir yolu kalmaz."

"Dizüstü bilgisayara ne için ihtiyacın var?" Ben soruyorum.

"Hayatım hakkında düşünmek için bu kadar zamanım varken anılarımı yazmak istiyorum. Düşüncelerimi yazabilirsem benim için iyi bir zihinsel egzersiz olacak."

Mikhail, "Bol miktarda kâğıt ve kaleminiz var," diye .

"Evet, ama artritim başladı sevgili yeğenim. Yazabilseydim çok daha kolay olurdu."

Kendi dilimi ısırıyorum. Bu çok saçma. "O zaman sana bir daktilo alırsız," diyorum. "Sana herhangi bir teknoloji vermeden önce cehennem donacak."

Konstantin bana uzun bir süre dik dik bakıyor, o kadar soğuk ve dehşet verici ki, beni olduğum yerde yakmaya çalıştığına yemin edebilirim. Sonunda pes etti. "Peki. Bir daktilo yeterli olacaktır."

"Güzel. Şimdi bize Levitsky hakkında bildiğin her şeyi anlat."

Konstantin yatağına döner ve kenarda bir yere oturur. "Onlar neredeyse yarım yüzyıl boyunca Moskova'yı kasıp kavuran güçlü bir Bratva'ydı. *Benim* acımasız *olduğumu* mu düşünüyorsun? Ne yaptıklarını görmeliydin. Lanet olası hayvanlar."

"Ama müttefik olduklarını söylemiştiniz?"

"Evet, öyleydiler. Eskiden onlarla iş anlaşmalarım vardı. Pazarlık etmektense beni vurup cesedimi bir çukura atmayı tercih edeceklerini söylediğimde inanın bana, ama onları ikna etmeyi başardım."

"Ne oldu onlara? Neden artık buralarda değiller?"

Konstantin gülümsüyor. Omurgamdan aşağı çığlık çığlığa bir ürperti gönderiyor. "Benim yüzümden, sevgili yeğenlerim. Biraz zaman aldı ama sonunda onları temelli gulag'a attıracak kadar kanıt topladım. Kendi iç çekişmeleri, polis ve diğer Bratva'larla olan savaşları arasında kendilerini çok zayıflatılar. Geriye kalan aile reislerini yakalamak için polislere doğru yolu göstermem yetti."

Mikhail yüksek sesle, "Ve sonra siz onların üzerine çullandınız ve güçlerini ve topraklarını ellerinden aldınız," dedi.

" "

Kaşlarımı çatıyorum. "Yani bunların hepsi intikam için," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "*Senin* yaptıkların yüzünden benim peşime mi düşüyorlar?"

Konstantin buna gerçekten şaşırmış görünüyor, sözlerimi sindirirken gür kaşlarını kaldırıyor. "Senin peşinden mi geliyorlar? Hepsinin öldüğünü sanıyordum. Gerçi..."

"Ne?" Tıslıyorum.

"Hayatta kalan birkaç kişi olabilir. Levitsky Ailesi'nin polisin elinden kaçan genç üyeleri. Bunun olması kaçınılmazdı. Bunca zamandır saklanıp saldırmak için uygun anı bekliyorlarsa hiç şaşırmam."

"Ama neden özellikle *benim* peşimdeler?" diye sordum. "Arabamı bombaladılar. Yürüyüşe çıktığımda neredeyse beni vuruyordu."

"Çünkü bir sonraki en iyi şey sensin, Dimitri," diyor Konstantin özür dilemeden. "Benim ortadan kaybolduğumu düşünüyorlar. Öldüğümü düşünseler hiç şaşırmazdım. Mikhail'in peşine düşemezler çünkü o senin üç katın güvenlik korumasına sahip. Sen daha kolay bir hedefsin."

Midem acı içinde kıvrılıyor. Bu endişe verici derecede mantıklı. "Ve ben devreden çıktığımda Mikhail'in harekete geçmekten başka çaresi kalmayacak."

Konstantin başını sallıyor. "Sen onun sağ kolusun. Sen olmasaydın, Misha Antonov Bratva'yı tek başına idare etmek zorunda kalırdı. Bu da onu saldırıya açık hale getirir. Senin ölümün Antonov'un sonunu getirecek olaylar zincirine neden olur."

Başımı salladım. "Hepsi *senden* intikam almak için."

Konstantin gülümseyerek, "Ben olsam tek gözüm açık uyurdum," diye uyarıyor. "göre ensenizde soluyan güçlü bir düşmanınız var."

CHAPTER 20

DIMITRI

I Eve geldiğimde saat neredeyse sabahın beşiydi. Vücudum sanki bin ton ağırlığındaymış gibi hissediyorum, bu da merdivenleri tırmanmamı neredeyse imkansız hale getiriyor. merdivenlerden çıkıp odama gideceğim.

O yüzden yapmıyorum.

Bunun yerine kendimi koridorun diğer ucundaki Natalya'nın odasına giderken buluyorum, beynim buna karşı düşünemeyecek kadar sarsılmış durumda. Kapıyı sessizce açıp, ceketimi silkerek ve ayakkabılarımı ayağıma geçirerek, onunla birlikte yorganın altına giriyorum.

Kollarımı beline doluyorum ve ona doğru kıvrılıyorum, bedenlerimiz birbirine sıkıca oturuyor. Her şey onun gibi kokuyor, güller ve yaz mevsimi. Yastıklar, battaniyesi, güzel saçları. Konstantin ve The Pit'ten ayrıldığımdan beri sahip olmak istediğim bir rahatlık hissini beraberinde getiriyor.

"Dima?" diye mırıldanıyor, yatakta dönüp bana bakıyor. " kaç?" diye soruyor, yarı uykulu ve her zamanki gibi sevimli bir sesle.

"Çok erken," diye fısıldıyorum, dudaklarımı alına bastırarak. "İyi misin?"

Bu çok basit bir soru ama cevabı ateşlemek istemediğim dolu bir silah. Her şeyi itiraf etmek istiyorum. Kim olduğumu, yaşamak için ne yaptığımı, Natalya'nın benim yüzümden nasıl bir tehlike içinde olduğunu. Aklım karmakarışık. Gerçek onu korkutup kaçıracak ve bununla yaşayabilir miyim bilmiyorum. Natalya akıllı başında bir kadın. Akıllı da. Benim Bratva olduğumu, kendisiyle hiçbir ilgisi olmayan bir intikam planına kapıldığı için neredeyse iki kez *öldürüldüğünü* öğrendiğinde burada kalmak için hiçbir nedeni kalmayacak.

Ona biraz daha sıkı, biraz daha yakın sarılıyorum. "Ben iyiyim," diye yalan söylüyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Natalya'nın gözleri açılıyor, eli yavaşça çenemi okşamak için yukarı doğru ilerliyor. "Yalan söylüyorsun," diye fısıldıyor.

Göğsüm ağrıyor. Üzerimde sahip olduğu gücü anladığını sanmıyorum. Ben bile anlamıyorum, bu güzel, zeki kadının nasıl bu kadar çabuk hayatımın temel direği haline geldiğini. Bunun ne zaman ya da neden olduğunu söylemek imkansız, sadece *öyle* ve onu asla tehlikeye atmayı hayal edemiyorum. Şu anda istediğim tek şey onu güvende tutmak - bu gitmesine izin vermek anlamına gelse bile.

Lanet olsun, ben bencil bir adamım. İkisine birden sahip olmak gerçekten bu kadar imkansız mı?

Natalya kendini daha da içeri sokuyor, nazik nefesleri boynumu sıyrıyor. "Uyu artık, Dima. Her şey yoluna girecek."

Ağır göz kapaklarım kapanırken, inanmaktan başka bir şey istemiyorum Onu.

"Dimitri!" Natalya aşağıdan bağıyor. "Dimitri, çabuk gel!"

Merdivenlerden uçarcasına inerken kalbim göğsümde sıkışıyor. Saldırı altında mıyız? Levitsky'ler olabilir mi? Kendimi oturma odasına attım ve

-

"Sanırım Simon ilk adımlarını atmak üzere!" diyor yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Diz çökmüş, elleri oğlumun iki yanında, onu dik bir pozisyonda tutuyor. "Şurada dur ve onu çağır!"

Pozisyonumu alıyorum, ellerimi önümde uzatarak sadece birkaç adım ötede çömelıyorum. "Hadi dostum. Yapabilirsin!"

Odaya bir sonraki giren Dahlia, bu önemli olayın fotoğrafını çekebilmek için telefonunu tutuyor. Simon tüm bu gürültüden dolayı dikkati dağılmış gibi görünüyor ama hiç de hoşnutsuz değil. Oğlum Natalya'nın elini tutup dengesini sağlamak için ağırlığını Natalya'ya verirken gözleri parlıyor. Kahkahaları tüm odayı dolduruyor.

"Hadi Simon," diye cesaretlendiriyorum. "Babam için sadece bir adım?"

Tanrı onu korusun, deniyor. Simon bir adım atıyor ama yalpalayıp geri oturuyor. Benden miras aldığı bir şey varsa, o da benim . O alır

tekrar ayağa kalkar. Daha kararlı birini gördüğümü sanmıyorum. Bir adım daha atıyor, düşünüyor ve tekrar tekrar deniyor. Anlık başarısızlıklarına aldırmadan hızla ilerliyor.

"Yapabilirsin tatlım," diye mırıldanıyor Natalya, gözleri sevgi ve şefkat dolu. "Git babanı gör."

Gözlerimi onlardan alamıyorum. O kadar tatlı ve anaç görünüyor ki, güneşin altın ışıltısı perdelerin arasından içeri süzülüp açık renk saçlarını aydınlatıyor. Bir an için kalbim duruyor. Keşke sonsuza kadar bu anı yaşayabilsem. Oğluma çok yakışıyor, sanki her zaman onun hayatının bir parçasıymış gibi. Tatiana'yı tamamen unutmuştum -hatta o kadının adını hatırlamak bile zordu. Natalya bu role o kadar iyi uyuyor ki Simon'a bakacak başka birini, hayatımda başka bir kadını hayal edemiyorum. Bu inkar edilemez: onlar birbirlerine aittir. Bana aittir.

Simon bir adım öne çıkar.

Ve sonra bir adım daha.

Düşmüyor, bunun yerine dengesini sağlamak için kollarını iki yana açarak dengesini koruyor.

Kalbim şarkı söylüyor. !

Gülüyorum. "Hadi, küçük adam. Sadece biraz daha..."

Simon yavaş ama emin adımlarla ilerlerken Natalya'nın gözlerinden mutluluk gözyaşları akıyor. Yanıma geldiğinde onu kucağıma alıyorum ve göğsümde gururla kabarıken küçük yanaklarını öpüyorum. "İşte benim oğlum!"

Natalya koşarak yanıma geliyor, bir eli sırtımda, Simon'ın saçlarını okşamak için yaklaşıyor. "Oh, çok iyi iş çıkardın!"

Dahlia gülerek, "Her şeyi videoya çektim," diyor. "Büyüdüğünde ona göstermek için harika bir şey olacak."

"Tanrım, zaman nereye gidiyor?" Simon'ın yakamı kavramasına izin vererek mırıldanıyorum.

"Sen bekle," diye takılır Natalya. "Kısa süre içinde senden ona ilk arabasını almanı isteyecek."

Yüzümü buruşturuyorum. "Aceleci davranmayalım. Ona hâlâ nasıl Dada diyeceğini öğretmem gerekiyor."

"Listenizdeki bir sonraki büyük dönüm noktası bu mu?" "Kesinlikle."

Natalya gözlerini silerken gülüyor. Parmaklarını Simon'ın yumuşak bebek saçlarında gezdiriyor. "Ne kadar yakışıklı bir çocuk. Çok akıllı ve güçlü."

Onu hayranlıkla izliyorum. O sadece... mükemmel. Güzel, nazik ve genel olarak harika. Yollarımız kesiştiği için ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum. Ona saatlerce bakabileceğimden ve tatlı küçük gamzelerinden, soluk kirpiklerinin uzun kıvrımından veya güldüğünde burnunun kırışmasından etkilenecek yeni bir şey bulabileceğimden eminim.

Cebimdeki telefonum çalışıyor ve beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Natalya ve Simon ile vakit geçirmek beklemek zorunda.

Toplantı bu gece için planlandı. Yarım saat içinde her zamanki yerimizde buluşalım.

Mikhail'in mesajını okurken ağır bir iç geçiriyorum. Diğer Bratva başkanlarıyla buluşmak için tekrar merkeze gitmek *istemiyorum*. Konstantin'in bize e-posta yoluyla anlattığı her şeyi tekrar anlatamaz mıyız?

Bu düşünce aklımdan çıkarken bile bunun saçma olduğunu biliyorum. Elimizden gelse asla mesaj ya da e-posta atmayız. Bu, herhangi bir sayıda polisin ve uluslararası soruşturmacının eline geçebilecek ve bize karşı kullanabilecekleri dijital bir kağıt izi bırakır. Telefon görüşmeleri daha iyi ama burada Rusya'dan bahsediyoruz. Hatlarımızın dinlenmiş olma ihtimali çok yüksek. En güvenli seçenek, önceden belirlediğimiz, iyice araştırdığımız ve önemli iş konularını görüşmek için ihtiyaç duyduğumuz tüm mahremiyete sahip olabileceğimiz bir yerde yüz yüze buluşmaktır.

Mikhail bilgiyi aktarmaktan çok daha fazlasını yapabilir, ancak Konstantin'in söylediği doğruysa, toplantıya tek başına girmesine izin vermeyeceğim. Desteğe ihtiyacı var. İkinci adamı olarak, işlerin kötüye gitme ihtimaline karşı onun yanında olmalıyım.

"Gitmem gerek," diyorum

Natalya'ya usulca. "İşe mi?"

Başımı salladım. "Çok uzun sürmez. Umarım akşam yemeğinden önce dönerim, ama beni beklemeyin."

Natalya başını sallıyor ve omzunun üzerinden, az önce kaydettiği videoyu izlemekle meşgul olan Dahlia'ya bakıyor. Natalya'nın eğilme şeklinden bana gerçekten bir öpücük vermek istediğini anlıyorum, ama bunu yapmak için çok utangaç

Odada başka biri varken böyle bir şey yapamam. Onun yerine Simon'ı ona veriyorum ve başının üstünden öpüyorum.

"Güvende ol," diye
mırıldanıyor. "Ben her
zaman güvendedeyim."

CHAPTER 21

I Simon'ı uyuması için yatırdım. İlk adımlarını atarak çok büyük bir gün geçirdi. İyi çünkü sabahtan beri kendimi pek iyi hissetmiyorum. Sadece bir mide rahatsızlığı olduğuna eminim. Belki de kahvaltıda yediğim bir şeydi. Şimdi , kahvaltıdaki sütün

Buzdolabı biraz bozuktu.

Dahlia elinde büyük bir çamaşır sepetiyle köşeyi dönüyor. Üst üste yığılmış, çamaşırlar kurutucudan yeni çıkmış.

"Sana yardım edeyim," diye teklif ediyorum.

Gülümsüyor. "Teşekkür ederim canım. Katlamama da yardım eder misin?"

Gülümsemesini yansıtıyorum. "Benim için hiç sorun değil."

Bütün giysileri oturma odasındaki sehpanın üzerine boşaltıyor, gömlekleri, pantolonları, gaz çıkarma bezlerini ve tulumları katlamak için birlikte çalışıyoruz. Dahlia televizyonu açıyor, neredeyse otuz yıl önce Moskova'da popüler olan eski bir polis dizisi. Gerçi ekranda ne olduğuna pek dikkat etmiyoruz, sohbet ederken sadece gürültüyü dinliyoruz.

"Onunla gerçekten çok iyi anlaşıyorsun," diye yorumluyor çamaşır yığnında kaybolan diğer çorabı ararken.

"Simon çok tatlı bir çocuk. İşimi kolaylaştırıyor." "Hayır,

Simon değil. Dimitri'den bahsediyordum."

Ona bakıyorum ve kızarıyorum, yanaklarım birden ısınıyor. "Oh, ben... Yani, o iyi biri."

Dahlia dilini şaklatıyor ve kıkırdıyor. "Beni kandıramazsın canım. Kimsenin bakmadığını düşündüğünüzde birbirinize nasıl baktığınızı görüyorum. İkiniz ne zamandır birliktesiniz?"

Gergin bir şekilde gülüyorum. "Oh, um... Biz gerçekten değiliz."

Sevgili yaşlı kahya gözlerini devirir. "Bu konuda utangaç mı olmak istiyorsun? Tamam. Ama bil ki benden hiçbir şey kaçmaz canım. Dimitri'yi yıllardır bu kadar mutlu görmemiştim."

"Gerçekten mi? Ama o *her zaman* mutludur."

"Hayır, bir fark var. Bunu söyleyebilirim." Dahlia bana muzipçe sırıtıyor. "Son birkaç haftadır o adamın adımlarında beş yılda gördüğümünden daha fazla moral gördüm. Belli ki sana sırlısıklam aşık."

Gözlerimi utangaç bir şekilde çamaşır yığınınına diktim ve sersemliğimi kontrol altında tutmak için elimden geleni yaptım. Dimitri mi? *Bana* sırlısıklam aşık mı? Elbette böyle bir şey olamaz.

Ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok eridiğimi hissediyorum. Bütün bu olay vicdanımı düğüm düğüm etti. Bu adamdan nefret etmeliyim ama etmiyorum. Aslında tam tersi. Daha önce bu kadar sabırlı, şefkatli ve çekici bir aile babası tanıdığımı sanmıyorum. Odayı bu kadar kolay aydınlatması, nefes almayı bu kadar kolaylaştırması neredeyse gülünç.

Aklımı mı kaçıyorum yoksa gerçekten ona aşık mı oluyorum?

Televizyonun hoparlörlerinden silah sesleri geliyor. Görünüşe göre çılgın polis ikilimizin başı belaya girmiştir. Mizah çok slapstick ve kendini çok ciddiye almıyor. Tüm dizi tahmin edilebilir ve kalıplaşmış, ancak tanıdık anlatı yapısında kuşkusuz hoş bir şey var.

Bir silah sesi daha.

Kaşlarımı çattım. Sesi televizyondan geliyormuş gibi değildi. Bir başka keskin patlama sesi, bu ilkenden daha yüksekti.

"Bunu duydun mu?" Çamaşırları katlamayı bitirirken Dahlia'ya soruyorum. "Neyi duydum mu canım?"

"Sanki-"

Bang!

Bu kez oturma odasındaki pencerelerden biri kırılıyor, camlar pürüzlü parçalar halinde yere dökülüyor. İçimde ani bir adrenalin patlaması oldu. Haklıydım! Bu sesler televizyondan gelmiyordu.

Saldırı altındayız.

"Yere yat!" Dahlia'ya bağıriyorum.

Kurşunlar oturma odasına yayılırken ikimiz de yere düşüyoruz. Tüm bu olanları vücudumun iki santim solundan izliyorum, gerçeklik hissim paniğimle birlikte bozuluyor. Bir an için kurşunlar durdu.

"Yukarı çıkmalıyız!" Ona bağıyorum. "Simon'a ulaşmalıyız!"

Dahlia'nın elini tutup onu kendimle birlikte çekiyorum. Saldırganlar evi kurşun yağmuruna tutmaya devam ederken mümkün olduğunca alçakta kalarak dört ayak sürünüyoruz. Kalbim boğazımda düğümleniyor. Muhafızların çoğu daha önce Dimitri'yle birlikte gitmiş, geride mülkü güvende tutmak için sadece bir avuç adam bırakmışlardı. Dışarıda konuşlanmış olanların çoktan vurulmuş ihtimali çok yüksek.

Hasta olacağım.

Dahlia ve ben merdivenlerin önündeki fuayeye ulaşmayı başardık ama daha fazla ilerleyemedik. Ön kapının buzlu camlarının diğer tarafında bir adamın iri silueti büyüyor. Kapı gıcırdayarak açılıyor, kolu yavaşça dönüyor-

Dimitri'nin muhafızlarından biri tökezleyerek içeri girer, her yeri kan içindedir. Dizlerinin üzerine düşüyor, kan tükürüyor.

"Aman Tanrım!" Dahlia feryat ediyor.

Elini sıkıyorum. "Yukarı çık," diye emrediyorum. "Simon'a göz kulak ol. Kapıyı kilitle ve barikat kur, anladın mı? Yardım için Dimitri'yi aramalısın."

Başını sallıyor, o kadar şiddetli titriyor ki yemin ederim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Beceriksizce ve aceleyle merdivenleri tırmanıyor, hıçkırırken ayağı takılıyor. Bir saniye bile kaybetmeden muhafıza yardım etmek için koşuyorum. Onu bu şekilde bırakamam. Ben bunu yapmak için eğitildim.

Çılgınca bir trans halinde onu kontrol ettim. Kalçasına, göğsüne ve karnına birer kurşun yemiş. Neyse ki takım elbisesinin altında çelik yelek giyiyordu ama derisinin üzerinde oluşan morluklara bakılırsa, çarpmanın şiddetiyle kaburgalarının kırılmış olma ihtimali yüksek.

Karnındaki yaraya baskı uygularken ona "Sakin ol," diye ısrar ediyorum. "Rahatlamaya çalış."

"Git buradan..." diye homurdanıyor, kollarımı kavırıyor. "Geliyorlar."

"Kim? Kim geliyor?"

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda sorduğuma pişman oluyorum.

Arkamda, ayak sesleri. Gürültülü ve net, ön kapıya doğru giden taş yolda tıkırdıyor. Savaş ya da kaç içgüdülerim devreye girmedi bile. Donup kaldım, hareket edemeyecek kadar korkmuştum.

"Merhaba Natalya. Uzun zaman oldu."

Yavaşça dönüp omzumun üzerinden dehşetle bakıyorum.

Elinde tabancasıyla kapının girişinde duran yetmişli yaşlarının başında yaşlı bir adam. Sağlığı etkileyici derecede iyi. Duruşu dimdik, rahat hareket ediyor ve kırışmış yüzü ve sarkmış gözleri dışında adamın fiziği çok daha genç olduğunu gösteriyor. Taranmış beyaz saçlarından kesilmiş gri sakalına, elmas kol düğmelerine ve ipeksi kırmızı kravatına kadar her şeyi kusursuz ve düzgün.

Edvard Levitsky.

"Burada ne yapıyorsun?" Adamın karnındaki yaraya baskı yapmaya devam ederek soruyorum. Bırakırsam kan kaybından ölebilir.

Edvard cevap vermez. Onun yerine eve doğru birkaç adım atıyor ve rahat bir gülümsemeyle etrafına bakınıyor. Bundan önce sadece iki kez yüz yüze görüşmüştük. İlki babamın cenazesine geldiğinde, ikincisi de birkaç hafta sonra bana planıyla geldiğinde. O zaman inanılmaz derecede savunmasız bir durumdaydım, hala kaybımın yasını tutuyordum.

Onunla ilgili her şey *yılan* diye bağırıyor. O zaman görememiştim ama şimdi görüyorum. Gözlerinde öyle bir karanlık var ki, içime kapanmak istiyorum.

Gülümsemesi hoş olabilir, ama bu sadece bir maske. Pratik. Avını, içinde bulunduğu tehlikenin farkına varmadan önce cezbetmek için.

İçinde bulunduğum tehlike.

"Burası çok güzel bir ev," diyor Edvard gelişigüzel. Sesi hoş ve sıcak. Onu kan sıçramış, silahının ucu hâlâ tütüyorken görmek sarsıcı. "Gördüğüm kadarıyla Bay Antonov evde değil. Ne yazık."

Titrememi durduramıyorum. "Ne yaptın sen?"

"Beni suçlayabilir misin Natalya? Çok uzun sürdü. Güvenliğinden endişe ediyordum."

"Yani buraya silahlarla mı geldin?" Çığlık attım. "Sana halledeceğimi söylemiştim."

"Öyle mi?"

"Evet!"

"O zaman beni affetmelisin," diyor Edvard sakince. "Normalde çok sabırlı bir adamımdır ama planlarım senin başarına bağlı. Daha fazla beklemek istemiyorum. Eskilerin dediği gibi: Bir şeyin doğru yapılmasını istiyorsan, onu kendin yapmalısın."

Üst katta Simon'un boğuk çığlıkları duyuluyor. Dehşet içinde Edvard'a bakıyorum. Bebeğe zarar vermez, değil mi?

Edvard bir adım öne çıkar. Kahretsin, belki de yapardı.

"Yapma," diye çaresizce nefes alıyorum, sesim kesiliyor. "Ona zarar vermeyin. Lütfen, sana yalvarıyorum."

"Sana ne oldu Natalya?" Edvard dilini hayal kırıklığına uğramış bir şekilde şaklatarak soruyor. "Bana bu adamın ölmesini istediğini söylemiştin."

Boğazım acıyla yanıyor, gözlerim yaşıyor. "Ben yaptım. Ama geri kalanlar... Onlar masum."

"İkimiz de masum diye bir şey olmadığını biliyoruz."

"Çocuğu bu işe karıştırma. Yemin ederim, ona zarar verirsen seni öldürürüm." Edvard'ın bakışı beni dehşete düşürüyor. Derimden, kaslarımdan sızıyor ve iliklerime kadar işliyor. "Unuttun mu?

Kimin tarafındasın Natalya?"

"Unutmadım," diye ısrar ediyorum, sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Dimitri babanı öldürdü."

Başımı sallıyorum, alt dudakım kontrolsüzce titriyor. "Ben... Ben onun yaptığıı sanmıyorum."

"Kalbinde bunun doğru olduğunu biliyorsun."

"Dimitri'yi tanıyorum," diye mırıldandım. "Onu *tanıyorum*. O asla-"

"Babanın bir borcu vardı ve ödeyemedi, bu yüzden Antonovlar onu bir köpek gibi vurdurdu. Gerçekten gafil avlanmaya izin mi verdin?" Edvard huffs. "Hem de kanıt toplamak için onca zahmete girdikten sonra."

Midemin çukurunda öfke kaynıyor. Hayır... Bu tamamen yanlış. Edvard'ın tarif ettiği adamla benim değer verdiğim adam... İkisinin aynı adam olduğunu sanmıyorum. Edvard beni ilk bulduğunda kırılmış biriydim, kafam karışık ve kolayca etkileniyordum. Edvard'ın sözüne inandım ama bana gösterdiği şeylerin doğru olup olmadığını sorgulamak için hiç durmadım.

Tanık raporları, trafik kamerası görüntüleri... Hepsi tahrif edilebilir. Uzun süredir yas tutuyordum ve umutsuzluğumun içinde boğuluyordum. Edvard'ın olaylarla ilgili açıklamasına isteyerek sarıldım. Boğulma korkusuyla onun sözlerine sarılmam *gerekiyordu*. Şimdi görüyorum ki ben sadece bir piyonmuşum. Edvard'ın ne planladığını bilmiyorum ama beni çarpık oyununun bir parçası olarak kullanmaya çalıştığını biliyorum.

Artık oynamak istemiyorum.

"Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var," diye yalan söyledim. "Bana güveniyor. Bana *inanıyor*. Onu yalnız yakalayabilir ve sonra öldürebilirim-"

"Hayır," diyor Edvard, sözümü keserek.

Bir an bile tereddüt etmeden silahını kaldırıyor ve bana doğrultuyor. Bir parçam hayatım için yalvarmak istiyor. Ağlamak. Tetiği çekmesini engellemek için her şeyi denemek. Ama sonunda namluya bakıyorum ve kaderimi kabulleniyorum. Bu adama bu zevki tattırmayacağım.

"Güle güle, Natalya."

Tetiğe basar. Her şey
kararıyor.

CHAPTER 22

DIMITRI

"E dvard Levitsky," diye açıklıyor Igor odadakilere, "Levitsky Bratva'dan hayatta kaldığı bilinen son kişi. Kısa bir süre sonra saklanmaya başladı.

ailesinin gücünün çöküşü. Pek çok kişi onun öldüğünü düşündü."

"Bu kadar mı?" Homurdanıyorum. "Fotoğraf yok mu? Bilinen son yerleri yok mu? Elimizdeki tek şeyin bir isim olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Mikhail kollarını kavuşturdu. "Sabırlı ol kardeşim."

Dişlerimi sıkıyorum. Kötü haberlerden başka bir şey yok. Nasıl sabırlı olabilirim ki? Görünüşe göre Levitsky son görüşmemizden bu yana Moskova'nın dört bir yanındaki işyerlerine ve mülklere saldırmakla meşgul. Sadece Antonov'lara değil, diğer herkese de saldırıyor. Adamın bir görevi var gibi görünüyor: aramak, yok etmek ve geri almak.

"Adam bir hayalet," diye mırıldanıyor odanın diğer ucundaki biri acı acı. "Toplayabildiğim kadarıyla inanılmaz büyük bir ordusu var."

"Nasıl?" Tersliyorum. "Bunca zamandır saklanıyorsa, Bratva'sına katılacak kadar adamı nasıl toplamış olabilir?"

Mikhail ses tonunu bozmadan, "Büyük ihtimalle paralı askerler kiralamışlardır," diyor. Kardeşim iş modunda. Soğukkanlı, sakın, toparlanmış. Şu anda olmadığım her şey.

Eve gitmeye can atıyorum. Zamanımı bu çürümüş yaşlı piçlerle geçirmektense Simon ve Natalya ile geçirmeyi tercih ederim. Eldeki konunun önemli olduğu aşikâr ama kimsenin Levitsky'yi görmeyi başaramamış olması beni tedirgin ediyor. Adamı durdurmaya iki hafta öncesinden daha yakın değiliz.

Dikkatim dağılıyor. Toplantının geri kalanı ilgimi çekmiyor. Çoğunlukla Levitsky sorun çıkarmaya başladığından beri aldıkları darbelerden şikayet eden insanlar. Hepimiz aynı batan gemideyiz, ama hiçbirinin onu bulma konusunda ekleyeceği verimli bir şey yoksa, enerjimi ve odağımı boşa harcamamayı tercih ederim.

Bir ara Boris arkamdan yaklaştı ve kulağıma fısıldamak için eğildi. "Efendim?"

"Ne?"

"Sanırım bir var."

Koltuğumda hafifçe dönüyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Evdeki ekiple bağlantı kurmaya çalışıyordum. Bilirsiniz, her zamanki kontrolleri yapıyorum."

Kalbim hızlanıyor. "Ve?"

"Cevap vermediler," diye yanıtlıyor. "Telsiz sessizliğinden başka bir şey duymuyorum."

Bir anda sandalyemden kalktım. "Hadi gidelim."

Mikhail kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Neler oluyor?"

"Eve gitmem gerek. Şimdi."

Beni tutmuyor. Ses tonumdaki gerginliği, gözlerimdeki endişeyi eminim. Burada harcadığım her saniye, eve dönebileceğim bir saniye.

Ben hızla hareket ediyorum, Boris ve ekibimin geri kalanı da arkamdan geliyor. Bir anda arabaya ve emirlerim doğrultusunda hızla uzaklaştık. Arka koltuktayım, endişeyle ev telefonunu aramaya çalışıyorum. Çalışıyor, çalışıyor, çalışıyor... Cevap yok.

"Acele et!" Boris'e çıkıştım.

"Trafik var, efendim."

"Bir dolambaçlı yol bul. Ne yapman gerekiyorsa yap, bizi oraya götür!"

Vardığımız anda kendimi arabadan dışarı atıyorum, gözlerim katliama takılınca bir an için afallıyorum. Evin güvenliğini sağlamak için geride bıraktığım birkaç muhafız kapıların önünde ölü yatıyor, soğuk bedenlerinin altında kırmızı bir havuz oluşmuş. Evimin sokağa bakan tarafı ağır hasar görmüş, her yerde kurşun delikleri ve kırık camlar var.

Normalde takım elbise ceketimin altında sakladığım silahımı omuz kılıfımdan çekiyorum. Onu kullanmak zorunda kalmayalı uzun zaman olmuştu. Ön kapıya yaklaşırken, şimdi zorunda kalmamak için sessizce dua ediyorum.

Zihnim otomatik pilotta, bedenim kendi başına hareket ediyor. Panik beni ele geçirmeye çalışıyor ama buna izin vermeyi reddediyorum. Şimdi odağınızı kaybetme zamanı değil. Hayır.

Ne kadar çıldırmak istesem de aklımı başımda tutmalıyım. Düşman hâlâ yakınlarda bekliyor, *avlanıyor* olabilir.

Açık kapıdan içeri adımımı attığım an kalbim paramparça oluyor.

Natalya.

Soğuk fayans zeminde yatıyor, gömleğinin önünden kan sızıyor. Bilinci yerinde, ama zar zor, bir elini yanına bastırmış. Ter alnını kaplıyor, nefes alıp verirken saçları yüzünün kenarlarına yapışıyor, titriyor.

Ona doğru koşup dizlerimin üzerine çöküyorum ve yarasına baskı uygulamak için elimi sırtına bastırıyorum. Yüzü solgun. Onu hızla kaybediyorum.

"Natalya," diye mırıldanıyorum. "Benimle kal. Benimle kal, Nat. Her şey yoluna girecek."

Kendi sözlerime inanmıyorum. Ne kadar zamandır böyle kan kaybından öldüğünü bilemiyorum. Yanında bir gardiyan var, hareketsiz, muhtemelen ölü.

Kahretsin, çok fazla oluyor.

Simon ve Dahlia nerede?

Kahretsin,

kahretsin,

kahretsin. "D-

Dimitri-"

"Nefesini boşa harcama meleğim. Seni hastaneye götüreceğim."

Boris ve ekibimin geri kalanı silahlarını çekmiş olarak eve giriyor.

Eğer onlar da şaşırımlarsa, bunu belli etmezler.

"!" Emrediyorum. "Oğlumu bulun. Boris, ambulans çağır.

Şimdi!"

"Derhal, efendim!" diye hep bir ağızdan bağırırlar.

"Dimitri..." Natalya inliyor. Gözlerini açık tutmak için mücadele eder. "Dimitri..."

"Tuttum seni. Sadece dayan, tamam mı?"

"Ben... Ben üzgünüm."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok Natalya. Şimdi, lütfen, gücünü sakla."

"Benim hatam..."

Hayatımı kurtarmak için elini tutuyorum. Hiç mantıklı konuşmuyor. Nefes alış veriş sığ ve zor. Bu nasıl oldu böyle? Pişmanlık omuzlarıma ağır bir yük gibi oturuyor, hiç bitmeyen *keşkeler* zihnimi kurcalıyor. Eğer

Sadece toplantıya gitmemiş olsaydım. Burada onun ve Simon'ın yanında olmalıydım. Onları koruyabilirdim, güvende tutabilirdim.

"Ambulans hangi cehennemde?" Kükrüyorum.

"Yoldalar efendim," diye haber veriyor Boris, telefonu hâlâ elinde.

Başımı sallıyorum, perişan halde. Zamanında yetişemeyecekler. Dünyam tersine döndü. Eğer hiçbir şey yapmazsam, Natalya kollarımda ölecek.

Üst katta, oğlumun sıkıntılı çığlıkları kulaklarıma ulaşıyor. Başımı kaldırdığımda Dahlia'nın oğlumu kucakladığını ve etraflarının onları aramak için gönderdiğim muhafızlarla çevrili olduğunu görüyorum. İkisi de zarar görmemiş gibi görünüyor ama gözleri Natalya'ya takıldığı anda yüzü iskambil kâğıtlarından bir ev gibi dağılıyor.

"Aman Tanrım!" diye çığlık atıyor. "Aman Tanrım, o-"

"Onlarla kal," diye emrediyorum. "Boris, arabayı çalıştır. Onu hastaneye kendimiz götüreceğiz."

Başını salladı. "Hemen efendim."

Çok dikkatli bir şekilde Natalya'yı kollarımın arasına alıyorum. Yüzünü buruşturuyor ama itiraz çığlıkları zayıf ve zor duyuluyor. "Tuttum seni," diye tekrar tekrar fısıldıyorum arabaya doğru koşarken. Bir şeyler söylemeye çalışıyor, özür dilemeye devam ediyor ama hiçbir anlam ifade etmiyor. Çok fazla kan kaybediyor.

Hastaneye gitmek sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. Demir kokusu burnuma sinmiş durumda. Göğsüm ağrıyor. Natalya'nın hâlâ benimle olduğuna dair tek güvencem elimi zayıfça tutması. Midem bulanıyor ama hasta olmaya zaman yok. Acil kapısına yanaşır yanaşmaz hemen inip onu içeri taşıyorum.

Çok fazla bağıris çağırış var, çoğunlukla benim tarafımdan. Mantıklı olup olmadığımıdan emin değilim. Hemşireler rahatsız görünüyor, doktorlar da bir o kadar endişeli. Natalya'yı sedyeyle götürdüklerinde ben de onlarla gitmeye çalışıyorum. Bunu düşünmedim bile. Ne yazık ki resepsiyon görevlileri, onu acil servise kadar takip etmemin yasak olduğuna dair bir şeyler söyleyerek beni uzaklaştırıyorlar. Saçmalık bu. Onun iyi olduğundan emin olmalıyım.

"Efendim," diyor Boris sertçe, omuzlarımdan tutarak. "Efendim, bizi dışarı atmadan önce oturun."

Üşüyorum. Titriyorum. Boris bir şekilde beni bekleme odasında bir koltuğa oturtuyor ve saçma sapan bağırislarıma katlanıyor. Zavallı piç kesinlikle bir zammı hak ediyor. Çok geçmeden uyuşma başlıyor, kulağında korkunç bir çınlama beni sağır bırakmakla tehdit ediyor.

Bu neden oluyor? Levitsky miydi? Evime gelip beni hazırlıksız yakalamayı ve gözlerimin arasına bir kurşun sıkmayı mı umuyordu?

Zaman benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Birkaç dakika mı yoksa saatler mi geçiyor anlayamıyorum. Tek bildiğim avuç içlerimin kıpkırmızı olduğu ve başımın o kadar döndüğü ki kendimi zor tutuyorum. Bunaldığımı söylemek hafif kalır. Yapmam gereken çok şey var. Mikhail'i saldırıdan haberdar etmeliyim. Oğlumu kontrol . Natalya'nın iyi olmasına ihtiyacım var.

Ama gücümü bulamıyorum. İşler bu kadar feci şekilde ters gitmişken olmaz.

Kaşları dik bir şekilde çatılmış bir hemşire yaklaşıyor. Hemen ayağa kalkıyorum, nefesimi tutmuş bekliyorum.

"Eee?" Talep ediyorum.

"kadın... Onu stabilize etmeyi başardık."

İçimi kaplayan rahatlama neredeyse ayaklarımı yerden kesiyor. "Onu görebilir miyim?"

"Hayır."

Hemşire yüzüme bir tokat da ve daha az acırdı.

"Ne demek istiyorsun? Onu görmem gerek."

"Size bazı sorularımız var efendim. Polis yolda."

Yanımda, Boris üst kolumu tutuyor. Bir şey söylemiyor ama ne demek istediğini anlıyorum. Polis işin içindeyse buraya yakın bir yerde olamam. Çatışma beni ikiye bölmekle tehdit ediyor. Natalya'yı burada bırakamam ama kalırsam tutuklanma riskim var... Dikkat çekmeyebilirim ama eminim beni yakalamak isteyecek bir ya da iki dedektif vardır.

"Efendim," diyor Boris, açıkça stresli.

Natalya'nın yalnız uyanacağı düşüncesine katlanamıyorum ama Boris haklı. Gitmekten başka çarem yok.

CHAPTER 23

I kafayı yemiş gibi hissediyorum. Acı yok, mücadele yok. Yatağımın üzerindeki floresan ışık paneli başımı ağrıtmayacak kadar loş ama yine de odayı aydınlatmaya yetiyor. Gözlerimi açık tutmak için mücadele ederken yanımdaki kalp monitörünün sürekli *bip, bip, bip* sesi beni ayakta tutuyor. Her türlü makineye bağlıyım. Merakla başımı kaldırıp kendi hayati değerlerimi okumak için.

Profesyonel bir bakış açısıyla, her şey iyi görünüyor. Kalp atış hızım sabit, oksijen seviyelerim normal aralıkta. Serum torbasına bir bakış neden böyle hissettiğimi açıklıyor. Bu bir morfin damlası. Kullanılmasını gerektirecek kadar kötü durumda olmalıyım. Şimdilik iyi , ama doktorlar beni çıkarmaya karar verdikleri an acılar içinde kıvranacağım.

Oturmak için mücadele ediyorum. Karnım taştan bir duvar gibi, sert ve sıkı. Yavaşça cızırtılı hastane battaniyemi itiyorum ve kendi yaralarımı incelemek için mavi kâğıt önlüğümü yukarı çekiyorum. Muhtemelen şoktan dolayı anılarım bulanık ama Edvard'ın sıkıdığı üç kurşunu hâlâ duyabiliyorum. İkisi ıskaladı, diğeri yan tarafımı delip sırtımdan çıktı. Bu kadar kötü bir nişancı olduğu için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum. Açıkçası bu bir mucizeden başka bir şey değil.

Bandajlarımı kaldırıyorum. Dikişler düzgün ve derli toplu, gerçi ben şahsen kilit dikişli bir yapıyı tercih ederdim, ama sanırım herkesin kendi tercihi.

Hastane yatağımın kumandasını bulduktan sonra, tüm çerçevenin oturmama yardım etmesi için bir düğmeye basıyorum. Ne kadar zamandır burada yattığımı bilmiyorum ama sanırım pozisyon değişikliği için çok geç kalmıştım. Düşüncelerim yavaşça içeri süzülürken elektronik vızıltı kulağımda uğulduyor, morfinin neden olduğu beyin sisini geçersiz kılmayı başarıyor.

Buraya nasıl geldim? Vurulduğum zamanla şu an arasında ne oldu?

Anılarım bana bölük pörçük geliyor, ama tutunabildiğim tek somut şey çam ağaçlarının kokusu.

Dimitri burada mıydı?

Ağzım çok kuru ve boğazım acıyor. Umutsuzca bir içkiye ihtiyacım var. Neyse ki açık mavi önlüğü ve hafif yıpranmış spor ayakkabılarıyla bir hemşire içeri giriyor.

"Affedersiniz?" Mırıldanıyorum.

"Ah, uyanmışsın!" diyor kocaman bir gülümsemeyle. Hemşire dosyamı kontrol etmek için aceleyle yanıma geliyor. "Nasıl hissediyorsunuz? Herhangi bir rahatsızlık var mı?"

"İyiyim," diye zayıfça cevap veriyorum. "Ne zamandır ?"

"Sadece birkaç saattir."

"Orada bir..." Başım çarpmaya başladı. Yemin ederim göz kırptığımı duyabiliyorum. "Burada benimle birlikte bir adam var mıydı?"

"Daha önce, evet," diye yanıtlıyor hemşire. "Gerçi polisin geleceğinden bahsettiğimizde aceleyle gitti."

Yutkunuyorum, ellerim aniden soğuk ve nemli. Bilmem gerekirdi. Ben hâlâ hastanede çalışırken, silahla yaralanmış bir hasta geldiğinde polisi aramak uygun bir prosedüdü. Dimitri muhtemelen istese bile kalamazdı. Kendini ve Bratva'sını tehlikeye atmadan olmazdı.

Yine de onu göremeyeceğim için üzgünüm. Şu anda yanımda olmasını istediğim tek kişi o.

"Hasar nedir?" Ben soruyorum. "Testlerim nasıl çıktı?"

Hemşire kaşlarını kaldırır. "Sağ böğrünüzden vurulmuşsunuz. Atış temizdi, bu yüzden doğrudan içinden geçti. Neyse ki kurşun hayati organlarınızı iskalamış ama yine de epey kanamışsınız."

"Röntgen?" Tamamen içgüdüsel olarak sordum. "Hiç yabancı parça kalmadığından emin olmak için mi?"

"Aslında biz de sizinle bu konuda konuşmak istiyorduk."

Kafam karışmış bir şekilde başımı yana eğiyorum. "Oluyor?"

Hemşire derin bir nefes alır. "Şey... Belki de sizinle konuşması için doktoru buraya çağırmalıyım."

"Ben doktorum," diye yalan söyledim. "Sadece söyle bana. Bir sorun mu var?"

"Ah, bu her şeyi açıklıyor." Dosyamı karıştırdı. "Buna göre, size röntgen çekirmek amacıyla kan örneği aldık."

tam olarak belirttiğiniz sebepten. Ama sonuçlar geldiğinde..."

Bana çizelgeyi uzattı. Gözlerim bilgileri hızla tarıyor, tüm sayıları ve tıbbi jargonu sıralıyor. Doktorun el yazısı dağınık - sanırım klişelerin klişe olmasının bir nedeni var - ama yine de notlarını deşifre edebiliyorum. Gözlerim kan testi değerlerime takılıyor.

HCG seviyem tavan yaptı.

"Hamile miyim?" Yüksek sesle mırıldanıyorum, kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. "Bunun doğru bir okuma olduğundan emin misin?"

Hemşire başını sallar. "Eminiz. Sonuç olarak size o röntgeni veremeyiz. Hamileliğinizin henüz ilk aşamalarındasınız, dolayısıyla radyasyon çocuğa zararlı olabilir. Cerrahlar bunun yerine ultrason kullanmak zorunda kaldılar. Görünüşe göre temizsiniz ama ifadenizden bunu bilmediğinizi anlıyorum."

Başımı yavaşça sallıyorum, ince hastane yastığıma yaslanıyorum.

Hamile.

Hemşire haklı. Henüz olağan semptomları hissetmeye başlamadığıma göre erken evrede *olmalıyım*. İlaçlarımı almak günlük rutinimin bir parçası. Bir gün bile aksatmadım.

İç çekiyorum. Bir doktor olarak doğum kontrolünün sadece %99 etkili olduğunu biliyorum. Hâlâ küçük bir ihtimal var ve ben bilmeden piyangoyu kazanmışım gibi görünüyor.

"Sizin için doktoru çağıracağım," diyor hemşire. "Bu şekilde ikiniz görüşebilirsiniz. Bu arada sizin için yapabileceğim bir şey var mı? Ve baskı yok ama polis de sizinle konuşmak istiyor."

Yanağımın içini çiğniyorum. "Buradalar mı?"

"Koridorda bekliyorlardı." Bana bakışında neredeyse sempatik bir şey var. "Eğer daha fazla dinlenmeye ihtiyacın varsa, belki... onları bir süreliğine gönderebilirim?"

Üretmek için tüm enerjimi harcadığım küçük, minnettar bir gülümsemeyi idare ediyorum. "Bu harika olur, teşekkür ederim."

Ve sonra yine yalnızım, düşüncelerim kafatasımın içinde dolaşıyor.

Hamile.

Buna inanamıyorum. Bu bilgiyle ne yapmam gerekiyor? Ona söylediğimde Dimitri nasıl tepki verecek? *Eğer* ona söylersen. Hâlâ Simon'a sahip olduğu gerçeğine alışmaya çalışıyor. Artık iki çocuk babası olduğunu anladığında ne olacak?

Elim koruyucu bir şekilde karnıma düşüyor. Bir sonraki adımımın ne olacağını bilmiyorum ama Dimitri'nin yardımı olmadan bunu yapamayacağımı biliyorum. Edvard hâlâ hayatta olduğumu öğrenirse, işi bitirmek için geri gelme ihtimali var. Ama Dimitri'ye nasıl söyleyeceğim? Ona kendi gerçeğimi, onun da düşmanı olduğumu açıklamak zorunda kalacağım.

Onun düşmanıydı.

İlk işim buradan çıkmak olacak. Ben kolay hedefim, Edvard ve onun boktan nişancılığı için mükemmel bir talim hedefiyim. Bana ikinci kez elini uzatırsa, kaçıp gideceğimden şüpheliyim. Tek yapmam gereken Dimitri'ye ulaşmak. İşleri oradan çözmemiz gerekecek.

Bastırılmış bir iniltiyle yataktan kayarak çıkıyorum. Bedenim ağır, çok ağır. Kendimi zorlukla dik tutabiliyorum. Hastane personeli kıyafetlerimi saklamış gibi görünmüyor. Muhtemelen kurtarılamayacak kadar kanlıdır. Giyecek bir şeyler bulabileceğim aklıma gelen tek yer personel odası. Tek soru oraya fark edilmeden nasıl gideceğim?

Serumumu düzgünce çıkarıyorum. Televizyondaki ve filmlerdeki aptallar ekranda çekip çıkarmayı severler, ama bunun sadece hasara neden olacağını biliyorum. Tüm sensörleri çıkardıktan sonra sert bir şekilde biplemesini önlemek için izleme makinelerinde hangi düğmelere basacağımı bile biliyorum. Bir fare kadar sessiz, hastane odasının kapısına doğru sessizce yürüyorum ve başımı dışarı çıkarıyorum. Etraf temiz ama uzun sürmeyeceğinden eminim.

Bir personel odası bulmam uzun sürmedi. Çok sayıda dolap düzgün sıralar halinde dizilmiş. Birkaçının şifreli kilitleri düzgün takılmamış, kolay erişim için açık ve gevşek duruyor. Onların hatası ama benim için bir fırsat. Aceleyle en yakın dolaba gidip bir kot pantolon ve bir gömlek buluyorum. Bir erkeğe ait ama şikâyet etmeyeceğim. Bu esintili hastane önlüğünden kurtulmak anlamına gelecekse ne olursa olsun giyeceğim.

Görünüşe göre şans cesurlardan yana çünkü adamın cep telefonunu da içeride buluyorum. Titreyen parmaklarımla aklıma gelen tek numarayı çeviriyorum.

"Ne?" Dimitri tersler. Sesi stresli geliyor. Onu suçlamıyorum.

"Dima," diye fısıldıyorum. Damarlarımda sürekli akan seyretilmiş morfin kaynağı olmadan, acıyı hissetmeye başlıyorum. "Dima, beni buradan çıkarmalısın."

"Nat?" diye nefes alıyor. "? Seni almaya geliyorum." "Hâlâ hastanedeyim."

"Aklandın mı?"

"Hayır, ben... Ben burada kalamam. Gelip beni alır mısın?"

"Sıkı tutun meleğim. Yola çıkıyorum. Bir servis çıkışına ulaşabilir misin?" "Denerim."

"Beş dakika içinde orada olacağım."

"Simon," diyorum soluk soluğa. "O iyi mi? Peki ya Dahlia?" "Onlar iyi. Duyduğuma göre senin sayende."

Rahatlayarak iç çektim. "Tanrıya şükür."

"Sıkı tutun, tamam mı? Hemen köşedeyim. Çok uzağa gitmedim."

Telefonu kapatıyorum ve yabancının telefonunu cebime atıyorum, eşyalarını çaldığım için kendimi biraz suçlu hissediyorum. Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir. Mümkün olduğunca rahat bir şekilde koridorda ilerlemeye başlıyorum, acının yüzümü şekillendirmesini engellemek için elimden geleni yapıyorum. Hemşirelerin ve doktorların yanından geçiyorum, hiçbiri benim kaçak bir hasta olduğumu fark etmemiş gibi görünüyor. Gözlerimi ileride ve başımı eğik tutarak en yakın çıkışa doğru ilerliyorum.

Gecenin bir yarısı. Hava soğuk ve rüzgâr acımasız. Kontrolsüzce titriyorum, soğuk içime işlerken dişlerim takırdıyor. Kendimi bu kadar açıkta hissetmekten nefret ediyorum. Paranoya beynimin kenarlarını kemiriyor. Edvard'ı ve evi nasıl ele geçirdiğini düşünmeden edemiyorum. Beni izliyor muydu? Bu yüzden mi bana güncellemeler hakkında mesaj atıp duruyordu - çünkü bu gerçekten de aşağılık bir sadakat testi miydi?

Siyah bir SUV köşeyi dönüyor ve aniden önümde duruyor. Karanlık olmasına rağmen Boris'i direksiyonun arkasında net bir şekilde görebiliyorum. Arka yolcu kapısı uçarak açıldı. Dimitri dışarı çıkıyor, ceketini hızla omuzlarına atıyor ve yüzümü nazikçe avuçluyor.

"Kahretsin," diye tıslıyor, yüzü acı içinde iki büklüm. Beni şefkatle öpüyor. "Hadi seni buradan çıkaralım."

Biraz fazla hızlı hareket ediyorum ve irkiliyorum. "Sakin ol," diye mırıldanıyorum. "Sakin ol, çok ağrım var."

"Kahretsin, özür dilerim."

"Herkes nerede? Nereye gideceğiz?"

"Yola çıktığımızda konuşuruz. Burası güvenli değil."

Dimitri arka koltuğa geçmeme yardım etti. Arabanın içindeki hava çok daha sıcak. Yanımda yerini aldığımda rahatlıyorum, Boris gaza bastığında kapı çarparak kapanıyor. Tekrar yola çıkana kadar nefes aldığımı sanmıyorum, trafiğin gürültüsü ve arabanın motorunun uğultusu kulağımı dolduruyor.

Tüm bu süre boyunca Dimitri elimi tuttu.

"Sen uyandığında orada olmak istedim," diyor, yüzünün her santimetresini acı kaplamış. "Yapamadım-"

" yok," diyorum çabucak. "Seni buradan çıkarmamız gerek. Her yerde polisler var. Saatlerdir benimle konuşmaya çalışıyorlar."

Bana tuhaf bir bakış atıyor ama kısa sürüyor. "İyi misin? Acı çekiyor musun?"

İnledim. "Çok acı çektim ama seni görmem gerekiyordu."

Dimitri alnını benimkine bastırıyor. Birlikte oyalanıyoruz, birbirimizi içimize çekiyoruz. Saçımın birkaç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Artık her şey yoluna girecek."

"Nereye gidiyoruz?"

"Bir güvenli ev. Kardeşimin yazlık evi. Yolun dışında ve gözlerden uzak. Orada güvende oluruz."

Başımı sallıyorum, yorgunluk aniden göz kapaklarımı ağırlaştırıyor.

"Buna sevindim." "Bunu sana kim yaptı Natalya? Onlara iyice bakabildin mi?"

Tekrar başımı sallıyorum ama dilim düğümleniyor. Ne söylemem gerekiyor? Ona Edvard'ın adını verebilirim ama o zaman da onu nereden tanıdığımı açıklamam gerekecek. Kendi yalan ağım tarafından boğuluyorum ve kendimi bu karmaşadan nasıl kurtaracağımı bilmiyorum. Ona söylemek *istiyorum* ama her şeyin nasıl çözüleceğinden korkuyorum. Hâlâ ona bebekten bahsetmem gerektiğinden bahsetmiyorum bile. Bebeğimizi.

Cevap vermediğimde " değil," diyor. "Şimdi dinlen."

"Dimitri, ben-"

"*Dinlen*," diye ısrar ediyor. "Seninle ilgileneceğim. Söz veriyorum."

Başımı omzuna yaslıyorum, sıcaklığı ve çam kokusu beni rahatlatıyor. Hâlâ şoktayım ve kendimi zor toparlıyorum ama sözünü tutacağını biliyorum. Dimitri'yle birlikte olduğum sürece başıma kötü bir şey gelmeyeceğini biliyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve uykuya dalıyorum.

CHAPTER 24

DIMITRI

MNatalya'nın yanına vardığımda İkhail adamlarıyla birlikte çoktan oradaydı. Natalya'yı şu anki yerine taşıdığımda uyuyordu. onun yeni odası oldu. Onu yatırırken daha dikkatli davranıyor, tatlı yüzünü sessizce takdir ediyorum. Yanaklarına renk geldi ama hâlâ inanılmaz derecede zayıf. Birkaç günlük dinlenme şüphesiz durumunu iyileştirecektir.

"Onu hastaneye götürmemeliydin," diye homurdanıyor Mikhail. "Kaynaklarım bana ellerinde güvenlik kamerası görüntülerinin olduğunu söyledi."

"Ne yapsaydım lan? Fuayemde kan kaybından ölmesine izin mi verseydim?" Tersledim. "Yapmam gerekeni yaptım."

Kardeşim ve ben dışarıdayız, arka bahçedeki bahçelerin mahremiyetinde duruyoruz. Burası onun yazlık evi, ancak son yıllarda kullanmıyor, yüzden umutsuzca bir boya işine ihtiyacı var. Ama bu çirkin işi hallederken ailem ve ben bir süre ortalıkta görünmeyeceksek benim için sorun yok.

"O nasıl?" Mikhail sorar.

"Yaşıyor. Önemli olan tek şey bu."

"Tamam. İkinci soru: O kim?" Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

"Boris bana onu bulduğunda aklını kaçırdığını söyledi. Onun sadece bir dadı olduğunu sanıyordum."

"O-" Dişlerimi sıkıyorum. "O *sadece* bir dadı değil."

Mikhail tereddütsüz bakışlarıyla beni süzüyor. Dilinin ucunda bir ders vereceğini hissedebiliyorum ama neyse ki kardeşim ağzını açmayacak kadar akıllı. "Ben için güvenlik görüntülerine ihtiyacım var senin evinin

güvenlik kameraları. Eğer bunu Levitsky yaptıysa, bunu kayda alırız. İçeride de kameralarınız var, değil mi?"

Başımı salladım. "Bütün bir Google ağı, Luka'nın izniyle. Ondan görüntüleri çekip size göndermesini istedim bile."

Mikhail başını sallar. "Bu işin aslını öğreneceğiz, söz veriyorum."

Bu noktada nefes almak bile benim için çok zor. Ciğerlerim yanıyor, boğazım parçalanıyor. Onu kaybetmeye bu kadar yakın olduğuma inanamıyorum.

"Onu kontrol etmesi için aile doktorumuzun buraya gönderilmesini istiyorum" dedim. "Soru sormaması için ona ekstra ödeme yapacağım."

"Hiç soru sormaz. Bu yüzden o aile doktoru."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Ona bir şey olmasına izin veremem, Misha."

Kardeşim omzuma vurdu. "Yapacağımız şey şu, tamam mı? En iyi adamlarımı seni korumaları için burada bırakıyorum. Ben de ailemi taşımak için Moskova'ya dönüyorum. Güvenlik kayıtlarını alıp Edvard Levitsky'nin kimliğini tam olarak tespit ettikten sonra Moskova'daki bütün mafya babalarını onun peşine takacağım. Bir hafta içinde ölmüş olacak. Şimdilik dikkat çekmeyin. Oğluna ve kadınına iyi bak."

"Oturup saklanmak istemiyorum, Misha." Yumruklarımı sıkıyor ve dişlerimi gıcırdatıyorum. "Yaptığı şey yüzünden o pisliğin yerin dibine girmesini istiyorum. Yeter artık."

"Biliyorum. Ben de biliyorum. Birine yapılan saldırı herkese yapılmış demektir ama duygularının seni ele geçirmesine izin veremezsin küçük kardeşim. Bu bir yenilgi ya da ceza değil Dimitri. Bu bizim zamanımızı beklememiz. Sonunda o piçin peşine düştüğümüzde, kaçabileceği hiçbir yer kalmayacak."

Orada öylece duruyorum. Tanrım, Mikhail'in böyle olmasından nefret ediyorum. Böyle anlarda onun neden Antonov Bratva'nın başı olduğunu hatırlıyorum. Aşırı baskı altındayken çatlamıyor. Takdire şayan.

"Bir telefon uzağınızdayım," diyor kardeşim, arkasını dönerek. "Uyanık kal." "Sen de."

O gittikten sonra içeri giriyorum ve yeni çevremi tanımaya çalışıyorum. Mikhail'in yazlık evi iki kat ve bir bodrumdan oluşuyor. Uzun yaprak dökmeyen ağaçlar araziye çevreliyor, mükemmel bir örtü ve mahremiyet sağlıyor. İçerisi vernikli kızılagaçtan ve güneşi içeri almak için büyük pencerelerden yapılmış - hepsi de kurşun geçirmez, şüphesiz. Küçük bir mutfak, şöminenin üzerinde bir televizyon bulunan dar bir oturma odası ve şüpheli konserve ürünlerle dolu makul büyüklükte bir kiler var. Her şeye rağmen, yeniden toparlanmak ve güçlenmek için ideal bir yer.

Dahlia'yı kanepede otururken buluyorum, Simon kollarında derin bir uykuya dalmış. Zavallı kadın benim hissettiğim kadar yorgun görünüyor.

"O nasıl?" Ona sordum.

"Derin uykuda, Bay Antonov. Natalya'nın hızlı düşüncesi sayesinde de gayet sağlıklı."

Simon'ı ondan alıp sıkıca tutuyorum ve omzuma yaslanıp horlamasına izin veriyorum. "Dahlia, bunu söylemeye gerek yok ama eğer gitmek istersen..."

Başını iki yana sallıyor. "Yıllardır Antonov'lara hizmet ediyorum. Kendimi bu durumda ilk kez bulmuyorum. Neye ihtiyacınız varsa, elimden geleni yapacağım."

"Teşekkür ederim, Dahlia."

"Simon'ı odasına bırakmamı ister misiniz? Sanırım muhafızlar şimdiye kadar hazırlanmışlardır."

Başımı salladım. "Onunla biraz daha vakit geçirmek istiyorum. Sen git ve biraz uyu."

Takdirle gülümseyerek gıcırdayan eski merdivenlere doğru ilerliyor. "Teşekkür ederim, Bay Antonov."

Her şey sessiz. Durgunluk, ürkütücü. Geçirdiğimiz günden sonra, sanırım sessizlik için şükretmeliyim.

Kanepeye oturup minderlere gömülüyorum ve Simon'ın sırtını hafifçe sıvazlıyorum. Uyurken çok sevimli oluyor, dünyada hiçbir şey umurunda değil. Bu mutlu cehaletten bir dilim için neler vermezdim.

Zihnimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama beynimin en uzak, en karanlık köşesindeki küçük bir ses beni rahatsız etmeye devam ediyor. Bir şeyler ters gidiyor ve ne olduğunu anlayamıyorum. Bunun adamlarımın ölümüyle ya da evimin askeri bir hassasiyetle saldırıya uğramasıyla hiçbir ilgisi yok. Beni rahatsız eden Natalya'nın söylediği bir şey.

Seni buradan çıkarmalıyız. Her yerde polisler var.

Sözleri kafatasımın içinde yankılanarak tekrarlanıyor. Polislere karşı neden dikkatli olmam gerektiğini biliyorum ama neden o da böyle düşünüyor? Bildiğim kadarıyla Bratva olduğumu ağzımdan kaçırmadım. Natalya benim bir devlet memuru olduğuma inanıyor. Kendine saygısı olan hangi devlet görevlisi polisten yardım istemek yerine ondan saklanır? Bunların hiçbirisi mantıklı değil.

Tabii o bilmiyorsa.

Ama nasıl bilebilir ki? Dikkatli davrandım. Muhafızlardan birinin Bratva işleri hakkında konuşmasına kulak misafiri olmuş olabilir mi? Hayır, eminim onlar daha akıllıdır.

ondan daha fazla. Gevşek dudaklar gemileri batırır. Bu tür konuşmaları açıkta ve kulak misafiri olacak şekilde yapmaları için aptal olmaları gerekir.

Belki de onu yanlış duydum. Belki de yaşadığım onca stres yüzünden beynim resmen kızarmıştır. Gerçekten bilmiyorum.

Simon hıçkırarak uyanıyor. Esniyor, küçük parmaklarını uzatıyor. Benimle göz göze geldiğinde gülümsüyor ve kıkırdıyor, ancak yanağımı okşarken hâlâ yarı uykuda olduğu belli.

"Merhaba küçük adam," diye mırıldanıyorum, minik parmaklarını öperek. "Tatlı rüyalar gördün mü?"

Simon mırıldanıyor, neredeyse kelimelere benzeyen ama tam olarak anlaşılamayan sesler çıkarıyor. "Da..."

Kıkırdıyorum. "Dada mı demeye çalışıyorsun?" "Da..."

Ne kadar yorgun olsam da kendimi gülümserken buluyorum. Bu değerli küçük çocuk, benim *oğlum*.

İçimde bir şeyler kırılıyor.

Sonunda bugünün ne kadar kıl payı anladım. Anladığım kadarıyla Natalya'nın hızlı düşünmesi sayesinde Dahlia Simon'a ulaşabildi ve onun odasına barikat kurabildi. Natalya onları korumak için hayatını tehlikeye attı ve bu uğurda neredeyse hayatını kaybediyordu. Eğer saldırgan evi aramaya devam etmeye karar verseydi.

Zihnimi düşüncelerden arındırıyorum. Korkularımın hayal gücümü ele geçirmesine izin vermeyeceğim. Önemli olan oğlumun burada benimle olması ve hayatta, mutlu ve sağlıklı olması. Natalya'ya büyük bir borcum var, bunu asla ödeyebileceğimi sanmıyorum.

"Dada!" Simon sonunda söylemeyi başarır.

Hissettiğim gurur kelimelerle ifade edilemez. O kadar geniş gülümsüyorum ki neredeyse çenem ağrıyacak. "Bu doğru, dostum. Ben senin babanım."

Tam da bunun berbat bir günü bitirmek için mükemmel bir yol olduğunu düşündüğüm anda cebimdeki telefonum çalıyor. Görmezden gelmek istiyorum ama her şey olup biterken tetikte olmam gerekiyor. Ya Mikhail'den haber getirdiyse? Mesajın Luka'dan geldiğini görmek için bakıyorum.

İki şey

1) *Elimde bombalı araç gününe ait görüntüler var.*

2) *Elimde evinizin güvenlik kameralarının görüntüleri var.*

de sevmeyeceksin.

Daha dik oturuyorum, kalbim aniden çarpmaya başlıyor. Bir elimle yazıyorum, diğer elimle Simon'ı destekliyorum.

Sadece bana gönder.

Becerikli küçük kardeşim bunu yapıyor, iki video klip ortaya çıkıyor. Telefonuma indirme hızları kafamı duvara çarpma isteği uyandırıyor. Buradaki internet *bok gibi*. Sonunda yüklendiklerinde, küçük oynat düğmesine basıyorum ve videonun ekranımı kaplamasını izliyorum.

Araba bombalamasının sabahı. Arabam kaldırıma yanaşıyor ve Boris kendimi araçtan inerken net bir şekilde görebiliyorum. Görüntünün kendisi biraz odak dışı ama sadece kenarlarda. Oradan uzaklaşıp, potansiyel iş ortaklarımızdan birine rüşvet vermek için satın almak istediğim kurutulmuş et siparişini vermek üzere yerel bir dükkana girdiğimde, alışılmadık bir şey fark ediyorum.

Kadrajın köşesinden tanıdık bir sarışının arabaya doğru yürüdüğünü görüyorum. Natalya. Alçakta duruyor, sanki gözcülük yapmaya çalışıyormuş gibi omzunun üzerinden hızlı bakışlar atıyor. Elinde küçük ve dikdörtgen bir şey var. Eğilip arabamın altına uzandığını ve paketi yerleştirdiğini gördüğümde gözlerim dehşetle açılıyor. *Bomba*. Natalya hızla ayağa kalkıyor ve ben kasap dükkanından çıkarken uzaklaşmaya başlıyor.

Tüm hesaplara göre, mükemmel sakin, huzurlu bir sabah.

Ve sonra bomba patlıyor.

Arabam patlıyor, şiddetli güç cam ve metal parçalarını tehlikeli bir şekilde başımın yanından geçiriyor. Patlama aynı zamanda etraftan zamanında ayrılamayan Natalya'yı da yere fırlatıyor.

Çenem düştü. Şok olduğumu söylemek hafif kalır. Gözlerimin beni yanılttığını umarak videoyu tekrar tekrar izliyorum.

Elim titreyerek bir sonraki videoya tıklıyorum. Bunun sesi var. Evimin içinde bulunan birçok dahili kameradan birinden çekilmiş.

güvenlik amaçlıdır ve kapıya doğru bakan ön lobinin net bir görüntüsünü sunar.

Evime adım atan yaşlı bir adam. Tahmin etmem gerekirse yetmişli yaşların başında. İyi giyimli ve dengeli. Yüzünü net bir şekilde görebiliyorum. Beyaz, düzgün saçlar ve kesilmiş sakal. Bu o *olmalı*. Edvard Levitsky. Natalya yerde, yere düşmüş korumalarımın birinin kan kaybından ölmesini engellemeye çalışıyor, silah doğrudan ona doğrultulmuş.

"Beni suçlayabilir misin Natalya?" diyor adam, Edvard, soğuk bir sesle. "Çok uzun sürdü. Güvenliğinden endişe ediyordum."

"Yani buraya silahlarla mı geldin?" diye bağılıyor. "Sana söyledim, ben ."

"Öyle mi?"

"Evet!"

"O zaman beni affetmelisin. Normalde çok sabırlı bir adamımdır ama planlarım senin başarına bağlı. Daha fazla beklemek istemiyorum. Eskilerin dediği gibi: Bir şeyin doğru yapılmasını istiyorsan, onu kendin yapmalısın."

Uzaklarda bir yerde Simon'ın boğuk çığlıklarını duyabiliyorum.

"Yapma," diye soluk soluğa bağılıyor. "Ona zarar verme. Lütfen, sana yalvarıyorum."

"Sana ne oldu Natalya? Bana bu adamın ölmesini istediğini söylemiştin."

Dinlemeyi bırakıyorum. Sakince telefonumu kapatıp cebime geri koyuyorum. Simon yine uykuya daldı, bu yüzden onu öfkemle rahatsız etmek istemiyorum. Öfkemi kilit altında tutuyorum ve oturduğum yerden kalkarken yutkunuyorum.

Simon'ı yeni odasına götürüp beşiğine yatırıyorum ve küçük alnına nazik bir öpücük konduruyorum. Dönüp şaşkın bir halde duvara yaslanmadan önce kapısının sıkıca kapandığından emin oluyorum.

Yanlışlıkla hangi kâbusun içine girdim? Ve kendimi nasıl uyandıracağım?

CHAPTER 25

NATALYA

I Yatağımın ucunda hafif bir eğim hissettiğimde uyanıyorum. Dışarısı hala karanlık, sabah ışığının ilk birkaç huzmesi çatlaktan içeri süzülüyor perdemde. Yatağımın kenarına oturmuş bir adamın silüetini seçebiliyorum; kollarını kalçalarına dayamış, başı öne eğik, sırtı kambur.

"Dimitri?" Yumuşakça seslendim, sesim uykudan pürüzlüydü. "Ben kötü bir insan mıyım Natalya?"

Yutkunuyorum. "Ne?"

"Ben kötü bir insan mıyım?" diye tekrarlıyor.

Oturmak için mücadele ediyorum. Tüm vücudum acı içinde çığlık atıyor. Sistemimde artık morfin kalmadığını söylemek yanlış olmaz. "Neden bahsediyorsun, Dima?"

"Bana öyle deme."

Ses tonunda bir gerginlik var; bir şeyler çok ama *çok* yanlış.

Yaramdan yayılan acı ve midemi dolduran soğuk dehşet arasında, bir topun içinde kıvrılmak mı yoksa kusmak mı istediğimi bilemiyorum. Onun yerine dirseklerimin üzerinde doğrulup yüzüne iyice bakmaya çalışıyorum. Gözlerime bakmıyor, bunun yerine yere bir delik açarak bakmayı tercih ediyor.

"Sana karşı nazik olmadım mı?" diye soruyor. Cevap vermemi isteyip istemediğini gerçekten anlayamıyorum.

"oluyor?" Ben soruyorum. "Lütfen, bir şey mi var-"

"Biliyor musun," diye araya girdi, "arabanın bombalandığı gün... Seni orada yatarken gördüğümde ilk ne düşündüm biliyor musun? Senin bir melek olduğunu düşündüm. Sana yardım etmem gerektiğini biliyordum. Sanırım seni gördüğüm andan itibaren

gidici." Kıkırdıyor ama sesi acı geliyor. "Ve sen de bu gerçeğin farkındaydın, değil mi?"

Kalbim durdu. "Dimitri?"

"Ben iyi bir adamım Natalya. Yaptıklarına rağmen. Ben *iyi* bir adamım. Ama iyi adamların bile sınırları vardır."

"Yaptığın şeye rağmen mi?" Sesimin titremesinden nefret ederek soruyorum. "İnsanların tüm devlet memurlarının yozlaşmış olduğunu söylediğini biliyorum ama-"

"Benimle kafa bulma," diyor, son derece sakın ve düz.

Yanağımın içini çiğniyorum. Rahatsız edici sessizlikte demlenmemize izin veriyor.

O biliyor. *Biliyor*. Sadece nasıl olduğunu anlamıyorum.

Telefonunu bana uzattığında tüm sorularım cevaplandı, bir video sıraya girmiş ve oynatılmaya hazırdı. Ne olduğunu anlamak için sadece ilk kareye bakmam yeterli. Bombalamanın olduğu gün bir trafik kamerasından alınan görüntüler.

"Dikkat et," diyor soğukkanlılıkla. Sesi kızgın bile değil, sanki bu sıradan bir günlük konuşmamış gibi.

"Dimitri-"

"*Dikkat* ," diye tekrarlıyor, öncekinden daha yumuşak bir sesle.

Sarsıcı, sanki bir şalter atmış ve tüm duygularını kapatmış gibi. Dimitri bir heykel gibidir. Soğuk, tereddütsüz. Neredeyse bağırmaya başlamasını tercih ederdim çünkü en azından o zaman ne düşündüğünü bilirdim.

Titreyen bir elle oynat tuşuna basıyorum. Kendimi arabaya yaklaşıırken, bombayı yerleştirirken ve hemen ardından patlamaya yakalanırken izlerken gözyaşlarım görüş alanımın kenarlarını bulanıklaştırıyor. Tüm bu süre boyunca Dimitri'nin gözlerini üzerimde hissediyorum. Bakışlarını karşılamak için başımı kaldırdığımda nefret görmüyorum. Sadece kayıtsızlık. Sanki yabancından başka bir şey değiliz gibi. Her nasılsa, bu çok daha kötü acıtıyor.

"Açıklayabilirim," diye çaresizce hıçkırarak söylendim. "Sadece kafam karışmıştı. Görüldüğü gibi değil."

"Hayır mı?" Dimitri telefonu geri alır ve başka bir videoya geçer.

"*Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var.*" Sesim telefonun hoparlöründen duyuluyor. Nefes alamıyorum, düşünemiyorum. "*Bana güveniyor. Bana inanıyor. Onu yalnız yakalayabilir ve sonra öldürebilirim-*"

Dimitri telefonunu cebine koydu ve orada oturmaya devam etti. Bu arada ben de ağlamadan duramıyorum.

"Bunca zaman..." diye mırıldanıyor. "Bunca zamandır beni öldürmeye çalışıyordun."

"Hayır, ben-" Bir hıçkırıkla soluk soluğa kaldım. "Hayır, Dimitri, *lütfen-*"

Bir elini kaldırarak beni cümlemin ortasında durdurdu. "Bunu yapmayalım Natalya. Son birkaç haftadır bana yeterince yalan söyledin, sence de öyle değil mi? Gerçek adının bu olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Bak, işler... İşler artık farklı." "Neden?"

"Çünkü ben-" Kırılacağım. İçimin milyonlarca imkansız parçaya ayrıldığını hissedebiliyorum "Babamı öldürdüğünü sanıyordum. Edvard beni manipüle etti. Daha önce korkunç bir yerdeydim, bu yüzden-"

"Yani beni havaya uçurmaya çalıştın," diye sözlerini bitiriyor Dimitri. "Ve bu işe yaramayınca, sinsice evime girdin ve beni baştan çıkarabileceğini düşündün."

Kalbim göğsümde acıyla çarpıyor. Bilmesem kalp krizi geçiriyorum derdim. Kurşun yaram ve beni canlı canlı yiyen bu ıstırap arasında ne yapacağımı bilmiyorum.

"Lütfen, açıklamama izin verin," diye yalvarıyorum. Yüzüm sıcak, burnum ve gözyaşlarım durmak bilmiyor.

"Devam et o zaman. Açıkla." O çok klinik. Mesafeli. Keşke bana bağırsa çünkü hak ettiğimin bu olduğunu biliyorum.

"Babam, Viktor. Ailene bir sürü borcu vardı. Tıp fakültesi için bana yardım edecekti."

Dimitri'nin çenesi titrer. "Viktor. Viktor Orkanov mu?"

"Evet. Beni tanımayanınız annemin kızlık soyadını aldım.

Nasıl yaptın-"

"Bize borcu *vardı*," diye onaylıyor. "Ama bize borcunu yıllar önce ödedi." Kafam patlayabilir. "Ama o zaman neden... Düşündüm ki... Onu sen vurdun!"

"Bunu neden yapayım ki?" Dimitri sonunda gözlerimin içine bakıyor ve bu öylesine şaşırtıcı ki gerçek bir korku ve pişmanlıkla doluyorum. "Kim olduğumu ve ne iş yaptığımı çok iyi biliyorsun. Kardeşimin adına borçları tahsil ediyorum, evet. Ama babanı öldürmek için ne gibi bir sebebim olabilir ki? Ölü bir adamdan para alamazsın Natalya. Ve kesinlikle bir cesetten tekrar iş alamazsın."

"O zaman kim-" Dilimi o kadar sert ısıırıyorum ki yemin ederim kan tadı alıyorum. "Babamı kim öldürdü, Dimitri?"

"Bilmiyorum. Onun ölümünden en çok kim kazançlı çıktı?"

Cevap dilimin ucunda. "Edvard Levitsky."

Dimitri sadece bir kez başını sallar. "Resmin tamamına sahip değilim ama oturduğum yerden adamın bir piyona ihtiyacı olduğu çok açık. Biri yeterince saf

her kelimesine yapışır. Çaresiz ve yalnız birini bulun, ona bir parça nezaket gösterin, işte o zaman kendinize sadık bir saldırı köpeği bulursunuz - masum ya da değil."

Gürleyen kalbimin sesini zar zor duyabiliyorum; kulaklarımdan geçen kan sağır edici. "Dimitri..."

İç çekiyor. "Geriye dönüp baktığımda, her şey çok açık. Mutfağımdaki o bıçaklara bakıp duruyordun çünkü beni bıçaklamak istiyordun, değil mi?"

"Hayır..."

"Ve beni merdivenlerden aşağı itme şansın vardı."

Gözlerimi kapatıyorum. Artık burada olmak istemiyorum. Tek istediğim uykuya geri dönmek ve bunların hiçbirinin yaşanmadığı alternatif bir zaman çizgisinde uyanmak.

"Ve benimle yattın çünkü beni yalnız yakalayıp işi bitirebileceğini düşündün."

"Bu doğru değil."

"O zaman bana neyin doğru *olduğunu* söyle Natalya."

"Yapmadım, yani ilk başta öyleydi ama sonra..." Gözlerimi siliyorum, o kadar sinirli, korkmuş ve kalbim kırılmış ki düzgün cümleler bile kuramıyorum. "Sonra sana aşık olmaya başladım ve şimdi-"

Dimitri ayağa kalkar ve yatak odasının kapısına doğru ilerler. "Bana aşık olmak mı?" diye yankılanır inanmaz bir kahkahayla. "Evet, doğru."

Dürtüyle hareket ederek yataktan tökezleyerek kalktım. Bu bir hataydı. Karnımdaki ağrı tüm vücuduma yayılıyor ve beni bitkin bırakıyor. Ayakta duramayacak kadar güçsüzüm. Yere yığılıyorum, hıçkıra hıçkıra ağlarken tek yapabildiğim ona bakmak.

"Sana aşığım, Dimitri. Böyle olmaması gerekiyordu ama bu gerçek. Lütfen, inan bana."

"Sana inanıyorum," diye fısıldıyor, burnunun ucuyla bana bakarak. Tanıdığım ve değer verdiğim adam artık yok. Üstümde duran kişi yüzünü paylaşabilir ama başka bir şey paylaşmıyor. "Yaptığın onca şeyden sonra sana neden inanayım Natalya?"

Alt dudağım titriyor. "Beni öldürecek misin?"

Duraklıyor. "Yapmalıyım. Antonov Bratva'nın hainleri çok daha azı için öldürüldü."

"Dimitri-"

"Ama Ben a iyi adamım," o Yankılar kendisi. "Ve rağmen ihanetini..." Koyu renk gözlerinin ardında kısa bir çatışma parıltısı yanıp söner. Bir an için

Sonunda onu gördüm. Dimitri'yi. Aptal yerine konduğum için gereksiz yere adam.

"Bunu bir merhamet eylemi olarak düşün," diyor sessizce. "Benden alacağın *tek* merhamet eylemi."

"Beni öldürmeyecek misin?"

"Kendi başına hareket edebilecek kadar iyileşene kadar burada ev hapsinde kalacaksın ve kapıda bir muhafız olacak. İyileştikten sonra gideceksin. Seni bir daha asla görmek istemiyorum, çünkü bir dahaki sefere..." diye devam ediyor.

"Muhafızlar mı?" Sızlanıyorum. "Korumalara ihtiyacım yok."

"Onlar senin için değil, benim ve oğlum için."

Ağzım açık kaldı. "Ona asla zarar vermem. Simon'a asla zarar vermem, bunu bilmelisin."

Dimitri bana sırtını dönüyor ama bir şey söylemiyor. Söylemesine gerek yok. Sözlerimin onun için artık bir değeri yok. Bir eli kapı kolunda, dışarı çıkmadan önce duraklıyor.

"Komik bir şey bilmek ister misin?" diye soruyor. "Ben de sana gerçekten aşık olmaya başlamıştım."

Çıkıyor, kapı arkasından kapanıyor.

Kalbim ikiye bölünürken soğuk, sert zeminde karanlıkta kalıyorum.

CHAPTER 26

A Hafta geçiyor.

Dahlia her sabah kahvaltı getiriyor; kuru tost, biraz yulaf ezmesi, bir elma ve bir bardak sudan oluşan basit bir tepsi. Bana bakmadan odama giriyor, yemeğimi yakındaki masanın üzerine koyarken dudaklarını sıkı, hoşnutsuz bir çizgiye bastırıyor. Belli ki Dimitri ona her şeyi anlatmış. Bana o kadar nazik davranan kadın, bana bakmadan ve konuşmadan geldiği gibi hızla gidiyor, kapıdaki nöbetçi onun çıkışıyla birlikte kapıyı çarparak kapatıyor.

Bir elimi yarama bastırarak yataktan kalkmaya çalışıyorum ve masaya oturuyorum. Dahlia tabağıma birkaç antibiyotik de koymuştu, onları da kuru kuru yutuyorum. Pek iştahım yok ama susadım. Ağlamaktan susuz kaldığıma şüphe yok, meyve suyunu birkaç saniye içinde içiyorum.

Bir türlü duramıyorum. Her küçük şey bana yaptığım hataları hatırlatıyor ve sonra aniden acıma ve pişmanlık döngüsü yeniden başlıyor. İçim boşalmış, içim boşaltılmış ve kurumaya terk edilmiş gibi hissediyorum.

Odanın çıkmak istiyorum ama dışarıdaki muhafızları duyabiliyorum. Seslerinden hiçbirini tanımıyorum, bu yüzden hepsinin yeni olduğunu varsayıyorum. Güvenlik ekibinin çoğunun Edvard tarafından ortadan kaldırıldığı düşünülürse, açıkçası bu hiç de şaşırtıcı değil. Bir parçam ayrılmayı düşünüyor. Pencereden kaçabilir ve burayla işimi bitirebilirdim ama düşündükçe mahkûm olmadığımı anlıyorum. Pek sayılmaz.

Dimitri, iyileştiğimde gitmemi istediğini söyledi. Belli ki benimle hiçbir şey yapmak istemiyor ve açıkçası onu suçlamıyorum. İtirafı hâlâ acı veriyor, sözlerinin ağırlığı tenimi yakıyor.

Ben de sana aşık olmaya başlamıştım.

Gözlerim kuru ve tahriş olmuş durumda, bu yüzden gözyaşlarımın sızısını hissettiğimde düpedüz acı veriyor. Onu hiç görmedim ya da ondan hiç haber almadım. Bizi ayıran sadece birkaç duvar olduğunu hatırladığımda içim daha da burkuluyor. Beni görmezden geliyor.

Ve açıkçası, bunu hak ediyorum.

Kahvaltımı bitirirken farkında olmadan karnımı ovuyorum. Dimitri'ye hamile olduğumu hemen söylemek istiyordum ama her şeyin nasıl geliştiğini göz önüne alırsak, şimdi en iyi zaman olmayabilirdi. Bu haberi nasıl karşılayacağını ya da beni dinleyip dinlemeyeceğini bile bilmiyorum. Ona yalan söylemekten başka bir şey yapmadım. Onun çocuğunu taşıdığımı söylersem bana asla inanmaz.

Bir sonraki adımımı, geleceğimi düşünmeye çalışıyorum. Her şey patladığına göre buradan nereye gideceğim? Tüm bu olanlardan sonra nasıl devam edeceğim?

Edvard vurulacaklar listemin en başında ama şu anda onunla uğraşacak enerjim yok. İntikam ihtiyacım yersizdi. Eğer babamı Dimitri öldürmediyse, kim öldürdü? Cevabı bilen tek kişi Edvard olabilir. Pekâlâ o yapmış olabilir ama gözlerinin arasına bir kurşun sıkmadan önce itirafını kendi kulaklarımla duymam gerek.

Ona karşı komplo kurmayı düşünmek bile tüm enerjimi tüketiyor. İntikam çok yorucu. Artık bunu yapacak gücüm var mı bilmiyorum. Mecburiyetten kendime küçük bir rutin geliştirdim. Artık kimse benimle konuşmuyor.

Kelimenin tam anlamıyla sadece ben ve düşüncelerim var ve onları dinlemek bile pek hoş değil. Yatağımı yapıyorum, birkaç saat pencereden dışarı bakıyorum, saçımı tarıyorum. Birkaç saatte bir yaramı kontrol ediyorum, Gazlı bez ve bandajları gardiyanların verdikleriyle değiştiriyorum.

Önümüzdeki birkaç gün içinde iyileşmiş olurum. Kurşun deliklerinin kapatılması konusunda edindiğim azıcık tecrübeye göre, derimin on gün içinde kapanması gerekiyor. Nispeten temiz bir atış olduğundan ve sıkı bir antibiyotik rejimi uyguladığımdan, enfeksiyon olası görünmüyor, ancak kesinlikle bunun için gözümü dört açıyorum. Birkaç gün içinde buradan çıkabilmeliyim ama...

Ama istemiyorum.

Şu anki durumla olmaz. Hala söylenmemiş çok şey var. Dimitri'den özür dilemeliyim. Simon'a sarılmak istiyorum. Dahlia'yı kontrol edip iyi olduğundan emin olmak istiyorum. İşleri tekrar yoluna koymak istiyorum. Ama onları bu kadar incitmişken nasıl yapabilirim?

Koridorun aşağısında bir yerde Simon'ın ağladığını duyuyorum. Ağlıyor, ağlıyor, ağlıyor ama hiçbir şey onu sakinleştiremiyor. Odamda kapana kısılmış olmaktan, yanına gidememekten nefret ediyorum. şu anda onu izleyen biri var mı? Dahlia ya da Dimitri onunla mı? Zavallı çocuğu rahatsız eden ne? Birkaç dakika geçti, sonra tam yarım saat. *Hâlâ* ağlıyor. Belki bir sorun vardır.

Beynim aksini düşünmeye fırsat bulamadan vücudum tepki veriyor. Yatak odamın kapısını açıyorum ve hemen durduruluyorum.

Boris önünde duruyor, sert görünüyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun, hain?"

"Simon'ın-"

"Odandan çıkmama izin yok. Kesin emir aldım."

Kaşlarımı çatıyorum, Simon'ın ağlama sesleri üzüntüden başka bir şey değil. "Onun nesi var? Yardım edebilirim."

"Gerekirse güç kullanırım," diye homurdanıyor Boris, eli belindeki kılıfta duran silaha uzanıyor. Tehdidi yüksek ve net.

Onlar senin için değil, benim ve oğlum için.

Nefesimi tutuyorum. Sanırım yine ağlamaya başlayacağım. İnşa etmeyi başardığımı düşündüğüm güven ayaklarımın altında parça parça yatıyor. Konuşarak içinden çıkamayacağım bir karmaşa bu. Niyetim iyi olsa da, sadece Simon'a yardım etmek istesem de, akı başında kim bana bir şans vermek ister ki?

"Biliyorsun, arkadaşlarım senin yüzünden öldü," diye tıslıyor Boris. "O adamlar seni korurken öldüler. Görünüşe göre, en başta vurulmalarının sebebi sensin."

Gözlerimi yere indirdim. "Boris, ben... çok üzgünüm."

"Nefesini boşa harcama, sürtük. Duymak istemiyorum."

Simon çığlık atıyor.

"Lütfen," diye . "Ben onun dadısıyım. Ona nasıl bakacağımı biliyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Her şey kontrolümüz altında."

"En azından bana neler olduğunu söyle."

Boris cevap vermek yerine omzumu sertçe itiyor. Geriye doğru ve neredeyse ayağım takılıyor, son anda elimi sandalyemin arkasına koyarak dengemi sağlıyorum. Boris kapıyı çarparken bana hançer gibi bakıyor. Faydası olmadığını biliyorum. Buradan paldır küldür çıkabilirim ama bunun iyileşmeme zarar vereceğinden oldukça eminim.

Başka seçeneğim olmadığı için yatağımın kenarına oturdum ve derin bir iç çektim.

Şimdi ne yapacağım ben?

CHAPTER 27

DIMITRI

E Dvard Levitsky artık bir hayalet değil. Evimdeki güvenlik kameraları sayesinde tam olarak neye benzediğini biliyoruz. Evdeki her bir Bratva Moskova ve tüm Rusya, büyük önem taşıyanlardan en küçük oyunculara kadar artık bu adamın yüzünü tanıyor. Onu kısa sürede duman edebiliriz.

Bu çok garip bir duygu, ama tüm bunların onun planının bir parçası olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Elbette, daha önce bizi bir çemberin içinde koşturduğunu biliyor olmalıydı. O zaman neden evime geldi? Bana paranoyak diyebilirsiniz ama sanki yakalanmak *istiyor gibiydi*. Burada daha büyük bir oyun var, ama hayatım boyunca bunu çözemiyorum. Neden böyle bir risk alsın ki? Sadece Natalya'yı öldürüp yarım kalmış bir işi tamamlamak için mi?

Çenemi
tuttum.

Natalya.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu düşüncelerimden çıkaramıyorum. Kenarlarda kalıyor, her zaman mevcut, sürekli bir hatırlatıcı. Hâlâ öfkeliyim ve sarsılıyorum ama... onu ben de *özlüyorum*. Tüm bu olanlar gereksiz yere karmaşık ama onu affetmek dünyada yapmak isteyeceğim son şey. Beni tehlikeye atmışken olmaz. *Simon'ı* tehlikeye atmışken olmaz.

Odasından çıkmıyor.

Ben de onun ağlayan yüzünü hatırlamaktan beni uzaklaştıracığını umarak kendimi işe gömüyorum. Tek önemsedğim Levitsky'nin izini sürmek. Onu bulmak ve ortadan kaldırmak benim en önemli ve tek önceliğim. Diğer her şey bekleyebilir. En azından kendime böyle söylüyorum.

Sana aşığım, Dimitri. Olmaması gerekiyordu ama gerçek bu.

Şakaklarımı ovuyorum ve onun sesini kafamdan atmaya çalışıyorum.
Hayır. Hayır, hayır, *hayır*.

Beni etkilemeyecek. Natalya iyi bir yalancıdır ve bunda da iyidir. Muhtemelen hayatı için korkmuştur, onu öldürebileceğimden korkmuştur. Çaresiz insanlar akıntıyı değiştirmek için her şeyi söylerler.

Kapım yumuşak bir şekilde çalındı. Dahlia içeri girdi, Simon kucağındaydı. Oğlum kanlı cinayet ağlıyor.

"Onun nesi var?" Sinirden ensemi yalayarak soruyorum. Ona değil, sadece duruma kızgınım. Hiçbir şey istediğim gibi gitmiyor.

"Ateşi var Bay Antonov," diyor Dahlia. "Her şeyi denedim ama ateşi yükselmeye devam ediyor. Belki de sormalıyız."

"Hayır," diyorum ve oğlumu almak için yerimden kalkıyorum. Dahlia'nın ne söylemek üzere olduğunu biliyorum ve buna izin vermeyeceğim.

"Ama o bir doktor."

"Bu da bir yalan olabilir. Tüm geçmişi uydurmaydı."

Dahlia ağırlığını rahatsız bir şekilde bir ayağından diğerine kaydırıyor. "O zaman aile hekimini çağırmalıyız. Ya da en azından onu bir hastaneye gidebileceğimiz şehre götürmeliyiz."

"Hayır," dedim tekrar. "Moskova'ya dönmek güvenli değil. Doktoru hemen buraya çağıracağım. Bu arada git bana serin ve nemli bir bez getir."

Başını sallıyor. "Evet, efendim."

Elimi Simon'ın alnına bastırıyorum. . Zavallı oğlum bir saattir ağlıyor, teselli bulamıyor. Çok dikkatli bir şekilde onu göğsüme yaslayıp sırtını ovuyorum.

"," diye mırıldanıyorum. "Her şey girecek." "Anne..." diye sızlanıyor. "Anne."

Çenemi tuttum. "Hayır, ufaklık."

"*Anne!*" Simon çılgık atıyor, o kadar yüksek ki kulak zarlarımın patlamak üzere olduğuna yemin edebilirim.

Titania'ya değil, Natalya'ya, son birkaç haftadır onunla ilgilenen ve onu sevgisiyle şımartan kadına seslendiğini biliyorum. Onu istiyor ama ben boyun eğemem. Natalya'nın bir daha oğlumun yanına yaklaşmasına izin vermeyeceğim.

Ona asla zarar vermem. Simon'a asla zarar vermem, bunu bilmelisin.

Buna inanmıyorum. Bir saniye bile. Önceden kördüm, ama şimdi onun ne olduğunu görüyorum. Bir sahtekar. Kuzu postuna bir kurt. Pençelerini hazırlamış, saldırmak için fırsat kollayan biri.

Onun hayatıma girmesine izin verdiğim için ne kadar aptal olduğuma inanamıyorum. Geriye dönüp baktığımda, gerçekten her şeyi daha fazla sorgulamalıyım. Araba bombalamasından sadece birkaç gün sonra kapımda belirmesi? Daha iyi bilmeliydim. Tesadüf diye bir şey yoktur. Kahretsin, nasıl bu kadar kör olabildim?

Üzerinde ne kadar durursam, o kadar kayboluyorum. Cevabı *biliyorum*. Çünkü Natalya hayatım boyunca tanıdığım en güzel, en şaşırtıcı, en büyüleyici kadın. Şimdi kendimden şüphe etmeyi bırakamıyorum. Bunların herhangi biri gerçek miydi? Birbirimize duyduğumuz çekim, aramızdaki bu açıklanamaz çekim... Hepsi bir yalan mıydı? Gardımı düşürmemi sağlamak için yarattığı bir kurgu mu? Doğru bildiğim her şey tersine döndü.

Dahlia nemli bir bez ve su dolu bir bardakla geri dönüyor. "Belki bunun faydası olur," diye mırıldanıyor onunla ilgilenirken.

"Çocuklar beşiğini benim odama getirsinler," dedim. "Ben göz kulak olurum."

"Elbette, Bay Antonov."

Saatler oldu. Doktor yolda olduğunu söyledi ama henüz gelmedi. Tüm çabalarımın rağmen Simon ağlamayı kesmiyor. Sonunda susuz kalacak, bu çok gerçek bir endişe. Ne yapacağımı şaşırdım. Ne yapacağımı bilemiyorum. Başarısız bir ebeveyn gibi hissetmek normal mi? Çünkü ben kesinlikle bunu fazlasıyla hissediyorum.

Gerçekten başka seçeneğim yok. Simon'ı bu kadar rahatsız görmeye dayanamıyorum.

"Dahlia?" Ben sesleniyorum.

Ellerini endişeyle birbirine vurarak aceleyle içeri girer. "Evet, efendim." "Git Natalya'yı getir. Çabuk."

Ben daha emri vermeyi bitirmeden kapıdan çıktı. Kendimi çelikleştiriyorum, onun beni alt etmesine izin vermemeye kararlıyım. Ona karşı her ne hissediyorsam, bastırmalı ve kilit altına almalıyım. Affedilmeyi hak etmiyor. Yaptıklarını asla unutmayacağım.

Ama odaya girdiğinde afalladım.
, onu özledim.

Ağlamaktan kızarmış ve şişmiş o güzel mavi gözler. Dağınık ve dağınık güzel sarı saçları. O güzel ağzı, sürekli endişelenmekten çatlamış dudakları. Natalya benim için hâlâ dünyanın en güzel kadını. Ama kalbimi kırdı ve bunu bilmesine izin veremem.

Gözlerimi oğluma diktim ve ona bakmayı reddettim. Beni öldürmeyi planlayan kadın dikkatimi çekmeye ya da zamanımı harcamaya değmez. Benden bir tepki alamayacak.

"Onu tutabilir miyim?" diye fısıldıyor.

Tereddüt ediyorum. Küçük tarafım ona siktirip gitmesini söylemek istiyor. Hayır, oğlumu tutamaz. Ona zarar vermeyeceğini nereden bileceğim?

"Lütfen, Dimitri."

Adımı söyleme şekli... Ciğerlerimdeki havayı söküp atıyor. Bu kadar tatlı ve nazik bir sesi varken onu melek sanmama şaşmamalı. Keşke onun kılık değiştirmiş bir şeytan olduğunu daha önce fark etseydim. Sonunda Simon'ı ona teslim ediyorum ama dişlerimi sıkmadan değil. Ellerini dikkatle izliyorum. Eğer bir şey yapmaya kalkışırsa, onu durduracağım. Gözünü kırpmaya fırsat bulamadan.

Simon'ın Natalya'ya olan hayranlığı çok açık. Onu kollarına aldığı anda Simon'ın kulak tırmalayan feryatları yerini yumuşak iniltilere bırakıyor. Onunla bir yolu var, ona bu kadarını vereceğim.

Hemen alnına dokunuyor, kulağını göğsüne dayıyor. "Sadece soğuk algınlığı," diyor. "Elinizde hiç çocuk ibuprofeni var mı?"

Cevap vermiyorum, sadece başımı sallıyorum.

"Ve bence ona banyo yaptırman iyi bir fikir olabilir," diye devam ediyor Natalya, kelimeleri biraz titreyerek. "Sadece ılık suyla. Yeterince içtiğinden de emin olun. Ve beşiğini çok fazla battaniyeyle doldurmayın yoksa aşırı ısınabilir."

Dahlia benim adıma ona, "Suyunu içmek konusunda titiz davranıyor," diye bilgi veriyor.

"O zaman emmesi için dondurulmuş buzlu dondurma tavsiye ederim. Ona buz küpleri vermeyin, boğulma tehlikesi var. Ama şu dondurucuya koyabileceğiniz çocuk şekerleri var ya... Onlar iş görür."

Dahlia, "Artık odana dönmelisin," diyor. "Teşekkür."

Simon tekrar ağlamaya başlamadan önce bir adım bile atamadı. Sanırım onun gittiğini hissediyor. Garip bir şekilde parçalanmış hissediyorum. Hayal kırıklığına uğradım. Çünkü ben,

onun da gitmesini istemiyorum. Keşke bu kadar basit olsaydı.

Natalya gezinir. "Ben... Ben biraz burada kalabilirim. O uyuyana kadar. Tabii sizin için de uygunsa."

Gerildim. Bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce, ikimizi aynı odada düşünmek bile beni ıstırapla doldurmuyordu. Hâlâ ona bakmıyorum ama üzüntüsünü ve pişmanlığını hissetmek için bakmam gerekmiyor. Tırnaklarını karıştırıyor, benden bir yanıt beklerken nefesini tutuyor.

", " diye sertçe emrediyorum. "Dahlia, izinlisin." "Evet, efendim."

Odanın diğer tarafına oturdum. İzliyorum. Bekliyorum. Saldırmak, tepki vermek için bir bahane vermemesini *umarak*. Her hareketi beni geriyor. Şimdi düşünüyorum da, güvenin nasıl işlediği neredeyse zalimce. Oluşturması çok uzun sürüyor ama yok etmesi sadece saniyeler alıyor. Bir zamanlar ona sarılmak, onu öpmek, onu *sevmek* isterken, şimdi gül yapraklarının kokusu kadar basit bir şey bile beni tedirgin ediyor. Bana onu ne kadar önemseydiğimi, yanımda olmasına izin vererek kendimi nasıl aptal yerine koyduğumu hatırlatıyor.

"?" diye soruyor Simon'ı hafifçe sallayarak.

Köşedeki koltuğa oturmuş, iri mavi gözlerini tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi bana dikmiş. Ona bakmayı reddetmemin nedenlerinden biri de gözleri. Kendimi çok iyi tanıyorum. Pes *edeceğim*.

"Levitsky'den haber var mı?"

Dilimi tutuyorum. Daha önce çifte ajandı. Tek bildiğim, hala onun tarafında olabileceği ve hala yapabiliyorken ona bilgi topluyor olabileceği.

"Sen..." Sesi kesiliyor. "Neden hiçbir şey söylemiyorsun?"

"Söyleyecek ne var ki?" Sonunda onun bakışlarıyla karşılaştım.

Göğsüm tıpkı bildiğim gibi sıkışıyor. Acısını kaşlarının çatıklığında, dudaklarının titreyişinde ve sulu gözlerinde taşıyor. Ona gitme isteğimle savaşmak zorundayım. Bir hafta önce, onun dertlerini öpüp geçebilirdim. Kendini iyi hissedene kadar ona sarılır, her şeyin yoluna gireceğine dair güvence verirdim.

Artık her şey farklı.

Simon'ın uykuya dalması uzun sürmedi. Rahatladığım kesin ama bu baş ağrımın sonu değil.

"Onu bana ver," dedim.

Natalya saygıyla ayağa kalkıyor, yavaşça yanıma geliyor. Oğlumu kollarıma bırakıyor, parmakları tenimi okşuyor. Elektrik çarpıyor içime. Özlemiştim

onun sıcaklığını. Dürüst olmak gerekirse, tek o. Sadece sahip olduğum tüm güzel anılar artık lekelenmiş, bozulmuş durumda. Ondan nefret etmiyorum. En azından etmediğimi düşünüyorum. Ama eskiye dönüş yok.

"Yaran nasıl?" Ben soruyorum.

Yüzü biraz aydınlanıyor. "Daha iyiyim, teşekkür . Tamamen iyileşmedi ama daha kolay hareket edebiliyorum. Muhtemelen önümüzdeki birkaç gün içinde önemli bir iyileşme göreceğim."

"Güzel. Ayrılmanın sorun olmaması için her şeyi ayarlayacağım."

Natalya'nın yüz ifadesi kederli bir hal alır. "Ah."

"Artık odanıza dönebilirsiniz."

Alt dudağını ısırıyor ama başını sallıyor. "Tamam... İyi geceler."

Kapıyı yüzüne kapattım ve Simon'ı beşiğine yatırmak için döndüm, koridorda geri çekilirken burnunu çekme sesini geldim.

CHAPTER 28

2 Saat 00:00.

Pek uyuyamıyorum. Hangisi daha kötü bilmiyorum: rüyalarımda kendime acımak mı yoksa tamamen bilinçliyen ve hayatımın tuvaletin dibine doğru gittiğinin mi?

Birkaç gün daha geçti. Derim iyileşti ve kabuk bağladı ama gardiyanlara henüz gitmeye hazır olduğumu bildirmedim. Ayaklarımı sürüyordum. Sadece Dimitri'den özür dilemek istemiyorum, aynı zamanda bir hareket tarzım da yok. Beni dışarı atabilir ama nereye gideceğim? Beni bekleyen bir işim yok, evim yok ve babamın intikamını almaya hala başladığımdan daha yakın değilim.

En azından sonunda ağlamayı bırakmayı başardım. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

Bacaklarımı esnetmek için odanın içinde dolanıyorum. Burada tıklıp kalmak beni çıldırtmaya başladı. Belki de gitmeliyim. Burada geçirdiğim her saniye Levitsky'nin dışarıda ortalığı kasıp kavurduğu bir saniye daha demek. Muhtemelen öldüğümü sanıyor ve açıkçası bu benim tek avantajım. Sürpriz yapma şansım var. Sadece bu da değil, nasıl çalıştığını da biliyorum. Eğer onu yakalayabilirsem, belki de babamın acısına son vermeden önce ona gerçekte ne olduğunu bana anlatabilir.

Ayrıca, burada istenmiyorum. Gardiyanların hepsi benden nefret ediyor. Dahlia hala ihanetimden dolayı üzgün. Dimitri de ön kapının nerede olduğunu gayet iyi biliyor. Suçlu vicdanım kalmamı, bunu düzeltmemi söylüyor. Ama *nasıl yapacağımı* bilmiyorum. Bu noktada, gitmek tek seçeneğim. Garip vedalar olmayacak, kimse beni özlemeyecek. Şimdi gecenin içine kaçmak için en iyi zaman.

Hastaneden doğruca buraya getirildiğim için toparlanacak pek bir şey yok. Bana bir kıyafet verildi ama hepsi bu. Para yok, kimlik yok. Eminim isteseydim Dimitri bana bir şeyler ayarlardı. Ne de olsa ayarlayacağını söyledi ama onun iyi niyetinden çoktan faydalandığımı herkesten iyi biliyorum. Moskova'ya gittiğimde işleri yoluna koymam gerekecek. Yıllardır görmediğim bazı eski arkadaşlarım var. Anne tarafımdan babuşkam Leningrad'da yaşıyor, bu yüzden o her zaman bir seçenek, ancak yıllardır konuşmadık...

Kendime bir yolunu bulacağımı söylüyorum. Ne olursa olsun, ayaklarımın üzerinde duracağıma eminim. Bunu daha fazla ertelemenin bir anlamı yok. Burada istenmiyorum. Dimitri'ye yeterince acı çektirdim. Derin bir nefes alarak kapıya yöneliyorum ve çekip açıyorum.

Adımlarımın ortasında duruyorum ve Dimitri'nin koridorda durduğunu, elini kapı koluna uzatmış gibi uzattığını görünce irkiliyorum. Ne diyeceğimi şaşırmış bir halde ona bakıyorum. Yorgun görünüyordu ama hâlâ her zamanki gibi yakışıklıydı. Çenesi kırılmış, gözlerinin altında koyu halkalar var ve saçları uykudan dağılmış. Daha önce bu kadar harap bir adam gördüğümü sanmıyorum.

"Sen..." Sesi yumuşak çıkıyor. "Etrafta dolaştığını duydum. Düşündüm ki..."

"Seni uyandırmak istememiştim," diye fısıldıyorum sıkıca.

Gözleri üzerimde geziniyor. "Neden giyindin?"

Boğazımın arkasında yapışkan bir yumru var. "Çünkü ben gidiyorum."

"Gidiyorum," diye . "musun?"

Yemin ederim kalbimin yeniden kırılmasına saniyeler kaldı. "Sen istedin," diye mırıldanıyorum. Kulağa kastettiğimden çok daha suçlayıcı geliyor.

Dimitri kaşlarını çatar, dudaklarını yalar. Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama bir türlü söyleyemiyor. "Yani... şimdi daha mı iyisin?"

"Hâlâ ağrıyor ama evet."

"Nereye gideceksin?"

"Henüz bilmiyorum."

"Sen..." O da şaşırmış durumda, soğukkanlılığımı korumak için benim kadar zorlanıyor. Çok yaklaştık. Hatta o kadar yakınız ki, onun çılgınca oflayışlarının yanağımda gezindiğini hissedebiliyorum. "Adamlarımdan biri seni şehre götürebilir."

Başımı salladım. "Hayır, ben... Sorun değil. Başınıza yeterince bela açtım. Ve muhafızlarınızın bana iyilik yapacak kadar beni sevdiğini sanmıyorum."

"Ne yani? *Yürüyecek* misin?"

Tırnaklarımı karıştırıyorum. Dimitri . Çok uzağa gidebileceğimden şüpheliyim. Bu da benim nasıl planım olmadığını gösteriyor.

"Bir yolunu bulacağım," diye mırıldandım. "Bana karşı çok nazıksın Dimitri. Zaten ince bir buz üzerinde olduğumu biliyorum. Senden başka bir şey istemeyeceğim."

Dimitri kollarını uzatarak kapı çerçevesinin iki yanını kavrar. Muhafızlar burada değil. Ya onları gönderdi ya da devriyeye çıktılar. Sadece biz ve aramızdaki bu ince, uğultulu gerilim var. Onun çatışmasını, öfkesini, üzüntüsünü hissedebiliyorum. Belki o da benim pişmanlığımı ve ıstırabımı hissediyordur.

Neredeyse bir buçuk hafta birbirlerini görmezden geldikten sonra, içinde barındırmış olabileceği haklı öfke fiilen söndü. Geriye kalan tek şey içi boş, yalnız ve acıyan bir şey. Söylenmemiş her şey, düşmeyi bekleyen bir balta gibi başımızın üzerinde asılı duruyor. Birbirimize karşı hissettiğimizi düşündüğümüz her ne varsa, yok olup gitmedi. Bir hayalet gibi bize musallat oldu. Olabileceğimiz, sahip olabileceğimiz her şey artık mümkün değil. Yine de bu bizi birbirimize doğru adım atmaktan alıkoymuyor, görünmez bir güç tarafından birbirimize çekiliyoruz.

Dimitri yaklaşıyor. Gerçekten yaklaşıyor. Alnımız ve burnumuzun ucu birbirine değene kadar. Çırpındığını görebiliyorum, titrediğini hissedebiliyorum. Ve sonra her şey bir anda oluyor.

Beni öpüyor. Sert olmasına alışkınım ama neredeyse çekingen bir yanı var. Sanki kendine bir tat, bir zayıflık anı veriyor. Ama artık karşı koyamayana kadar büyüyor da büyüyor. Beni tekrar öpüyor, bu sefer elleri yüzümün yanlarına doğru gidiyor.

Odama geri dönüp kapıyı kapatırken vücudunun sert baskısı karşısında eriyerek içine gömülüyorum. Elleri aynı anda her yerde. Gömleğimin altında, saçlarımı tarıyor, vücudumun hatlarını tanımak için her şeyi yapıyor. Parmaklarım da bir o kadar açgözlü, gömleğini çıkarmak için umutsuz bir çabayla göğsünü ve kollarını tırmıklıyor.

O çok nazık. Fazla nazık. Beni ve yaramı incitmekten korktuğu için mi, yoksa olacakların gerçeğini bildiği için mi bilmiyorum. Bunun *bir veda* olduğunu.

"Bu seni affettiğim anlamına gelmiyor," diye mırıldanıyor.

Başımı sallıyorum, o beni tekrar öpmeden önce dudaklarımdan yumuşak bir hıçkırık dökülüyor. Sözleri canımı acıtıyor ama yine de kabul ediyorum. Eğer bu şekilde ayrılmanız gerekiyorsa, öyle olsun. Benden nefret etmesindense kalbimin kırılmasını tercih ederim.

Bana yatağa kadar rehberlik ediyor, kıyafetlerimi dikkatlice çıkarıyor. Ben de onun için aynısını yapıyorum, hıçkırıklar ve öpücükler arasında nefes almaya çalışmakla meşgulüm. Tatlı okşamalarının her biri tenimin altında bir yangın başlatıyor. Birlikte çok kolay hareket ediyoruz, birbirimize mükemmel bir şekilde uyuyoruz - bu sadece tüm bu çilenin daha fazla acı vermesine neden oluyor.

Bacaklarımın arasına yerleşiyor ve kalçalarını kıvrarak vücudunu benimkiyle birleştiriyor. Kollarımı boynuna doluyor ve bunun onu son görüşüm olabileceğini çok iyi bilerek ona sarılıyorum. Özür dilenecek bir şey olmadığını anlıyorum. Hiçbir şey ihanetimi geri alamaz; bunu şimdi anlıyorum.

İçimde sıkı bir zevk sarmalı çiçek açıyor, ama bu acı tatlı. İçime bastırıldığında ağlıyorum ve beni uzun zamandır kayıp bir sevgili gibi öptüğünde biraz daha ağlıyorum. Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, ama cesareti bulamıyorum.

Ona bebekten bahsetmeliyim. Ona üzgün olduğumu söylemeliyim. Ve ona Levitsky'nin peşinden gideceğimi söylemeliyim.

Doruk noktası içimden geçiyor ve zihnimi boş bırakıyor. Başından beri lanetlenmiştik.

Her şey bittiğinde, Dimitri gitmeme izin verdi. Ben aceleyle giyinirken o yatağımın kenarına oturup başını ellerinin arasına aldı. İkimiz de bunun olacağını biliyorduk; şimdi hoşumuza gitse de gitmese de bununla barışmanın zamanı geldi.

"Alt kattaki arabalardan birine binin," diyor bana, sesi kısık ve hırıltılı. İtiraz etmeye fırsat bulamadan, "Sormuyorum." dedi.

Yavaşça başımı sallıyorum. Öylece otururken neredeyse kederli görünüyor.

Oyalanıyorum ama uzun sürmüyor. Beynimin arkasındaki aptalca bir ses, yavaş hareket edersem belki Dimitri'nin kalmamı isteyeceğini umuyor.

O yapmaz.

Beni durduracak bir şey kalmayınca topuklarımın üzerinde dönüp .

CHAPTER 29

DIMITRI

ÜÇ AY SONRA

"**Y** Bana *kimsenin* bu adamda gözü olmadığını mı söylüyorsun?"
Telefonuma tısladım. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Moskova'da Edvard Levitsky'yi bulmak için her bir taşı, ağacı ve binayı didik didik ettim. Neye benzediğini bilmemize ve geçmişini hakkında genel bir fikre sahip olmamıza rağmen, kimse onu yakalamayı başaramadı. Yakalanması için ödül bile koydum ama ne yazık ki hâlâ şansım yok.

"Artık şehirde olma ihtimali nedir ki?" Mikhail bana soruyor. Bir yere gidiyor gibi görünüyor. Muhtemelen diğer Bratva başkanlarından biriyle başka bir toplantı yapıyordur.

"O şehirde," diye cevap verdim kararlılıkla. "Şehrin her darbe alıyor. Sadece biz değil, Rachman'lar, Stokayevski'ler ve Alekov'lar da -sadece birkaç isim. Alevler içinde kalan binalar, aniden yapılan polis baskınları, sağda solda öldürülen gangsterler. Yakınlarda bir yerde saklanıyor olmalı. Başka nasıl her şeye göz kulak olabilir ki? Levitsky'nin gidişatına bakılırsa, bir yıl içinde hepimiz yok olacağız."

Tam olarak emin olamasam da kardeşim anlaşılmış gibi bir şeyler . Bunu söylemekten nefret ediyorum ama *boğuluyoruz*. Hepimiz boğuluyoruz. Levitsky tahmin ettiğimizden çok daha becerikli. Levitsky'nin

gün gibi ortada. Önce küçük adamların peşine düşüyor, hemen hemen hiç etkisi olmayan küçük Bratvas'ların. Yavaş ama emin adımlarla, en tepeye yakın büyük çetelere ulaşana kadar merdiveni tırmanıyor.

Zaten adamın ölmesini istemekle meşgul olmasaydım, açıkçası stratejisinden etkilenirdim. Küçükten başlamak, ele geçirmeyi başardığı her bölgenin ve insan gücünün kendi saflarına katılmasını, banka hesaplarının ve sürekli büyüyen ordusunun güçlenmesini sağlıyor. Mikhail ve ben yakında bir şeyler bulamazsak, kendimizi yaşlı bir adam yerine bir devle karşı karşıya bulacağız.

Levitsky kontrolsüzce yayılan bir virüs. Eğer onu ve uşaklarını yakında öldürmezsek, eninde sonunda onun katıksız gücüne yenik düşeceğiz.

"Yolda mısın?" Mikhail bana sordu.

"Geliyorum. Yaklaşık on beş dakika uzaklıkta."

"Dikkatli olun. Aldığımız raporlar doğruysa-"

"Biliyorum, biliyorum. Kan gölüne yürüyeceğim." "Beni haberdar et."

"Evet," diye mırıldanıyorum telefonu kapatmadan önce.

Boris'in dikiz aynasının yansımından bana bakmaya devam ettiğinin biraz daha farkındayım. "Araştırması için başka birini göndermemiz gerekmediğine *emin* misiniz efendim?" diye soruyor, sesi arabanın gürleyen motorundan zar zor duyuluyor.

Gergin. Gergin. Hepimiz öyleyiz. Ama onun korkularını yatıştıracak zamanım yok. Elimde her geçen saniye daha da sorunlu hale gelen bir karmaşa var. Para aklama operasyonlarımızdan biri önceki gece darbe aldı. Anladığım kadarıyla, ağır silahlı ve yüksek alarında olmalarına rağmen yaklaşık on beş adamımızı kaybettik. Levitsky'nin onları nasıl alt ettiğini anlayamıyorum. Bu yüzden kendim öğrenmek için oraya gidiyorum.

Ona ters ters baktım. "Bir şeyin doğru yapılmasını istiyorsan, kendin yapmalısın."

Kısa süreli sinirlerim için kendimi kötü hissetmiyorum. Son zamanlarda *sinirli* olduğumu herkes biliyor. Sebebini de herkes biliyor ama kimse bunu dile getirmeye cesaret edemiyor. Onu düşünmemek için yaptığım tüm çalışmalar için altın bir yıldızı hak ediyorum. O görünmez bir yara, evimdeki herkes onu dürtmemem gerektiğini biliyor.

Ama onun adını söylememe, onunla ilgili anıları aklımdan çıkarma ısrarına rağmen, düşüncelerim hep gittiği geceye geri dönüyor. Lanet olsun, her şeyi geri almak, her şeyi farklı yapmak için neler vermezdim. Ne kadar çok düşünürsem, kendime o kadar çok kızıyorum. Ruh halimi bozan ve emrimdeki adamların etrafımda dolanmasına neden olan hiç bitmeyen bir döngü bu.

Sana aşığım, Dimitri.

Burnumun kenarını sıkıyorum ve gözlerimin arkasında artan basıncı geliyor.

Neyse ki, spiral yapmaya fırsat bulamadan bulunduğumuz yere varıyoruz. Acıma partisi için zamanım yok. İhtiyacım olan son şey, neredeyse üç aydır görmediğim ya da konuşmadığım bir kadına takılmak. Bir Bratva savaşının ortasındayım, Tanrı aşkına. Önceliklerimi belirlemeli ve kıcıımı yüksek vitesle takmalıyım. Tehlikede olan çok şey var.

Dışarıdan bakıldığında işletme herhangi bir restoran gibi görünüyor. Operasyonun kendisi bodrum katında gizlidir, ancak tüm katliama tanık olmak için kapıdan içeri tek bir adım atmak yeterlidir. Ölüler her yerde yatıyor. Birkaç garson, birkaç müşteri, ama çoğunlukla Antonov adamları. İyi Antonov adamları, soğuk ve cansız gözleri hala şok ve dehşet içinde açık.

Yılan ve hançer boğaz dövmelelerinden kolayca tanınabilen başka erkekler de burada. Bunlar benim elime geçmesini umduklarım. Maalesef bizimkiler ellerinden geleni yapmış gibi görünüyor. Görebildiğim kadarıyla, hayatta kalan kimse yok.

"Bu işi çabuk halletmeliyiz," diyor Boris, hatırlatmaya ihtiyacım olduğundan değil. "Polis yakında burada olur."

Onu el sallayarak başından savıyorum. "Biliyorum. Düşünmem için bana bir saniye ver." Saat işliyor.

Levitsky'nin burayı nasıl öğrendiği beni aşıyor. Küçük projelerimizden biri, kayda değer bir kâr getirmiyor. Mikhail ve ben bu yerle sadece Moskova'daki faaliyet alanımızın dış sınırını güvence altına almak için uğraşıyoruz. Gerçekten de sunduğu tek stratejik değer bu. Bir şey varsa, onu çalışır durumda tutmak bize paraya *mal oluyor*.

Levitsky diğer Bratva şirketlerine tamamen rastgele saldırıyor olabilir mi? Bir tür *gör-karıştır* yaklaşımı mı? Kesinlikle öyle görünüyor. Tam da bu nedenle Mikhail ve diğer aile reisleri bu piçi çok zorlanıyorlar. Yaptığı her şey

Rastgele. Saldırılarının bir mantığı ya da sebebi yok. Adamları ortaya çıkıyor, ortalığı kasıp kavuruyor ve hemen rüzgar gibi yok oluyorlar.

Bir cesedin üzerine basıp hasara bakıyorum. Çatışmanın sabah dört sularında olduğu bildiriliyor. Görgü tanığı yok, muhtemelen kasıtlı olarak. Boş mermi kovanları yere saçılmış. Her yerde cam parçaları var.

"Ne boktan bir durum," diye homurdanıyorum nefesimin altında.

Tam odaya girmek üzereydim ki bir öksürük duydum.

Burada biri *yaşıyor*.

Onu bulmam uzun sürmedi. Adam yıkık fayans zeminde sırtüstü yatıyor, yüzünün yan tarafı ve kıyafetleri kan içinde. Yardıma koşmamamın tek nedeni yılan ve hançer dövmesi.

Gözleri açılmakta zorlanıyor, göz kapakları çok ağır. Adamın nefesleri acılı kesik kesik ve hırıltılı geliyor.

Kaburgalarına tekme attım. "Levitsky nerede?"

Kafası karışmış, saçma sapan konuşuyor. "Kim-" Körü körüne, haydut bana doğru uzandı. Pantolonumun paçasından tutmayı başardı ama ben onu silkeledim.

"Bir kez daha soracağım," diye tıslıyorum. "Levitsky hangi cehennemde?"

"Kadın, o-"

Hiç mantıklı konuşmuyor. Boynunun yan tarafından çıkan garip bir metal çıkıntı fark ettiğimde nedenini anlıyorum. Daha iyi görebilmek için yavaşça yanına çömelıyorum. Bu... bir dart mı? Boynunun yanından çıkardım ve merakla inceledim.

Metal parmaklarıma soğuk geliyor. Tasarımı şık ve profesyonelce yapılmış, ancak yan tarafına kazınmış tanımlama işaretleri bana bunun seri üretim olduğunu söylüyor. Muhtemelen av malzemeleri satan bir dükkândan. Dartları ele geçirmek mermileri ele geçirmekten çok daha kolay, sorgusuz sualsiz tezgahtan satın alabileceğiniz bir şey.

"Ne oldu efendim?" Boris bana sordu.

"Bir sakinleştirici," diye fark ediyorum yüksek sesle. Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. Buraya kim sakinleştirici bir silahla geldi ki?

Düşen diğer Levitsky adamlarını inceliyorum. Burada bir hikaye var, sıraya koyamadığım bir olaylar zinciri. Çoğu Antonov'lar yüzünden ölümcül kurşun yaraları almış ama görünüşe göre üçüncü bir taraf daha var.

Artık burada olmayan üçüncü bir taraf.

Kafamdaki dişliler dönüyor. Oyuna dahil olan başka bir oyuncu var, ya gerçek bir silah satın alacak kaynakları yok ya da...

Yoksa şiddetten nefret mi ediyor?

Hm.

Parmaklarımı şıklatıyorum. "Boris."

"Emredersiniz efendim," diyor ve emrimi yerine getirmek için harekete geçiyor. Bir çift kalın siyah fermuar çıkarıyor ve beceriksiz Levitsky paralı askerinin ellerini bağlıyor.

"Onu bagaja atın," diyorum. "Yine de ondan cevaplar alacağız." "Onu nereye götüreceğiz? Eve mi?"

"Hayır, ev olmaz. Simon'ı bir daha asla böyle teşhir etmeyeceğim."

"O zaman nerede?"

Derin nefes alarak yanağımın içini çiğniyorum. "Çukur," diye cevap veriyorum.

CHAPTER 30

DIMITRI

A Bu yerden ne kadar nefret etsem de, Çukur'un faydasını inkar edemem. Annemizin özel hapishanesi olması gerektiğini biliyorum, ama kullanılmayan bir avuç kat, küçük bir hapishane için mükemmel bir güvenli yer olurdu. Sabah erken saatlerde sorgu.

Mecbur kalmadıkça adama zarar vermeyeceğim. İşbirliği yapıp yapmaması tamamen onun seçimi.

Onu bir sandalyeye bağladık, kolları ve bacakları bağlı. Sakinleştiricinin etkisi nihayet geçiyor. Koltuğunda sallanıyor, öksürmek ve inlemek için ağzını açtığında başı bir o yana bir bu yana dönüyor. Vücudu kasılıyor ve nefesleri sert soluklarla geliyor. O sakinleştiricinin içinde ne vardı? Her neyse, üç yüz kiloluk yetişkin bir adamı çocukmuş gibi bayıltacak kadar güçlüydü.

Koltuğumda öne doğru eğilip onu izliyorum. Sabrım tükeniyor. Kafasının güzel olmasına izin verecek zamanım yok. Uzanıp yanağını kabaca okşuyorum.

"," diye bağırdım. "Ne-
"

"Adın ne senin?"

Bana göz kırpmıyor. Bu iki şekilde olabilir. Ya vücudundaki ilaçlar onu daha uyumlu yapacak ya da başıma büyük bir bela olacak. İçtenlikle ilkini umuyorum.

Levitsky haydutu bana boş boş bakıyor, gözlerinin kenarları kıpkırmızı ve göz bebekleri kocaman açılmış. adını, hangi yılda olduğumuzu bile bildiğini sanmıyorum.

"Sana ne olduğunu biliyor musun?" Devam ederek soruyorum. "Levitksy nerede?"

"Levitsky..." diye yineliyor. "İyi adam."

. "Oturduğum yerden değil. Onu nerede bulabileceğimi söyler misin?"

Bana aptalca bir gülümseme veriyor. "Başımı belaya sokacak."

"Başın belaya girmeyecek, söz veriyorum. Ben onun eski bir arkadaşımı." "Öyle misin?" Kalın bir kaşını kaldırdı. "Adını hiç duymadım."

"Benim adım Dimitri," diyorum, konuşmayı akıcı tutmaya çalışarak. Belki de onun kafasının karışık olmasından faydalanabilirim. Tek yapmam gereken, filtresi yokken onu konuşturmak. Savunması düşerse, ondan ne tür bilgiler alabileceğimi bilemem.

Olmazsa, Boris bir pense ve beyzbol sopasıyla hazır bekliyor. Gerekirse yaratıcı olmasını söyledim ama umarım iş o noktaya gelmez.

"Adın ne senin?" Tekrar sordum.

"Olaf."

"Seninle tanıştığıma memnun oldum, Olaf. Sana ne olduğunu anlatabilir misin?"

Kaşlarını çatıyor, belli ki her şeyi bir araya getirmekte zorlanıyor. "Emir aldım." "Ne yapmak için?"

"Yok et. Hızlı bir iş olduğunu söyledi. Bana fazladan ödeme yapacaktı."

"Levitsky mi?"

Olaf başını sallıyor, kafası ölmek üzere olan bir balık gibi sallanıyor. "Kolay olması gerekiyordu, ama sonra..."

Başımı yana eğip onu inceliyorum. İnsanları okumakta her zaman iyi olmuşumdur. Oturuşundan parmak eklemlerini kaplayan dövmelere ve giyim tarzına kadar birçok ipucu bulabilirim. Elinin arkasındaki iki başlı kartal dövmesine bakılırsa, askeri eğitim almış olduğu açık.

Görünüşe göre yeni arkadaşım ordudaymış. Levitsky için çalışmaya nasıl başladığını tahmin etmek benim için zor değil. Zaman kadar eski bir hikaye. Olaf'ın askerliğini bitirip kendini yönsüz, mali yardımsız ya da akıl sağlığı desteği olmadan bulmuş olma ihtimali yüksek. Bu da onu kolay bir hedef haline getirmiş, düzenli bir maaş ve katil içgüdülerini sergileme şansı vaadiyle Levitsky'nin yanına getirilmiş.

"Bana daha fazlasını anlat," diye ısrar ediyorum.

"Bak, sana cevap vermek zorunda değilim. azından bedavaya." Kaşlarımı çatıttım. "Şu anda ciddi misin?"

Özür dilemeden omuz silkiyor. "Hizmetimin bir bedeli var."

Öfkeyle ceketimin iç cebine uzanıp cüzdanımı çıkarıyorum. Büyük bir ruble yığınının kucığına bırakıyorum. "Konuş. Burayı vurduktan sonra ne oldu?"

Olaf donuk bir sırıtışla idare ediyor. Para hafızasını biraz canlandırmıştır. "Orada zaten biri vardı. Bir kadın."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bir kadın mı?"

Küçümsüyor. "Evet, bir kadın. O..." Gözleri yana kayıyor.

Yanağına tekrar vuruyorum. "ama. Odaklan. Bana bu kadından bahset. Seni bununla vuran o muydu?" Sakinleştirici dartını tutuyorum. "O kaltak," diye tükürüyor, öfkesi onu. "Bize sürekli

Levitsky. Ona hiçbir söylemeyecektik. Ve sonra beni vurdu!"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Yazık sana. Söyle bana, neye benziyordu?"

Olaf iç çekiyor, gözleri aniden benden ziyade içimi görüyor. Onu kaybediyorum, bu yüzden parmaklarımı yüzünün önünde şıklattıyorum.

"Konsantre ol," diye homurdandım. "Bu kadın neye benziyordu?"

"Mavi gözler," diye mırıldanıyor, düşünürken kaşları birbirine çarpıyor. "Gördüğüm en güzel mavi gözler."

Bir an için kalbim sıkışıyor. İmkânı yok. Olamaz. Birçok insan mavi gözlüdür. Bu hiçbir şey ifade etmiyor, yine de.

"Bundan daha fazlasına ihtiyacım olacak. Boyu ne kadardı? Saçı ne renkti?"

"Saç mı?" diye yankılanıyor, sesi cırtlaklaşıyor. Olaf'ın yüzü geriliyor. "Kısa siyah saç."

Omuzlarım çöktü. Neden umutlanmama izin verdim ki? Ne düşünüyordum ki? Tabii ki o değil. Muhtemelen çok çok uzaklarda; farklı bir ülkede, güvende olabileceği ve tüm bu çılgınlıktan uzakta bir yerde. Dua edebilirim ki akıllıca bir şey yapmış ve beni unutmuştur. Tanrı biliyor ya, onu unutmaya çalışıyordum.

"Başka ne var?" Olaf'a soruyorum, sakinleşmeden. "Levitsky daha sonra onunla herhangi bir yerde buluşmanı istedi mi? Senin ve adamlarının gitmesi gereken başka yerler var mıydı?"

"Lyublino Bölgesi yakınlarında bir yer. Kendisi için istediği bir kumarhane."

Olaf'ı omzundan alkışlıyorum ve hemen ona verdiğim parayı kapıyorum.

"Wha-Hey!"

"Çok yardımcı oldun, dostum." Sandalyemden kalkıp kapıya doğru ilerliyorum. Boris bana kararsız bir bakış attı.

"Onunla ne yapmamı istiyorsun?" diye sorar.

"Onu şimdilik canlı tutun. Bize başka neler verebileceğini bilemeyiz."

Boris başını sallar. "Peki ya söyleyecek bir şeyi kalmazsa?"

Omuz silkiyorum. "O zaman sanırım ona ihtiyacımız yok, hm?"

Bu Olaf'ın dikkatini çeker. "Bekle bir saniye! Hayır, buna gerek yok, tamam mı? Bilmen gereken her şeyi söyleyeceğim. O pislik için ölmeyeceğim. Bakmam gereken bir karım ve çocuklarım var."

Başımı yana eğiyorum. Bunu kendi avantajıma nasıl kullanabileceğimi merak ediyorum. Artık kafesimde bir ötücü kuş olduğuna göre, ona şarkı söyletmek için hangi soruları sormam gerekiyor?

"Sen bir paralı askersin, değil mi?"

diye sordum. "Doğru."

"Levitsky sizi nasıl işe aldı? Size bireysel olarak mı yaklaştı?"

Olaf dudaklarını yalıyor. "Sana söylersem gitmeme izin verecek misin?" "Sadece vereceğin bilgi işe yarayacaksa."

Bir an düşündü. Gözlerindeki ifadeden bunun alabileceği en iyi teklif olduğunu anladığını söyleyebilirim. Hayatları söz konusu olduğunda insanların bu kadar çabuk fikir değiştirmesi şaşırtıcı.

"Bir ajans beni işe aldı," diyor Olaf. "Ben ve bir grup başka adam."

Öne doğru eğildim, ilgimi çekti. "Bir isme ihtiyacım var."

CHAPTER 31

NATALYA

TLyublino Bölgesi tüm Moskova'nın dokuzuncu büyük bölgesidir. Çoğunlukla yüksek apartmanlar ve parklar var ama kayda değer başka bir şey yok.

Kayda değer tek şey, yıkık dökük eski bir kompleksin bodrum katına gizlenmiş kumarhane. Anladığım kadarıyla burası Moskova'daki en güçlü dördüncü suç örgütü olan Rachman Bratva'ya ait.

Onlara yardım etmek için burada değilim. Burada bulunma nedenim çok daha kişisel.

Bu sabah erken saatlerde restoranda Levitsky'nin adamlarından birinden almayı başardığım telefonun bir bilgi hazinesi olduğu ortaya çıktı. Edvard ve üst düzey teğmenleri arasında son birkaç ayı kapsayan bütün bir konuşma kaydı var elimde. Genel planı benim için net olmasa da, sonraki adımları net.

Kumarhanenin karşısındaki çatının tepesinde soğuk esintiye karşı titreyerek pusuya yattım. Görüş noktam mükemmel. Yolları ve ön girişi net bir şekilde görebiliyorum. Daha önce restorana girerek büyük bir risk almıştım ama başka seçeneğim yoktu. Şu andan itibaren, sadece kendi iyiliğim için değil, bebeğim için de mesafemi korumam gerekiyor.

Levitsky'lerin gelmesini beklerken, sakinleştirici silahımı hazırlıyorum. Edvard'ın yerin dibine girmesini istiyor olmam, adamlarından herhangi birini öldürmek istediğim anlamına gelmiyor. Tek bildiğim, onlar da benim gibi onun için çalışmaya yönlendirildiler. Ya evde onları bekleyen aileleri, değer verdikleri insanlar varsa?

Silah kullanmayı reddediyorum, gerçek mermi kullanmayı reddediyorum. Sakinleştiriciler gerçekten tek alternatif. Etkilidirler ve kan dökülmesine katkıda bulunmazlar. İçinde

Bence bu zaten bir zafer. Edvard'ın düşmanlık seviyesine inmeyeceğim. Onun gibi bir canavara dönüşmeme asla izin vermeyeceğim.

Tüfeğim teknik olarak haşere kontrolü için tasarlandı. Rakunlar, ayılar ve benzerleri. Ancak, sakinleştiricinin dozajını manuel olarak ayarladıktan sonra, büyük iri Bratva adamlarına karşı da inanılmaz derecede yararlı olduklarını keşfettim.

Esinti, kırılmış perçemlerimi gözlerimin üzerinden süpürüyor. Siyah saçlarımı yolumdan çekip tüfeğimin dürbününe bakıyorum. Moskova'da kalmak görünüşümde bir değişiklik gerektiriyordu. Edvard'ın beni tanıma riskini göze almak istemedim. Tek gereken bir makas ve kutu boyasıydı. Acele bir iş olmasına rağmen, görünüşümü bu kadar büyük ölçüde değiştirmesi neredeyse şok ediciydi.

Bir araç kaldırıma yanaşırken dudaklarımı yalıyorum. Büyük bir SUV. Siyah. Camları renkli. Levistky'nin adamları planlanandan erken gelmiş olabilir mi? Sanırım bunun bir önemi yok. Nihai amacım onun planlarını bozmak. Onu atlatmak, zamanını boşa harcamak. Şimdiye kadar Edvard'ın yerini tespit etmenin tek yolunun onu saklandığı yerden çıkaracak kadar çaresiz bırakmak olduğunu öğrendim. Başına yeterince bela açabilirsem, onu dışarı çekebilir ve sonunda babamın intikamını alabilirim.

Üç uzun ay oldu ama zaferin vaadi dilimde tatlı bir tat bırakıyor. İntikam bir maratondur, koşu değil. Eğer tempo tutup güvenli oynarsam, ateşleyeceğim tek silah Edvard'ın gözlerinin arasına nişan almış olacak.

Altı kişilik bir ekip cipten çıkıyor. Boğazlarında Levitsky'nin kolayca ayırt edilebilen yılan ve hançer dövmesi yoktur. Belli ki onlar değil, sadece yanlış zamanda yanlış yerde bulunan bazı insanlar. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Umarım bir an önce giderler. Çapraz ateşte kalmalarını hiç istemem. Levitsky'nin askerleri nişan alıp ateş etmeleriyle tanınmazlar. Onlar daha çok püskürt-püskürt tipi. Tek umursadıkları, kimin zarar göreceğine bakmaksızın en kısa sürede en fazla hasarı vermek.

Etrafta dolanan adamları izlemeye devam ediyorum. İçlerinden biri gözüme çarpıyor. Daha iyi görebilmek için gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum. Sonunda yüzüne iyice bakabildiğimde, kalbim midemin uçuşumuna düşüyor.

Dimitri.

Koyu kahverengi saçları hatırladığımdan daha kısa, yanlardan kırılmış, üst kısımları ise daha uzun. Kalın, iyi kesilmiş sakalları ona tehlikeli bir hava katıyor. Yüzünün tüm detaylarını göremeyecek kadar uzaktayım ama

Duruşundan ve omuzlarının çöküşünden inanılmaz yorgun olduğu anlaşıyor. Tedirgin. Ne dediğini duyamıyorum ama hızlı hareketleri ve mimikleri kızgın olduğunu gösteriyor.

Gerçekten kızgın.

Bulduğum noktadan bütün bir araç konvoyunun yaklaştığını görüyorum. Dimitri'nin kapışmak üzere olduğu bir ya da iki haydut değil, koca bir ordu.

Panik boğazımı sıkıyor ve ciğerlerimdeki havayı boğuyor. Onun burada ne işi var? Bir kan gölünün ortasına girmek üzere olduğunun farkında mı? Muhtemelen dünyada görmek isteyeceği son kişi olduğumu biliyorum ama o ölümünü beklerken öylece duramam. Onu oradan çıkarmalıyım ama konumumu açığa çıkarmadan bunu nasıl yapacağım? Levitsky'nin adamlarının geldiğini fark etmiyorlar. Onları bir şekilde uyarmalıyım.

"Kahretsin," diye tıslıyorum, boş bir sakinleştirici dolduruyorum.

Derin bir nefes alarak arkalarındaki pencereye nişan alıyorum. Parmağım tetiğin etrafını sarıyor. Net bir atış için bekliyorum ve ateş ediyorum.

Tüfeğimin ateşleme sesi yüksek değil, boş kovanım da camı kıracak kadar güçlü değil. Bu şey bunun için tasarlanmadı. Ancak Dimitri'nin dikkatini çekecek kadar camı kırıyor.

Tek yapabildiğim, kalbim göğüs kafesime çarparak tüm bu olanları uzaktan izlemek.

Kasıtlı olarak yanlış ateş etmemle uyarılan Dimitri gelen araçları fark etti. Adamlarına bir şeyler bağıyor. Hepsi pozisyon aldı, tabanca ve tüfeklerini çıkarırken kendi arabalarının arkasına eğildiler. Antonovlar sayıca azdı ama benim hızlı düşünmem onlara biraz zaman kazandırmış olabilirdi.

Kurşun yağmuru altında kalırlar, silah sesleri tüm mahalleyi sarsar. Levitsky'ler çok küstahlaşıyor, kendilerine çok güveniyorlar. Gündüz vakti çatışma mı? Edvard polisten ya da adam kaybetmekten korkmuyor olmalı; yoksa böyle bir riske girmezdi.

Dimitri için işler iyi görünmüyor. Bir adamını kaybetti. Bir diğeri yaralandı. Gelgitler yakında değişmezse, sıkışıp kalacak. Benden nefret ediyor olabilir ve aramızdaki şeyler hiç bu kadar belirsiz olmamıştı, ama ölmesine izin veremem.

Tüfeğimi hızla dolduruyorum ve Dimitri'nin en yakınındaki saldırganlardan birine ateş ediyorum. Adamı boynunun yan tarafından çiviledim. Mükemmel. Sakinleştirici kolayca

dolaşım sistemine yayılır ve beynini ele geçirir. Saniyeler içinde soğuk kaldırımda bayılır.

Tekrar doldurup ateş ediyorum, bu sefer Levitsky'nin iri adamlarından birini indiriyorum. Adamın cüssesi nedeniyle bayıltıcının etkisini göstermesi bir saniye daha uzun sürüyor, ama saat gibi işliyor, adam yere yığılıyor ve hızla uykuya dalıyor.

Birbiri ardına nişan alıp ateş ediyorum. Elimde sadece bir avuç sakinleştirici dart kaldı. Adamlar başlarının nasıl bir belada olduğunu anlamaya başladıklarında rahat bir nefes alıyorum. Sinek gibi düşüyorlar ve polis sirenlerinin uzaktan gelen uğultusu arttıkça hepsi kaçmaları gerektiğini anlıyor. Biri geri çekilince, diğerleri de onu takip ediyor. Bağıra çağıra araçlarına biniyorlar, birkaçı geri çekilirken sırtından vuruluyor.

Hızla uzaklaştıklarında, Antonovlar harekete geçmek için dönerler. Onlar da burada kalamazlar. Dimitri yaralı adamlarını hızla araçlarına sürükler. Düşmanlarının aksine, adamlarını geride bırakmayacaktır. O da cipe binmeden önce bana doğru bakıyor.

Nefesimi tutuyorum. Beni görebileceğini sanmıyorum. Kasıtlı olarak kendimi güneşin arkamda kalacağı şekilde konumlandırımdı, böylece herhangi bir tanık kör olacak. Yine de sinirlerimi yatıştırmıyor. Yukarıda birinin ona yardım ettiğini biliyor. Eminim ben olduğumu öğrenirse çok kızacaktır.

Dimitri binmez. Bunun yerine kapıyı çarparak kapatıyor, şoföre bir şeyler bağırıyor ve adamlarını yollarına göndermek için aracın tavanını tokatlıyor. Caddeyi koşarak geçip bana doğru geldiğini gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Beynimin yetişmesine fırsat kalmadan vücudum tepki veriyor. Eşyalarımı aceleyle topluyorum ve çatı çıkışına doğru koşuyorum, basamakları ikişer ikişer iniyorum. Beni yakalamasına izin veremem. Asla affedilmeyeceğimi açıkça belirtti.

Dört kat aşağı inmeyi başardıktan sonra aşağıya yakın bir yerden birinin merdiven boşluğuna daldığını duyuyorum. Korkulukların üzerinden bakmaya cesaret ettim. Yükseklik başımı döndürüyor. Ancak kusma isteği uyandıran şey, benimle buluşmak için aynı merdivenleri umutsuzca tırmanan bir adamın silueti oluyor.

Geliyor.

Tanrım, geliyor.

Buradan defolup gitmem gerek.

Parmak uçlarımda düşünerek sekizinci kata açılan bir kapı seçiyorum. Dairelerle dolu uzun, düz bir koridor. Diğer uçta bir merdiven daha var. Eğer yeterince hızlı koşarsam, Dimitri'den kaçabilirim.

Düpedüz. Bacaklarım beni taşıyabildiği kadar hızlı taşıyor, ayaklarım gürültüyle halı kaplı zemine çarpıyor. Ciğerlerim yanıyor. Damarlarımda dolaşan adrenalin başımı döndürüyor.

Onu tekrar görmeye hazır değilim. Bu kadar uzun zamandır bu suçluluk duygusunu taşıırken olmaz. Evet, kaçıyorum. Olanlardan sonra, onunla tekrar yüzleşmekten çok korkuyorum.

Koridorun sonundaki diğer merdiven boşluğuna ulaşmayı başarıyorum ve omzumu metal kapıya çarpıyorum. Tökezleyerek geçtim, ancak sert bir şeye çarptım.

Hayır, bir şey
değil. Bir şey.

Çam kokusu burnuma doluyor. Yavaşça başımı kaldırıyorum ve bir çift koyu kahverengi gözün bana dikilmiş olduğunu görüyorum. Ağzım kuruyor, kalbim tekliyor. Dimitri hatırladığımdan çok daha yakışıklı.

Bir adım öne çıkarken hiçbir şey söylemiyor. Ben
bir adım geri atıyorum.

Dimitri beni koridorun duvarına yaslayana kadar devam ediyor, kollarıyla iki yanımı sıkıştırıyor. Kaçış yok. Artık kaçacak cesaretim olduğunu sanmıyorum. Panik içinde tüfeğimi düşürdüm. Artık dolu değil ama yine de yerde tıkırdayınca irkiliyorum. Dimitri dikkatle inceliyor, karanlık bakışlarını okumak imkânsız.

"Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor. Sesi beni şaşırtıyor. Kelimeleri boğuk ve tereddütlü. Söylemeye cesaret edebilir miyim, belki biraz korkmuş bile olabilirim.

Ona nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. "Ben... Ben senin için burada değildim."

Yüz hatlarında beliren acı, geldiği gibi hızla kayboluyor. "Daha önce restorandaydın," dedi. "Orasının Antonov'un cephelerinden biri olduğunu biliyor muydun?"

Sertçe yutkunarak başımı sallıyorum. "Hiçbir fikrim yoktu. Sadece onları takip ediyordum."

"Neden?"

Bir parçam ona her şeyi anlatmak, kalbimi koluma takmak istiyor. Ama yapamıyorum. Bir zamanlar ona ruhumu açtığım yerde, artık kendimi böyle bir ilgiye layık hissetmiyorum. Onu öldürmeye çalıştım. Birkaç kez neredeyse başarıyordum. Edvard'ın kirli işlerini yapmak için beni kullanmasına neredeyse izin verdiğimi bilmek bazen kendimle yaşamayı zorlaştırıyor. Sevdiğim adamı öldürmeye ne kadar yaklaştığımı bilmek beni gerçekten hasta ediyor.

Ve bu hala geçerli. Dimitri'ye hâlâ aşığım ve birlikte olabileceğimiz her şeyi mahvettiğim için acı çekiyorum. Aramızdaki güven artık yok; milyonlarca parçaya bölündü. Onarılamaz.

"Gitmem gerek," diye mırıldanıyorum.

Ancak Dimitri dikkatini vermiyor. Bir eli saçlarımı taramak için uzanıyor. Dokunuşu nazik ve tatlı. Hak ettiğimden daha fazla.

"Farklı görünüyorsun," diye mırıldanıyor. "İyi görünüyor. Güzel."

Yanaklarım ateşle doluyor. Elini dikkatlice uzaklaştırıyorum. "Gitmem gerek-"

"Kal."

İsteğinin dürüstlüğü karşısında göğsümde bir ısırap belirliyor. Neredeyse teslim oluyorum. Çok cazip. Keşke her şeyin eski haline dönebilseydik.

"Buradan gitmen gerek," diye ısrar ediyorum. "Polis seni yakalamadan önce." "Bana neden yardım ettin?" Dimitri, ben arkamı dönmeye fırsat bulamadan sordu.

ve git. "Çatıda. Neden yardım ettin? Yardım etmene yoktu."

Yavaşça nefes veriyorum. "Çünkü ben..." Tereddüt ettim, sonra devam ettim. "Çünkü senin incindiğini görmek istemiyorum. Bunu şimdi anlıyorum. Düşman sen değilsin, o."

Dimitri beni bir şahin gibi izliyor, çenesindeki kaslar titriyor. Etrafımızdaki hava çatırdıyor, gerginlik o kadar yoğun ki neredeyse boğucu. Öpecek kadar yakın, sarılacak kadar yakın. Dürtülerime boyun eğmek istiyorum ama bunun ne yeri ne de zamanı. Dışarıda polis sirenlerinin sesi gittikçe artıyor ve sonunda kesiliyor. Dışarıdalar, muhtemelen çoktan çevreyi taramaya başladılar. Eğer Dimitri ve ben burada daha fazla kalırsak, ikimiz de yakalanacağız.

"En azından bana numaranı ver" diyor.

"Neden?"

"Yani biliyorum ki sen..." Yutkunuyor. "Yani güvende olduğunu biliyorum." Saniyeler geri sayıyor. Buradan çıkmam gerek.

"Numaranı zaten biliyorum," diyerek onu itiyorum. "Sana mesaj atarım."

İtiraz etmeye fırsat bulamadan oradan ayrılıyorum. Dimitri'nin fark edilmeden bölgeden çıkabilecek kapasitede olduğundan eminim. Şu anda bebeğimin güvenliğini düşünmem gerekiyor. Dışarı çıktığımda, meraklı seyircilerden oluşan büyük bir kalabalık kaldırımda toplanmıştı. Ceketimin kapüşonunu yukarı çekiyorum ve kolayca ortama karışarak gözden kaçıyorum.

CHAPTER 32

DIMITRI

"**T** Bu kesinlikle ilginç bir gelişme," diyor Mikhail çenesini ovuşturarak. "O bizi kurtardı," diyorum kesin bir dille. "Onun uyarı atışı olmasaydı, Levitsky'ler bizi gafil avlayacaktı."

"Ama daha önce sana yalan söyledi. Seni kendi evinde öldürmeyi planladı." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bana her tek tek anlatmana gerek yok, Misha. Ben de oradaydım. Ama hayır, onun artık bir tehdit olduğunu sanmıyorum. Olsa olsa bir kazanç olabilir."

"Nasıl yani?"

"Belli ki Levitsky'nin adamlarını nerede bekleyeceğini biliyor." "Ve onun artık bir tehdit olmadığını mı düşünüyorsun?"

Zihnimde ağır bir yorgunluk var. Onun bir tehdit olduğunu düşünüyor muyum? *Öyleydi*, ama şimdi o kadar emin değilim. Bunca zaman sonra onu tekrar görmek, içimde uzun zamandır söndüğünü düşündüğüm bir şeyi ateşledi. Onu gördüğümde gözlerime inanamadım. Şimdi çok farklı görünüyor -iyi bir farklı- ama yine de her şeyin altında pişmanlığını hissedebiliyorum.

"O bir tehdit değil," diye onaylıyorum.

Mikhail ofis koltuğunda arkasına yaslanmış, artılarını ve eksilerini tarttığına şüphe yokken uzun bir süre sessiz kalıyor. Ben de günün büyük bir bölümünü Natalya'yı ekibimize katmanın iyi bir fikir olup olmadığına karar vermeye çalışarak geçirdim. Bana daha önce bir kez ihanet etti. Bunu tekrar yapma ihtimali nedir?

Her şeyi düşünürken başımı salladım. Net bir şansı vardı. Ölmemi isteseydi, beni sakinleştirip savunmasız bırakabilirdi. İçinde

Aslında Natalya'nın hiçbir şey yapmasına gerek kalmazdı ve Levitsky'lerin bizi tamamen ezmesine izin verirdi.

Düşman sen değilsin, o.

"O bizim tarafımızda," diyorum kardeşime güvenle. "Ne de olsa düşmanımızın düşmanı dostumuzdur. Yanımızda bir müttefik daha olmasında bir sakınca yok. Levitsky ile çalıştı. Belki işleri nasıl yürüttüğü konusunda bize biraz fikir verebilir."

Tereddüt ettiği için Mikhail'i suçlamıyorum. Bizim işimizde, çok tedbirli olmak ölmekten daha iyidir.

Mikhail iç geçirir. "Eğer onunla temas kurabilirseniz, buna izin veririm. Ama korumalarının her zaman yanında olmasını istiyorum, anlıyor musun? Sizi yalnız bırakırsa ne yapacağını bilemeyiz."

Öfkelendim. "*Eğer* benimle iletişime geçerse." "Sence aramaz mı?"

"En son konuştuğumuzda... Onu bir daha görürsem öldüreceğimi ima etmiştim."

Kardeşim homurdanıyor. "Kahretsin."

Yüzümü buruşturuyorum. Evet, kesinlikle en gurur duyduğum anlardan biri değil.

Oğlumu kucağıma alıyorum, uykuya dalmasına yardımcı olmak için onu hafifçe ileri geri sallıyorum. İşe aldığım yeni dadı berbat. İyice araştırıldı ve hatta baldızımın tavsiyesiyle geldi ama Alexandra, Natalya'nın eskiden olduğu gibi bir dadı değil. Zamanın yarısında Simon'a kendim bakıyorum. Bu benim için sorun değil elbette. Uzun ve yorucu iş saatlerinden sonra onunla vakit geçirmek her zaman günümün en önemli olayı.

Alexandra esniyor, Simon'ın çocuk odasının köşesindeki beyaz sallanan sandalyede rahatça oturuyor. Yirmili yaşlarının sonunda ama liseli bir veledin olgunluğuna sahip. Aurora bana onun mükemmel bir bakıcı olduğunu söylemişti ama ben bunu göremiyorum. Kimyamız uyuşmuyor.

"Çok tatlı," diye mırıldanıyor. "Mola için tekrar teşekkürler Bay Antonov. Neden bilmiyorum ama Simon onu gece için yatırmaya çalıştığımda hep huysuzlanıyor."

Gülümsemek için zorlamıyorum, numara yapmakla uğraşamam. En başta onu neden işe aldım ki?

"Artık eve gidebilirsin," dedim ona. "Onunla ben ilgileneceğim."

Alexandra neşeli bir gülümsemeyle koltuğundan zıplar. "Teşekkürler, Mr. Antonov. Seni ve küçük Simey'i yarın göreceğim."

İçten içe ürperiyorum. *Simey* mi? Bundan daha iğrenç olabilir mi?

Ardından gelen sessizlik büyük bir rahatlama sağlıyor. Şu anda başımda çok fazla şey var ve tek istediğim oğlumla biraz huzur ve sessizlik.

Simon kollarımda kıvranıyor, beşiğinin üzerindeki yıldız temalı cep telefonunun daireler çizerek dönmesini izlerken küçük elleri esniyor. Natalya'nın buradayken onun için aldığı birkaç şeyden biriydi. Bir ara ondan kurtulmayı düşündüm, kederime o kadar kapılmışım ki onu hatırlatan her şeyi atmak istiyordum ama vazgeçtim. Simon o küçük aptal yıldızları çok seviyor. Bunu ona asla yapamazdım.

Çok geçmeden gözleri kapanıyor ve usulca horluyor. Onu dikkatlice yere bıraktım, sakinliğine hayran kaldım. Yarım yıl önce kendimi asla bir baba olarak hayal edemezdim. Şimdi, yaptığım her şeyi onun için yapıyorum. Karşılaştığım zorluklar ne olursa olsun, tehditler olursa olsun... Zorluyorum çünkü onun için orada olmam gerekiyor. Simon benim motivasyon kaynağım, yol gösteren yıldızım. Şu anda işler çalkantılı olabilir ama attığım her adımı onun parlak ve müreffeh bir geleceğe sahip olması umuduyla atıyorum.

Bir sandalye çekip bir süre daha uyumasını izliyorum. Yeni evimize yeterince uyum sağladık. Eski evime geri taşınırken kendimi rahat hissetmedim. Saldırıdan sonra koridorlar perili gibiydi. Natalya'yı kollarımda kanlar içinde hayal etmeden girişten geçemiyordum. Mikhail nezaket göstererek bana şehrin kenarında, kargaşadan uzakta bulunan diğer mülklerinden birinin anahtarlarını verdi. Kendimi hiçbir zaman banliyö adamı olarak görmedim ama Simon büyüdüğünde oynayabileceği büyük bir arka bahçenin cazibesi var.

Telefonum

çalıyor. Nefesimi tutuyorum.

Natalya'yla karşılaşmamın üzerinden üç gün geçti ve sonrasında sessizlikten başka bir şey olmadı. Telefonum her çaldığında, umutlanmak gibi bir hata yapıyorum. Ona söylediklerimden, olayları nasıl ele aldığımdan ve onu nasıl dondurduğumdan pişmanlık duyuyorum. Belki de bana ulaşmamasının sebebi budur. Ya benden korkuyorsa?

Ne dediğimi biliyorum ama öyle demek istemedim. Ona zarar geldiğini görebileceğimi hiç sanmıyorum. Ekranımda bilinmeyen bir numara belirdi.

Benim.

Keskin bir nefes alıyorum, avuçlarım terliyor. Bu gerçekten o olabilir mi?

Güvenli bir yerde misin?

Sormak için aklıma gelen tek şey bu. Ona milyonlarca sorum var. Nerelerdeydi? Neyin peşindeydi? Bunca zamandır Levitsky'yi mi takip ediyordu? Benim onu düşündüğüm kadar o da mı beni düşünüyordu?

Öyleyim.

Mesajları açık ve net. Koltuğumda rahatsız bir şekilde kaymama neden oluyor. Benden nefret mi ediyor? Onu suçlayamam. Gerçeği öğrendiğimde ona çok kötü davrandım. Sonunda canına tak edip beni terk edene kadar bir hafta boyunca onu görmezden geldim. Keşke her şey farklı olsaydı. Keşke farklı koşullar altında tanışsaydık, belki daha iyi bir şansımız olabilirdi.

Seni görmeye gelebilir miyim?

Ekranda üç küçük nokta beliriyor. Bir mesaj hazırlıyor. Hangisi daha kötü bilmiyorum: Cevap vermesini beklemek mi yoksa o üç küçük noktanın kaybolduğunu görmek mi? Onu görmemi istemiyor mu? Tekrar söylüyorum, onu suçlayamam. Tam bir pisliktim. İlk öfkem yatıştığında, onu hor görmeyi kendime yediremediğimi fark ettim.

Natalya bunu hiç yapmadı. Fikrini değiştirdi. Bunun bir anlamı olmalı. Derinlerde bir yerde, benim ona değer verdiğim kadar onun da bana değer verdiğini *biliyorum*. Bunu aşabiliriz, bundan eminim. Ama önce onunla aynı odaya girmeliyim.

Oda 431.

Ardından bir adres geliyor. Zar zor nefes alabiliyorum. Sadece otuz dakika uzaklıkta. Hız yaparsam yirmi.

Telefonumu arka cebime sokup Simon'ı son bir kez kontrol ediyorum. Gece için dışarıda olduğunu söylemek oldukça güvenli. Bebek telsizini alıp odasından çıkıyorum ve kapıyı nazikçe kapattıktan sonra koridorun sonundaki Dahlia'nın kapısını çalmak için hızla ilerliyorum. Birkaç saniye sonra pijamalarını giymiş bir şekilde cevap veriyor.

"Her şey yolunda mı, Bay Antonov?"

Simon'ın bebek telsizini uzatarak, "Biraz dışarı çıkmam gerekiyor," diyorum. "Ufaklığa göz kulak olabilir misin?"

"Elbette, ama bu saatte nereye gidiyorsunuz?"

"Sadece gereken bazı işler var. Nasıl olduğunu bilirsin."

Dahlia başını sallıyor. Ona belirsiz bir cevap verdiğim için kendimi kötü hissetmiyorum. Bu evde Natalya'yla tekrar görüşmemi hoş karşılayacak pek kimse kalmadı. Bu buluşma sadece ikimizin arasında. Başka kimsenin bilmesine gerek yok. Ben sadece... Onu tekrar görmeye gerçekten ihtiyacım var.

"Dikkatli ol," diye uyarıyor

Dahlia. Başımı sallıyorum.

"Her zaman öyleyimdir."

CHAPTER 33

I küçük otel odamda tam bir çılgınlık içinde dolaşıyorum. Parmak uçlarım donuyor, tüm vücudum ürperiyor. Ya bu bir hata mıydı? Ya gelmezse? Gelirse, ona ne diyeceğim ?

"Sadece dürüst ol," diye mırıldandım kendi kendime. "Ona her şeyi anlat. Yeni bir başlangıca ihtiyacımız var."

Bütün düşüncelerim dilimin ucunda. Onu çok özledim ama ondan da korkuyorum. Beni inciteceğini ya da hatalarımın intikamını alacağını düşündüğüm için değil, ona karşı hissettiklerim o kadar ağır basıyor ki, her şeyi yeniden berbat etme düşüncesine katlanamıyorum.

Ellerim bir şeyler yapmak için can atıyor, ben de odamı topluyorum. Bunun aptalca olduğunu ve gerçekten endişelenmem gereken bir şey olmadığını biliyorum, ama tüm bu aşırı endişeyi koyacak bir yere ihtiyacım var. Yatağımın yanındaki küçük masanın üzerinde toplanmış çeşitli haritaları karıştırırken, aklıma araba bombalamayı öfkeyle planladığım günler geliyor. Otel odam tam olarak buna benziyordu: bir komuta merkezine dönüşmüş bir dinlenme yeri. Başka bir hayatta olsaydım, muhtemelen mükemmel bir casus olurum.

Belgelerimi karıştırırken Edvard'ın bana araba bombası için verdiği eski şemayı buluyorum. Neden sakladığımı bilmiyorum. Parmaklarımı ana hatların üzerinde gezdiriyorum, gözlerim talimatları tarıyor. Bugün hâlâ nerede yanlış yaptığımı anlamıyorum.

Yine de Tanrı'ya şükür yaptım. Yoksa Dimitri'yi öldürebilirdim.

Kapımda üç yumuşak tıkırtı duyuldu.

Olduğum yerde donup kalıyorum, aniden nefes alamaz hale geliyorum. Sinirli bir şekilde yumruklarımı açıp kapatıyorum, ileri adım atmak için cesaretimi topluyorum. Ne yapacağım ben?

Ona ne diyeceğim? Ne yapacağım ben? Ona karşı olan duygularımı daha iyi kontrol ettiğimi sanıyordum ama bu sabah Dimitri'yi görmek içimdeki mührü kırdı.

Kapıyı yavaşça açıp karanlık bakışlarıyla karşılaşıyorum. Koridorun çirkin turuncu ışıkları keskin yüz hatlarını aydınlatıyor ama Dimitri büyüleyici olmaktan başka bir şey değil.

"Selam," diye
fısıldıyorum. "Hey,"
diye mırıldanıyor.
"Yalnız mısın?"
"Evet."

Ona hızlıca bir göz attım. Vücut dilinde yalan söylediğini gösteren hiçbir şey yok, silahlı olduğunu da sanmıyorum. Bana bakışında bir ciddiyet var, tıpkı korkmuş bir hayvana yaklaşır gibi. Yavaş hareket ediyor, sanki yatıştırmak ister gibi nazikçe konuşuyor.

Buraya barışçıl bir şekilde geldiğine ikna olunca kenara çekilip onu içeri alıyorum. Sırtımı kapıya dayayıp tırnaklarımı karıştırıyorum.

"?" diye soruyor. Sesi samimi geliyor. Hatta biraz gergin. "Ben iyiyim. Sen?"

Dimitri bir elini saçlarının arasına sokar ve kıkırdar. Zayıf bir ses. Yenildi. "Gerçeği mi istiyorsun?"

"Evet, tabii ki."
"Sensiz perişan haldeydim." İtirafı başımı
döndürdü. "Gerçekten mi?"

"Siktir, Nat, ben..." Dimitri ofluyor, gözlerinin altındaki koyu halkalar artık bir kol mesafesinde olduğum için daha da belirgin.

"Bekle," diyorum çabucak. "Sadece bunu gerekiyor. Özür dilerim, Dimitri. Her şey için."

"Biliyorum. Zaten özür dilemiştin. O sırada dinleyemeyecek kadar öfkeliydim. Asıl üzgün olan benim."

Başımı salladım. "Bana kızmakta sonuna kadar haklıydın. *Hâlâ* da var. Benden *hâlâ* nefret ediyorsan seni suçlamayacağım."

Gözlerinin ardında acıdan başka bir şey yok. "Senden nefret etmek istedim," diye itiraf ediyor. "Çünkü bu gerçekten daha kolay olurdu."

Boğazım korkunç derecede kurudu. "Anlıyorum."

"Ama senden nefret edemem Natalya. Denesem bile edemem. Çünkü sen gittikten sonra fark ettim ki... Kahretsin meleğim, ben de sana aşığım. Sensiz geçen bu aylar tam bir kabus gibiydi. Uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum. Ne

Yapmaya çalıştığın şey... Evet, her türlü berbat bir şey. Ama her seferinde bunu yapmadın, bu da bana gerçekten istediğin şeyin bu olmadığını söylüyor."

Gözyaşları gözlerimi yakıyor, biriken nem görüşümü bulanıklaştırıyor. "Sonunda istemedim. Ne kadar hatalı olduğumu anladım. Ben sadece-" Dudaklarımdan yumuşak bir hıçkırık dökülüyor. "Sadece üzgünüm, tamam mı? Çok özür dilerim. Sadece aramızdaki her şeyin yoluna girmesini istiyorum çünkü ben de sana hâlâ aşığım ve ben-"

Dimitri üç uzun adımda aramızdaki mesafeyi kapattı. Beni güçlü kollarıyla sarıyor ve dudaklarımızı birbirine çarpıyor. Tutkulu, umutsuz, aç bir öpücüktü bu, ayrı geçirdiğimiz ayları telafi etmek içindi. Ona karşı iç çekiyorum, vücudumdaki tüm stres aniden eriyip gidiyor. Onun ellerinde macun gibiyim; kontrolü bıraktığım için kendimi güvende hissediyorum.

Uzakta geçirilen yıllardan sonra eve dönmüş gibi hissettiriyor. Soğuk bir kış gecesinde kurutucudan yeni çıkmış sıcak bir kazak gibidir. Gök gürültüsü ve şimşeklerle dolu bir gecede güvenli ve sağlam bir sarılmadır. Bana verdiği her öpücük, sahiplenmekten mutluluk duyduğum bir hediye gibi geliyor.

Dimitri tam beni yerden kaldırmak bir şey fark etti

Be

n. "Bekle!" Nefes nefese kaldım.

Kaşlarını çattı. "Sorun nedir? Bunu istemiyor musun?"

"Hayır, ben..." Derin bir nefes alıyorum. "Sana bir şey söylemem gerek." Dimitri sertleşiyor. "Neymiş o?"

Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak dudaklarımı yalıyorum. "Bilmeni isterim ki Şu andan itibaren benden sadece dürüstlük göreceksiniz. Sanırım çalışmamızın tek yolu bu."

"Tabii ki. Benden de tam bir dürüstlükten başka bir şey almayacaksınız."

Başımı salladım. "Pekâlâ... Sana büyük haberlerim var. Birkaç ay önce sana söylemeye çalışmışım ama işler biraz... *kızıışmıştı*."

Dimitri yavaşça hareket ediyor, elleri kalçalarımın iki yanına yerleşmek için aşağıya doğru kayıyor. "Bu kesinlikle yetersiz bir ifade."

"Bunu ciddiye almanı istiyorum, Dima."

"Tamam, tamam. Ne oldu meleğim?"

Derin bir nefes alıyorum. Sadece söylemem gerekiyor. Ağzımdan kaçırmalıyım. Gerekirse haykırmalıyım. Bu sırrı çok uzun zamandır saklıyordum ve Dimitri'nin bunu bilmeye hakkı var.

"Hamileyim," diyorum açıkça.

Yüzü karardı. Olan biten her şey göz önüne alındığında, bunun çok uysal bir tepki olduğunu iddia ediyorum.

Dimitri elimi tutuyor ve beni yatağa götürüyor. Birlikte yatağın kenarına oturuyoruz, kaşları şaşkınlıkla birbirine kenetlenirken parmaklarımız birbirine dolanıyor.

"Ne zaman öğrendin?"

"Saldırı günü. Edvard beni vurduğunda. Doktorlar bana röntgen çekmeden önce kan testi yaptılar. Ama sonuçlar geldiğinde birkaç haftalık hamile olduğumu anladılar."

"Ve bu..."

"Senin, evet. Sana anlatmaya çalıştım." Alt dudağımı dişlerimle sıkıyorum. "Üzgün müsün?"

Dimitri göz kırpmıyor. "Üzgün müsün? Hayır, Nat, üzgün değilim. Şaşırdım ama..." Dudakları geniş bir gülümsemeye dönüşüyor, yeni keşfettiği sevinci neredeyse bulaşıcı. "Simon'ın küçük bir kardeşi mi olacak?"

Ciğerlerimden rahatlamış bir kahkaha fırlıyor. "Evet, öyle görünüyor."

Yüzümü şefkatle kavıyor, gözlerimin içine öyle bir hayranlık, sevgi ve özlemle bakıyor ki ağlamak istiyorum. İşte özlediğim şey buydu. Bu karmaşık, sevimli adam, zor kararlar vermek zorunda kalan ama nihayetinde en iyi kalbe sahip olan biri.

"Öp beni, Dimitri." "Senin için her şeyi yaparım, meleğim."

Öpücükleri usulca, saygıyla gelir. Okşamaları nazik ve temkinli. Yavaş ama emin adımlarla, sanki ince kristalden yapılmışım gibi beni soyuyor, sanki biraz fazla sert davranırsa altında parçalanacakmışım gibi dikkatle hareket ediyor.

Dimitri beni yatağa yatırıyor, kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkarırken üzerimde geziniyor. Çıplak halimi seyrediyor, gözleri vücudumun kıvrımlarında geziniyor. Henüz göbeğim yok -ikinci üç aylık döneme daha yeni girdim- ama acaba göğüslerimin kabarıklığını, kalçalarımın ve uyluklarımın kalınlığını fark ediyor mu?

"Nefes kesici," diye mırıldanıyor. Bana böyle bir bağlılıkla bakıyor olması, bacaklarımın arasında bir sıcaklık birikmesi için gereken tek şey.

Boynumun yan tarafına yumuşak öpücükler konduruyor, köprücük kemiğime, hassas meme uçlarıma, göbeğime kadar iniyor ve bacaklarımın arasına yerleşip yalamaya başlıyor. Dilinin sertliği ve nefesinin sıcaklığı omurgamdan aşağı hoş bir ürperti gönderiyor. Dimitri beni tatmak için tatlı bir zaman ayırıyor, şişmiş klitorisime karşı tembel daireler çizirken kendi kendine mırıldanıyor.

Adını iç çekiyorum, bir şarkı, bir dua. Onun dokunuşunu tekrar hissetmek bir rüyanın gerçekleşmesinden daha iyi.

"Tanrım, seni özledim," diye mırıldanıyor kalçama karşı, parmağının ucuyla girişimi okşuyor.

"Ben de seni özledim," diyorum usulca, o içime bastırırken çarşaflara tutunarak. Parmaklarını kıvrıp tatlı noktamın üzerinde sabit, eşit bir basınçla gezdirirken durgun bir şekilde inliyorum.

"Hamile," diyor, neredeyse inanamayarak. "Çocuğumun annesi."

İfşa olmama rağmen sözleri yüzümü kızarttı. İnanılmaz derecede sersemlemiş durumdayım, onun bebeğini taşıma fikri beni öylesine tüketiyor ki dünyanın geri kalanı yok olup gidiyor. Onun yerine sevmek varken intikam kimin umurunda? Nefret içinde boğulmaktan çok daha kolay değil mi?

Ağzını üzerime yerleştiriyor ve klitorisimi emiyor, şeytani ağzı parmaklarıyla aynı anda çalışıyor. İçimde sıkı bir zevk sarmalı oluşuyor, kötü dilinin her geçişinde daha sıcak ve daha parlak hale geliyor. Dimitri beni eşiğe kadar getirdi ve aniden-

Ecstasy üzerime yıkıyor, beni en iyi şekilde soluksuz ve sersem bırakan büyük bir coşku dalgası. Beni ayakta tutan tek şey onun teşviklerinin yumuşak mırıltısı ve avuçlarının uyluklarıma değen sıcaklığı.

Soyunma sırası onda. Gömleğini ve pantolonunu çok daha az belagatle çıkarıyor ama umurumda değil. Lezzetli vücudunun her santimini içime çekiyorum, inişli çıkışlı teninin altındaki gergin kaslarına hayranlıkla bakıyorum. Güzel dövmeleriyle kendimi yeniden tanıştırıyorum. Dimitri gerçekten de bir modern sanat eseri. Bana doğru tırmandığında kıkırdıyorum, bacaklarım onu karşılamak için kalçalarının iki yanına asılıyor.

Birlikte yavaşça dans ediyoruz, birbirimizin şeklini, tadını ve kokusunu yeniden öğreniyoruz. O kadar nazik ki beni deli ediyor. Böylesine yakışıklı, otoriter bir adamın böylesine tatlı bir şefkat gösterebileceğini kim bilebilirdi? Beni tekrar tekrar dolduruyor, duvarlarım onun zonklayan sikinin etrafında çırpınıyor. Vücudunun sıcaklığı benimkinin içinde eriyor, öyle ki ben nerede bittiğimi o nerede başladığını bilmiyor.

Dimitri beni ilk kez, son kez ve aradaki her an öpüyormuş gibi öpüyor. Dilinin ucuyla ağzımın şeklini keşfediyor ve bana kendi uyarılmışlığını tatma şansı veriyor. İnemeleri içimde titreşiyor, o kadar derin ve alçak ki el ve ayak parmaklarım zevkle kıvrılıyor.

"Seni seviyorum meleğim," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Seni bir daha asla terk etmeyeceğim."

Kollarımı boynuna doluyorum ve yanağından öpüyorum. "Ben de seni seviyorum. Hem de çok."

Birbirimizin kollarına dolanmış bir şekilde kalıyoruz. Ne kadar zaman geçtiği belli değil. Tek umursadığım Dimitri'nin burada olması ve benim affedilmem.

Nihayet ilerleyebilir ve geçmişî bırakabiliriz.

CHAPTER 34

DIMITRI

I İlk uyanan benim. Saat neredeyse sabahın 5'i. Gri sabah ışığı otel odasının ucuz perdelerinden süzülüyor. Bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Odanın ücretsiz Keurig'i ile biraz kahve, ama tam olarak gurme değil.

Natalya uyurken, onun duvarlara iğnelediği ve gelişigüzel bir şekilde masaya, şifonyere fırlattığı ve hatta yerleri örtmek için bıraktığı tüm belgelere göz atıyorum. Hakkını teslim etmem gerekiyor. Yürüttüğü küçük ve etkileyici bir operasyon bu. Dağınık ama kendi başıma asla elde edemeyeceğim her türlü bilgiyle dolu.

Hareketleri kaydeden haritalar, Levitsky'nin bazı yüksek rütbeli subayları hakkında dosyalar, insan gücünün genel tahminleri... Her şey onda. Tek kişilik bir ordu.

Arkamda Natalya kıpırdanıyor, gözlerini açarken usulca mırıldanıyor. Dudaklarında tatlı bir gülümseme belirliyor.

"Günaydın," diye fısıldıyor.

"Günaydın meleğim. Burada ne güzel bir düzen kurmuşsun."

Natalya yatakta doğrulup kollarını gerdikten sonra dizlerine doluyor. "Bununla oldukça gurur duyuyorum."

Tatlı dudaklarını öpmek için yaklaştım. Bu kadar doğal hissetmek neredeyse akıllara durgunluk veriyor. Onu öpmek, ona sarılmak. Sanki ona tapmam için yaratılmış gibi. "Kahve?"

Burnunu kırıstırıyor. "Hayır, teşekkür ."

"Çok iyi. Tadı göt gibi."

Natalya usulca güler. Tanrım, bu sesi nasıl da özlemişim. "Peki, şimdi ne yapıyoruz?"

Yatağın kenarına oturdum ve başladım. "Artık ortak bir düşmanımız var. İstersen seni eve geri götürmek ve Bratva liderleriyle görüşmeni sağlamak isterim."

Alt dudağını kemirerek rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Yani, sana yaşattığım onca şeyden sonra. Söyleyeceğim herhangi bir şeye güveneceklerinden şüpheliyim."

"Beni tekrar öldürmeye mi çalışacaksın?"

Natalya itiraz eder. "Tabii ki hayır!"

"O zaman sorun yok meleşim. Her şeyi bana bırak, tamam mı? Eğer seninle ilgili bir sorunları varsa, önce benden geçmeleri gerekecek."

Çok emin görünmüyor ama tedbirli olduğu için onu suçlamayacağım. Son zamanlarda işler çok yoğun. Çok fazla hareketli parça var, bir sürü ittifak kurulurken aynı zamanda bozuluyor. Sonunda taşlar yerine oturana kadar kimin sizin tarafınızda olduğunu bilmek zor.

Uzanıp kısa siyah saçlarından birkaç tutamı yüzünden uzaklaştırarak kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Konuş benimle, Nat. Tamamen dürüst ol, hatırladın mı?"

Başını sallıyor. "Biliyorum. Sadece biraz gerginim. Geri dönme konusunda, ama sen her şeyin yolunda gideceğini söylüyorsan, sana inanıyorum."

"Sana ya da bebeğe bir şey olmasına izin vermeyeceğim meleşim. Hayatım üzerine yemin ederim." Ona bir öpücük vermek için eğildim ve yüzündeki endişenin eriyip gitmesini izledim. "Şimdi, bence notlarımızı değiştirmeliyiz. Eğer birlikte çalışacaksak, aynı fikirde olmamız şart."

"Tamam," diyor, bacaklarını yorganın altına uzatarak. "Edvard'ı bulmaya çalışmaktan vazgeçtim. O benim tek hedefim ama adamlarının bile onun nerede saklandığını bilmediğinden eminim. Bu yüzden, her fırsatta planlarına çomak sokmak için elimden geleni yapıyorum ve bunun onu dışarı çekeceğini umuyorum."

"Sana gelmesini sağla," diye düşünüyorum yüksek sesle. "Bu kesinlikle çok daha akıllıca."

"Adamlarından birinin telefonunu çalmayı başardım ama mesajları her zaman şifrelidir. Levitsky ile çalışırken bildiklerimden birazını deşifre edebildim ama fazla bir şey değil. Doğru olup olmadığından tam olarak emin değilim ama Soğuk Savaş sırasında KGB için çalıştığına dair içimde sinsi bir şüphe var. Gizlenmek ve şifreli mesajlar hakkında her şeyi biliyor."

Dişlerimi sıkıyorum. Belli ki Edvard sıradan bir düşman değil. Sadece kaynaklara , onu destekleyecek geçmiş deneyimlere de sahipDaha önce hiç

daha zorlu bir düşmanla karşılaşmadım.

"Telefon hâlâ sende mi?" diye sordum.

Natalya başıyla onaylıyor ve komodinin çekmecesinden kapaklı bir telefon çıkarıyor. Telaşlanmadan bana uzattı. Bu bir kullan-at telefon, bir marketten kolayca satın alınabilir. Mesajların hepsi geliyor, hiç gitmiyor. Son mesaj dün sabah gönderilmiş, muhtemelen kumarhane ile ilgili. Sadece bir adres, başka bir şey yok. Edvard iletişimini bilinçli olarak kısa ve öz tutuyor.

"Bu şekilde bir adım önde oluyorum," diyor. "Ama gerçek bir zarar vermek benim için zor. Ben sadece bir kişiyim ve kan dökmek için yaratılmadım."

"Şu sakinleştiricilerinizi gördüm," diyorum mırıldanarak. "Çok etkileyici."

"Teşekkürler," diyor mahcup bir gülümsemeyle.

"Bundan sonra ağır işleri bana bırak. En başta kendini bu şekilde açığa çıkarmamalısın. Bu durumda olmaz."

Natalya gözlerini deviriyor ama arkasında herhangi bir sıcaklık hissetmiyorum. "Beni çok kırılğanmışım gibi gösteriyorsun."

"Kırılğan olmaktan çok uzaksın ama benim için değerlisin. Dışarıda çapraz ateş altında kalmama izin vermeyeceğim."

Kaşlarını çatıyor. "Ama yardım etmek istiyorum. Anlamıyorsun, Dimitri. Edvard neredeyse hayatımı mahvediyordu. Bunu ona ödetmek istiyorum. Onunla aramızdaki bu şey kişisel."

"Biliyorum meleğim. Söz veriyorum onunla yüzleşme şansın olacak ama onu bulana ya da dışarı çekene kadar bana ve Antonov'lara perde arkasında yardım edersen kendimi daha rahat hissederim." Tüm sıkı çalışmasının birikimini işaret ediyorum. "Bu konuda yetenekli olduğun belli. Bana göre kötünün iyisi bu." Ellerini tutuyorum ve parmaklarının arkasını öpüyorum. "Bunlar bir şifacının elleri, Nat. Bundan sonra kirli işleri bana bırak."

Gözlerinin kenarları yaşlarla doluyor ama gülümsüyor ve başını sallıyor. "Tamam," diye fısıldıyor.

Hafifçe kıkırdıyorum. "Ayrıca, Edvard'ın ordusunun tamamını bayılabileceğinden şüpheliyim."

Omuz silkiyor. "Aklıma koyduğumda neler yapabileceğimi bilseniz şaşarsınız."

Eğer hemen dönmezsem Boris ya da Dahlia alarmı çalacak ve Mikhail'in beni aramak için Moskova'yı köklerinden sökmesiyle uğraşmak istemiyorum.

"Gitmeliyiz," diyorum ona. "Sen ihtiyacın olan şeyleri toplarken ben de kahvaltı siparişi vereyim. Sonra birlikte eve gideriz."

"Birlikte," diye yineliyor sırtarak. "Kulağa hoş ."

Hızlı hareket ediyoruz, loş sabah ışığında giyiniyoruz. Resepsiyonu aramam hızlı oldu. Görünüşe göre kahvaltı menüsü oldukça kısıtlı, ancak neredeyse iki katını ödemeye hazır olduğumu söylediğimde pek çok seçenek açılıyor gibi görünüyordu. Ben somonlu yumurta ve tereyağlı ekşi mayalı tost siparişimizi onaylarken, Natalya'nın etrafta dolaşp bulabildiği her şeyi toplayarak yıpranmış eski bir spor çantasına tıkıştırmasını izliyorum.

Onu bu şekilde görmek neredeyse gerçeküstü hissettiriyor. O güzel sarı saçlarını özlesem de, daha koyu ve kısa saçlarının ona daha seksi bir hava kattığını itiraf etmeliyim.

Gözlerim aceleyle paketlemeyi unuttuğu gevşek bir şemaya takılıyor. Eğilip elime alıyorum ve merakla inceliyorum. Mekanik hakkında biraz bilgim var, ama bilgim hiçbir şekilde kapsamlı değil. Anlayabildiğim kadarıyla, bir tür bombanın planları. Ve sonra aklıma geldi.

Bomba gibi.

Bir olaylar zincirini başlatan ve dünyalarımızın çarpışmasına neden olan. Şimdi ona bakmak çok garip; ayrıntıların seviyesi beni garip bir şekilde büyülüyor. Natalya talimatlara harfiyen uymuş olmalı.

"Oh," mırıldanıyor beni elinde gördüğünde. "Bu..."

"Biliyorum," diyorum nazıkçe. "Artık kızgın değilim, Nat. Yine de, neden hala sende?"

"Dürüstçe mi? Emin değilim. Sanırım bir parçam bir ipucunun ortaya çıkmasını umuyordu. Her şey Edvard'a çıkıyor; sadece noktaları nasıl birleştireceğimi bilmiyorum."

Gözlerim parşömenin üzerinde geziniyor ve en alttaki garip bir taslağa odaklanıyor. "Bunun ne olması gerekiyor?" Sanki gizemlerini ortaya çıkarmama yardımcı olabilirmiş gibi gözlerimi kısarak soruyorum. "Bir tür vericiye benziyor."

"Nereden biliyorsun?"

"En küçük kardeşim, Luka. Sürekli elektronik aletlerle uğraşırdı. Bu parçayı tanıdım. Harici sinyalleri alması gerekiyor."

Natalya kaşlarını çatar. "Gerçekten mi? Hiçbir fikrim yoktu. Talimatları izlemeye o kadar odaklanmıştım sorguladığımı sanmıyorum. Sanırım artık bir önemi yok."

"Hayır," diye mırıldandım. "Belki de değil."

Garip, soğuk bir his içimin derinliklerine yerleşiyor ve bana hayati bir şeyi kaçırdığımı söylüyor. Konunun üzerinde durmaya çalıştıkça başım daha çok ağrıyor. Neden bir araba bombasının zamanlayıcıya ve vericiye ihtiyacı olsun ki? Belki de bu bir tasarım hatasıdır. Sadece bir dikkatsizlik.

Peki neden bu duygudan kurtulamıyorum?

Yemeklerimizi bitirdik ve Natalya'yla birlikte odadan çıkmak için aşağı indik. Arabam bir blok ötede bekliyor. Hızlı hareket ediyoruz. İzlediğimizi sanmıyorum ama serbestçe dolaşmamayı tercih ederim. Levitksy'nin ağının ne kadar geniş olduğunu bilemeyiz. Her yerde gözü ve kulağı olabilir. Şu anda bizim için en güvenli yer evimiz.

göre, güvenlik bir yanılsamaymış.

Sonunda vardığımızda, evim alevler içinde kalırken tek yapabildiğim dehşet içinde bakmak oluyor.

CHAPTER 35

DIMITRI

S kokusu burun deliklerimin içini yakıyor, ısı o kadar yoğun ki bu mesafeden bile kollarımdaki tüylerin yandığını hissedebiliyorum. Benim ilk ve tek

düşünce-

"*SIMON!*"

Tüm kendini koruma düşünceleri pencereden dışarı çıkıyor. Eğer oğlum tehlikedeyse, bana bir şey olması umurumda değil. Onu kurtarmak için seve seve ateşin içinden geçerim.

Düşünmeden ileri atılıyorum, evin içine açılan yıkık dökük kapı çerçevesinin altından geçiyorum. Natalya'nın adımı haykırdığının hayal meyal farkındayım. Alevlerin uğultusundan ve kanımın kulaklarıma hücumundan duymak imkânsız. Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Bunun nasıl olabileceğini ya da kimin sorumlu olduğunu soracak zamanım yok. Olabilecek tek bir kişi var.

Bir mucize eseri, mümkün olduğunca az yer kaplamak için kamburlaşarak yanan bir ahşap kirişin yanından geçmeyi başarıyorum. İçerisi ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü, ahşap çatırtıları ve ara sıra eriyen kabloların çıkardığı elektrik patlamaları dışında. Simon'ın ağladığını duymuyorum. Bunun iyi ya da kötü bir şey olup olmadığını bilemiyorum.

Yumuşak bir şeyin üzerine basıyorum. İnliyor. Yere baktığımda, endişem yüzünden yanlışlıkla çiğnediğim bir insan olduğunu fark ediyorum.

"Boris?" Haykırıyorum. Onu kontrol etmek için diz çöktüm. Sadece devrilmiş bir kirişin altında sıkışmış değil, aynı zamanda kan kaybediyor gibi görünüyor. Derisini kaplayan yanıkları ya da yanık saç kokusunu düşünmemek için elimden geleni yapıyorum.

"O burada değil..." Boris acı veren bir öksürüğün ardından hışırdıyor. "Simon gitti."

Kaşlarımı çattım. "Gitti mi? Ne demek istiyorsun?"

Üst kattan bir parça üzerimize devriliyor. Kıvılcımlar uçuşuyor, ateş ve kara duman her geçen saniye daha da yoğunlaşıyor. Onu sorgulayacak zaman yok.

"Seni buradan çıkaracağım," diyorum ona, düşen kirişi üzerinden kaldırmak için elimden geleni yapıyorum.

Boris acı içinde bağılıyor. Yaşadığı acıyı hayal bile edemiyorum. Sadece vurulmakla kalmadı, aynı zamanda eziliyor ve diri diri yanıyor. Eğer bizi buradan hemen çıkarmazsam, ikimiz de dumana yenik düşeceğiz.

"Sadece git!" diye bağılıyor. "Defol git buradan!"

"Kimse geride kalmayacak, eski dostum," diyorum homurdanarak ve kirişi bir kenara fırlatıyorum. Kolunu omzuma atıp itfaiyeci hamlesiyle onu sırtımda taşıyorum.

Hızlı hareket ediyorum. Alevler tenimi, yüzümü, *gözlerimi* yalıyor. Çıkışın nerede olduğunu söylemek zor. Başım dönüyor, yönümü şaşırtıyorum. Az önce bu yoldan gelmemiş miydim? Yoksa çıkış buradan mıydı? Her şey kömürleşmişken bunu söylemek zor.

"Dimitri!"

Natalya'nın çığınca haykırışının sesi kafa karışıklığımı yarıp geçiyor. Adımı tekrar tekrar söylüyor, giderek daha da panikliyor. Fırtınalı denizlerin ortasında bir deniz feneri gibi onun sesini takip ediyorum. Yangın etrafımızdaki her şeyi tüketirken adım adım ilerliyorum, ta ki sonunda evin ön kapısının kalıntılarına düşene kadar.

Yere yığılmadan önce birkaç adım daha tökezliyorum, Boris de yan yatıyor. Natalya hemen yardımımıza koştu ama ben onu el sallayarak uzaklaştırdım.

"Ona yardım edin," diye emrediyorum bitkin bir öksürüğün ardından. Ciğerlerimin içi parçalanmış gibi hissediyorum. Umarım zararlı partiküller solumamışımdır. Gerçi şansımı bildiğimden, duman muhtemelen ciğerlerimi tamamen mahvetmiştir.

Natalya hızla hareket ederek Boris'i kontrol eder. Onu ustalıkla inceliyor, kurşun yarasına baskı uygularken elleri kıpırdamıyor. Sol omzuna yakın göğsünün üst kısmına iki kurşun isabet etmiş. Boris inliyor, kaldırımda kıvranıyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye feveran ediyor.

"Sakin ol," diye uyarıyorum. "O benimle."

"Ama-"

"Oğlum Boris nerede?" Aceleyle sordum. Boris'in hayatta kalacağından oldukça eminim ama Simon'ı bulmak zamana karşı bir yarış. "Simon'ın gittiğini mi söyledin? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Sabah vizitemi yapıyordum." Hıçkırıyor ve hırıldıyor. Konuşabilecek kadar akli başında olması bile bir mucize. "Onu beşiğinin üzerinde gezinirken buldum."

"Kim?" Şak diye söyledim.

"Dahlia," diye mırıldandı. "Başta bir şey düşünmedim... Ama sonra benzinin kokusunu aldım."

Omurgamdan aşağıya doğru bir yayılıyor, kollarımdaki ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Dahlia?"

"Tanrım," diye fısıldıyor Natalya, yüzü aniden solgunlaşıyor. "Ne oldu? Neyin var?"

Gözleri birden fırtınalı bir hal aldı. "İş görüşmesine ilk geldiğimde... Siz beni Simon'ın dadısı olarak işe almadan önce... Edvard bana bir görüşme yeri ayarlayacağını söylemişti. Bunu hiç düşünmemiştim ama şimdi her şey mantıklı geliyor. Dahlia onun için çalışıyor olmalı. Bu sayede bu kadar kısa sürede bir mülakat ayarlayabildim ve sizin yapacağınız geçmiş kontrollerinin çoğunu atlattım."

Şu anda evimi yok eden yangına rağmen, soğuk ve boş bir acıdan başka bir şey hissetmiyorum. "İlk seni görmek için bu kadar hevesli olmasına şaşmamalı," diye mırıldanıyorum. "O bir çifte ajan." Elimini saçlarımdan arasından geçiriyorum. "Hareketlerimi kolayca takip edebilirdi. Kiminle buluştuğumu, nereye gittiğimi, ne zaman gittiğimi."

Natalya'nın ağzı açık kalır. "Parktaki o gün. Arabayla ateş etme..."

"Edvard adamlarını nereye göndereceğini biliyordu çünkü ona söylemiş olmalıydı," diye onun yerine düşüncesini tamamliyorum.

"Aman Tanrım, sen dışarıdayken ortaya çıkacağını da böyle bildi. Benimle yüzleşebilsin diye senin gittiğini ona haber vermiş. Tüm bu süre boyunca ilerleme kaydedip kaydetmediğimi takip etmiş olmalı."

Başımı sallıyorum, dalga dalga gelen kafa karışıklığı beni dümdüz etmekle tehdit ederken zar zor dik oturabiliyorum. "Ama madem Levitsky için çalışıyordu, neden beni kendisi öldürmedi? Neden seni gönderme zahmetine katlandı?"

Natalya gömleğinin alt üçte birlik kısmını parçalara ayırırken, "Belki de ilk amacı bu değildi," diye düşünüyor. Özenle bandajlamak için kullanıyor

Boris'in yaraları. "Daha önce uzun süre ailenizle birlikte olduğunu söylemişsiniz. Ya sadece istihbarat toplamak için oradaysa? Bir hizmetçi olarak, ofisiniz de dahil olmak üzere tüm evde serbestçe dolaşabilirdi. Antonov Bratva'nın iç işleyişi hakkında ona bilgi veriyor olabilirdi."

Farkındalık göğsüme saplanıyor, öyle keskin bir şekilde dönüyor ki nefesim kesiliyor. "Ve bu sayede tüm operasyonlarımızın peşine düşebildi, her zaman iki adım önde. Muhtemelen diğer aileler içinde de onun için çalışan casusları vardır."

Tepeden tırnağa uyuşmuş durumdayım. Buna inanamıyorum. Bunca zamandır Levitsky bizi aptal yerine koyuyormuş. Ailesinin eski ihtişamını arayan intikamcı yaşlı bir adamla karşı karşıya olduğumuzu sanıyorduk. Tüm ipleri elinde tutan beynin o olduğunu bilmiyorduk.

"Ama oğlumdan ne istiyor?" Tıslıyorum. "Dahlia onu neden alsın ki?"

Natalya'nın telefonu çalmaya başlar. Bu onun telefonu değil, Levitsky'nin adamlarından birinden aldığı telefon. Bana uzattı, gözlerinde korku vardı.

"Alo?" Sesimi düz tutmaya çalışarak cevap veriyorum.

"Ah, Bay Antonov. Sonunda sizinle tanışmak ne güzel." Öfke.

Varlığımın her zerresini tüketiyor.

"Oğlum nerede lan?" Tıslıyorum. "Yemin ederim, eğer zarar verirsen-"

"Zarar vermek mi?" Levitsky kıkırdıyor. "Ben zalim bir adam değilim, Bay Antonov. I

bir çocuğa asla zarar vermez."

Ona inanmıyorum. Bir saniye bile. Ama onu ne kadar parçalara ayırmak istesem de, şu anda üzerimde sahip olduğu gücün farkındayım. Tek bir yanlış hareket, yersiz bir söz ve oğluma zarar verebilir.

"Ne istiyorsun?" Azı dişlerim gıcırdayacak kadar dişlerimi sıkarak soruyorum. "Ah, hemen işe koyulalım! Senden hoşlanacağımı biliyordum. Söyle bana.

Natalya orada mı? Son zamanlarda başıma açtığı onca dert için ona teşekkür etmek isterdim. Adamlarım bir süredir onu izliyor. Umarım her şeyin kafasına girmesine izin vermez."

Natalya'ya bakıyorum. Levitsky'nin bunca zamandır onun tam olarak nerede olduğunu bildiği düşüncesi... Midemi bulandırıyor. Onu kolayca dışarı çıkarabilirdi ve benim bundan hiç haberim olmazdı.

"Ne istiyorsun dedim?"

"Antonovlar yıllardır iktidarda. Sen ve kardeşinin bu kadar kısa sürede kaydettiğiniz ilerlemeden çok etkilendim. Moskova'yı parçalara ayırmayı ve en büyük parçaları kendinize saklamayı gerçekten başardınız, değil mi?"

Bunun nereye varacağını şimdiden görebiliyorum ama yine de söylemesine izin verdim. Sırf ondan nefret etmem için bana ek bir sebep vermek için.

"Krallığınızı bana bırakın, Bay Antonov. Karşılığında, sevgili oğlunuzu zarar görmeden geri vereceğim."

Benden imkânsızı istiyor ve o orospu çocuğu da bunu biliyor. Bu kararı ben verecek olsam bile, ailem uğruna çalıştığımız her şeyi kaybedecek ve ortak güvenliğimizi sağlayan tek şeyden vazgeçmiş olacak. Bölgemiz Levitsky'nin eline geçerse saklanacak yerimiz kalmaz. Mikhail ve ailesi, benim ailem... Göz açıp kapayıncaya kadar Moskova'dan -Rusya'dan- kaçmış oluruz.

Eğer bu kadar öfkeli olmasaydım, sanırım şiirsel olurdu. Tıpkı çocukluğumda olduğu gibi, kaçan bir kaçak olacağım. Geçen seferki gibi başarabilecek miyiz? Yoksa köpekler gibi avlanıp parçalanacak mıyız? Ya ben de babam gibi sevdiklerimden koparılıp Sibirya'nın en kuzeyindeki ıssız bir deliğe tıklılırsam? Unutulur ve aklımı yitirecek kadar terk edilirim. Ama başka ne seçeneğim var ki? O canavar Simon'ı pençesine aldı. Oğlum güvende olana kadar durmayacağım.

Bir . Doğru bir cevap yok. Her iki durumda da kaybedeceğim.

Levitsky bundan emin oldu.

"Ben makul bir adamım Bay Antonov," diyor telefonda, sözleri kulağıma sıcak balmumu gibi damlıyor. "Eminim kardeşinize danışmanız gerekecek. Kararınızı vermeniz için size yirmi dört saat veriyorum."

Hat kesildi.

"Dimitri?" Natalya nazikçe seslenir. "Dimitri, oluyor?"

Bir elimi göğsüme koyup yüzümü buruşturuyorum. Kalbim o kadar çok çarpıyor ki acıyor. Kalp krizi geçirmenin eşiğinde miyim? Hayır, şimdi bunların hiçbiri yok. Oğlumun hayatı söz konusu. Kendim için sonra endişelenirim.

"Ona yardım bulmalıyız," diyorum sertçe, Boris'e bakarak. "Ve sonra bir toplantı düzenlemem gerekiyor."

CHAPTER 36

I Endişeyle bir ileri bir geri adım atıyor, bahçelerin etrafında dönerken ellerimi sıkıyorum. Dimitri'nin kardeşi Mikhail Antonov'la henüz tanışma şerefine nail olamadım ama banliyöde çok güzel bir evi var, ön ve arka bahçesi var.

sebze bahçesi.

Dimitri ve kardeşi saatlerdir içeride, Mikhail'in ofisinde kilitli. Görünüşe göre henüz Bratva'nın işlerine karışmıyorum, her ne kadar benim de bu işte payım olduğu çok açık olsa da. Dürüst olmak gerekirse, şimdilik böyle iyiyim. Dışarıda bile hâlâ ileri geri bağırdıklarını duyabiliyorum ama bir yere varamıyorlar. Bu son birkaç saat sinirlerimi çok fazla zorladı, bu yüzden burada biraz huzur ve sessizlik bulabileceğim bir yerde olmayı tercih ederim.

"Sen Nat olmalısın," diye tatlı bir kadın sesi kulağıma çalınıyor. Döndüğümde benden çok da büyük olmayan bir kadınla karşılaşıyorum. Başında ateş kırmızısı bukleler ve beni bir an için hazırlıksız yakalayacak kadar içten bir gülümsemesi var.

"Oh, merhaba," diye cevap veriyorum.

"Üzgünüm, siz..." "Benim adım Aurora.

Mikhail'in karısıym." "

"Oh!" Elimi sıkmak için uzattım. "Sizinle tanışmak çok güzel. Fark etmemiştim."

Kıkırdıyor. "Sorun değil. Dimitri çok hızlı geldi, o yüzden tanışmak için fazla zamanımız olmadı, değil mi? Bu ve Boris'i misafir yatak odasına taşımak hoşbeş için doğru zaman gibi gelmedi."

Eve doğru işaret ediyorum. "Bağırdığım için özür dilerim."

"Sorun değil. Ben buna alışkınım. Toplantılar sırasında ortalığın nasıl hareketlendiğini görmelisiniz."

Gözlerim açıldı. "Toplantılarına katılma iznin mi var?"

"Her zaman!" Aurora, bir çiçek tarhının yanındaki ahşap banka oturduğunu söylüyor. "Ben onların siber güvenliğinden sorumluyum. Uzun hikâye ama kısa versiyonu şu: Mikhail eskiden benim patronumdu. Teknik detaylara girmek isterseniz, ben de Dimitri için çalışıyordum."

Merakla yanına oturdum. "Sen mi yaptın?"

"Evet. Mikhail ve Dimitri CyberFort'u işletiyorlardı. Hiç duydun mu?"

"Amerika merkezli şu büyük, havalı siber güvenlik şirketi mi? Bir zamanlar

hiçbir fikrim yok."

Aurora kıkırdıyor. "Sen ve Dimitri yeni mi tanıştınız? Sen başka bir Bratva'nın temsilcisi misin?"

Derin bir nefes alıyorum. Onunla konuşmak şaşırtıcı derecede kolay, yine de ne kadarını anlatmam gerektiğinden emin değilim. Aurora bir tehdit gibi *görünmüyor* ama sanırım bugünlerde her şey bir tehdit gibi geliyor. Ne zaman bu kadar kapalı ve bıkkın oldum?

"Ben onun... Ben onun kız arkadaşım, sanırım" diyorum. Bu kelime dilimde garip bir his uyandırır da tamamen istenmeyen bir şey değil. "Biz, uh... Biz biraz zor bir başlangıç yaptık ama şimdi her şey daha iyi. Yani, Bratva savaşı ve kaçırılan oğul bir yana."

Aurora bilerek başını sallıyor. "Anlıyorum. Korkunç bir iş. Eminim her şey yoluna girecektir."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Mikhail ve Dimitri... Onlar istediklerini elde etmek için her şeyi göze alabilecek türden adamlar. Ama sonunda her zaman aileyi seçecekler."

"Bunu olarak biliyor musun?"

"Oh, evet. Hayatım üzerine bahse girerim. Para, güç, nüfuz... Uzun vadede bunların hiçbir önemi yok. Elbette sadece Mikhail adına konuşuyorum ama bu ikisi aynı kumaştan kesilmiş."

Ona bakıyorum ve hayret ediyorum. O kadar iyimser ki. Onu dinlemek gerçekten garip. Benim hayatın beni kırılma noktasına kadar ezmesine izin verdiğim yerde, Aurora tamamen rahatsız olmamış görünüyor. Bir Bratva liderinin ortağı olduğu için gerçekten mutlu görünüyor, açıkçası hâlâ kafamda oturtmaya çalıştığım bir kavram bu.

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

Ben soruyorum. "Neyi?"

"Dimitri'yi seviyorum. Hem de çok. Ama yaptığı şeyler... Üzgünüm, muhtemelen haddimi aşıyorum."

Aurora nazik bir gülümsemeyle, "Hayır, hiç sorun değil," diyor. "Eninde sonunda ikisini birbirinden ayırmayı öğreneceksin. İşi adamdan. Mikhail'in ne iş yaptığını bildiğim için ilk başta bu konuda sorun yaşadım. Ama derinlerde altın gibi bir kalbi var. Dimitri de aynı şekilde. Onu *ne* olduğu için değil, *kim* olduğu için yargılayın. Güven bana, bu büyük bir fark yaratacaktır."

Aurora benden birkaç yaş daha büyük olamaz, ancak o kadar etkileyici bir bilgelikle konuşuyor ki etkilenmemek elde değil. Sözleri bende yankı uyandırıyor ve sahip olabileceğimi bilmediğim bir farkındalığın kilidini açmaya yardımcı oluyor.

Dimitri'nin hayatını kazanmak için yaptığı şeyi sevmek zorunda değilim. Onun işi o değil. Onu sadece son derece sadık, koruyucu, *iyi* bir adam olarak tanıdım. Belki bununla barışabilirim.

"Natalya?"

Döndüğümde Dimitri'nin kafasını arka kapıdan çıkardığını görüyorum. Bir parmak salladı ve hemen içeride bir yerlerde kayboldu.

Aurora'ya "Görünüşe göre çağrıldım," diyorum.

"Sen önden git. Çocuklar okuldan gelmeden önce biraz sessizliğe ihtiyacım var."

"Çocuğunuz var mı?"

"Üç tane! Hepsi de babaları kadar gürültücü." Aurora başını geriye atar ve güler. "Devam et. Eminim ilgilenmeniz gereken acil işleriniz vardır. Daha sonra vaktin olursa, belki çay içebiliriz?"

Kocaman gülümsüyorum. "Bunu çok isterim."

Mikhail Antonov göz korkutucu bir adam. İri, iri yarı. Lanet bir ayı. Altın gibi bir kalbi olduğuna dair Aurora'nın sözüne güvenmek zorundayım çünkü sadece ölümcül bakışlarının gücüyle beni ikiye ayıracakmış *gibi görünüyor*.

"Demek o kadın sensin," diyor selam verirken.

Yutkunuyorum. "Merhaba?"

"Dizüstü bilgisayarını geri çevir, lanet olsun!" diye bir başkası konuşur.

Ses Mikhail'in masasındaki cihazdan geliyor. Cihazı çeviriyor ve daha önce hiç görmediğim iki yeni yüzle bir video görüşmesi ortaya çıkıyor.

İkisi de garip bir şekilde tanıdık geliyor. İkisinin de koyu kahverengi saçları ve aynı derecede koyu kahverengi gözleri var. Sanırım burunlarının şekli. Tıpkı Dimitri'ninki gibi.

Dimitri yanımda yerini alıyor, bir eli sırtımda. Ekranı doğru işaret ediyor. "Bu benim ikizim, Pyotr. Ve bu da Luka." Ses tonunda hiç ışık yok, ciddiyet ve soğukluktan başka bir şey yok. Artık oyun oynamıyor. "Luka, bana söylediklerini ona da söyle."

En genç Antonov boğazını temizliyor. Bulunduğu yer benim için bir muamma. Sanki karanlık bir odada oturuyor, kapüşonunu kafasına geçirmiş, yüz hatlarını aydınlatmak için bilgisayar ekranından başka bir şey yok.

"Bomba şemalarına bakıyordum," diyor. Rusçası ağır bir Amerikan aksanıyla konuşuyor ama ben onu yeterince iyi anlıyorum. "Dima bakmam için gönderdi. Anladığım kadarıyla bu bir yakın mesafe tetik vericisi."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ama ne anlamı var ki? Bir kere ben..."

Dimitri'ye bakıyorum. O da başını sallıyor. "Her şeyi biliyorlar.

Sorun yok."

İkizi Pyotr bununla alay eder ama devam etmez.

Boğazımı temizliyorum. "Peki, tamam... Zamanlayıcıyı ayarladığımda kendi kendine patlaması gerekirdi. Bir verici yerleşik bir yedek olurdu."

"Tasarımında bir hata olduğunu varsayıyorsunuz," diyor Mikhail, sesi uzak bir gök gürültüsü gibi. "Ya Levitsky bir verici için talimatları bilerek eklediye?"

Sözlerinin içime işlemesine izin verdim. Bilerek.

Beynimin arkasında bir şey klik sesi çıkarıyor. "Kendisi patlattı," diye fark ediyorum yüksek sesle. "Bu yüzden erken patladı. Muhtemelen Dimitri'nin dükkândan çıktığını ve benim hâlâ menzilde olduğumu gördü. Bizi aynı anda öldürmeyi başarsaydı bütün yarım kalmış işleri tamamlamış olurdu."

Dimitri çenesini ayarlar. "Luka. Trafik kamerası görüntülerini aç. Bombanın patladığı anı gösteren görüntüyü."

Klavyesindeki hızlı tıkırtıların ardından Luka bir video açıyor ve ekran görüntüsünü herkesle paylaşıyor. Videoyu rahatsız bir şekilde izliyorum. Bırakın *iki kez*, bir kez bile izlemek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Olaylar geliştikçe irkiliyorum. Araba patlıyor ve etrafı sarsıyor. Gözlerimin, Dimitri'nin bana yardım etmek için koşuşturduğunu görebildiğim ekranın sol alt tarafına doğru çekilmesi çok doğal.

Ama sağ üstte? "Nedir o?"

İşaret ederek sordum.

Luka videoyu tekrar oynatıyor. Bu sefer, belirli bir köşeye odaklanıyorum. ne , çok hızlı hareket ediyor. Bomba patladığı anda, dumanın arkasında bir bulanıklık içinde kayboluyor.

"Bu bir araba," diyor Dimitri. "Levitsky'nin bombayı patlatması için ne kadar yakın olması gerekirdi?"

Hışkırtılar duyuyorum, kağıtların hareket ettiğini.

"Bu gerçekten eski bir teknoloji," diyor Pyotr. "Hurda, gerçekten. Soğuk Savaş dönemi seviyesinde bir şey. Birkaç metre içinde olması gerekirdi."

Dimitri'ye bakıyorum. "Yakındaki bir arabada bekliyor olması, bombayı patlatması ve sonra da hızla uzaklaşması tamamen mümkün."

"Başka bir açınız var mı?" Mikhail sorar. "Bize bir plaka lazım. Bir marka ve model. Herhangi bir şey."

"Sakin ol," diye homurdanıyor Luka. "Ben mucize yaratan biri değilim."

Bekleyiş sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. En genç Antonov öfkeyle klavyesinde bir şeyler yazarken, benim dikkatim Dimitri'de. Her şey göz önüne alındığında, kendini toparlıyor. Üzerindeki stres dalgalar halinde akıyor, boynundaki ve omuzlarındaki her kas gergin ve kopmaya hazır. Luka'nın sonuçlarını beklerken nefes almadığından, dişlerini öfkeyle gıcırdattığından eminim.

Uzanıp elini tutuyorum ama bir şey söylemiyorum. Buna gerek . Tenimin onunkine yumuşak bir şekilde değmesi omuzlarını gevşetmeye yetiyor. İyi olmaktan çok uzak ama yine de bana minnettar bir şekilde başını sallamayı başarıyor.

"Anladım," diyor Luka, aynı güne ait başka bir videoyu göstererek.

Bu kez görüş noktamız bir blok ötedeki bir kavşak. Aynı gri, hızlı bulanıklık doğrudan kameranın önünden geçiyor ve bize ekli plakayı net bir şekilde görmemizi sağlıyor.

Hepimiz rahat bir nefes aldık. Onu yakaladık.

CHAPTER 37

DIMITRI

Tatlantik Okyanusu'nun ötesindeki farklı bir ülkeden yabancı bir veritabanında plaka araması yapmanın çok zor bir iş olduğu ortaya Luka bile sihirli bir şekilde .

"Zamana ihtiyacım olacak," diyor. "gereken çok fazla veri var." "Ne kadar zaman?" Feveran ediyorum.

"Bir gün ile bir hafta arasında herhangi bir yer."

"*'Sadece yirmi dört saatim var' cümlesinin* hangi kısmını anlamadın?"

Mikhail omzuma sert bir el koydu. "Hıncını ondan çıkarma, Dima. Biraz zaman kazanmanın bir yolunu bulmamız gerekecek."

Stresli olduğumu söylemek hafif kalır. İyi olma noktasını o kadar geçtim ki, tam bir çöküş yaşamama iki saniye kaldı. Kendimi kontrolden çıkmış hissediyorum; acımasızca çiğneniyor, dövülüyor ve tekmeleniyorum.

Kendimi toparlamak için çok çabalıyorum ama beynimin içinde bir şeyler çatırdıyor. Kararlılığım içimden sızıyor, içim boşalıyor ve içim parçalanıyor. Simon'ı geri almalıyım. Yapabileceğim hiçbir şey olmaması, her şeyin Luka'nın plakayı bulma becerisine bağlı olması midemi bulandırıyor.

Ya sahte plakaysa? Ya araba çalındıysa? Levitsky'nin aptal olmadığı çok açık. Neden kendi adına kayıtlı bir kaçış aracı kullanmak gibi aptalca bir şey yapsın ki?

Mikhail'in sağ kolu olmayı kabul ettiğimde neye bulaştığımı biliyordum. Bratva'daki yerimi oyuncağı olacağı gibi aptalca bir düşünceyle almadım. Oyunun adı tehliktir. Katıldığımda risklerin tamamen farkındaydım ama bu bir oğlum olduğunu bilmeden önceydi. Şu anda çocuğumuzu taşıyan kadına aşık olmadan önce. Manzara değişti.

benim önceliklerim var. Bu savaşa sürüklenmeyi onlar istemedi ama onları bu savaşın dışında tutmak için artık çok geç.

"Bu arada yapabileceğimiz bir şey var mı?" Natalya sorar.

"Pek sayılmaz," diye homurdanıyor Luka. "Ben bunun üzerinde çalışırken belki bir B planı bulurum."

Natalya uzanıp parmaklarını benimkilere geçiriyor ve elimi hafifçe sıkıyor. "O haklı. Bir şey çıkmazsa ne yapacağız?"

"*Olacak*," diye tıslıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Öyle olmak zorunda." "Onun şartlarını kabul edeceğiz." Mikhail'in sesi sessiz.

Şaşkınlıkla ona bakakalıyorum. "Ciddi olamazsın. Bratva'mızdan gerçekten vazgeçecek misin?"

"Oğlun, yeğenim... Aile her zaman önce gelmeli, Dimitri."

Sözleri karşısında minnettar olduğum ve duygulandığım açık olsa da, ikimiz de topraklarımızdan vazgeçmenin bizi nasıl bir çıkmaza sokacağını biliyoruz. Güçten feragat ettiğimiz anda, sırtımızda hedefler olacağına şüphe yok.

Natalya, "Belki diğer liderlerle temasa geçebilirsin," diye öneriyor. "Bir pusu düzenlemek? Ya da başka bir şey?"

"Bu kesinlikle bir seçenek. Hepsinin de bu işte bir çıkarı var. Levitsky'nin ne kadar kana susamış olduğunu düşünürsek, onu bir an önce ortadan kaldırmak isteyeceklerdir. Simon karşılığında onunla bir yerde buluşmayı kabul edersek, belki..."

Başımı salladım. "Eğer bunu yaparsak, oğlumun çapraz ateşe yakalanma ihtimali çok yüksek. Ya Levitsky pusuyu görüp karşı saldırıya hazırlanırsa? Burada bir tuzağa doğru gidiyoruz."

"Başka seçeneğimiz yok, küçük kardeşim." Mikhail Natalya'ya bakar. "Ben birkaç telefon görüşmesi yapacağım. Neden siz ikiniz gidip biraz mola vermiyorsunuz?"

Nefesimi sertçe veriyorum. "Yapabileceğim bir şey olmalı. Yardım etmeliyim." "Dimitri, hiçbir şey yok."

"Yani oturup beklemek zorunda mıyım?" "Sinir bozucu olduğunu biliyorum-"

"Bunu tekrar söyleyebilirsin!"

"-ama yirmi dört saatimiz dolana ya da Luka bir eş bulana kadar, kelimenin tam anlamıyla yapılacak başka bir şey yok."

Bundan nefret ediyorum. Hepsinden nefret ediyorum. Öfkelenmek, kızmak kolay olurdu ama burada hepimiz aynı gemideyiz.

Natalya elimi çekiştiriyor. Ona karşı koyamayacak kadar bitkinim. Beni ofisten çıkarıp alt kata götürüyor. Mikhail'in mutfağında sessiz bir köşe buluyoruz, Aurora'nın çiçek ve sebzelerle dolu küçük bahçesine bakan bir pencerenin yanında duruyoruz.

Natalya hiçbir şey söylemiyor. Söylenecek ne var ki? Kelimeler bu noktada işe yaramaz, boşa harcanmış enerji. Bunun yerine çok daha etkili bir şey yapıyor. Dikkatlice uzanıp yüzümü kavırıyor ve alnımız birbirine değecek şekilde beni nazikçe kendine doğru çekiyor. Onu içime çekiyorum, sessizliğin tadını çıkarıyorum, kendimi kasten gül yapraklarının kokusunda boğuyorum. Tam binlerce küçük parçaya ayrılacağımı düşündüğüm anda beni sabit tutuyor. Beni topraklıyor. Onun varlığı, yıpranmış sinirlerime yatıştırıcı bir merhem oluyor.

"İzin ver yanıklarınızı tedavi edeyim," diye fısıldıyor.

Dürüst olmak gerekirse, onları tamamen unutmuştum. Simon'ın orada olmadığından emin olmak ve Boris'i canlı çıkarmakla o kadar ilgiliydim ki acı sonradan aklıma geldi. Ancak şimdi dikkatimi yaralarımın çektiği için - kollarım sıcaktan kabarcıklarla kaplanmış, derim siyah küle bulanmış- aniden zonklamaya ve ağrımaya başladılar.

Natalya lavaboyu açtı ve suyun soğuk akmasına izin verdi. Kolumu spreyin altına yönlendiriyor. "Şunu birkaç dakika orada tut. Aurora'ya ilk yardım çantası olup olmadığını soracağım."

Uyuşukça başımı sallıyorum. Ne kadar berbat bir gün. Birkaç dakikalığına ortadan kayboluyor ve söz verdiği gibi bir ilk yardım çantasıyla geri dönüyor. Natalya gayretli bir işçi, dokunuşu nazik ama emin. Yanıklarımı temizliyor, biraz merhem sürüyor ve enfeksiyonu önlemek için bölgeyi temiz bandajlarla sarıyor.

"Bu konuda iyisin," diye mırıldanıyorum yorgunca. "Doktor olmalısın."

Natalya usulca güler. "Bunu kesinlikle dikkate alacağım." Yaralarımı sarmayı bitirdikten sonra parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, tırnakları kafa derimi hafifçe kazıyor.

Boş tesellilerle nefesini boşa harcamıyor. Bana her şeyin yoluna gireceğini, Simon'ı sağ salim geri getireceğimizi söylemenin bir anlamı yok. Sanırım beni dinlemeyecek kadar kızgın ve perişan olduğumu biliyor. Kendimi daha iyi hissetmek için süslü sözlere ihtiyacım yok. Tek umursadığım, işleri yoluna koymak için atacağımız adımlar.

Gözlerimin derinliklerine bakıyor, aramızda sessiz bir konuşma geçiyor. Sanki öfkemi, intikam arzumu anlıyormuş gibi. Levitsky yanlış insanlara bulaştı. Bunu ona ödetme zamanı geldiğinde, Natalya ve ben onu doğduğu güne pişman edeceğiz.

"Boris'i kontrol ettin mi?" Sesim kısık ve kendi kulağımla zar zor duyulabilir bir şekilde soruyorum.

Natalya yavaşça başını sallar. "Uzun bir süre görev ama yaşayacak. Senin sayende."

Derin bir iç çekiyorum, çenemi germek için ağzımı açıyorum. Eklemler patlıyor. Dişlerimi o kadar sert gıcırdatıyordum ki çenem sonunda kırılıyor olmalıydı.

"Angel?"

"Evet, Dima?"

"Bütün bunlar bittiğinde... Hadi tatile gidelim."

Bir kahkaha attı. "Ne?"

"Simon'ı geri alacağız. Sonra da üçümüz -yani dördümüz- gidip tropik bir adada yaşayacağız. Bence bunu hak ettik."

Bana sulu bir gülümseme veriyor. Bu hüsnükuruntu, yaklaşan kıyamet hissinden uzaklaşmak için aptalca bir hayal. Gerçeği söylemek gerekirse, işler kasvetli görünüyor. Hayatta kalma şansımızı beğenmiyorum. Levitsky'nin bir şeyler çok ama çok ters gitmeden Simon'ı geri getireceğine inanmamın imkânı yok.

"Eğer bundan kurtulamazsam..." Mırıldanıyorum.

Natalya parmaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Dur."

"Beni dinle, Nat. Sadece dinle. Eğer bundan kurtulamazsam, Pyotr'la temasa geçmeni istiyorum. Seni New York'a uçuracak ve sana yepyeni bir hayat kuracak. Seni benim için güvende tutacak."

Kaşları dik bir çatıklıkla birbirine kenetlendi. "Sensiz hiçbir yere gitmiyorum Dimitri. Ve sana hiçbir şey olmayacak. Bunu atlatacağız. *Ondan* kurtulacağız."

"Bana söz ver meleşim. Lütfen?"

"Çoktan kaybetmişiz gibi konuşuyorsun."

Kalbim göğsümde acıyla çarpıyor. Her şey defalarca ters gittiğinde yenilmiş hissetmemek çok zor. Levitsky'yi alt edebileceğimizi, gerçek bir zarar vermeden önce onu alt edebileceğimizi düşünmüştüm.

"Bana söz ver," diye tekrarlıyorum, çaresizlik boğazımı parçalıyor. "Lütfen. Sana bir şey olması düşüncesine bile katlanamıyorum."

Natalya ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor ve yüzünü yukarı kaldırarak dudaklarını beni tatlı bir şekilde öpebilecek şekilde eğiyor. Ağzının yumuşak baskısı göğsümün daha çok acımasına neden oluyor. O gerçekten benim meleşim. Levitsky'nin onu benden almasına izin verirsem lanetleneceğim.

"Söz veriyorum," diye fısıldar. "Ama bundan kurtulacağız. Sen, ben, Simon ve bebek. Ne olursa olsun o tatile gideceğiz, duydun mu beni?"

İnce bir gülümsemeyle idare ediyorum. Belki de haklıdır. Her şey bitene kadar bitmiş sayılmaz. Levitsky'nin beni etkilemesine izin verirsem, beni aşağı çekmesine izin verirsem, o zaman savaşın yarısını zaten kazanmış olur.

"Dimitri!" Mikhail yukarıdan bağıyor.

"Ne?"

"Buraya gel! Luka bir şey buldu."

İçimde bir umut kıvılcımı tutuşuyor. Umutlanmaya cesaret edebilir miyim? Kalbim bir hayal kırıklığını daha kaldırabilir mi bilmiyorum.

,"" diyor Natalya hevesle. mutfaktan çıkıp merdivenleri hızla tırmanmaya başlamıştı bile.

Derin bir nefes alıyorum ve takip ediyorum.

CHAPTER 38

DIMITRI

"Ben bir dâhiyim, çok teşekkür ederim," diyor Luka, kendini överek. "Sadede gel," diye . "Onu bulduk mu, mı?" "Hem iyi hem de kötü haberlerim var."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Çıkar ağzındaki baklayı, Luka. Anevrizma geçirmeden önce."

"İyi haber şu ki plaka eşleşti. Bu kadar hızlı bulabilmemin tek nedeni, dosyada *bir sürü* ödenmemiş park cezası olmasıydı."

"Kötü haber mi?" Natalya sorar.

"Levitsky'ye ait değil."

Daha küçük bir adam olsaydım, muhtemelen kaybederdim. Ama buraya kadar geldik; şimdi pes etmeyeceğim. "Bu kime ait?" Sıkıca soruyorum.

Luka bize "Grigoriy Belyaev" diye bilgi verdi.

Natalya'nın kulakları . "Oh!" "Onu tanıyor musun?" diye sordum.

"Evet, ama resmi bir sıfatla değil. Onunla belki bir ya da iki kez karşılaştım. Benim evime geldikleri gün Edvard'la birlikteydi..." Derin bir nefes alır. "İkisi de babamın cenazesine geldiler. Edvard kendini bana böyle tanıttı. Belyaev'in onun ikinci adamı olduğuna eminim."

Mikhail homurdanır. "Aptallar. Neden çalıntı bir araç kullanmadılar?"

"Belki de yakalanacaklarını düşünmediler?" Natalya yüksek sesle merak eder. "Yani, o sabah ikimizi de bombalı araçla öldürmeyi planlıyorlardı. Eminim o kadar ilerisini düşünmemişlerdir."

"Fark etmez," diyorum hemen. "Onların hataları bizim kazancımız. Eğer Belyaev'i bulabilirsek, o zaman bizi doğrudan Levitsky'ye götürebilir."

Mikhail, "Levitsky'yi kendi isteğiyle ifşa etmeyecektir," diye . "O zaman bilgiyi ondan alacağız."

Natalya rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. "..."

"Acımasız ama gerekli, biliyorum. Ama Simon'ın hayatı tehlikede. Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

Mikhail başını sallar. "Yapacağımız şey bu. Mükemmel bir şekilde yerine getirilmesi gerekiyor. Tek bir yanlış hareket, küçük bir hata ve oyun biter."

Nefesimi tuttum. "Oyun planı nedir?"

"Luka, Belyaev'in plakasına iliştirilmiş bir adres bul. Onu alıp Çukur'da emniyete alacağız. Oradan da Levitsky'nin yerini söylemesi için onu ikna edeceğiz."

"Ama Edvard iki numarasıyla temasını kaybettiğinde bir şeylerin ters gittiğini anlamayacak mı?" Natalya dikkat çekiyor.

,"" diye ekliyorum. "Zamanımızın tükenmekte olduğundan bahsetmiyorum bile. Levitsky birkaç saat içinde beni arayacak."

"İşte bu yüzden hızlı olmalıyız," diyor Mikhail. "Onu telefona bağlayın ve bölgemizden vazgeçmeye hazır olduğumuza ikna edin. Onu konuştur. Bu senin uzmanlık alanın."

"Elimden geleni yapacağım."

"Luka," diye Mikhail. "Adres?" "Aldım!"

Şimdi sana iletiyorum."

Mikhail daha sonra Natalya'ya döner. "Senin için de bir işim var."

Gözlerini kırıştırıyor. "Ben mi?" Eğiliyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. Söylediği her şey onu kararlılıkla doldurur. "bakacağım," diye söz veriyor.

"Neler oluyor?" diye soruyorum.

"Ben... çıkarma işlemini denetleyeceğim," diyor. "Bilirsiniz, Belyaev'in kırılması zor bir ceviz olması ihtimaline karşı."

Kardeşime kaşlarımı çatıyorum. "Onun bu işe karışmasını istemiyorum. Bu çok tehlikeli."

"Yardım etmek istiyorum Dimitri," diyor. "Lütfen. Hiçbir şey yapmadan duramam."

Onu suçlayamam. Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum. Ve eğer kendime karşı dürüst olursam, alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var. Toplayabildiğim kadarıyla Levitsky'nin adamları Moskova'daki en sert, en kalpsiz adamlardan bazıları. Alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olacak.

"Tamam," diyorum. "Sadece dikkatli ol."
Ağzımın köşesini öpüyor. "Her zaman."

Herkes yerini aldı. Mikhail birkaç dakika önce bana mesaj atarak Belyaev'in ev adresinde bulunduğunu teyit etti. Görünüşe göre kardeşim onu pantolonu inikken -kelimenin tam anlamıyla tuvalette- yakalamış, bu da kolay bir yakalama olmuş.

Çukur'a gidiyoruz. Tahmini varış süresi 20 dakika.

İyi şanslar. Levitsky her an beni arayabilir.

Onu konuşturun. Ne isterse kabul et. Eğer bu işe yararsa, gün doğmadan ölmüş olacak.

Yumruklarımı sıkıp açıyorum. Avuçlarım terliyor. Geçen dakikalar nedense en dayanılmaz olanları. Natalya'nın Levitsky'nin adamlarından birinden çaldığı kullan-at telefon önümdeki sehpanın üzerinde duruyor. Şarjının dolu olduğundan ve zil sesinin açık olduğundan emin olmak için birden fazla kez kontrol ettim. Bu aramayı kaçırmaktan nefret ediyorum.

Kalbim çarpıyor. Neden bu kadar uzun sürdü? Yirmi dört saatten fazla oldu. Ya sözünden döndüyse? Muhtemelen bu sadece oturup düşünmemi sağlamanın bir yolu. Sadece Simon'ın iyi olması için dua edebilirim. Dahlia çifte ajan olabilir ama çocuğa zarar gelmesine izin vereceğini sanmıyorum.

Tanrım. Aklımı kaçırmak üzereyim.

Telefon çaldı. Yerimden fırladım. "Alo?"

"Bay Antonov," diye selamlıyor Levitsky, aşırı samimi ve tatlı. benimle oynuyor. "Bir karara vardınız mı? İçtenlikle öyle umuyorum,

Aksi takdirde..."

"Oğlumu dinlemek istiyorum," diye . "İş konuşmadan önce onun iyi olduğunu bilmem "

"Bu gerçekten gerekli mi?"

"Senden tek bu olacak. Oğlumu dinlememe izin ver."

Levitsky sanki kalpsiz bir piç olan benmişim gibi iç geçiriyor. "İyi. Ama bu veledin pek konuşmadığını bilmeni isterim. Tek yaptığı annesi için ağlamak."

"Çocuğumu telefona ver, lanet olsun."

Arka planda bazı karışıklıklar var. Ayak sesleri, hareket. Ta ki Simon'ın küçük tatlı sesini duyana kadar.

"Babanla konuş," diye Levitsky. "Ne ki ben? Nasıl konuşulacağını bilmiyorsun."

"Simon?" Ahizenin üzerinden bağıriyorum. "Simon, ben baban." "Dada!" diye ciyaklıyor.

Kalbim sıkışıyor. Oh, *Tanrı*'ya şükür. Elimde başka kanıt yok ama Simon iyi gibi görünüyor. Ağlamıyor, bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum.

"Her şey yoluna girecek, küçük adam. Seni yakında eve getireceğim, tamam mı?"

Simon kıkırdıyor, ses kulağımın içinde yankılanıyor. Yine bir itiş kakış oluyor, oğlumun sesi uzaklarda boğuluyor. Levitsky çoktan yoluna devam etti.

"Dahlia ne zamandır senin için çalışıyordu?" Zaman kazanmak için yavaş konuşarak soruyorum. "Onu bana nasıl düşman ettin?"

"Pek zeki değilsiniz Bay Antonov. Onu asla size karşı kışkırtmadım. Sen ve iğrenç ailen bunu tek başınıza yaptınız." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Amcanız Konstantin'e karşı yaptığınız şiddetli darbeyi duydum. Sadık adamlardan oluşan bir ordusu vardı ve hepsi de onu korumak için ateş hattında ölmeye hazırды."

"Ve?"

"Sen ve kardeşin önceki kralına sadık bir imparatorluk kurdunuz. Senin için çalışan adamların hepsinin sana onur duygusuyla hizmet ettiğini mi sanıyorsun? Bir daha düşün. Yolunuza çıkan herkesi öldürdüğünüze dair iyi bir otoriteye sahibim."

"Kendimizi koruyorduk," diye sızlanıyorum. "Herkes bize sadakat yemini etmesi için bir şans verdik. Etmeyenler yolumuza çıktı. Konstantin'i korumaya karar verdiklerinde kendi kaderlerini *seçtiler*."

"Görünüşe göre Dahlia'nın kocası da buna dahil."

Bu yeni bir bilgi. "Ama Antonov'lara yıllarca hizmet etti."

"Evet. Ama sen ve kardeşin onun kocasını işini yaptığı için vurduğunuz gün, onu kendinize düşman ettiğiniz gündü. İntikam almak istiyordu, ben de ona bu fırsatı verdim."

Dilimi kan akıtacak kadar sert ısırıyorum. "Bu her zaman senin hamlen, değil mi? Aramızdaki en savunmasız kişileri bulmak ve gündemini gerçekleştirmek için onları kullanmak."

"Akıllıca, değil mi?"

"Bu bir iltifat değildi. Sinsi bir şey."

"*Etkili* oldu," diye savunuyor. "Onu hizmetçiniz olarak yerleştirmek çok kolaydı. İki kere düşünmediniz çünkü yıllardır Antonovlar için çalışıyordu."

"Neden beni ona öldürtmedin?"

"Çünkü bilgi güçtür, sevgili oğlum. Seni her türlü izleyebilecekken neden en büyük varlığımı öldüreyim ki? Şüphe uyandırmadan kolayca gelip gidebilirdi. Tüm toplantılarınızdan haberdardı. Ve sen bir kez bile onun niyetini sorgulamayı düşünmedin çünkü o çok tatlı bir yaşlı kadın."

"Neden Simon'ı alıyorsun? Onun bu işle hiçbir ilgisi yok."

"Çünkü sigortaya ihtiyacım var. Senin bölgeni istiyorum, Dimitri. Hepsini istiyorum. Seni öldürmenin en iyi hareket tarzı olduğunu düşünmüştüm ama şimdi sevdiklerinin peşinden gitmenin çok daha etkili olduğunu fark ettim."

"Eğer ona zarar verirsen, yemin ederim-"

"Çocuğun başına bir şey gelip gelmeyeceği tamamen size bağlı. Bunu göz önünde bulundurarak, kararınızı verdiniz mi?"

Saatime baktım. Onu uzun süre konuşturdum ama Mikhail'den herhangi bir haber alamadım. Yeşil ışık yanana kadar oyalamaya devam etmeliyim.

"Bütün bunlar da ne demek oluyor?" Dikkatlice soruyorum. "Tüm bu kan dökme... Ne için?"

Levitsky mırıldanıyor. "Ailem eskiden bu ülkeyi yönetirdi, biliyorsun. Sadece Moskova'yı değil, *Rusya*'yı da. Senin henüz doğduğunu bile sanmıyorum ama inan bana biz durdurulamazdık. Adamlarımız hükümetin her kademesinde gizliydi. Ticarete, politikaya ve savaşa hükmediyorduk. Ve sonra, neredeyse bir gecede, hepsini kaybettik. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Ben lanet bir *kraldım*. Tüm para, kadınlar ve güç...

benden alındı. Ailemin parçalanışını izledim ama şeyi geri almaya yemin ettim. Bir gün ailemin adını geri getirecektim. Bedeli ne olursa olsun."

Bir parçam adama acıyor. O ümitsiz bir vaka. Hiçbir pazarlık onun fikrini değiştirmeyecek. İhtişamlı günler gözünü kör etmiş, kalbi dönüşü olmayan bir noktaya kadar bozulmuş. Hedeflerine ulaşmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyeceği artık çok açık.

Bu yüzden onu durdurmak zorundayım.

"Ee?" diye sorar. "Bana istediğimi verecek misiniz, Bay Antonov?" Sertçe yutkunuyorum, boğazım dayanılmaz bir şekilde kurudu ve "Evet" diye mırıldandım.

CHAPTER 39

T Mikhail'in "Çukur" dediği yer beni ürpertiyor. hoşuma gitmiyor, ama bir yere sahip olmanın faydasını inkar etmek mümkün değil. huzur içinde çalışabilir.

Görece barış.

Belyaev müthiş bir çığlıkçı.

Son on dakikayı bize küfür ederek geçirdi. Tükürüyor, hırlıyor, tıslıyor. Adam köşeye sıkıştığını bilen vahşi bir hayvan gibi. Mikhail ona henüz bir şey yapmadı bile, sadece eski moda dişlerini göstererek tehdit etti. Puro yok. Adam dinlemiyor. Bizimle konuşmaktansa dilini çiğnemeyi tercih edeceğinden eminim.

Kol saatime bakıyorum. Zamanımız tükeniyor.

Mikhail, Belyaev'i kalın siyah bağlarla bir sandalyeye bağlamıştır. Ayak bilekleri de sandalyenin ayaklarına bağlı. Ne kadar çırpınırsa çırpınsın, hiçbir yere gitmiyor. Mikhail, Belyaev'in vermeyi reddettiği bir yer talep ederek hareketleri sürdürüyor. Hiçbir şey işe yaramıyor.

Doğrudan yüzüne doğrultulmuş kör edici ışıklar değil. Arkasında metalin metale çarparken çıkardığı uzak ve tehditkâr sesler de değil. Fiziksel acının da adam üzerinde işe yaramadığı açık.

"Bize Levitsky'nin nerede saklandığını söyle!"

Mikhail kükrer. "Git kendini becer!" Belyaev karşılık verir.

İki aslanın aynı et parçası için kapışmasını izlemek gibi. Biri eti canı pahasına korumaya istekliyken, diğeri bir dilim için diğerini parçalamaya hazırdır.

Dimitri'nin Levitsky ile görüşmesi çoktan gerçekleşmiş olacaktı. Şansımız varsa, bize biraz zaman kazandırdı, ama zaman geçiyor.

İç çekerek, elimde hazırladığım küçük eşya arabasıyla öne çıkıyorum. "Bırakın ben halledeyim," diyorum nazikçe.

Mikhail bana şöyle bir baktı ama itiraz etmedi. Başını salladı. "Tamamen sizindir, Doktor."

Bir tabure çekip Belyaev'in önüne oturuyorum. Beni tanıdı.

"Seni kaltak," diye öfkeleni. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Karşısında sakince oturuyorum, hiç korkmuyorum. Beynimin arkasındaki küçük bir ses onun serbest kalıp bana saldırabileceğinden endişeleniyor ama bu endişeyi bastırıyorum. Mikhail fermuarlarının sıkı olduğundan ekstra emin oldu ve bir şey olursa hemen arkamda. Tek yapmam gereken askerlik yapmak ve midemdeki bulantının üstesinden gelmek. Bunu yapabilirim.

"Levitsky'yi nerede bulabileceğimi söyle," diyorum soğukkanlılıkla. "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Bir çocuğu rehin tutuyor," diye cevap veriyorum sanki o hiç konuşmamış gibi. "Simon daha bir yaşında. O masum."

"Bu bir savaş," diyor Belyaev kayıtsızca.

"Bize aradığımız cevapları verin."

"Ne yapacaksın kızım?" diye hırlıyor.

Yüz hatları sert, dişleri yıllarca sigara içmekten sararmış. Sağ kaşının hemen üstünde ve sol yanağının aşağısında birkaç kötü yara izi var. Bu adamı vahşi doğada görsem dehşete düşerdim.

Ama cesur olmak
zorundayım. Dimitri
için, Simon için.

"Bunu kolay yoldan da yapabiliriz, zor yoldan da" diyorum.

"Ne yapacaksın?" diye tekrarlıyor kara bir kahkahayla. "Kemiklerimi mi kıracaksın?"

"Hayır, öyle şiddetli bir şey değil. İnsanları incitmeye inanmıyorum." "O zaman yanlış iş yapıyorsun, kızım."

El arabama uzanıyorum ve aletlerimi inceliyorum. Bir şırınga ve küçük bir şişe berrak sıvı alıyorum. "Bu konuda haklısın. Neredeyse ironik. Ben, bir doktor, Bratva'nın bir adamı sorgulamasına yardım ediyorum. Hala lisansımın olması bir mucize."

"Bu da ne böyle?" Belyaev artık yarısı dolu olan şırıngaya bakarak tükürüyor.

Ona baktım. Onun boyunda ve kilosunda bir adam... Bu doğru dozaj olmalı. İlerlediğimde geri çekiliyor.

"Beni zehirleyecek misin?" diye ciyaklıyor. İlk kez onun sert adam görüntüsünün kırıldığını duyuyorum.

"Zehir değil," diyorum sakince. "Söylediğimde ciddiymdim. Şiddetten hoşlanmıyorum. Bu amobarbital."

"Bu ne lan?" diye homurdanıyor.

Cevap vermiyorum. Ona iğne yapmam üç saniye sürdü. Hızlı bir dürtme ve bitti.

Bana bakıyor. Dışarıdan bakınca etkilenmiş gibi görünmüyor. Nefes alıp vermesi normal, gözbebeklerinin büyümesi de öyle. Sırıttıyor. "Hiçbir şey yapmadı."

Şişeyi baş ve işaret parmaklarımın arasından alıp ışığa tutuyorum. "Size söyledim, bu amobarbital. Gerçi sanırım daha çok 'doğruluk serumu' olarak biliniyor."

Ağzı düşer. " olmaz. Bu doğru olamaz. Aptal sürtük. Gerçekten düşündün mü..." Kaşlarını çatıyor.

"Adın ne senin?" diye sordum.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. "Grigoriy Belyaev," diye cevaplıyor kısa bir duraksamadan sonra.

"Kaç ?" "Kırk iki mi?"

"Nerede doğdunuz?" "Aslen Kazanlıyım."

"Edvard Levitsky nerede saklanıyor?"

"O-" Belyaev koltuğunda debeleniyor, yüzü korku, şaşkınlık ve hayret karışımı bir ifadeyle eziliyor. "Ne oluyor lan?"

"Levitsky'yi nerede bulabileceğimi söyle," diye daha kararlı bir şekilde tekrarlıyorum. "En azından çocuğu nerede bulabileceğimi söyle. Gerçekten tek istediğim o. Çocuğu kurtarmak ve tüm bu saçmalığı bitirmek istiyorum." Gözlerimi ona diktim. "Beni duyuyor musun?"

Belyaev'in ağzı açılıyor, kapanıyor ve tekrar açılıyor. Zavallı adamın kafası karışmış. "Güney bölgesinde bir apartman kompleksi var. Çok sıkı korunuyor. Çocuk en üst katta tutuluyor."

"Ya Levitsky?"

"Orada uzun süre kalmayacak. Rehine takası için Dimitri Antonov ile buluşacağını söyledi ama..."

"Ne?"

"Levitsky'nin çocuğu geri vermek gibi bir planı yok. Bu sadece Dimitri'yi ortaya çıkarıp işini bitirmek için bir yoldu."

Midem bulandı. Edvard'ın böyle kirli bir numaraya başvurmaktan çekinmeyeceğini bilmeliydim. Bu, Dimitri'ye zarar verme şansı bulmadan Simon'ı kurtarmamız gerektiğı anlamına geliyor.

"Tam bir adrese ihtiyacım var," diyorum. "Ve doğruluk serumuyla savaşmaya zahmet etme. Karşı koyarsan kalıcı beyin hasarına neden olur."

Belyaev'in gözleri dehşet içinde açılır. "Tamam! Tamam, *peki*. 1270 Moska Caddesi. Önünde cam kapıları olan büyük gri bina. Gözden kaçıramazsın."

Hissettiğim rahatlama kısa sürüyor. "Çok teşekkür ederim," diyorum sandalyemden hızla kalkarken.

"B-bekle!" diye

soluk soluğa kalır.

"Ne?"

"Bu şeyin etkisinin geçmesi ne kadar sürer? Beynimin hasar görmesini istemiyorum."

Başımı arkaya atıp gülüyorum. "Oh, o mu? Aslında doğruluk serumu değildi. O şeyi bulmak zor ve biraz acelemiz vardı. Sana düşük dozda salın solüsyonu verdim. Tuzlu su mu? Tamamen zararsız."

"Ama..."

Mikhail kendi kendine kıkırdıyor. "Çok zekice." Omuz silkiyorum.

Belyaev'in ağzı açık bir balık gibi düşer. "Beni kandırdın!"

"Öyle mi? Sen de babamın cenazesini beni manipüle etmek için bahane olarak kullandın. Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş."

"Bekle! Beni burada , değil mi?"

Mikhail öne çıktı. Buradaki işim bitti. "İşimiz sonuçlanana kadar burada kalacaksın. Dua et de burada olduğunu unutup anahtarı kaybetmeyeyim."

"Bekle, lütfen!"

Mikhail ve ben çoktan kapıdan çıktık. İyi bir önlem için ışıkları kapatıyorum. Biraz tuzlu su ve karanlık bir odanın Belyaev gibi yetişkin bir adamı bebek gibi ağlatabileceğini kim bilebilirdi?

CHAPTER 40

NATALYA

Mikhail ve ben söz konusu binadan yaklaşık iki blok ötede kaldırıma çıkıyoruz. Belyaev'in cam kapılı büyük gri bir bina tarifinin çok muğlak olduğunu düşünmüştüm ama meğer bina komşularından inanılmaz derecede farklıymış. Çevredeki alan daha küçük, köhne apartman komplekslerinden oluşuyor. Bu bina ise pırıl pırıl ve yeni.

Karşılaştırma. Bunu gözden kaçırmak gerçekten zor.

Özellikle de kaldırımda bekleyen kaba saba muhafız ordusuyla birlikte.

"Yalnız gideceğim," dedim

Mikhail'e. "Kesinlikle olmaz."

"Sen çok önemlisin," diye mantık yürütüyorum. "Muhtemelen hepsi senin kim olduğunu biliyordur. Levitsky'yi tanıyorsam, muhtemelen arabadan iner inmez seni delik deşik etmeleri için emir almışlardır."

"Sana bir şey olursa Dimitri beni öldürür."

"Ona ulaşmalısın," diye çıktım. "Levitsky'yle buluşmaya gidiyorsa, senin de onun yedeği olarak orada olman gerek. Ona mesaj atıp bunun bir tuzak olduğunu söyledin mi?"

"Denedim. Henüz mesajımı gördüğünü sanmıyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. Edvard muhtemelen Dimitri ile تنها bir yerde buluşmak istemiştir. Rusya pek de mükemmel veri kapsama alanıyla bilinmez. Ya sinyal olmayan bir bölgedeyse?

"Adamlarını toplamalısın," diye devam ediyorum. "Planı uygula. Diğer Bratva'ları da dahil et, umurumda değil. Dimitri'yi kurtarmak için ne gerekiyorsa yap."

"Peki ya sen? Binaya nasıl gireceksin?"

Bu tamamen geçerli bir soru. Görebildiğim kadarıyla tüm girişleri tutmuşlar. Bütün bu şeyleri ilerledikçe buluyorum.

"İçeri sızmanın bir yolunu bulacağım, Simon'ı alacağım ve kimse ne olduğunu anlamadan dışarı çıkacağım."

"Bunu söylemek yapmaktan daha kolay," diye uyarıyor Mikhail. "Oraya tek başına gidemezsin."

Mikhail'de Dimitri'den çok şey görüyorum. İkisi de çok onurlu, çok korumacı.

"Başka seçeneğimiz yok," diye karşı çıkıyorum. "Lütfen, değerli vaktimizi boşa harcıyoruz. Dimitri'ye gidin. Onu kurtarın ve sonra benim için geri gelin. Ben Simon'ı kurtaracağım ve siz ikiniz bizim için geri dönene kadar saklanacağım."

"Bu çok saçma. Tüm bu plan şans ve çaresizlik üzerine kurulu." Başımı salladım. "İnanın bana, bunu yapmanın daha güvenli bir yolu olsaydı, ben de yapardım."

Mikhail direksiyonu yumruklarken bana bakıyor. "Sende cesaret var. Dimitri'nin seni neden sevdiğini anlayabiliyorum."

Küçük bir gülümseme sunuyorum. "Elimden geleni yaparım. Güvenli bir yere varır varmaz sana mesaj ."

"Bunu yaptıktan sonra eve geri dönmeye çalışın. orada güvende olacaksınız."

"Kulağa bir plan gibi geliyor." "İyi şanslar, Natalya." "Sana da."

Vedalaşmalarla kaybedecek zamanımız yok. Ben araçtan iner inmez Mikhail yola koyuluyor. Aynı aciliyeti paylaşıyoruz. Her an işler gidebilir. Levitsky'yi kendi oyununda yenebilmemizin tek yolu onu geride bırakmamız. Nüfuzu ve ateş gücü olabilir ama bizim tarafımızda hız var.

Mesafemi koruyorum, gözden uzak durmak için alçakta kalıyorum. Anladığım kadarıyla iki çıkış var; biri önde, diğeri arkada, ikisi de sıkı korunuyor. Bu mesafeden bile, hepsinin ateşli olduğunu söyleyebilirim. Duruşlarından ve yürüyüşlerinden, sanki dokunulmazlarmış gibi. İçlerinden geçmek kesinlikle bir seçenek değil. Etraflarından dolaşmak da daha başarılı görünmüyor.

Üstümde bir kuş ciyaklıyor. Bir üstteki binanın çatısına konmadan önce tembelce süzülüşünü izliyorum.

bir fikir geldi.

Çatı.

Binalar birbirinden çok uzak değil. Komşu binalardan birine gizlice girip tepeye çıkabilirsem, çatıya atlayıp aşağı inebilir ve Simon'ı aramaya en üst kattan başlayabilirim. Bu kesinlikle zorla içeri girip yukarı çıkmaya çalışmaktan iyidir. Daha çok değil, daha akıllıca çalışmalıyım. Ama bir soru var.

Simon'ı bulduktan sonra nasıl *çıkacağız*?

Tek başıma uçurumdan atlama riskini almaktan çok mutluyum ama kucağında bir bebekle mi? Hayatta olmaz. Olmaz. Bir sürü şey ters gidebilir.

Şakaklarımı ovuyorum, kaygı damarlarımda dolaşıyor. ", Nat.

Düşün."

Çaresizce etrafıma bakıyorum, gözlerim arkasına çömeldiğim ara sokaktaki çöp bidonunda geziniyor. İlk başta hiçbir şey düşünmedim. Çöpün burada bana bir faydası olmayacak.

Yoksa öyle mi?

Çöp konteynerinin kapağının altından çıkan dikdörtgen bir strafor görüyorum. Bazı gevşek kablolar, bazı ambalaj bantları ve bazı kırık camlar var. Görünüşe göre biri kendine yeni bir televizyon almış ve eskisini atmış.

Beynimdeki dişliler dönmeye başladı.

Eğer dövüşerek çıkamazsam, belki gözümü korkutarak çıkabilirim. Zaten aptal bir Bratva gangsterini kandırdım, bunu tekrar yapabilme şansım nedir?

Çatıya açılan kapıyı dikkatle açıyorum, yalnız olduğumdan emin olmak için her yöne bakıyorum. Rüzgâr çatıda eserken, ne kadar sert estiğini fark ediyorum. Bir binadan diğerine atlamak imkansız olacak. Ulaşmam gereken binanın diğer tarafındaki binayı gördüğümde ne yapacağıma karar vermeye çalışarak her yöne bakıyorum.

Bir gökyüzü köprüsü var. Camdan yapılmış, bu da görünür olacağım anlamına geliyor, ama artık tek seçeneğim bu. Merdivenlerden koşarak iniyorum, sonra da

Sokakta, arabaların arasından kapıya doğru koşarken sadece birkaç saniyeliğine açıkta kaldım. Kapı kilitli değildi, ben de içeri girip merdivenlere doğru koştum.

Birkaç uçuş sonra nefes nefese kaldım ama hâlâ güçlüydüm. Gökyüzü köprüsünün kapısına ulaşip açıyorum ve aşağıya, muhafızların olduğu yöne bakıyorum. Neyse ki korudukları ön ve arka kapılar bu yöne bakmıyor ama biri sigara molası vermeye karar verirse başım belaya girebilir.

Sanki bu olmam gerekiyormuş gibi, sanki yıllardır bu binada yaşıyormuşum ve diğerlerini ziyaret ediyormuşum gibi karşıya geçiyorum. Kimse bana bakmıyor; bana ateş edeceklerinden ya da en azından durmam için bağıracaklarından eminim.

Simon'ın tutulduğu binanın kapısına vardığımda, aceleyle çatı katındaki giriş kapısına yöneliyorum ve kapı kolunu çeviriyorum. Kapı kilitli değildi. Levitsky'nin adamları muhtemelen kimsenin tepeden girmeye çalışacak kadar deli olduğunu düşünmemişti. Onların dikkatsizliği benim avantajım.

Merdiven boşluğuna sürünerek yavaşça ilk boş kata iniyorum ve başımı koridora uzatıyorum. Etraf temiz. İçgüdülerimi takip ederek merdivenlerden bir sonraki kata iniyorum ve orayı kontrol ediyorum. Burada da kimse yok. Simon'ın etrafında çok daha yoğun bir muhafız varlığı olacağını düşündüm, bu yüzden bir yaşam belirtisi bulana kadar ilerliyorum.

On üçüncü, on ikinci ve on birinci katlara kadar iniyorum. Hiçbir şey yok. Bu bina devasa bir apartman kompleksi olmasına rağmen büyük ölçüde terk edilmiş. Belki de Levitsky tüm mülkü kişisel kalesi olarak satın aldı ve güvenlik riski oluşturabilecek herhangi bir sakinle paylaşmak istemedi.

Onuncu kata geldiğimde, nihayet bazı konuşmalar duyuyorum. Boğuk, sesler parazitten bozulmuş. Telsiz iletişimi. Sanırım Levitsky'nin paralı askerlerinden biri ya da ikisi kapının diğer tarafında duruyor.

Ellerim soğuk ve korkudan titriyor. Kalbim çarpmaya devam ediyor. Yavaşça ceketimin fermuarına uzanıyorum, aşağı çekiyorum ve dişlerin sökülürken çıkardığı yumuşak metalik yırtılmaya odaklanıyorum. Buraya kadar geldim, şimdi pes edemem. Simon'ın bana ihtiyacı varken olmaz.

Koridora çıktım.

"Hey!" diye

bağırıyorum.

Toplamda altı tane var. Eminim çok daha fazlası vardır ama bu noktada umurunda değil. Bu süreci hızlandırmanın tek yolu onlarla yüzleşmek. Bana en yakın olan muhafız tüfeğini kaldırıyor, varlığımdan ürktüğü anlaşılıyor.

"Bu da ne-"

Ceketimi aceleyle çıkarıp altına sakladığım eşyaları ortaya çıkarıyorum. Straforun içine doldurulmuş kablolar ve uygun bir yelek yerine gövdeyi sarmak için tonlarca koli bandı. Edvard'ın araba bombasını hazırladığım onca ay, genel şekillere ve inandırıcı görünmesi için gereken ıvır zıvırlara aşina olmamı sağladı. Belli ki hiçbirimizi havaya uçurmayacak...

Ama bunu bilmiyorlar.

"Ne yapıyorsun?" diye homurdanıyor adamlardan biri meslektaşına. "Sadece vur onu!"

"Kılınızı bile kıpırdatmayın!" Cebimden bir şey çıkararak onlara bağıyorum. Bir tetik. En azından tetiğe *benziyor*. Dışarıda bulduğum çöp konteyneri, sahne malzemesi olarak kullanabileceğim bir hurda hazinesiydi. Tek yapmam gereken mesafemi korumak ve herhangi birinin sahte yangın çıkarıcıyı görece kadar yaklaşmasına izin vermemek.

İçlerinden biri silahını indirerek, "Şimdi kolay," diye homurdanıyor. "Ne istiyorsunuz?"

"Burada bir çocuk var. Bana nerede olduğunu söyle ve kimse zarar görmesin." "Çocuktan ne istiyorsun?"

Dudaklarımı yalıyorum ve boğazımın arkasındaki kuruluğu görmezden geliyorum. "O da benimle geliyor."

CHAPTER 41

NATALYA

"N hareket etmeyin" diye uyarıyorum. "Kimse aptalca bir şey yapmasın. Bana sadece hangi katta olduğunu söyleyin, ben de-" Levitsky'nin adamlarından biri

omzuna asılı telsize uzanıyor. Hayali tetiğimi kaldırıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Az önce ne dedim ben? Paramparça mı olmak istiyorsun?"

"Blöf yapıyorsun," diyor homurdanarak.

"Emin misin?"

Gözlerimde vahşi bir şeyler olmalı çünkü kimse bana bu konuda baskı yapmaya kalkışmıyor. Aksine, adamlar daha tedirgin ve huzursuz görünüyorlar. İçlerinden ilki silahını indirip teslim olmak için ellerini kaldırdığında, diğerleri de onu takip ediyor.

"Sadece sakın ol," diyor içlerinden biri yatıştırıcı bir tavırla. "Sert bir şey yapmana gerek yok."

Vay anasını, işe yarıyor!

Sinirlerime hakim oluyorum ve bir adım ileri atarak devam ediyorum. Hepsi toplu bir geri adım atıyor. Bütün bu dümenin anahtarı özgüven. Eğer bunu sürdürebilirim, belki -sadece belki- Simon ve ben bu işten canlı çıkabiliriz.

"Çocuk," diye tekrarlıyorum sertçe, tetiği sağa sola sallayarak. "Nerede o?" "Bir kat aşağıda," diye biri bana bilgi veriyor. "Sadece... tetiği indir."

"Yapamam. Bu bir basınç anahtarı. Eğer başparmağım onu bırakırsa, bu şey üç şehir bloğunu yok etmeye yetecek kadar C4 ile donatılmış olur." Şu anda kendimi son derece cesur hissediyorum, neredeyse gücümün sarhoşuyum. "Şöyle olacak çocuklar. Ben geri dönüp merdiven boşluğuna gideceğim. Eğer herhangi biriniz destek çağırırsa, bu düğmeyi bırakacağım. Eğer herhangi biriniz beni vurmaya çalışırsa

öl ve bu düğmeyi bırak. Eğer *hapşırırsan*, bu düğmeyi bırakırım. Beni anladın mı?"

Kendimi deli gibi hissediyorum, sesimin bozuk cızırtısı sadece bu görüntüye katkıda bulunuyor. Böyle bir işe kalkıştığım için deli *olmalıyım* ama umurumda değil. Edvard beni çok uzun süre oyaladı ve şimdi sevdiklerim bunun acısını çekiyor. Bana en yakın olanları koruma, kurtarma ihtiyacıyla dolup taşıyorum. Edvard, kederimi ve üzüntümü koz olarak kullanarak beni manipüle edebileceğini düşündü. Şimdi onu benimle uğraştığı için pişman edeceğim.

Adamların hiçbiri bir santim bile kıpırdamaya cesaret edemiyor. Bunu işbirliği yapacaklarına dair bir işaret olarak alıyorum ama bunu öğrenmek için etrafta dolaşmayacağım.

Aceleyle dönüp apartmanın merdiven boşluğuna geri dönüyorum, tetiği açıkta tuttuğumdan emin oluyorum - benimle dalga geçmemeyi hatırlatmak için.

Dokuzuncu kat parlak bir şekilde aydınlatılmış ve gürültü ile uğulduyor; bazı hafif konuşmalar ve hoparlörlerden çalan yumuşak bir ninni. Kapıda iki nöbetçi var ama vücuduma bağlanmış sahte bombayı görünce donup kalıyorlar.

"Çekil," diye tısladım. "Yoksa burayı havaya uçururum."

Neyse ki hiç tepki almadım. Kenara çekiliyorlar, içlerinden biri neredeyse altına işeyecek gibi görünüyor. Ben görevdeki bir kadını ve ciddi olduğumu anlayabiliyorlar.

Dairenin kapısını tekmeleyerek içeri girdim ve Dahlia'yı köşedeki koltuğundan kaldırdım. Bir çift bebek çorabı örmenin ortasındaydı. Beni görünce nefesi kesildi, ipliğini ve iğnelerini bıraktı. Yüzü tüm rengini kaybetti.

"Sen!" diye nefes nefese kalıyor.

Her ne kadar ona cehenneme gitmesini söylemek istesem de, bunun yerine Dahlia'yı çevremde tutmayı ve Simon'a odaklanmayı seçiyorum. Oyun parkında duruyor, yan tarafını tutmuş bana bakıyor. Küçük kahkahası kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Anne!"

Gözlerim yaşardı. "Merhaba, tatlım. , seni özledim!"

Bu dairede neredeyse hiçbir şey yok. Beyaz duvarlar, gri halı. Simon için bir oyun parkı ve birkaç oyuncak var ama burası lüksün kucağı sayılmaz. Burada kalıcılık hissi yok, bu da beni dehşete düşürüyor. Edvard öyle emretseydi, göz açıp kapayıncaya kadar bütün burayı süpürüp temizleyebilirdi. Simon'ı burada uzun süre tutmayacakları çok açık. Ben gelmemiş olsaydım ona ne yapacaklarını düşündükçe ürperiyorum.

"Burada ne işin var senin?" Dahlia tersledi. Bana saldıracakmış gibi bir adım öne çıkıyor ama ben 'bombamı' işaret edip dilimi şaklatıyorum.

"olsam yapmazdım."

"Blöf yapıyorsun. Ona zarar verme riskine girmezsin." "Yanlış ellere geçmesine izin vermekten iyidir."

Dahlia haklı, elbette. Simon'a bir şey olmasına asla izin vermem ama bunu bilmesine izin veremem. Hepimizi öldürecek kadar dengesiz olduğuma inanmasına ihtiyacım var. Yalanımın ortaya çıkmasını engellemenin tek yolu bu.

Simon'ı kucağıma alıp ona sarılıyorum ve yumuşak yanaklarını öpüyorum. "Buradayım, bebeğim. Tanrım, ne kadar da büyümüşsün!"

Simon saçlarımla oynarken kıkırdıyor, kısa siyah buklelerimi etkileyici bir şekilde sıkıca kavıyor. "Anne!"

"Onu hemen yere bırak!" Dahlia tıslıyor.

"Yapamam. Yapamayacağımı *biliyorsun*."

"Edvard bunu öğrendiğinde-"

"O fırsat bulamadan bizi havaya uçuracağım." Onaylamayarak başımı sallıyorum. "Bunca zamandır... Bu kadar kör olduğuma inanamıyorum. İkimizi de manipüle ettiğini göremiyor musun?"

Dahlia dudaklarının kenarını tiksintiyle kıvrarak dudak büküyor. Bir zamanlar tatlı, yaşlı bir olduğunu düşünmüştüm ama şimdi çirkin, yaşlı bir cadalozdan başka bir şey olmadığını görebiliyorum. Pazarlık kozu olarak kullanmak için bir çocuğu kaçıran herkes benim gözümde içten dışa çürümüştür. Onunla konuşmanın, kalbini değiştirmeye çalışmanın bir anlamı yok.

"Ben manipüle edilmedim," diyor. "Edvard bana o piçleri alaşağı etmem için bir fırsat verdi. Bunu göremiyor musun Natalya? Dimitri, Bratva... Hepsi soğukkanlı katiller. Kendini kandırmana izin verme. Hepsi suçlu. Ben sadece onlardan kurtulmak için yapmam gerekeni yapıyordum."

"Yani bir yaşındaki bir çocuğu rehin tutmanın ve Dimitri'nin evini Boris içerideyken yakmanın doğru yol olduğuna mı karar verdiniz? Ahlaki üstünlük taslamaya çalışma Dahlia. Benim üzerimde işe yaramayacak."

"Tam bir ikiyüzlüsün," diye hırlıyor. "Benden daha iyiymişsin gibi davranma."

"Değilim," diye itiraf ediyorum. "Olmadığımı biliyorum. Hatalar yaptım. Ama sonuçta en azından hatalı olduğumu biliyorum ve bunu telafi etmeye çalışıyorum. Sen ise sadece kendi kuyunu kazıyorsun."

"Bir kurtla yatıyorsun Natalya. Hepsi yırtıcıdır. Şimdi görmüyorsan, göreceksin. O Antonovlar iyi insanlar *değil*."

"Bunu bildiğimi hiç düşündünüz mü? İnsanları işlerinden ayırma yeteneğine sahip olduğumu?"

"Konuşmalarınızı kendinize saklayın. Duymak istemiyorum. Bana büyüklük taslamana ihtiyacım yok."

"Hala yapabiliyorken çıkmanızı öneririm. Dimitri şu anda Edvard'la buluşmaya gidiyor. Edvard'ın bu işten kazançlı çıkmasına imkân yok. Antonovlar seni hedef tahtasına koymadan önce Moskova'yı terk et."

Dahlia'nın burun delikleri alevlenir. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Simon'ı yakınımda tutarak kapıya doğru adım atıyorum. Yeterince zaman kaybettim ve Dahlia'yla tartışmak bir duvarla konuşmak gibi. Önceliğim Simon'ı buradan çıkarmak. O haklı. Konuşmalara ihtiyacım yok. Ne söylersem söyleyeyim, hiçbir şey ona ulaşamayacak.

Yavaşça koridora geri dönüyorum, bir kolumla Simon'ı göğsümde tutarken diğer kolumla sahte tetiğimi başımın üstünde tutuyorum. Bu kez asansöre biniyorum, sakın ve soğukkanlı kalmak için elimden geleni yapıyorum. Henüz tehlikeyi atlatmış değilim.

Beklediğim gibi, zemin kata ulaştığımda Levitsky'nin adamlarından oluşan bir ordu beni bekliyordu. Asansörün kapıları yumuşak bir *sesle* açılarak geldiğimi haber veriyor. Silahlarını kaldırmışlar ama beni vurmayacak kadar kolektif zekâyâ sahip olduklarını gördüğüme seviniyorum.

Simon'a biraz daha sıkı tutunuyorum. Bu saçmalığa devam ettiğim sürece ikimiz de buradan çıkacağız. Özgürlüğün tadını dilimde hissedebiliyorum. Damarlarımda dolaşan adrenalin beni teşvik ediyor. Derimin her santimi elektrikle uğulduyor. Bunu yapabilirim.

Başım dik bir şekilde binadan dışarı çıkıyorum. Girişteki cam kapıları itiyorum ve etrafıma bakıyorum. Gidebileceğim birkaç yol var ama çok uzağa gidebileceğimden şüpheliyim. Bu adamlar sadece beni kovalar. Hiçbirinin beni takip etmek gibi aptalca bir karar vermediğinden emin olmalıyım.

Apartman kompleksinin önündeki kaldırımda duruyorum ve aceleyle ambalaj bandını yırtıp sahte bombamı kaldırıma bırakıyorum. Yüzümü düz tutarak hepsine şüpheyile bakıyorum.

"Olduğun yerde kal yoksa ," diye tehdit ediyorum.

Bir adım geri atıyorum. Sonra bir adım daha, sonra bir adım daha. Caddeyi başarıyla geçtiğimde, dönüp koşuyorum.

"Bekle bir saniye," diye duyuyorum arkamdan birinin. "Bu sadece *hurda*." "Bu gerçek değil!"

Sahte tetiği fırlatıp atıyorum ve koşmaya devam ediyorum, aramıza mümkün olduğuunca çok mesafe koymak için elimden geldiğince hızlı koşuyorum. İş işten geçmişti ama sanırım onları atlatmak için kendime yeterince alan açmıştım. Ancak yaya olduğu süreçte dezavantajlı olacağımı biliyorum. Kucağımda bir çocukla kaçamam.

Sokaklarda yarışırken, keskin dönüşler yaparken ve gözden uzak kalmak için dar sokaklardan geçerken, bir şey fark ediyorum. Benim kurtarıcı lütfum. Moskova metrosunun girişi. Levitsky'nin adamlarından kurtulmak için tek şansım bu olabilir.

Kalabalığa ayak uydurmak için elimden geleni yaparak içeri koşuyorum. Aralarına karışmalıyım. Çok hızlı hareket etmek yerimi belli edebilir. Seslere bakılırsa, bir tren geliyor. Nereye gittiğimin ya da beni hangi istasyona götüreceğinin bir önemi yok. Eğer binebilirim.

Kendime bilet alacak zamanım yok. Dönen duraktan geçip, biletini yeni almış bir iş adamına doğru kendimi sıkıştırıyorum. Bana bıyık altından gülüyor ama umursayacak vaktim yok. Beni istediğı kadar yargılayabilir. Hayatlar tehlikede.

"Durdurun şu kadını!"

Kalbim sıkışıyor. Tren perona yanaşıyor. İtmek için çok fazla insan var. Kuru toprakta boğuluyorum, ilerleyemiyorum. Ciğerlerim yanıyor. Her şey çok gürültülü, çok sıcak ve çok gözümün önünde.

"Hadi, hadi, *hadi*," diye tıslıyorum nefesimin altında.

Tren gelir ve kapılar kayarak açılır. Trenden inen yolcu seli kargaşayı daha da artırıyor. Akıntıya kapılacakmışım gibi hissediyorum ama kendimi zorlayarak vagona doğru ilerliyorum. Peşimdekiler o kadar şanslı değil. İri yarı, hantal adamlar, bu yüzden herkesi geçmekte zorlanıyorlar. Tam benimle birlikte trene bineceklerini düşündüğüm anda kapılar kapanıyor.

Ellerim titreyerek telefonumu çıkardım ve Mikhail'e mesaj attım.

Simon'ı yakaladım! Çıktık ve temiziz!

En yakın koltuğa yığılıp başımı geriye atıyorum ve nefes nefese kalıyorum. Birkaç endişeli yolcu bana bakıyor ama onlar da kendi işlerine bakıyorlar. Tren ilerleyip hızlanıyor ve beni takip edenleri peronda sıkışmış halde bırakıyor.

Simon'ın başının tepesine bir öpücük kondurarak rahat bir nefes alıyorum. Güvendeyi

Z.

Özgürüz.

Şimdi Dimitri'ye geri dönmek zorundayız. Umarım iyidir.

CHAPTER 42

DIMITRI

T Levitsky'nin bana verdiği adres beni hiçliğin ortasına götürüyor, iki yanımızda uzun buğday tarlalarından başka bir şey yok. En yakın binalar birkaç yüz metre çiftlik evleri. Arabam toprak yolun kenarına park etmiş, tehlike ışıkları yanıp sönüyordu.

Levitsky'nin bu özel yeri seçmesinin bir nedeni olduğuna hiç şüphem yok. Onun için her şey bir strateji, taktiksel bir oyun. Buradaki arazi düz ve nispeten engelsiz, bu da insanların geldiğini bir mil öteden görebileceğim anlamına geliyor. Onunla buluşmayı kabul ettiğimde muhtemelen aklında bu vardı. Levitsky pusuya düşmeyecek kadar dikkatlidir. Mikhail diğer Bratvas'ları ele geçirmeyi başarsa bile, Levitsky bunun bir tuzak olduğunu anlamadan önce bana ulaşamazlar.

Çenemi sıkıyorum, ancak birkaç saniye sonra eklemi patlatmak için açıyorum. Tüm bunlar bittiğinde, bir dişçiyle konuşmam gerekecek. Tüm bu stresin zavallı dişlerime iyi geldiğini düşünemiyorum. Böyle devam ederse azı dişlerimi öğütüp posa haline getireceğim.

Mikhail'den henüz haber almadım. Natalya'nın iyi olup olmadığı hakkında da bir fikrim yok. Burada sinyal en iyi ihtimalle zayıf - Levitsky'nin beni buraya getirmesinin bir başka nedeni daha. Telefonum çekmezse takviye çağırmamın imkânı yok.

Arabanın yaklaştığını neredeyse bir mil öteden görüyorum. Hayır, sadece bir araba değil. Zırhlı SUV'lardan oluşan lanet bir filo. Yuvarlanıp birkaç metre uzağa park ediyorlar, kör edici farları doğrudan bana dönük. Sayıca üstündüm. Levitsky ve adamları teker teker araçlarından inip öne çıkıyorlar.

Ağır silahları var. Tüfekler ve tabancalar. Bazılarının kemerlerinde bıçak bile var. Gözüm korkmadı desem yalan söylemiş olurum. Eşleşemeyeceğimi bilecek kadar erkeğim ama umudum yok. Levitsky'nin burada olması, iki numarasının ortadan kaybolmasından ya da Mikhail ve Natalya'nın kurtarma girişiminden henüz haberdar olmadığı anlamına geliyor. Açıkçası, bunu başarıp başaramadıklarını bilmeme imkân yok ama dua edebilirim.

En iyi yaptığım şeyi yapmalı ve o piçi konuşturmalıyım.

Levitsky'yi ilk kez yakından ve kişisel olarak görmek çok garip. Aylardır aileme ve bana eziyet ediyordu ama bulanık bir güvenlik kamerası görüntüsü yerine onu görmek daha gerçek hissettirdi. Hayal gücüm onu imkânsız ve korkunç bir canavar olarak kurgulayıp duruyordu. Onunla kanlı canlı karşılaşmak bana onun sadece bir insan olduğunu hatırlatıyor.

Ve tüm erkeklerin zayıflıkları vardır. Yeterince dikkatli bakarsanız, her birimizin bir baskı noktası olduğunu görürsünüz. Benimki aileme olan sevgim. Onlar için her şeyi yaparım. Onlar için ölürüm. Ama Levitsky?

Farkında olsun ya da olmasın, kibri onun sonunu getirecek.

"Biliyor musun, sanırım küçük bir parçam sana hayranlık duyuyor," diyorum, sesimin uzaklara ulaşması için yüksek sesle ve net konuşuyorum.

Levitsky kıkırdar. "Öyle mi?"

"Kesinlikle. Harika bir geri dönüş hikayen var. Bu konuda filmler yapıyorlar."

"Hiçbir zaman filmlerden hoşlanmadım," diye itiraf ediyor, ancak henüz beni öldürmek için özel bir acele içinde görünmüyor. Acele etmiyor çünkü çoktan kazandığını düşünüyor. İşi bitirmeden önce avıyla oynamayı onun gibi bir psikopata bırakın.

"Yine de sormak zorundayım," diyorum, "tüm değdi mi?"

"Elbette buna değdi! Asla anlayamazsınız. Ailem parçalandığında genç bir adamdım. *Her şeyimizi* kaybettik. Yıllarımı saklanarak, utanarak ve güçsüz bir şekilde geçirdim. Ailemin mirasının parçalanmasını ve diğer Bratva'lar arasında paylaştırılmasını izlemek zorunda kaldım. Bu çok aşağılayıcıydı."

"Ve şimdi bize kendi ilacımızın tadına baktırılıyorsunuz."

Levitsky gülümsüyor. Tüyler ürpertici, korkunç bir sırıtış bu; kâbuslara konu olacak türden. "Çok tatmin edici."

"Senin sözüne güvenmek zorundayım." Onun yanından geçip muhafızlarına bakıyorum. "Oğlum nerede?"

"Ah, o konuda..."

"Onu sen getirmedin," diyorum, getirmeyeceğini zaten biliyor olmama rağmen. Başından beri bilerek bir tuzağa doğru yürüdüğümü biliyordum. Yine de hayal kırıklığı canımı yakıyor. Simon'ı tekrar görmeyi çok istiyordum.

Levitsky soğuk bir tavırla, "Bu kadar şaşırmış gibi davranma," dedi. "Onun gibi tatlı bir çocuğu böyle bir yere getirmek güvenli olmazdı. İçiniz rahat olsun, ona hiçbir zarar gelmeyecek."

"Sanki ağzından çıkan tek kelimeye inanacakmışım gibi."

"Yapmalısınız Bay Antonov. Simon'da büyük bir potansiyel görüyorum. Kendi varislerim olamayacak kadar yaşlıyım ama düşündüm de... Siz gittikten sonra ona yol gösterecek bir baba figürüne ihtiyacı olacak."

Yumruklarımı sıktım. "Oğlumu benden çalmak mı istiyorsun?"

"Bu dahice bir şey, değil mi? Simon benim vesayetim altında büyüyecek. Levitsky ismini devralacak. O kadar genç ki senin kim olduğunu hatırlamayacak."

"Sen hasta bir piçsin, bunu biliyor musun?"

"Kişisel bir şey değil," diyor Levitsky omuz silkerek. "Bu sadece iş."

Bir parmak şıklatmasıyla adamları silahlarını kaldırıp bana nişan alıyor. Kılımı bile kıpırdatmıyorum. Paniğe kapılmak kolay olurdu ama henüz elimde son bir numara olduğunu bilmiyor.

"Biliyorsun, ailenin imparatorluğunu yeniden inşa etmekten bahsediyorsun," diyorum yavaşça. "Ama hiç takipçin kalmadı. En azından gerçek olanlardan."

Silahlarını bana doğrultan adamlara bakıyor. "Nasıl anladın?"

"Kaynaklarım bana tüm adamlarınızın paralı asker olduğunu söylüyor, doğru mu?"

"Bunda yanlış bir şey yok," diyor Levitsky özür dilemeden. "Yakında bir gün, benden alınan her şeye sahip olduğumda, ailemin bir zamanlar sahip olduklarının on katı büyüklüğünde bir takipçi kitlesine sahip olacağım."

"Evet, ama bu arada..." Parmak şıklatma sırası bende. Birden bütün adamları dönüp *ona* nişan aldılar.

Levitsky şaşkın şaşkın bakar. "Bunun anlamı ne? Ne halt ediyorsun sen? Öldürün *onu*!"

"Sadakat tuhaf bir şey," diye mırıldanıyorum. "Söz konusu paralı askerler olduğunda, onlara kim daha çok para öderse ona sadık kalırlar. Öyle değil mi çocuklar?"

Levitsky öfkелendi. Burun delikleri alevlenir, gözleri yuvalarından fırlar ve yanakları parlak, öfkeli bir kırmızıya döner.

"Hayır!" diye bağılıyor. "Hayır, size şu anda ödediğinin üç katını ödeyeceğim!"

"Gerçekten mi? Her birine bir milyon dolar mı ödeyeceksin?" Kendimden ve olayların bu şekilde gelişmesinden oldukça memnun bir şekilde sırtıyorum. "Yavaş yavaş toprak ve servet topladığınızı biliyorum ama Antonovlar ve diğer Bratvalar hâlâ Moskova'da kontrolün büyük kısmını ellerinde tutuyorlar. Artık onlara gücünüz yetmez."

"Anlamıyorum," diye mırıldanır Levitsky. "Sen nasıl..."

Natalya'nın adamlarından birinden çaldığı kullan-at telefonu çıkarıyorum. "En küçük kardeşim bir teknoloji dehasıdır. Hakkını yemeyeyim, işinizi yürütmekte harikasınız ama siber güvenliğiniz eksik. Artık modern çağdayız, ihtiyar. Dijital ayak izini takip etmek çok kolay ve buna cep telefonu numaraları da dahil. Luka bu adamları kiraladığın şirketin izini bulmayı başardı ve diğer ailelerin de yardımıyla onları satın almak için paramızı bir araya getirdik."

Zafer göğsümde yükseliyor. Bahse girerim bunun olacağını tahmin etmemişti. Bu benim açımdan bir son dakika planıydı, onunla yüz yüze görüşmeyi kabul ettikten sadece birkaç saniye sonra düşündüğüm bir plandı. Belli ki tartmam gereken riskler vardı.

Diğer Bratva liderlerinin paralarını vermeme ihtimali yüksekti ve verselerdi de onları suçlamazdım. Tanrı'ya şükür onlarla çok iyi bir iş ilişkim var. Rachman'lar, Stokoyevski'ler, Alekov'lar... Son birkaç yıldır aramızda oluşturduğum zemin sayesinde teklifimi dikkate aldılar bile.

Onlara geri ödeme yapmak biraz zaman alacak, ancak Levitsky gidip hepsini düşman edindiğinden, onları ikna etme zor etkili bir şekilde devraldı. Hepimiz onun gitmesini istiyoruz; bu da benim lehime bir başka nokta. Ortak bir düşmanı ortadan kaldırmak için birlikte çalışmak varken neden kafa kafaya verelim?

Ona arsızca bir kırıyorum. "Şiddet her şey değildir, Bay Levitsky. Bazen biraz diplomasi uzun bir yol kat eder."

Kıpkırmızı ve muhtemelen bayılmak üzere. "Hayır! Hayır, bu doğru değil!" Bir zamanlar kendisine sadık olan adamlarına dönüp hırılıyor. "Adam başı bir milyon dolar mı? Size iki tane vereceğim!"

"Peki bu kadar parayı tam olarak nasıl bulacaksın?" Kendimi beğenmiş bir şekilde soruyorum.

Levitsky artık benimle ilgilenmiyor, onun yerine döneğin sempatisini kazanmaya çalışıyor. "Oyunun sonunu düşün," diye homurdanıyor. "Moskova'nın tamamını ele geçirdiğimizde, sonsuz bir para kaynağı olacak. Hepinizi sonsuz zengin yapacağım. Bir düşünün! Tek bir toplu ödeme ya da hayatınızın geri kalanı için zenginlik!"

Muhafızlar kıpırdamıyor.

"Paramı şimdi almayı tercih ederim," diyor içlerinden biri. Bir anlaşma mırıltısı duyulur.

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Kişisel bir şey değil," yineliyorum sözlerini "Bu sadece iş."

"Hayır!" diye kükrüyor. "*Hayır!*"

Adamlardan biri bana "Emirleriniz nedir efendim?" diye sordu. "Onu bağlayın."

"Siktir git, Antonov!"

"Ve ağzını kapatın. Sesi başımı ağrıtıyor." "Onu dışarı çıkaram mı, efendim?"

Başımı sallıyorum, bir süre Levitsky'yi inceliyorum. Bu adamdan iliklerime kadar nefret ediyorum. Bir an için, gerçekten de onun acısına son vermeyi düşünüyorum. Ama aynı zamanda Levitsky'nin bir bilgi hazinesi olduğunun da farkındayım. Halkımızın arasına casuslarını yerleştirebildi, topraklarımızı yavaş yavaş parçaladı... Ondan bir iki şey öğrenebilirim ama ölürse bunu yapamam. İşbirliği yapacağının garantisi yok, ama sevgili amcam Konstantin gibi, onu aksi yönde ikna etmek için düzenlemeler yapılabilir. Ancak yararlılığını yitirdiğinde daha kalıcı bir son düşüneceğim.

"Hayır," diyorum onlara. "O yaşıyor.

Şimdilik." "O zaman onunla ne yapacağız?"

"Onu Çukur'a götüreceğiz."

CHAPTER 43

DIMITRI

S *Az önce bana ulaştı. Simon'la birlikte eve dönüyor.*

Mesajını okuduktan sonra Mikhail'in evine dönerken bir düzineden fazla sürüş ihlali yaptığımdan eminim. Akıllı bir adam bu kadar pervasızca araba kullanmaz, belirtilen hız sınırının çok üzerinde hız yapmaz ve deli gibi trafiğe girip çıkmaz, ama çaresizim.

Onları görmem gerek.

Arabam kaldırıma çıktı ve neredeyse Mikhail'in çalılıklarını deviriyordu. Daha sonra özür dilemek için aklıma bir not alıyorum. Evin önündeki basamakları hızla çıkıyorum, kapıyı iterek açıyorum ve içeri girmek için acele ederken neredeyse kendi ayaklarıma takılıyorum.

"Natalya!" Kükrüyorum.

"Oturma odasındayız!"

Vücudumdaki her kas lifi öylesine gerilmiş ki, her eklemimi kıracağımdan korkuyorum. Ama oturma odasına adımımı atar atmaz gözlerim Natalya'nın tanıdık silüetine ve kucağındaki bebeğe takılıyor. Kanepede oturmuş, Simon'ın yanaklarına tatlı öpücükler konduruyor, saçları yüzünün bir tarafını perdeliyor. Arkalarındaki büyük pencere sırtlarına güneş ışığı vuruyor, neredeyse onları öğleden sonra ışınlarından oluşan kendi haleleriyle aydınlatıyor.

Yaklaşırken bacaklarım jöle gibi oldu. Sözsüzce yanına oturuyorum ve içgüdüsel olarak bir kolumu beline doluyorum. Aurora ve Mikhail oturuyor.

Karşımızdaki koltuğa oturmuş, kocaman gülümsüyorlar ama ben onlara aldırıyorum. Tek umursadığım önümde duran şey: hayatımın iki aşkı.

"O nasıl?" Omzuna bir öpücük kondurarak soruyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve gül yapraklarının kokusunu içime çekiyorum.

"Tamamen iyi," diye onaylıyor yumuşak bir gülümsemeyle.

Rahatlamış bir şekilde iç çekiyorum, dünyanın yükü bir anda omuzlarımdan kalkıyor. Yavaşça uzanıp oğlumun kahverengi saçlarını okşuyorum. O da mırıldanarak bize bakıyor. "Eminim bunun büyük bir macera olduğunu düşünmüştür," diye şaka yapıyorum. "Mini bir tatil."

Natalya sırtıyor.

Kolunda birkaç çürük fark ettim. "Ne oldu?"

"Kalabalığın arasından geçmek zorunda kaldım, itilip kakıldım," diye mırıldanıyor.

Mikhail boğazını temizleyerek dikkatimizi ona çekti. "Eminim arayı kapatmak için bolca vaktimiz olacak ama şimdilik önemli bir görüşme yapmamız gerekiyor. Levitsky öldü mü?"

Başımı sallıyorum. "Daha iyi."

Kardeşim kaşlarını çatı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Çukur'da gözaltında tutuluyor," diye açıklıyorum. "Eminim diğer Bratva liderleri onunla oturup konuşma fırsatına bayılacaklardır."

"Daha çok yumruklarıyla konuşuyorlar," diye yorumluyor Aurora nefesinin altında. Kesinlikle haksız olduğunu düşünmüyorum.

"Mesele şu ki," diyorum, "bitti. Biz kazandık."

Mikhail gözle görülür bir şekilde rahatlıyor, omuzlarındaki ve yüzündeki gerginlik eriyor. "Yapmam gereken birkaç arama var. Eminim müttefiklerimiz bu son gelişmeyi öğrenmek için sabırsızlanacaktır."

"Şimdi ne yapacağız?" Natalya usulca sorar.

"Sanırım siz ikiniz uzun bir uykuyu hak ettiniz," diye hafifçe şaka yapıyor ağabeyim. "Misafir kanadı sizin için hazırlandı. İstedığınız kadar kalın. Eviniz artık yaşanabilir olmadığı için yaşam düzenlemelerinizi daha sonra yapacağız."

Ben, kendi adıma, ihtiyaç duyulan dinlenmeye karşı çıkmayacağım. Natalya'ya bir bakışım onun da aynı şekilde hissettiğini anlamam için yeterli.

Önce Simon'la ilgileniyoruz, onu yatağa yatırmadan önce beslendiğinden, yıkandığından ve altının değiştirildiğinden emin oluyoruz. Çarşaf lar ipeksi ve serin, yastıklar yumuşak ve kabarık. Bu sıcak yatak örtüsü için Aurora'ya teşekkür etmem gerektiğine eminim.

Başımı yastığa koyduğum an, yorgunluk bilincimi hemen ele geçiriyor. Gözlerimi açık tutmak imkânsız. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Natalya ve Simon'a bir süre daha bakmak istesem de uykuya daldığımı hissedebiliyorum.

Yine de bununla savaşmaya çalışıyorum. Hala gerginim, koruma içgüdülerim hala yüksek viteste. Ya ben uyurken onlara bir şey olursa? İkisini de çok seviyorum. Onları tekrar böyle bir şeye maruz bırakma düşüncesine katlanamıyorum. Levitksy'nin sıkı bir şekilde kilit altında olduğunu biliyorum, peki diğer düşmanlarımız? Gölgede pusuya yatmış, saldırmaya hazır başka hangi tehditler var?

Natalya elini kaldırıp parmaklarını yanağımda hafifçe gezdiriyor. "Sorun yok, Dima," diyor yatıştırıcı bir şekilde. "Hepimiz iyiyiz."

Hiçbir kelime bu kadına ne kadar hayran olduğumu anlatamaz. Benden sonsuz derecede daha cesur, daha güçlü ve daha nazık olan bu kadına. Yavaş ve derin bir nefes alarak yüzündeki tüm detayları hafızama kazıyorum. Kaşlarının kavisi, burnunun eğimi ve yumuşak dudaklarının bir gülümsemeye dönüşme şekli. Onu karanlıkta bile tanıyabilirdim. Onu rüyalarım da, uzakta ve ikisinin arasındaki her yerde tanıyabilirdim.

Aramızda uyuyan Simon'ın koruyucu elleri Simon'a sarılmış durumda, küçük elleri her iki gömleğimizi de kavıyor. Daha önce bu kadar sevimli bir şey gördüğümü sanmıyorum. Umarım güzel rüyalar görüyordur.

"New York," diye mırıldanıyor Natalya, gözleri dalgalanarak kapanıyor. "Hm?"

"Tatilimiz için. New York'a gitmek istiyorum. Tüm turistik yerleri görmek ve tüm turistik şeyleri yapmak."

"Bu kesinlikle ayarlanabilir. En iyi yerleri biliyorum."

"Sabırsızlanıyorum."

Başımı dirseğime dayayarak usulca gülümsüyorum. "Simon'ı nasıl çıkardın?"

"Şimdi uyuyormuş gibi yapacağım." "Nat."

Horluyormuş gibi yapıyor, nefes verirken ısıklık alıyor.

"Hadi ama meleşim. Böyle harika bir hikayeyi benden saklayamaz mısın? Sen bana seninkini anlatırsan ben de sana benimkini anlatırım."

Bir gözünü kırarak açıyor. "Kızmayacağına söz verir misin?" "Ne kadar umursamaz olduğuna bağlı."

"Ne derler bilirsiniz, umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir." "Ve bu iyi korunan bir binaya girmenizi mi içeriyordu?"

"Evet. Karnıma bağlanmış sahte bir bombayla."

Birden *çok* uyandım. "Yine mi geldin?"

En baştan başlıyor ve hiçbir şeyi atlamıyor. Daha önce hiç bu kadar sürüklendiğimi, endişelendiğimi, dehşete düştüğümü ve heyecanlandığımı hatırlamıyorum. İşler her an korkunç bir şekilde ters gidebilirdi. Bu onun düşüncesizliği idi; hatta düpedüz aptalcaydı. Ama aramızdaki Simon'a baktığımda, için onu suçlayamıyorum. O haklı. Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir. Ben şahsen sevdiklerimi kurtarmak için tüm dünyanın yanmasına izin verirdim.

"Söylemeye gerek yok," diye mırıldandı, "işe yaradı." "Peki ya Dahlia?"

Natalya omuz silkiyor. "Eminim Edvard'ın kaybettiği haberi şimdiye kadar yayılmıştır. Ya senden tekrar intikam almaya çalışacak ya da daha büyük olasılıkla saklanacaktır."

"Bir peşimden geleceğini sanmıyorum," diye cevap veriyorum. "Zaten başarısız oldu. Sürpriz unsurundan vazgeçtiğinden bahsetmiyorum bile. Levitsky'nin yardımı olmadan, bana ikinci kez saldırmak için yeterli kaynağa sahip olmayacak."

"Ben olsam dikkatli olurum. Düşmanlarımızı hafife almak bizi sadece sıcak sulara sürükler."

Sırıyorum. "Üst düzey bir Bratva gangsteri gibi konuşmaya başladın, biliyor musun?"

"En iyisinden öğrendim." Gülümsemesi ne yazık ki kısa sürüyor. "Sorun nedir?"

"Sorun yok, ben sadece... Edvard' bıraktığın için mutluyum."

"Hâlâ işimize yarıyor," diye itiraf ediyorum. "Pek çok cevaba ihtiyacımız var ve o cevaplara sahip. Hâlâ nefes alıyor olması daha iyi."

Natalya yanağının içini çiğniyor, kaşları hafifçe birbirine çarpıyor. "Onu görebilir miyim? Sadece birkaç dakikalığına. Benim de ondan cevap almaya ihtiyacım var."

Bu basit bir istek, onu reddetmeye cesaret edemem. Yaşadığı onca şeyden sonra, ona yaşattığı onca şeyden sonra, adamla birkaç dakika geçirmeye fazlasıyla hakkı olduğunu söyleyebilirim.

"Meleğim ne isterse, meleğim onu alır."

CHAPTER 44

NATALYA

I Steril beyaz odada Edvard'ın karşısında duruyorum, ayıran kalın bir cam levha var. İşlerin büyük planında, Antonov'lar ona bu kadar rahat bir hapisane hücresi vermekle inanılmaz derecede cömert davrandılar.

Başka bir hayatta olsaydım, bunun etik olup olmadığını sorgulardım. Ahlakını. Ama şimdi bu adamın devlet tarafından işletilen sıradan bir hapishaneye yerleştirilme riskini göze alamayacak kadar tehlikeli olduğunu biliyorum. Gardiyanlara rüşvet verilebilir, mahkumlar iyilik yapmaya ikna edilebilir. Burada, kendi katında izole edilmiş, tamamen Antonov'lara sadık gardiyanlarla çevrili... Kaçma ya da manipölasyon şansı yok. Edvard'ın Çukur'da kilitli kalması, adalet sisteminin ona saldırmasına izin vermekten daha güvenli geliyor bana.

Burada, Antonov'lar adaletli.

Ve çok daha etkili.

Edvard'ın kıyafetleri çıkarılmış ve ona basit bir beyaz gömlek ve ona uygun bir pantolon verilmiş. Çirkin beyaz Crocs'lar ayaklarını süslüyor. Pahalı saatlerini, gösterişli zincirlerini kaybetmiş. Artık olmak için çok uğraştığı mafya babasına benzemiyor. Karşımda ölümlü bir adamdan başka bir şey durmuyor.

Dürüst olmak gerekirse, Antonovlar onu şımarttı. Ona hücresinin köşesine sıkıştırılmış bir yatak, yarı boyundaki bir duvarın arkasına gizlenmiş bir duş alanı ve tuvalet verdiler ve isterse etrafta dolaşabileceği bolca alanı var. Benim naçizane fikrime göre, hak ettiğinden çok daha fazlası.

O soğuk siyah gözleriyle beni izlemesinde ürkütücü bir şey var. Kimin kime karşı daha temkinli olduğunu söylemek zor. Omuzlarının çöküşünde yenilgiyi, yumruklarının sıkılığında öfkeyi hissediyorum. Eğer cam olmasaydı, eminim beni çıplak elleriyle boğazlardı. Bir süredir

birkaç gündür burada. Kafamın arkasındaki hastalıklı bir ses onun ne zaman patlayacağını merak ediyor.

"Böbürlenmeye mi geldin?" diye soruyor, kelimeler zehir saçarak.

Sorusunu dikkatle değerlendirdim. Kına yakmak için *mi* buradayım? Hayır, bunu yüzüne vurmama gerek yok. Babamın bana öğrettiği bir şey varsa o da kazananların kederinin kaybedenlerin kederinden daha kötü olduğudur.

"Size birkaç soru sormak için buradayım," diye sakince cevap veriyorum. "Onları dürüstçe yanıtlamanızı istiyorum."

Edvard, her zamanki gururuyla, isteğime burun kıvırdı. "Neden böyle bir şey yapayım ki? İşler benim için daha da kötüleşecek gibi değil."

"Teorinizi test etmek ister misiniz?"

"Beni bir hayvan gibi kafese kapatmışsın Natalya. Sen bile beni sahip olduğum azıcık şeyden mahrum bırakmazsın."

"Haklısın, ben yapmazdım... Ama Dimitri ."

Omzumun üzerinden sessizliğini koruyan ve mesafesini koruyan Dimitri'ye bakıyorum. Kapıyı paylaşan karşı duvara rahatça yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Denetlemek için burada olmak istediğini söylemişti. Kendi başımın çaresine bakabileceğim konusunda bana güvenmediğinden değil, Dimitri'nin Edvard'ın benimle uğraşmayacağına güvenmediğinden.

"Hiçbir şey için bir şey alamazsın, canım," diye homurdanıyor Edvard. "Cevap mı istiyorsun? *Dışarı çıkmak* istiyorum."

"Yani zamanını bekleyip yine ortalığı kasıp kavurabilesin diye mi? Bunun berbat bir fikir olduğunu söylediğim için beni affedin."

Edvard ellerini havaya kaldırıp yatağına doğru yürüyor, sırtı bana dönük olacak şekilde uzanıp yuvarlanıyor. Huysuz bir çocuktan başka bir şey değil. Onu böyle bir öfke nöbeti geçirirken görmek neredeyse ürkütücü. Sanırım mantıklı. Egosu tüm Rusya'dan daha büyük ama biz onu tanınmayacak kadar zedeledik. Onun yerinde olsaydım, muhtemelen utancımından ölürdüm.

"Sorularına cevap verin," diyorum kararlılıkla, "ben de burada kalışınızı daha konforlu hale getirmek için ne yapabileceğime bir bakayım."

"Oh, ne kadar hayırsever," diyor kuru bir sesle. "Evet, lütfen son yıllarımı mümkün olduğunca rahat geçirmemi sağlayın."

Bana yıllardır davranışları kontrol edilmeyen azarlanmış bir köpeği hatırlatıyor. Şimdi tasma takıldı ve hapsedildi, havlıyor ama ısırıyor.

"Beni suçlamaya çalışma, Edvard. İşe yaramayacak." Tırmalama hevesimi etmemek için elimden geleni yaparak bir adım öne çıkıyorum. "Neden?"

Babamı sen mi öldürdün?"

Alay ediyor. "Şimdiye kadar bilmiyor muydun?"

"Kullanmak ve manipüle etmek için herhangi birini seçebilirdiniz. Neden onu seçtin? Senin adına öldürmem için beni kandırmak için çok çaba sarf ettin. Rastgele miydi, yoksa daha büyük bir planın mı vardı?"

Edvard bir an sessiz kalır. "Burada bir radyo istiyorum. Müzik dinlemek için."

Hemen Dimitri'ye dönüp bakıyorum. O da başıyla onaylıyor. "Tamam," diyorum. "Size bir tane verilecek."

"Ve ekstra battaniler. Burası buz gibi." Dimitri bir kez daha başını salladı.

"Peki," diyorum ona.

Edvard ayağa kalkıyor, ayaklarını yatağının kenarına atıyor. Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırmış, bana bakarken burun delikleri açılıyor. Eğer beni korkutmak istiyorsa, işe yaramıyor.

"Tamamen rastlantısal," diyor çocuksu bir neşeyle. Gülümseme şekli zalimce, sanki cevabın beni daha çok inciteceğini biliyor. "Yanlış yer, yanlış zaman. Viktor bir fırsat sundu ve ben de değerlendirdim."

Gözlerime dolan yaşları umutsuzca geri çekmeye çalışarak çenemi tuttum. "Rastgele mi?" Mırıldanıyorum.

"Kredi aramaya geldiğinde yollarımız tesadüfen kesişti. Elbette onu araştırdım. Ev ödevimi yapmaya her zaman özen gösteririm. Babanızın daha önce Antonov'larla iş yaptığını öğrendiğimde, bu bana kader gibi geldi. Bu bilgiyi kendi avantajıma nasıl kullanabileceğimi merak etmeye başladım."

Boğazımın arkası yanıyor, nefes borum sıkışıyor. Bunların hiçbiri adil değil.

"Onu öldürmek zorunda değildin," diye tıslıyorum.

"Haklısın, yapmadım, ama bana gayet uygun." Edvard özür dilemeden omuz silkiyor. "Dimitri'yi öldürmesi için ona şantaj yapmanın bir yolunu bulacaktım ama sonra seni öğrendim."

Midem sıkışıyor. Dudağım alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Peki ya ben?"

"İntikam, manipülasyon için en etkili araçlardan biridir," diye açıklıyor kayıtsızca. "Sen bunun kanıtısın. Viktor bu görevi yerine getiremeyecek kadar yaşlı ve çelimsizdi, o halde neden senin gibi güzel ve canlı bir şey benim emirlerimi yerine getirmesin?"

İğrenç hissediyorum. Hasta hissediyorum. Kandırıldığım için kendimden ne kadar nefret ediyorsam, Edvard'dan daha da çok nefret ediyorum.

"Şöyle düşün," diyor. "Eğer babanı ben öldürmemiş olsaydım, başka bir zavallı pislik öldürmüş."

"Kapa çeneni!" Tersledim. "Sakın onun hakkında bu şekilde konuşayım deme. Babam iyi bir adamdı."

"Bir aziz de olabilirdi ve bunun bir önemi olmazdı." "Hepsi senin için bir fırsat olduğu için mi?"

"Kesinlikle."

"Sen bir canavarsın."

"Bu duygularımı incitmek için miydi?" diyor sırtarak. "Başka aptalca soru var mı?"

Tanrım, keşke ona vurabilseydim. Sadece bu seferlik, sanırım biraz acı çektirmeye meyilliyim. Burada söylenecek bir şey kalmadı, daha fazla merak etmeye gerek yok. Her şeyin çok daha farklı olabileceğini bilmek beni öldürüyor. Edvard'la tanışma talihsizliğini yaşamamış olsaydı babam hâlâ hayatta olabilirdi.

Ama artık her şey bitti. Cevaplarımı aldım. Şimdi nihayet harekete geçme zamanı. üz

eri Topuklarımın üzerinde dönerek uzaklaşmaya
nd başladım. "Radyo ne olacak?" Edvard sesleniyor.
e. Kapıyı iterken cevap vermedim. Dimitri benim
adına.

"Endişelenmeyin, Bay Levitsky. Çocukların bunu size ulaştırmasını sağlayacağım..." Bileğini kontrol ediyor, aslında orada olmayan bir saate bakıyor. "Her an olabilir."

"Seni adi herif-"

Dimitri kapıyı çarparak kapatıyor ve beni takip ederek Edvard'ın patlayıcı tiradını kesiyor.

Asansör yolculuğu uzun ve sessizdi. Alt dudağım ne kadar titrerse titresin, kendimi tutuyorum. Burada ağlamak istemiyorum, ağlayamam. Edvard'ın beni son bir kez daha etkilemesine izin vermeyi reddediyorum.

Binanın dışında bizi bekleyen bir araba vardı. Motor sürekli çalışıyordu, biz işimizi yaparken bir manga muhafız nöbet tutuyordu. Burası -Çukur- izole bir yer, ama son zamanlarda işler gerginleşti. Sanki herkes pimin düşmesini bekliyormuş gibi hissediyorum.

korkunç bir Şey olacak. Edvard bizi o kadar uzun süre korku içinde yaŐattı ki, var olmak için bildiğimiz tek yol diken üstünde durmak.

Korumalardan biri aracın arka kapısını açarken, Dimitri bana elini uzatıyor ve arka koltuğa kaymama yardım ederek bana katılıyor. Dikiz aynasının yansımasından Őofre hızlıca bir baş selamı verdikten sonra yola koyuluyoruz.

Tepeden tırnağa uyuşmuş durumdayım. Dimitri'nin elimi sıkıca kavrayarak beni sabit tutması olmasaydı, kendimi çoktan kaybetmiŐtim. Cesur bir yüz takınmak, dağılmamak için çok abalıyorum. Ama nafile. Gözlerimden akan yaşlarla ne kadar savaŐırsam, omuzlarım o kadar titriyor ve göğsüm yanıyor. Bir burun çekiŐ, harap olmuş bir hıçkırığa dönüşüyor. Ne olduğunu anlamadan avuçlarımın içinde ağlamaya başlıyorum.

Dimitri beni kendine doğru çekiyor, bir kolunu omzuma atarak beni kendine yakın tutuyor. Saçlarım ve yanaklarım hafif öpücükler kondurarak ağlamamın sorun olmadığını söylüyor.

"Bırak meleğim," diye fısıldıyor. "Seni yakaladım. Bitti."

BaŐparmaĐının ucuyla gözyaŐlarıyla ıslanmış yanaklarımı okşuyor ve omzuna yaslanıp ağlamama izin veriyor. Yersiz intikamıma o kadar uzun süre odaklandım ki kendime yas tutacak zamanı hiç tanımadım. Büyük bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor, o kadar ezici ve güçlü ki neredeyse beni sürüklüyor ve karada boğulmama neden oluyor.

Dimitri her Şey boyunca bana tutunuyor, sabırlı ve sevgi dolu.

Evet, babamın benden alınması zalimce ama aynı zamanda garip... Olaylar bu Şekilde geliŐmeseydi Dimitri'yle tanışabileceğimi hiç sanmıyorum. Böyle ince bir umut ışığı için minnettar olmak zor ama minnettarım. Dimitri hayatımda olduğu için çok mutluyum, Simon için minnettarım. Ve Şimdi Dimitri ve ben kendi çocuğumuzu bekliyoruz ve bundan sevinç duymamak elde değil.

Babam bugün burada olsaydı, eminim gurur duyardı. Büyükbaba olma fikrine bayılırdı. Şimdi yapabileceğim tek Şey, olabileceğim en iyi anne olmak. Her ne kadar devasa bir görev olsa da, Dimitri yanımda olduğu sürece bu görevi başarıyla tamamlayacağıma dair içimde bir his var.

Eninde sonunda gücüm tükeniyor. Yorgunluktan ağladığım oldu ama bu iyi bir yorgunluktu. Katartik. ÖzgürleŐtirici.

Dimitri tatlı sözler mırıldanmaya devam eder ve tatlı bir gülümseme sunar. "Benim cesur savaŐım. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," mırıldanıyorum, yanağımı omzuna yaslayarak.

"Eve gitmeye hazır mısınız?"

Başımı salladım. "Kesinlikle."

CHAPTER 45

DIMITRI

T Yeni evinin yeni bir kat boyaya ve birkaç büyük tadilata ihtiyacı var, ancak tek önemsedığım Antonov bölgesinin derinliklerinde güvenli bir konumda olması ve son güvenlik özelliklerinin hepsine sahip olması. Yeni kilitler, güçlendirilmiş pencereler, içeride ve dışarıda güvenlik kameraları. Luka'dan bana tavsiye ettiği ekipmanların bir özetini istediğimde, bir mil uzunluğunda bir liste gönderdi. Her bir parçayı almak için hiçbir masraftan kaçınmadım.

Büyüyen ailemi düşünerek, banliyöde onları güvende ve sağlam bir şekilde bir kale olarak tasarladım. Beş odası, üç buçuk banyosu ve doğrudan oturma odasına açılan devasa bir açık konsept mutfağı var. Akan yeşil çimenlerle dolu büyük bir arka bahçesi var, çevresi güvenlik çiti ve çocuklara güneşten bolca gölge sağlamak için uzun yaprak dökmeyen ağaçlarla çevrili.

En küçüğümüzün gelişine hazırlık olarak her yerin yenilenmesi gerekiyor, ancak Natalya ve benim hala bolca zamanımız var. Şimdilik sadece birlikte geçireceğimiz zamanın tadını çıkarmak istiyoruz. Mikhail'den bana işten biraz izin vermesini açıkça rica ettim. Talebimi sorgusuz sualsiz kabul etti. Natalya ve benim bu arayışı hak ettiğimizi o da en az benim kadar iyi biliyor.

"Oh, sanki geri dönmüşsün gibi!" Natalya ve ben garaj girişinden eve girerken Alexandra "Dönmüşsün gibi!" diyor. "Bu erken gidebileceğim anlamına mı geliyor?"

İnsan ilişkilerindeki becerileri arzulanan bir şey değil ama şaşırtıcı derecede yetenekli bir dadı olduğu ortaya çıktı. Bebek doğduktan sonra Natalya'nın evde fazladan bir çift ele ihtiyacı olacağını düşündüm ve Alexandra'yı kovmak yerine Simon'a göz kulak olması için yanında tuttum. Kısa aralıklarla tahammül edilebilir biri ve Natalya da onunla gayet iyi anlaşıyor gibi görünüyor.

"Evet, " dedim. "Sıkı çalışmanız için teşekkür ederim."

Alexandra, Simon'ı Natalya'ya verirken şarkı söyler gibi, "Siz iki kediyle yarın görüşürüz," diyor. "Karnını doyurdum, banyosunu yaptırdım ve bezini yeni değiştirdim. Bu gece uyumaya hazır olmalı."

"Teşekkür Alexandra," der Natalya. "Yarın görüşürüz."

"Sonra görüşürüz!" Dadı telaşla uzaklaşır, ön kapıdan ceketini alıp çıkarken bir pop şarkısı mırıldanır.

"*Siz iki kedi misiniz?*" Mırıldanıyorum. "Bu günlerde çocukların söylediği bir şey mi bu? Kükreyen Yirmiler geri mi dönüyor? Onu anlayabileceğimi hiç sanmıyorum."

Natalya usulca güler. " yok. Önemli olan tek şey Simon'la çok iyi anlaşıyor olması. Öyle değil mi tatlım?"

Oğlumuz neşeyle gülüyor, tüm yüzü havai fişek gibi parlıyor. "Anne! Dada!"

Gülümsemesini yansıtıyorum, artık burada olduğum için kendimi çok daha hafif ve sıcak hissediyorum. Bir buçuk yıl önce biri bana Simon'ın hayatımda olmasının getireceği saf mutluluğu söyleseydi, ona inanacağımı sanmıyorum. Şimdi onun bir lütuftan başka bir şey olmadığını biliyorum. Benim küçük mucizem.

Natalya onu alnından öperek, "Hadi onu yatıralım," diyor. "Gece uykusunu tam alamadığında ne kadar huysuzlandığını biliyorsun."

"Baba gibi, oğul gibi," diye hafifçe şaka yapıyorum.

Simon'ın çocuk odası, bu eve taşındığımızda düzenlediğim ilk odaydı. Duvarlar zengin bir laciverte boyanmış, duvarlara ve tavana karanlıkta parlayan yıldızlar yapıştırılmıştı. Yangında her şeyimizi kaybettik ama neyse ki para bizim için önemli değil. Mikhail ve Aurora bu arada kıyafetlerimizin ve bebek eşyalarımızın olmasını sağladılar.

Bu gibi jestler beni ailem için inanılmaz derecede minnettar kılıyor.

Natalya Simon'u kollarında nazikçe sallarken ben de beşiğinin üzerindeki cep telefonunu kuruyorum, *Twinkle Twinkle Little Star*'ın yumuşak melodisi odayı dolduruyor. Onu sırt üstü yatırıyor ve karnını okşuyor, göz kapakları kapanırken ikimiz de ona gülümsüyoruz.

"Çok büyüyor," diye mırıldanıyorum. "Acaba büyüyüp benden daha uzun olacak mı?"

"Bu beni koruyacak iki güçlü erkeğim olacağı anlamına mı geliyor?" Natalya alay eder. "Tanrı yardımcım olsun. Bir an bile dinlenemeyeceğim."

Bir kolumu beline doluyorum ve dudaklarının kenarına bir öpücük konduruyorum. "Merak etme meleğim. Eminim senin için fazla zorlanmayacağız."

Biraz daha yaklaşıyor. Gözlerinde hınzır bir parıltı var. "Umarım bu gece olmaz."

Kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. Uzanıp elini tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. Simon'ın odasından çıkıyoruz ve birlikte tembelce koridora çıkıyoruz. Etrafımızdaki hava beklentiyle çatırdıyor, paylaştığımız tatlı okşamalar daha aç, daha çaresiz bir şeye dönüşüyor.

Ağzım onunkini kolaylıkla buluyor. Dudaklarının benimkilere ne kadar mükemmel oturduğunu anlatmak için bir sürü klişe sıralayabilirim. Bir kilit ve anahtar, iki mıknaşın birbirini bulması, eve gelmek gibi. Yüzüm morarana kadar şiirsel ağıtlar yakabilirim ama onu öpmenin ne kadar mükemmel olduğunu anlatmak için dünyada yeterli kelime olduğunu sanmıyorum. Bu cennet, cennet, nirvana.

Ve o tamamen benim.

Dilimin ucuyla dudaklarını ayırarak öpücüğü derinleştiriyorum. Natalya bana karşı inliyor, ben onu koridorun duvarına yaslarken parmakları saçlarımı tarıyor. Bir bacağına kalçama dolayarak büyüyen ereksiyonuma sürtünüyor. Göğsümden alçak bir hırıltı yükseliyor.

"Yaramaz kız. Seninle ne yapacağım ben?" "Ne istersen, Dima. Aldığım kadar iyi verebilirim."

Alt dudağını ısıyorum, *pat diye* çıkacak kadar sert emiyorum. "Beni kışkırtma meleğim. Sana çok sert davranmak istemiyorum. Hâlâ düşünmemiz gereken bir bebeğimiz var."

"Sanırım beni cezalandırmak için bir yol bulmanız gerekecek, efendim."

Aklımdan birçok şeytani fikir geçiyor ama sadece bir tanesi diğerlerinin arasından sıyrılıyor. "Seninle işim bittiğinde bana yalvarıyor olacaksın, Nat. Sözlerimi unutma."

Ofluyor, yanakları ve açık boğazı çiçek açan pembe bir kızarıklıkla kaplanıyor. "Hep konuşup hiçbir şey yapmadığınızı düşünmeye başlıyorum efendim."

Elim kalkıp onu saçlarından yakalıyor, nefesini kesecek kadar sertçe çekiştiriyorum. "Ah meleğim... İçimdeki kötülüğü nasıl ortaya çıkaracağını gerçekten biliyorsun. Seni anlamsızca kızdırırken çok eğleneceğim."

Onu koridorun sonundaki yatak odamıza götürüyorum, kapıyı kapatmadan önce nazikçe kapı çerçevesinden itiyorum. Saçlarını tutmaya devam ediyorum ve onu yatağa götürüyorum, eğilmesi için kürek kemiklerinin arasına sert bir baskı uyguluyorum. Yatağın kenarına dayanmış, ayakları ancak yere değiyor.

"Bu elbiseyi özellikle mi seviyorsun?" Ona soruyorum, kelimelerim şehvetle karanlık ve ağır.

"Biraz," diye itiraf ediyor. "Ama dediğim gibi, ne istersen onu yap."

Sırıyorum, karnımın çukurunda sıcaklık toplanırken dudaklarımı yalıyorum. "Sana yenisini alırım," diyorum, uzanıp elbisesinin fermuarını indiriyorum ve kumaşın geri kalanını üzerinden yırtıyorum. Dikişlerin yırtılma sesi kulağımda yüksek sesle yankılanıyor, ama dikkatimi çeken tek ses dudaklarından dökülen ahlaksız inilti oluyor.

Sonra iç çamaşırını yırtıp çıkarıyorum, ince dantel hiç direnç göstermiyor. Sırada sütyeni var ve bana çıplak sırtının, omuzlarının ve kalçalarının çukurlarının, kıvrımlarının ve düzlemlerinin muhteşem bir görüntüsünü veriyor. O yumuşak, sedefli tenin her santimini işaretlemek için her türlü planım var ama önce...

Onu kıcıncıdan

alkışlıyorum.

Natalya'nın nefesi

kesildi. "Oh!"

"Ne kadar kötü bir kız," diye mırıldanıyorum, darbe alan bölgeyi hafifçe ovarak. "Normalde insanların bana karşılık vermesine tahammül edemem, bilirsin."

"Elindekini hepsi bu mu?"

Göğsümde eğlence dalgalanıyor. "Oh, böyle olacak, değil mi?" Ona bir saplak daha atıyorum, bu seferki ilkinden biraz daha sert. Elim, avuç içimin ve parmaklarımın pembe hatlarını şeftali gibi kıkında bırakarak uzaklaşıyor. "İstedğin bu mu meleğim? Eminim bir tane daha kaldıramazsın."

"Eminim yapabilirim," diye meydan okuyor omzunun üzerinden bana bakarken.

Şimşek hızıyla onu belinden kavrayıp ters çeviriyor, açık boğazını doyumsuzca öpmek için eğiliyorum. Ellerim vücudunun üzerinde dolaşıyor, dolgun göğüslerini sıkıyor ve meme uçlarını çimdikliyor. Kalçaları titriyor, başı geriye düşüyor. Yavaşça, işkence edercesine doğru, karnına ulaşmadan önce göğüslerinin tepelerini emiyorum. Orada durup karnına çok daha şefkatli bir öpücük konduruyorum.

Natalya kendini göstermeye başladı, hafif şişliği onun en seksi yanı. Çocuğumuzu taşıdığını bilmek beni dizginlenemez bir gurur duygusuyla dolduruyor. Böyle bir mucize, insan olarak yapabileceğim tüm tapınma ve övgüleri hak ediyor.

"Sana bir sürü bebek vereceğim," diye mırıldanıyorum karnına karşı. "Bundan daha seksi bir şey olamaz."

Natalya uzun, kıvrık kirpiklerinin arasından bana göz kırptıyor.

"Gerçekten mi?" "Bunu ister miydin meleğim?"

Gülümseyerek genişçe gülümsüyor. "Evet," diye nefes alıyor. "Evet, bunu çok isterim."

"Güzel," diye mırıldanıyorum. "Ama şimdilik..."

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve onu yatağın kenarına doğru çekiyorum, bacaklarını omuzlarımın üzerine koyuyorum, böylece yumuşak kalçalarının arasına rahatça yerleşebiliyorum. Dudaklarını öpüyorum, tatlı özünün tadını çıkarırken şişmiş klitorisini tembelce ağzıma alıyorum.

"Kahretsin, meleğim," diye inliyorum. "Benim için çok ıslaksın." "Dimitri..."

Dalıyorum, alay ediyorum, yalıyorum ve emiyorum, Natalya'yı tam istediğim yerde tutmak için uyluklarından kavıyorum. Nefes nefese zevk iniltileri çıkarıyor, vücudu zevkten titriyor. Çarşafı kavıyor, sırtı kamburlaşıyor ve ben onu kenara daha da yaklaştırmaya çalışırken kalçaları bükülüyor. Kasıtlı olarak acele etmiyorum, yavaş ve istikrarlı bir şekilde ilerlemesi için elimden geleni yapıyorum. Çok geçmeden altımda kıvrılmaya başlıyor, sesi gergin ve yalvarıyor.

"Dimitri, *lütfe*. Lütfen, çok yaklaştım!"

Hissin geçmesi için ona bir an vererek . Natalya hayal kırıklığı içinde inliyor. "Durma."

Ağzımı tekrar onun üzerine koyuyorum, dilimin tadını çıkarıyorum. Orgazm olmak üzere olduğundan emin olana kadar devam ediyorum ve ikinci kez duruyorum.

Hayal kırıklığı içinde ofluyor. "Ne yapıyorsun?"

"Cezalandırıyorum meleğim. Seninle işim bittiğinde, kendi adını bile hatırlamayacak kadar dağılmış olacaksın."

"Ooh, *siktir*..."

Onu tekrar tekrar serbest bırakmanın eşiğine getiriyorum. O benim ellerimde, benim için bir macun. İnemelerini duymak beni cehennem gibi sertleştiriyor, ama onun zevki için sertleşmiş ereksiyonumu görmezden geliyorum. Önemli olan tek kişi o. Sabah, öğlen ve akşam Natalya aklımın bir köşesinde. Günlerimin geri kalanını onun kalçalarının arasından ona taparak geçireceksem, bu isteyebileceğimden çok daha fazlası.

Natalya uzanıp parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, bir avuç alıp saç tellerimi çekiştiriyor. "Dimitri," diye mırıldanıyor, sesi kısık ve titriyor. "Lütfen gelmeme izin ver!"

"Bunu hak ettiniz mi? Pek emin değilim."

"Dimitri!" diyor hıçkırıklar arasında. Natalya'yı ıslak ve benim için çaresiz görmekten daha ateşli bir şey olamaz. "Bunu hak ettim!" diye haykırıyor. "Lütfen Dimitri, bırak geleyim."

Dudaklarımı yalıyorum ve yavaşça kalkıyorum, kemerimi yavaşça çözüyorum ve sikimi pantolonumun sınırlarından kurtarıyorum. "Pekâlâ meleğim. Ama seni sevdiğim için bana bir iyilik yapacaksın."

"Ne?"

"Sen gidiyor içingel üzerinde benim horoz sadece ne zaman I
Söyle, yap Anladın mı?"

Çabucak başını sallar. "Evet! Lütfen, her şeyi yaparım. Doldur beni, Dimitri. Seni içimde hissetmek istiyorum."

Onun sözleri açık ara en etkili uyuşturucu türü. Sadece inlemelerinin sesi bile beni uçuruyor. Ellerimi onun üzerine koymak, kendimi bacaklarının arasına gömmek ve onu altıma almak için sabırsızlanıyorum. Ellerimi şaftımın etrafına sarıyorum ve horozumun başını nefis kaygan kıvrımlarının üzerine yönlendiriyorum, onu biraz daha kızdırıyorum. Onu en çok istediği şeyden mahrum bırakmaya devam ettikçe ne kadar sinirlendiği, inlediği ve ofladığı konusunda hafif eğlenceli bir şey var.

"Artık dayanamıyorum," diye inliyor. "Lütfen, sadece sik beni-"

Tam içine daldım, sikimi onun derinliklerine sürdüm. Natalya'nın nefesi kesiliyor, bir çığlıkta boğuluyor. Sesi açgözlü bir öpücükle yutuyorum, her küçük inilti, inilti ve iç çekişi kendime mal etmek için dilimi ağzına sokuyorum.

Hızım acımasız. Kalçalarımı ona doğru savuruyorum, belinden sıkıca kavriyorum. İkimiz düpedüz vahşi bir çiftiz. Omzumu ısıriyor. Boynunun kıvrımına sert bir iz bırakıyorum. Natalya parmaklarını sırtımda gezdiriyor, gömleğimi kavriyor ve hâlâ soyunmadığım için yüksek sesle küfrediyor.

"şunu," diye tıslıyor.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin meleğim. Bu sana pahalıya patlayacak."

Sikimi çıkardım ve birkaç uzun vuruş yaptım. Natalya bir sızlanmayla yatakta kıpırdanıyor. Alt dudağını kemiriyor, amı neredeyse benim için ağlıyor.

"Özür dilerim," diye

mırıldanıyor. "Özür

dilerim, ne?"

"Efendim. Özür dilerim, efendim. Lütfen geri dönün. Sensiz çok boşum. İyi olacağım, söz veriyorum."

Gömleğimin düğmelerini çözerek keyifle mırıldanıyorum. Rahatsız edici kumaşı bir kenara atıp pantolonumu ve boxer külotumu da çıkarıyorum. Natalya dudaklarını yalıyor, gözleri çıplak vücudumda takdirle geziniyor.

"Tamam," diyorum kıkırdayarak. "İşte benim kızım."

Ona dönüyorum, homurdanarak sikimi içine kaydırıyorum. Kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanıyor, yatak çılgınca hareketlerimizin altında protesto edercesine gıcırdıyor. I

Bunu daha ne kadar bilmiyorum. Natalya çok iyi hissediyor, çok yumuşak ve sıcak. Ayrıca, bence yeterince bekledi.

"Sana gel dediğimde, sikimin her yerine boşalacaksın, anladın mı?"

"Dimitri-"

Sert ve derin bir şekilde içine girdim. "Üç."

"*Aman Tanrım.*"

"İki."

Adımı bir dua gibi tekrar tekrar söylüyor. "Bir."

Gözleri başının arkasına yuvarlanır, ağzı çığlık atmak için sonuna kadar açılır.

"Gel meleğim. Seni hissetmeme izin ver. *İşte bu kadar.*"

Amcığı sikimi sıkıca kavıyor, duvarları şaftımın etrafında çırpınıyor, zevk dalgaları dalga dalga içinden geçiyor. Çekirdeğimin derinliklerindeki sıkı ısı sarmalı aniden patlıyor ve bir havai fişek gösterisi gibi içimi aydınlatıyor. Parlak, ışıltılı ve her şeyi tüketen, ezici ve iyi kazanılmış bir zevkten sonra gelen rahatlama ve tatmin.

Ona sımsıkı sarılıyorum, öyle bir şevk ve ihtiyaçla öpüyorum ki, hayatımda olmamasının nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyorum. Pek alışlagelmiş bir tanışmamız olmadı ama şimdi ona sahip olduğuma göre, başka türlüünü isteyeceğimi sanmıyorum.

"Seni seviyorum," diyorum dudaklarına karşı.

Gülümsüyor, bebek mavisinin köşeleri kırışıyor. "Ben de seni seviyorum."

CHAPTER 46

"**T**bu senin için!" Aurora bana beyaz kamelyalardan oluşan kocaman bir çiçek aranjmanı uzatırken şöyle diyor güzel pembe fiyonk. Hoş, tatlı ve misafirperver kokuyor. "Alışveriş için bu civardaydım ve bir uğrayayım dedim."

"Çok teşekkür ederim," diye cevap veriyorum. "Lütfen içeri gelin. Bunları biraz suya koyduktan sonra sizi gezdireceğim."

Simon oyun parkından elini sallayarak kaldırıyor. Küçük parmaklarını esnetiyor. "Merhaba!" diye selamlıyor.

Aurora kıkırdıyor. "Merhaba tatlım. Tanrım, ne kadar da büyümüşsün!" "Merhaba, merhaba!"

Başımı arkaya atıyorum ve gülüyorum. "Gördüğünüz gibi, yeni bir favori kelimesi var. Merhaba ve aç."

"Bu çok sevimli. Yine de sürdüğü sürece tadını çıkar. Bir de bakmışsınız, kulağınızı çınlatıyor ve siz de biraz huzur ve sessizlik diliyorsunuz."

"Ziyarete geldiğiniz için teşekkür ederim. Umarım yolculuk çok zahmetli olmamıştır."

"Oh, kes şunu. Kızlarla biraz vakit geçirmek için kızgın kömürlerin üzerinden bile geçerim. Beni yanlış anlamayın, Mikhail ve çocuklarla vakit geçirmeyi seviyorum ama bazen biriyle okul ödevleri ya da Bratva işleri *dışında* şeyler hakkında konuşmak güzel oluyor."

Kıkırdıyorum. "Anlıyorum. Evin tadilatı ve katılması gereken toplantılar arasında Dimitri'nin başka bir şey hakkında konuşup konuşamayacağını merak etmeye başladım. Ona sürekli bir hobi edinmesi gerektiğini söylüyorum."

"Hey..." Dimitri köşeyi dönerken yarı şaka homurdanıyor. Yanıma yaklaşıp arkamdan sarılıyor, kollarını belime doluyor ve yanağıma özensiz bir öpücük konduruyor. Koruyucu bir elini büyüyen bebeğimin üzerinde tutuyor. "Kelimeler acıtıyor, biliyorsun."

"," diyorum endişelenmiş gibi yaparak. "Sence hayatta kalabilecek misin?"

Çenesini omzuma yaslıyor ve bana sarılıyor. Dimitri şakacı bir şekilde gülümseyerek başını sallıyor. "Sanırım ben gidiciyim, Doktor. Çocuklarıma onları sevdiğimi söyle."

Gözlerimi deviriyorum. "Umarım senin drama kraliçesi genetiğini miras almazlar." "İkimiz de böyle bir şey olmadığını biliyoruz."

"Aslında, araştırmalar gösteriyor ki-"

Dimitri inliyor. "Bunu yapmandan nefret ediyorum." "Ne yapınca? Kaynaklarıma atıfta bulunmayı mı?"

"Evet. Asla bir karşı argümanla hazırlıklı değilim." "Bu bir tartışma değil, Dima, bu soğuk ve sert bir gerçek."

Mutfak adasının karşısında Aurora gülüyor. "Tanrım, ikiniz de çok tatlısınız."

Dimitri bana sırtarak, "O daha tatlı," diyor.

"Hayır, öylesin," diye mırıldanıyorum, yanaklarımda biriken sıcaklığı görmezden gelerek.

Aurora gözlerini deviriyor. "Cidden, kesin şunu. İkiniz böyle devam ederseniz kusacağım."

Koridorun aşağısında bir yerden ağır ayak sesleri yaklaşır. Birkaç dakika sonra Boris içeri girer. Mucizevi bir şekilde iyileşmiş. Yangın kollarında ve vücudunda birkaç büyük yara izi ve boynunun sağ tarafında özellikle kötü bir yanık bıraktı, ancak her zamanki asil kişiliğine geri döndü.

"Dimitri," dedi, "Bayan ve Bay Antonov seni görmeye geldiler."

Kulaklarım dikildi. "Lev ve Catherina döndüler mi?"

Catherina görünmeden çok önce sesini duyuyorum, varlığını ince topuklu ayakkabılarının fayanslar üzerindeki keskin tıkırtısı duyuruyor. Köşeyi dönüp mutfağa girdiğinde, ne kadar az değiştiğini görmek beni şaşırtmıyor. Onunla ilk kez tanışma talihsizliğine uğradığım zamanki kadar kurnaz ve sert.

Hemen arkasından gelen kişiyi görünce hayretler içinde kaldım.

Lev tahta bir bastona dayanarak içeri giriyor ama yine de onu ayakta görmek etkileyici bir başarı. Onu tekrar gördüğüm için çok mutluyum. I

Catherina onu Fransa'daki bir rehabilitasyon enstitüsüne gönderdikten sonra yollarımızın bir daha kesişip kesişmeyeceğinden emin değildim.

Eskisinden çok daha mutlu ve sağlıklı görünüyor. Rahat bir gülümseme takınıyor, bunu yaparken gözlerinin kenarları kırışıyor. Lev'in yanakları ve burnunun ucu pembe pembe. En önemlisi, gözlerindeki uyanıklık bana orada olduğunu söylüyor.

"Merhaba," diye selamlıyor, sesi çok neşeli geliyor. Bana sırtıyor. "Seni hatırlıyorum. Natalya, değil mi?"

Gülüyorum. "Evet, o benim. Seni görmek çok güzel, Lev."

Dimitri yanımda kalıyor ama babasının yanına gitmeyi ne kadar çok istediğini anlayabiliyorum. "Tekrar hoş geldin," diyor sertçe.

Lev bir an için oğluna bakar. Zihin aldatıcı bir şeydir. Rehabilitasyon merkezinin sağlığı için harikalar yarattığı açık, ama hafızasını geri kazandı mı? Kiminle konuştuğunu biliyor mu?

"Dima?" Lev yavaşça söylüyor. "Tanrım, ne kadar da büyümüşsün."

Dimitri'nin yüzünü kaplayan rahatlama ve sevinç neredeyse gözlerimi yaşartıyor. Onun neler hissettiğini hayal bile edemiyorum. Babası on yıllardır ilk kez onu görüyor. *Gerçekten* onu gördü.

"Seni görmeye gelmek için ısrar etti," diyor Catherina, sözleri her zamanki gibi kırılmış ve sabırsız. Aurora'yla göz göze geliyor. "Aurora," diye mırıldanıyor ters bir şekilde.

"Catherina." Aurora'nın cevabı yapmacıktır.

Dimitri, "İkinizin Moskova'ya dönmekte olduğunuzdan haberim yoktu," diyerek ikisi arasındaki garip gerilimi bir kenara bırakıyor.

"Lev'in kayıtlı olduğu program sona erdi. Akran değerlendirmesi ve daha fazla veri gerekiyormuş. Gördüğünüz gibi, eşime önemli ölçüde yardımcı oldu."

"Yani bu kalacağın anlamına mı geliyor?" diye sordum.

"Kısa bir süre," diyor Lev, sesi ince ama tatlı. "Moskova'yı çok özledim."

"Başka bir deneme programı daha var," diye hızla ekliyor Catherina. "Lev iyileştirmeler yaptı ama hâlâ yapılması gereken işler var. New York'a gitmeden önce burada biraz zaman geçireceğiz."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Birkaç hafta içinde. Pyotr ya da Luka ile temasa geçeceğim. Eminim Lev'in tedavisi için orada bulunduğumuz sırada onlardan biri bizi ağırlayacaktır."

Yanımda Dimitri'nin rahatsız bir şekilde kıpırdadığını hissediyorum. Bir şey söylemesine gerek yok ama babasıyla biraz zaman geçirmeyi ne kadar çok istediğini hissedebiliyorum.

"Çaya kalmak ister misiniz?" Hemen soruyorum. "Eminim ikinizin de konuşmak isteyeceği çok şey vardır."

Catherina dilini şaklatır. "Ne yazık ki zamanımız yok. Lev ısrar ettiği için uğradım. Bir saat içinde öğle yemeği planımız var."

"Öğle yemeğini burada yiyelim," diye ısrar ediyorum. "Pek aşçı sayılmam ama bir şeyler sipariş edebiliriz."

Lev'in yüzü aydınlanır. "Oh, isterim!" Karısına döner. "Lütfen?"

Taş gibi soğuk bir kaltak olan Catherina bile böyle tatlı bir yaşlı adama hayır diyemez. Onu sert bir Bratva patronu olarak hayal etmek benim için biraz zor. İnsanlar gerçekten değişebiliyor. On, yirmi, hatta otuz yıl sonra Dimitri ve benim ne kadar farklı olacağımızı merak ediyorum.

"Peki," diye iç geçiriyor Catherina. "Hızlı bir öğle yemeği ve sonra gidiyoruz." Dimitri'yi hiç bu kadar mutlu gördüğümü hatırlamıyorum.

Catherina'nın itirazlarına rağmen akşam yemeğinden sonra da kalmaya devam ederler. Dimitri ve Lev, onun oflayıp puflamalarını umursamayacak kadar sohbete dalmış bir halde onu görmezden geliyorlar. Ben de, ağzını büzerek yorum yapamayacak kadar meşgul tutmak umuduyla ona biraz daha çay ikram ediyorum.

Lev, Simon'u kucağında zıplatırken "Fransa çok güzeldi," diyor. Çocuk gülüyor, yolculuğun tadını çıkarıyor. "Siz küçükken sizi hep Fransa'ya götürürdüm."

"Sen mi yaptın?" Dimitri sorar. "Neden hatırlamıyorum?"

"Muhtemelen çok genç. Yine de..." Lev dalıp gidiyor. Bunu zaman zaman yapıyor, beyni eski anılara yetişmek için elinden geleni yapıyor. Rehabilitasyon programı ruh halini dengelemede harikalar yarattı ama bazı şeyler ne yazık ki hâlâ kilitli.

Konuyu değiştirmeye karar verdim. Onun tıkanıldığını ve cesaretinin kırıldığını görmenin bir anlamı yok. Eminim biraz daha zaman ve sabırla Lev'in anıları ona geri gelecektir. "Dimitri geçen gün bana ona ve kardeşlerine avlanmayı senin öğrettiğini söyledi."

"Her iyi baba çocuklarına avlanmayı öğretmelidir," diyor Lev bilgece. "Benim zamanımda bu hayatta kalmak içindi. Kendi yiyeceğimiz için avlanmak zorunda kaldığımız kışlar oldu."

"Simon'a avlanmayı öğretmeyi düşünüyor musun?"

Dimitri'ye soruyorum. "Belki," diye itiraf ediyor. "Eğer öğrenmekle ilgilenirse."

Catherina köşedeki sandalyesinden homurdanıyor. "Çocuğa karşı bu kadar yumuşak olma. Hayatın karşısına çıkaracağı her şeye hazırlıklı olması gerekiyor."

Dimitri rahatsız olmamış görünüyor. "Bu doğru olabilir ama ben onun çocukluğunun tadını çıkarmasını istiyorum. Bu arada ben de onu korumak için buradayım."

"Çok yumuşak," diye homurdanıyor Catherina.

"Bence bu harika," diyorum yüksek sesle, sözlerini bastırarak. "Herkesin içinde Dimitri'nin oğlu için en iyisini bildiğini düşünüyorum."

Lev başını sallar, mırıldanarak onaylar. "Çocuk yetiştirmenin doğru bir yolu yoktur. Babalık, ilerledikçe öğrenmeniz gereken bir şeydir. Gördüğüm kadarıyla Simon'ın büyüyünce babası kadar iyi bir adam olacağına eminim."

Dimitri gülümser. "Teşekkürler, baba."

Catherina elmas kaplı Bulgarî kol saatine bakar ve iç çeker. "Saate bakar mısın? Gerçekten gitmemiz gerekiyor. Gece araba kullanmaktan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

Lev ayağa kalkıyor ve Simon'ı bana uzatıyor. "Anne," diyor yorgun bir esnemeyle. "Bunu bir ara tekrar yapmalıyız," diyor Dimitri babasına sarılarak. "Bunu çok isterim oğlum."

Catherina yaklaşır ve Dimitri'nin yanağına sert bir öpücük kondurur. "İyi geceler, Dimitri."

"İyi geceler anne."

Lev bana el sallıyor. "Teşekkür ederim canım. Çayı gerçekten çok beğendim. Oğluma ve torunuma iyi bak, duydun mu? İkisinin de afacan olduğunu söyleyebilirim."

Ona içtenlikle gülümsüyorum. "Söz veriyorum."

Dimitri onları uğurluyor. Döndüğünde, maraton koşmuş gibi nefes verir.

"Nasıl hissediyorsun?" Ona soruyorum.

"Yorgunum," diye itiraf ediyor. "Ama iyi bir yorgunluk. Babam sana tüm utanç verici çocukluk aksiliklerimi anlatıp durduğu için özür dilerim."

"Şaka mı yapıyorsun? Daha fazla hikâye alabileceğim anlamına gelseydi onu sonsuza kadar burada tutardım. Gerçekten bütün bir pastel boyayı burnuna mı soktun?"

Dimitri yüzünü buruşturur. "Lütfen boş ver. Ben *üç* yaşındaydım. Yemin ederim büyüdüğümde çok daha ağırbaşlı biri oldum."

"Oh, kesinlikle," diye takılıyorum ona. "Ama en azından bana ne renk olduğunu söyle." "Neden?"

"Hikayelerimde çok fazla ayrıntı olmasını seviyorum, tamam mı? Görsel düşünen biriyim." Kıkırdıyor ve bir kolunu bana doluyor.

"Belki, eğer iyiysen." "Yeşil mi?"

"Hayır."

"Mavi mi?"

"Ciddiyim Nat, söylemeyeceğim."

"Belki Mikhail'i ararım. Eminim o bana söyleyecektir."

"Lütfen arama."

Merdivenlerden odasına çıkarken Simon'ın küçük yanağını öpüyorum. "Ne düşünüyorsun, tatlım? Belki de sarıdır?"

"Ye-woe," diye .

Dimitri ve ben kahkahalara boğulduk. Oğlumun ne kadar sevimli olabildiğinin üstesinden gelebileceğimi hiç sanmıyorum.

Bölüm Kırk Yedi Natalya

"Başlayalım mı?" diye soruyor doktor. Ses tonunda biraz sabırsız bir şeyler var ama görmezden geliyorum. Ben de huzursuzlanmaya başladım.

"Biraz daha bekleyebilir miyiz?" diye sordum. "Burada olacağını söyledi. Bunu kaçırmamasını istemiyorum."

Ruh halini yumuşatmaya yardımcı olacağını umarak tatlı tatlı gülümsüyorum. Eminim bakması gereken uzun bir hasta listesi vardır ama bu kesinlikle vazgeçemeyeceğim bir konu. Bu ultrason için çok geciktim ve bir doktor olarak bu beni çıldırtıyor. Ancak Rus sağlık hizmetleri en iyi ihtimalle bir bekleme oyunu. Ve bu benim ilk ultrasonum olduğu için Dimitri'nin de burada olmasını çok istiyorum. Açıkçası, bu kontrolü birkaç hafta önce yaptırmak daha iyi olurdu, ancak olan biten her şeyle birlikte, zaman bulmak ve Dimitri'nin bana güvenecek kadar iyi incelediği bir doktor bulmak zordu.

"Pekala," diyor doktor iç çekerek. "Ben sadece-"

"Ben buradayım!" Dimitri haykırıyor, neredeyse yuvarlanarak muayene odasına giriyor. Nefes nefese kalmış, saçları rüzgârda savruluyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Buraya mı koştun?"

"Evet, üzgünüm. Toplantı gecikti ve trafik berbattı."

Ona sert bir bakış attım. "Söz vermiştin, Dima. Bütün günlerin arasında bugün..." "Hayır, biliyorum," diyor özür dileyen bir gülümsemeyle.

Aceleyle yanına gidip

Beni şakağımdan tatlı tatlı öptü. "Özür dilerim meleğim. Söz veriyorum, bir daha olmayacak."

"Olmasa iyi olur, bayım."

Doktor boğazını temizliyor. "Başlayalım mı?"

Dimitri ve ben heyecanla başımızı salladık. Bütün hafta bunu dört gözle bekledik.

Muayene masasında olmak biraz garip hissettiriyor. Duvarlara asılmış tüm poster şemalarına aşınayım ve doktorun tüm alet ve makinelerini tanıyorum. Doktor çubuğu yuvarlak göbeğime getirdiğinde ultrason makinesinin tanıdık *vomp vomp vomp* sesi küçük odayı dolduruyor. Monitörde görüntüler oluşuyor, o ararken hiçbir şey hemen tanımlanamıyor.

Yanımda Dimitri elimi tutuyor ve parmaklarımı sıkıyor. Zorlukla kontrol ettiği heyecanıyla monitörü izliyor, gülümsemesi o kadar geniş ve parlak ki neredeyse kör edici.

"Neden titriyorsun?" Hafif bir kahrkaha atarak soruyorum.

"Beni suçlayabilir misin? Gerginim."

"Hamile olan *benim*, aptal."

"Sempati sinirleri mi?" sanki tek mantıklı açıklama buymuş gibi cevap veriyor.

Yanağını sevgiyle okşuyorum, gözlerinin derinliklerine bakıyorum. Göğsümde sıcaklık çiçekleri açıyor. Simon için ne kadar harika bir baba olduğunu zaten biliyorum ve çocuğumuz için de harika bir baba olacağından hiç şüphem yok. Şimdi düşününce, hisleri mantıklı geliyor. Simon doğduğunda tüm küçük şeylerde yanında değildi. Ne bir duyuru, ne de doktor ziyaretleri. Oğlunun doğumunda bile orada değildi. Bu sefer her şeyde yanında olmanın onun için ne kadar önemli olduğunu söyleyebilirim.

"Oh," diyor doktor.

Biraz daha dik oturuyorum, sertleşiyorum. "Sorun nedir?" Hemen monitörü inceleyerek soruyorum.

Bana açıklaması gerekmiyor. Neye baktığımı tam olarak biliyorum. Sıradan bir insan için ekrandaki görüntüler kafa karıştırıcı görünebilir.

Anlaşılmaz ama yıllarca aldığım tıp eğitimi bana bu konuda avantaj sağlıyor.

"Her şey yolunda mı?" Dimitri bana soruyor. Sessizlik onu sinirlendiriyor. "Biri bana neler olduğunu anlatsın."

Gözlerimi kırıştırıyorum ve hayal görmediğimden emin olmak için tekrar kırıştırıyorum. Dimitri'nin elini biraz daha sıkı tutuyorum ve ekranı gösteriyorum. "Şu dört siyah dikdörtgen şekli görüyor musun?"

"Evet, yani?"

"Dima, bunların hepsi kafa."

Bana bakıyor. Ya ona ne anlatmaya çalıştığımı anlamıyor ya da katatonik bir şok geçiriyor. "Dört mü? Dört bebek mi?"

Başımı sallıyorum, dudaklarımın kenarları kocaman bir gülümsemeye dönüşüyor. "Dördüz, Dima. Dördüzlerimiz olacak."

Ağzı açık kalır, gözleri şaşkınlıktan büyür. Dimitri sadece... işlevini durdurur. Olduğu yerde donup kalıyor, şaşkınlık ve dehşet içinde monitöre bakıyor. Onu gerçekten anlayamıyorum. Bu onu üzdü mü? Son zamanlarda hayatımızın kaotik doğası göz önüne alındığında, bakmamız gereken dört yeni doğan olması ihtimali kesinlikle ürkütücü olsa da, ben bu zorluğa hazırım.

"Konuş benimle," diye ısrar ediyorum.

Dimitri oflayıp pufluyor, bana dönüp yüzümü avuçlarının arasına alıyor. Beni şefkatle öpüyor. "Bu harika, Nat." Ellerini saçlarının arasından geçiriyor. "Dört. Kahretsin, sanırım... Sanırım oturmam gerek."

Doktor eğlenerek kıkırdar ve hemen bir tabure çeker. "Bayılmanız iyi edersiniz Bay Antonov."

Dimitri oturuyor, elimi bir an olsun bırakmıyor. Titreyerek monitörü işaret ediyor. "Onlar... Onlar nasıl?"

"Tamamen sağlıklı," diye bilgi veriyor doktor. "Biraz küçük ama bu çoklu doğumlarda beklenen bir şey."

"Ve, uh... Bunlar ne tür?"

Gülüyorum. "Cinsiyetleri ne demek istiyorsun?"

"Evet, o. Üzgünüm, sanırım beynimde kısa devre var."

Doktor her bir bebeği tek tek kontrol etmek için çubuğu karnımın üzerinde gezdiriyor. "Görünüşe göre hepsi kız."

İçimi bir heyecan kapladı. Dört kız! Sevinç gözyaşları gözlerimi yakıyor. Buna inanamıyorum. Onlarla henüz tanışmadım bile ve onlara duyduğum sevginin sınırı yok.

"Vay canına," diye nefes alıyor Dimitri. "Sanırım Simon ve ben sayıca üstün olmak üzereyiz, ha?"

Önümüzdeki birkaç ay boyunca rahat bir rutine girdik. Ortağımın bir Bratva infazcısı olması fikrine alışmamın biraz zaman aldığını itiraf etmeliyim. Bazı günler bunun ahlaki olup olmadığı konusunda zorlanıyorum ama Dimitri'yi dünyadaki herkesten daha iyi tanıyorum. Kesinlikle gerekli olmadıkça kimseye zarar vermez ve vermek zorunda kaldığında da bunu asla iyi bir nedeni olmadan yapmaz.

Yine de evimizde konuşulmayan bir kuralımız var. Evimizin duvarları dışındaki her şey onu ilgilendirir. Kapıdan içeri girdiğinde, tamamen benimdir. Sadece benim akıl sağlığım için değil, çocuklarımız için de onun iş hayatı ile ev hayatı birbirinden ayrıdır. Onların hayatlarını korkusuzca yaşamalarını istiyorum.

Sabahlarım altı gibi başlıyor. Bebekler beni gittikçe daha erken uyandırıyor, hareket ettikçe ve gerindikçe tekmeliyorlar. Üç gün içinde doğum yapmam planlanıyor ve itiraf etmeliyim ki onların yaklaşmakta olduğunu bilmenin verdiği heyecan beni huzursuz ve biraz da tedirgin ediyor. Karnım büyük ve şiş. Hareket etmek oldukça angarya bir iş haline geldi. Hamileliğimden her ne kadar keyif almış olsam da, bir sonraki aşamaya, yani onların annesi olmaya çok hazırım.

Dördüzlerin gelişi için her şey hazır. Çocuk odası hoş bir pastel sarı renkle dekore edilmiş, beşikleri bol güneş ışığı alması için pencerenin yanında düzgün bir sıra halinde dizilmiş. Karşı köşede, bazıları hâlâ kutularında duran kocaman bir oyuncak yığını var. Dimitri'nin kardeşlerinin çocuklara karşı büyük bir zaafı var; oyuncakların çoğu Mikhail'in kendisi tarafından gönderilmiş ya da New York' Atlantik'i aşmış gelmiş.

Ben şahsen geniş ailemi hiç tanımadım, bu yüzden küçük kızlarımın amcaları tarafından sevileceğini ve hayranlık duyulacağını bilmek beni inanılmaz derecede mutlu ediyor.

Kendime biraz çay yapmak için mutfığa iniyorum ve sabahın erken saatlerinde olabildiğince sessiz bir şekilde etrafta dolaşıyorum. Ama tüm çabalarımın rağmen Dimitri'nin merdivenlerden inen ağır ayak seslerini duyuyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor halsizce, gözlerindeki uykuyu silerek.

"Yatağına dön," diyorum hafifçe.

"Sensiz uyuyamam, bunu biliyorsun."

Kıkırdıyorum. "Ne kadar büyük bir bebek."

Dudaklarını büzüyor. "*Senin* büyük

bebeğin." "Simon-"

"Hâlâ ışık gibi sönük," diyerek beni öpmek için yaklaşıyor. "Gerçi eminim bu birkaç dakika içinde değişecektir. Uykusu çok hafiftir."

"Bunu senden almış olmalı."

"Biliyor musun, bugün ilgilenmem gereken bir iş yok. Hızlı bir gezinti için parka gitmeye ne dersin? Hava çok güzel olacak."

"Sence Boris bize izin verir mi? Doğaçlama gezilerden ne kadar nefret ettiğini bilirsin."

"Neyse ki dün ondan parkı ve çevresini keşfetmesini istemiştım."

Yumuşakça gülüyorum. "Yani bunu kabul edeceğimi varsayarak mı yaptın?" "*Kabul ediyor musun?*"

"Tabii ki. Seninle yürüyüşe çıkmaya bayılıyorum. Simon'ın salıncakları sevdiğinden bahsetmiyorum bile."

"Sence onlara kendi salıncaklarını almalı mıyım?" diye soruyor. "Arka bahçeye koyabiliriz ve-"

Ön kapıda üç yumuşak tıkırtı duyuldu. Bir an için ikimiz de tepki vermedik. İlk başta yanlış duyduğumu düşündüm. Dışarıda koşuşturan bir rakun olabilir miydi? Ya da son baskıyı getiren gazete dağıtıcısı? Ne de olsa ziyaretçi için çok erken.

Ama sonra biri yine kapıyı çaldı. Beklenmedik bir misafirimiz var.

Dimitri bir parmağını kaldırıp dudaklarına bastırarak sessizlik işareti veriyor. Telefonunu çıkarıp ekrana birkaç kez dokunuyor ve yeni evimize taşındığımızdan beri yaptığı birçok güncellemeden biri olan bir gözetleme uygulamasını açıyor. Bizi doğrudan ön kapıdaki kameraya bağlıyor ve ziyaretçimizin tam olarak kim olduğunu gösteriyor.

Onun yüzünü gördüğümde yüzüm karardı.

Dahlia.

"Yukarı çık," diye fısıldıyor.

"Ne yapacaksın?"

"Bu tamamen onun ne yapmak için burada olduğuna bağlı."

Yutkunuyorum ama itiraz etmiyorum. Ya Dahlia intikamını almak için buradaysa?

Bir fare kadar sessiz, aceleyle merdivenleri çıkıyorum ve köşeye saklanıyorum, boynumu bükerek duymaya çalışıyorum. Midem sıkışıyor, huzursuzluk boğazıma safra kaçmasına neden oluyor. Bizi nasıl buldu? Ne istiyor?

Kapının menteşeleri üzerinde gıcırdayarak yavaşça açıldığını duyuyorum.

"Silahlı olduğumu bilmenizi isterim," diyor Dimitri. "Ve adamlarımı çağırmak için tek yapmam gereken bir düğmeye basmak."

"Huzur içinde geldim Bay Antonov," dediğini duyuyorum Dahlia'nın. Sesi yorgun ve zayıf geliyor, sanki o kadar gergin ki kendini dışarı atabilirmiş gibi. "Sadece biraz zamanınızı almak istedim."

Dimitri soğuk bir şekilde, "Otuz saniyen var," diye cevap verir.

"İstiyorum..." Dahlia'nın sesi sanki iki saniye sonra bayılacakmış gibi çıkıyor. "Özür dilemek istiyorum."

Kulaklarım yanıyor. Doğru mu duyuyorum? Sırf Dimitri'nin affetmesi için mi bizi takip edip bu kadar yolu geldi? Tamamen aklını mı kaçırdı?

"Aklını mı kaçırdın sen?" Dimitri sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi tersliyor.

"Bana güvenmek için hiçbir nedenin olmadığını biliyorum-" "Bunu doğru anladın."

"beni dinlemenizi istiyorum Bay Antonov. Lütfen?"

Sesinin tonu bana dürüst olduğunu söylüyor. Bilimsel bir şey değil, sadece derinliklerinde bir his. Belki Dahlia gerçekten bize zarar vermek için burada değildir. Öyle olsaydı şimdiye kadar çoktan yapardı. Neden kendini Dimitri'nin gazabına maruz bıraksın ki? Neden ön kapımızı çalma zahmetine girsin?

Dimitri muhtemelen emirlerine itaat etmediğim için bana kızacak ama boş duramam. Parmaklıklara tutunarak aşağıya iniyorum.

"Onu dinleyin," diye ısrar ediyorum.

"Nat, sana ne demiştim? Yukarı çık ve-"

"Lütfen, Dima? Söyleyeceklerini dinleyelim. Gerekirse muhafızlara silah araması yaptırın ama bence onu dinlemeliyiz."

Dimitri'nin çenesi geriliyor, bana olan kızgınlığı geçip gidiyor. "İyi," diye homurdandı. Dahlia'ya doğru bir parmak sallıyor. "Ama yanlış bir hareket yaparsan pişman olursun."

CHAPTER 47

Dimitri oturmayı reddediyor, vücudundaki her kas sert ve gergin. Saldırmaya hazır. Onu tam olarak suçlayamam. İhanetim onu çok etkiledi,

O yüzden şu anda aklımdan neler geçtiğini ancak tahmin edebilirim. Dahlia *yıllarca* onun için çalıştı. İhaneti onu da derinden yaralarsa hiç şaşırmam.

Dahlia oturma odasındaki orman yeşili berjer koltukta oturuyor, ellerini düzgünce birleştirmiş ve kucağına koymuş. Son birkaç aydır küçüldüğünü, büzüştüğünü hissediyorum. Saçları tel tel ve ince. Gözlerinin altında koyu halkalar var. Dudakları sürekli endişelenmekten çatlamış. Konuşurken tırnaklarını karıştırıyor, Dimitri'nin korkutucu bakışlarına uzun süre dayanamıyor.

"Özür dilemeye geldim," diye yineliyor, sözlerini söylerken en iyi ihtimalle titriyor, en kötü ihtimalle de neredeyse duyulmuyor. "Bunun senin için pek bir şey ifade etmediğini biliyorum."

"Haklısın, öyle değil," diye tersliyor
Dimitri. Ona sert bir bakış attım. "Bırak bitirsin."

Dahlia'nın omuzları titriyor. "Düşünmek için çok zamanım oldu. Özellikle de söylediğin şey hakkında Natalya. Ahlaki üstünlük iddia etmeye çalışman hakkında mı? Şimdi ne kadar yanıldığımı görebiliyorum. Edvard tarafından manipüle edildim. Öfkemi ve nefretimi öyle bir noktaya kadar kullanmasına izin verdim ki..." Sesi duygusallıktan titriyor. "Bir *çocuğu* kaçırarak kadar."

Dimitri'ye bakar, yaşlı gözlerinde pişmanlık ve gerçek bir korkudan başka bir şey yoktur. "Yanılmışım," diye devam ediyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken. "O kadar kaybolmuştum ki neye dönüştüğümü göremiyordum. Tüm bu zaman boyunca, senin ve

Kardeşleriniz birer canavardı ve ben kendimin de bir canavara dönüştüğünü fark etmemiştim.

"Son birkaç ayı dehşet içinde yaşadım," diye itiraf ediyor. "Ne uyuyabildim ne de yemek yiyebildim. İşlediğim günahlar yüzünden beni öldürmeleri için peşimden adam gndereceğinizden çok korkuyordum. Sürekli omzumun üzerinden bakmak, kilitleri iki kez kontrol etmek... Artık yapamıyorum. Çok yorulдум. Sadece endişeden değil, kederimden de. Bu yüzden buraya sizden af dilemeye geldim ve..."

Dahlia sandalyesinden kalkıyor ve dizlerinin üzerine çökerek pelş beyaz halının üzerine diz kyor. "Lütfen, beni bu ıştıraptan kurtarın."

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Duymayı beklediğim onca şey arasında, kesinlikle onlardan biri değildi.

Dua etmek için ellerini birbirine kenetler. "Lütfen. Kocamla tekrar birlikte olmak istiyorum. Ve ihanetimin cezasız kalmayacağını biliyorum. Bunu merhametli bir ölüm yapacağınızı umarak size geldim."

Dimitri uzun süre sessiz kaldı. şu anda beyninden neler geçtiğini bilmek için her şeyimi verirdim. Bir süre Dahlia'ya bakıyor, bir heykel gibi hareketsiz.

"Seni ldrmeyeceğim Dahlia," diyor sonunda. Kız burnunu çekiyor. "ldrmeyecek misin?"

"Natalya bana kocanıza ne olduğunu anlattı. Kaybınız için gerçekten çok zgnm. Kardeşlerim ve Konstantin Amcamız arasında yaşananlar... Her iki tarafta da çok sayıda insan hayatını kaybetti ve kocanızın da onlardan biri olmasından dolayı zgnm."

Dahlia elini akan burnunun dibinde gezdiriyor. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor sessizce.

"Ama seni ldrmeyeceğim. Konstantin işleri şekilde yürütmüş olabilir. Diğer Bratva aileleri de hainlerle aynı şekilde başa çıkabilir. Ama ben farklıyım Dahlia. Fazla bir şey olmadığını biliyorum ama kendimi bağladığım bir dizi kurala uyuyorum. Bunlardan biri de kadınlara ya da çocuklara asla zarar vermeyeceğimdir."

"Ama yıllarca seni gözetledim."

"Biliyorum."

"Ve Edvard'ın suikastısının içeri sızmasına yardım ettim!"

Dimitri bana sırtıyor. "Aslında bu benim için oldukça iyi oldu."

"Oğlunu kaçırdım."

"Ve şimdi, tüm çabalarınıza rağmen, o yukarıda güvende ve sağlam."

Dahlia'nın kafası karışmış görünüyor. Hatta şok olmuş. Dimitri'yi nihayet anlamaya başladığımda ben de aynı şekilde hissettiğimi hatırlıyorum. O iyi bir adam.

Her şeyin altında. İşi onu tanımlamıyor. Tam . "Yani ben... ben boşuna mı endişelendim?"

"Gazabımı mı tercih edersin?"

"Hayır, tabii ki istemem."

"O zaman bunu bu konudaki son söz olarak kabul edin." Dimitri dik durur, başı diktir. "Merhametli olmaktan aciz değilim. Aramızda olanların unutulduğunu düşün. Seni affedecek miyim? Hayır, elbette affetmeyeceksin. Senin iyiliğin için, yüzünü bir daha görmesem iyi olur, beni anlıyor musun? birlikte, seni ceza olarak da öldürmeyeceğim. Açıkçası kurşunun maliyetine değmezsin."

Dahlia yüzünü buruşturuyor. "Sanırım bu adil."

"Gitmekte özgürsünüz. *Hayatına devam* edebilirsin. Hayatının geri kalan yıllarını başka bir yerde ve huzur içinde geçir. Benden ya da Antonov Bratva'dan hiçbir sorun yaşamayacaksın."

Dahlia yavaşça sandalyesinden kalkıyor, başını sallarken küçük omuzları titriyor. "Teşekkür ederim, Bay Antonov."

Dimitri, "Muhafızlarım sizi güvenli bir şekilde araziden çıkaracak," diyor.

Gitmeden önce Dahlia bana küçük, yorgun bir gülümseme veriyor.

"Tebrikler Natalya. Sana ve küçük çocuklarına mutluluklar dilerim."

Gülümsemesine karşılık veriyorum, acımı içimde tutmanın bir anlamı olmadığını görüyorum.

Kin her zaman yarardan çok zarar getirmiştir. "Kendine iyi bak, Dahlia."

Garip bir nedenden ötürü, onun gidişini görmek neredeyse acı tatlı. Bunun onun yüzünü son görüşüm olduğunu bilmek içimi garip bir hüznle dolduruyor. Yaptığı şey için ondan nefret edemiyorum. Hikâyelerimiz bu kadar benzerken olmaz. Onun neler yaşadığını anlamak için eşsiz bir niteliğe sahip olabilirim. Nefret ve intikam için yakıcı bir ihtiyaç... Bu her şeyi tüketen, ruhu yok eden bir arayış. Gerçekten huzur bulmasını umuyorum.

Dahlia'yı uğurladıktan sonra Dimitri geri döner. Parmaklarını saçlarının arasından geçirirken derin bir iç çeker.

"Bu kesinlikle sabaha başlamanın bir yolu," diye şaka yapıyor yorgunca. Yanına gidip yüzünü avuçluyorum. "Seninle *çok* gurur duyuyorum."

"Sence bu doğru bir karar mıydı? Yaşamasına izin vermek."

"Evet," diyorum ona kararlılıkla. "Tekrar peşimize düşecek cesareti olduğunu sanmıyorum. Bu döngü burada, bizimle birlikte sona ersin."

Dimitri başını sallıyor ve ellerimden birini tutarak avucuma bir öpücük konduruyor. "Haklısın."

"Yatağa dönmek ister misin?"

Sırıttıyor. "Kesinlikle-"

Tam o anda Simon'ın üst katta kıpırdadığını duyuyoruz. Evdeki herkese uyandığını ve güne başlamaya hazır olduğunu bildirmeye kararlı bir şekilde yüksek sesle, delici bir çığlık atıyor.

Gülüyorum. "Sen gidip onu getirmeye ne dersin, ben de kahvaltıya başlayayım?" Dimitri eğilip beni öpüyor. "Bu planı daha da çok sevdim."

CHAPTER 48

DIMITRI

I Yılların partisi.

Sadece tüm ailem kızlarımın doğumunu kutlamak için gelmedi, en yakın müttefiklerimiz de geldi. En son ne zaman bu kadar çok Bratva'nın iş konuşmak için bir araya geldiğini gördüğümü hatırlamıyorum.

Moskova'nın en havalı restoranlarından birini kiraladık, her bir masa benim adıma rezerve edildi. Aydınlık ve canlı, neşeli sohbetler havaya yükselirken hoparlörlerden neşeli müzikler çalıyor.

Şampanya ve votka serbestçe akıyor. Yemekler şahane ve harikulade. Misafirler hediyeleriyle ve iyi dilekleriyle akın akın geliyor, herkes küçük kızlarımı kendi gözleriyle görmek için yaklaşmaya çalışıyor.

"Tebrikler," diyor Pyotr bana bir zarf uzatırken. "Amcalarından üniversite fonları için küçük bir şey."

"Teşekkür ederim."

"İsimleri neydi?" Luka bana soruyor. Restoranın ön tarafına yerleştirdiğimiz ve onları yakından izleyebildiğimiz beşiklerinin önünde çömelmiş duruyor.

Natalya kıkırdıyor. "Bu Viktoria, en büyüğü. Ona babamın adını verdik. Bu Mila. Yanındaki de Sasha. Simon'ın üzerine salyalarını akıtan da Yulia."

Luka çocukların yanında pek rahat değil ama yüzündeki ışıltıyı inkar etmek mümkün değil. "Çok küçükler."

Mikhail ve Aurora, kendi çocukları olduğu halde yaklaşıyor. Yeğenlerim hemen bebekleri görmeye koştular.

Mikhail bana klasik bir el sıkışma hareketi yaptı. "Tebrikler, Dima."

Aurora onun yanında gülüyor. "Oh, çok kıymetliler. Dimitri'nin bir kız babası olacağını şimdiden söyleyebilirim."

Kaşlarımı çatıyorum. "Kız babası da ne demek?"

"Bilirsin işte. Kızlarına karşı aşırı korumacı. Taçlarını takıp çay partilerinde onlara katılacak türden."

"Bu benim için sıradan bir Pazar günü." Hafifçe şaka yapıyorum. "Bana bunun normal olmadığını mı söylüyorsun?"

"Onları birbirinden ayırabiliyor musun?" Pyotr bana soruyor. Neşeli bir tavırla söylüyor ama ben şahsen meydan okumaları görmezden gelecek biri değilim.

"Tabii ki. Onlar benim kızlarım!"

Çocuklara doğru eliyle işaret ediyor. "Devam et o zaman." "Şey, Viktoria tek..."

Kızlarımın yüzlerini tarıyorum ve duraklıyorum. Natalya hepsine aynı kıyafetleri giydirmiş, yakaları fırfırlı pembe elbiseler ve parlak sarı saçlarına küçük pembe fiyonklar takmış. Birbirlerinin aynısı, onları birbirinden ayıracak en ufak bir ipucu bile yok.

Yanağımın içini çiğniyorum ve bir tahminde bulunuyorum. "Bu mu?" Natalya'ya fısıldıyorum.

"Pek sayılmaz, tatlım."

"Bu mu?"

"İkiye sıfır."

Boğazımı temizliyorum. "Bu çok garip."

Pyotr gülerek beni omzumdan alkışlıyor. "Yılın babası, bayanlar ve baylar."

"Kapa çenenі. Hâlâ alışmaya çalışıyorum, tamam mı?"

"Belki de ayaklarının altına numara dövmesi yaptırmalısın," diyor Luka, tamamen ciddi bir şekilde.

Ona ters ters baktım. "Bebeklerimin ayaklarına numara dövmesi yapmayacağız." "Neden olmasın? Düzenli olmaya çalışmaktan zarar gelmez."

"Bunu bir yanıtla onurlandırmayacağım, küçük kardeşim."

Natalya arkamdaki birine bakıyor. Çenesini onlara doğru sallayarak bana dönmem gerektiğini işaret ediyor. Döndüğümde Lev ve Catherina'nın yaklaştığını görüyorum. Dans pistini geçip kızlarıma bakmak için bize katılıyorlar.

Babam onu son gördüğümünden daha iyi görünüyor. Etrafta dolaşmak için hala bastonuna güveniyor, ancak o kadar ağır değil. Biraz daha dik duruyor, biraz daha

Daha gururlu. Gözlerinde bir parıltı var, o kadar hayat dolu ve uyanık ki gülümsemekten kendimi alamıyorum. Uzun bir yol kat etti ve gerçekten daha fazla gurur duyamazdım.

"Bu senin için," diyor bana büyük bir şişe birinci sınıf votka uzatarak. "İlk çocuğunun evlendiği gün açman için."

Gülümsüyorum. "Teşekkürler, baba."

Catherina'nın tepkisini nefesimi tutarak bekliyorum. Son zamanlarda pek konuşmadık, ikimiz de ilk adımı atmaya ve ona ulaşmaya pek hevesli değildik. Lev'deki değişiklikler gece ve gündüz gibi olsa da annem her zamanki gibi. Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırılmış, uyuyan kızlarımın üzerinde sanki onları inceliyormuş gibi yükseliyor.

Dönmeden önce tek söylediği "Şirin," oldu. "Gel bakalım Lev. Otursan iyi olur. Doktor sürekli ayakta durmandan hoşlanmıyor."

"Bu bir parti aşkım," diyor Lev. "Dans için bana katılır mısın?"

Her zaman korkutucu olan buz kraliçesini etkilemeyi babama ve onun büyüleyici gülümsemesine bırakın. Catherina gözlerini devirdikten sonra pes ediyor ve babamın elini tutarak onu dans pistine doğru yönlendiriyor. Kardeşlerim ve ben onları birlikte izliyoruz. Annemizle babamızı bunca yıl ayrı kaldıktan sonra yeniden bir arada görmek biraz gerçeküstü. Kafamın arkasındaki küçük bir ses bunların hiçbirinin gerçek olmadığına, hepsinin bir rüya olduğuna ikna olmuş durumda.

Bazen onların hiç sahip olmadıkları şeylerin yasını tutuyorum. Belki de bu yüzden annemi duygusuzluğu için affedebiliyorum. Herkes ruhunun diğer yarısını, kendini tamamlanmış hissetmesine yardımcı olan kişiyi bulmayı hak eder. Onlar bunu birbirlerinde buldular ama sonra parçalandılar. Eğer Natalya'yı kaybedersem, acaba ben de annem gibi olur muyum diye merak ediyorum - sert, bıkkın ve soğuk. Natalya'yı neredeyse kaybediyor olduğum düşüncesi üzerinde durmama izin verdikçe, bu beni soğuk, sessiz bir korkuyla dolduruyor. Onsuz bir gün daha geçirme düşüncesine dayanamıyorum.

Bunu aklımda tutarak tüm konuklarımıza döndüm ve boğazımı temizledim. Büyük konuşmamı yemeğin sonunda yapmayı düşünmüştüm ama şu andan daha iyi bir zaman olmadığını görüyorum.

"Geldiğiniz için hepinize çok teşekkür ederim," diyorum, sesim büyük ve net. CyberFort'un halkla ilişkiler müdürü olarak çalıştığım onca yıl işe yaradı. Büyük bir kalabalığa hitap etmekte hiç sorun yaşamadım. "Kızlarımızın doğumunu kutlamak için Natalya ve benimle birlikte burada olmanız benim için dünyalara bedel. Ailemiz ve en yakın arkadaşlarımızla dolu bir odada kutlama yapmaktan daha güzel bir duygu olamaz."

Birkaç kişi teşekkür etmek için kadehlerini kaldırıyor. Avuçlarını aniden terlerken salondakilere gülümsemeye devam ediyorum. Büyük konuşmalar yapmak konusunda gergin değilimdir, ama şimdi yapacağım şey muhtemelen şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en sinir bozucu şey. Elimle Natalya'ya doğru bir işaret yapıyorum.

"Bu kadın benim yegane varlık sebebim," diyorum utanmadan. "Çok alışlagelmiş bir başlangıç yapmadığımızı söyleyebiliriz. Sanırım beni gerçekten uçurdu diyebiliriz."

Natalya inliyor, kulaktan kulağa gülümserken öfkeyle kızarıyor. şu anda onun ne kadar güzel olduğunu anlatmak için kullanabileceğim İngilizce ya da Rusça hiçbir kelime yok.

"Ve nezaketi, sabrı ve sevgisiyle beni şaşırtmaya devam ediyor. Onun varlığıyla gerçekten kutsanmış olduğumu söylemek yetersiz kalır. Onun bana ve aileme nasıl bir armağan olduğunun farkındayım ve işte bu yüzden..."

Çok yavaşça önünde diz çöküyorum. Takım elbise ceketimin iç cebine uzanıp mor kadife bir yüzük kutusu çıkarırken Natalya'nın gözleri açılıyor. İçindeki pırlanta yüzüğü ortaya çıkarmak için açıyorum. Yukarıdaki ışıkları yakalıyor, parlatılmış beyaz altın bant üzerinde çılgınca parlıyor.

"Natalya Chekov, beni öldürmeye çalıştığın için çok mutluyum."

Gülüyor, gözlerinin kenarlarında sevinç gözyaşları toplanırken bir eliyle ağzını kapatıyor. "Dimitri, *lütfe*!"

"Seni seviyorum Nat. Dünyadaki her şeyden daha çok. Çocuklarımızı seninle büyötmek istiyorum. Seninle yaşlanmak istiyorum. Ve son nefesime kadar sana değer vermek istiyorum. Benimle evlenir misin?"

Başını sallıyor ve öpücük vermek için neredeyse kendini bana doğru atıyor. "Evet!"

Gök gürültülü alkışlar arasında onu öptüm. Yine de seyircilerimize aldırış etmiyorum. İhtiyacım olan her şey burada, kollarımın arasında. Yüzüğü parmağına takıyorum ve deli gibi sırtarak onu kendime çekiyorum. O kadar mutluyum ki sanırım kalbim yerinden fırlayacak.

"Dans için bana katılır mısın meleğim?" Müzik yeniden yükselirken ona soruyorum. Natalya gülümsüyor. "Yolu göster."

CHAPTER 49

"D Gergin olma," diyor Aurora, başımın yanından dışarı taşan tek bir kıvrımı düzeltmeye çalışırken. Onu biraz ehlileştirmeye çalışıyor biraz su ve saç spreyi, ama bu sadece işleri daha da kötüleştirir.

Endişeyle ellerimi gelinliğimin önünde gezdiriyor, yansımamı özenle inceliyorum. Gelinliğim üzerime bir eldiven gibi oturuyor, göğsümü vurgulayan ve belimi kavrayan muhteşem bir dantel takım. Derin bir nefes almaya çalışıyorum ama ne yaparsam yapayım kalbimi sakinleştiremiyorum.

"Ya ayağım takılırsa?" Ağzımdan kaçırdım. "Ya koridorda yürürken herkesin önünde ayağım takılırsa?"

"Tökezlemeyeceksin, Nat."

"mihrapta o kadar gergin olursam ve yeminimi unutursam?"

"Bunun sadece benden sonra tekrarlanan bir şey olduğundan eminim, bu yüzden bunun olacağını sanmıyorum."

"Ya çiçekler çiçekçi kızlara alerjik reaksiyon verir ve tüm tören boyunca hapsirmeden duramazlarsa?"

Aurora'nın gözleri aynadaki yansımasında benimkilere kilitleniyor. "Charlotte ve Sandra'nın polen alerjisi yok, Nat. Güven bana. Her şey yoluna girecek."

"O zaman neden bu duygudan kurtulamıyorum?"

"Çünkü heyecanlısın." Aurora sonunda yüzlerce küçük tel toka gibi hissettiren bir şeyle kıvrımı evcilleştirmeyi başarıyor. "Sadece rahatla, Natalya. Kötü bir şey . Biraz gergin hissetmeniz son derece doğal, ancak bugün hayatınızın aşkıyla evlendiğinizi unutmayın. Kilise yansa ya da biri pastayı veya DJ'i devirse bile

Resepsiyonda önceden ayarlanmış berbat bir çalma listesi çalarsa, Dimitri'nin yine de sizi seveceğinden eminim."

Ona ters ters baktım. "Harika. Şimdi kilisenin yanmasından, birinin pastayı devirmesinden ve DJ'in ilk dansında gangster rap çalmasından endişeleniyorum."

"Bu örnekleri kullandım çünkü çok saçma. Bunların olma ihtimali yok denecek kadar az. Pastaya bir şey olması dışında. Mikhail'le evlendiğimizde kaç kez kıl payı kurtulduğumuzu size anlatamam."

Dışlerimi gıcırdatıyorum. "Sen harika bir nedimesin."

Aurora yaramazca sırtıyor. "Şaka yapıyorum. Çoğunlukla."

Özel soyunma odamın kapısı açıldı. Catherina içeri giriyor, çocukları özel yapım beş kişilik bebek arabasında ileri doğru itiyor. Çocuklarımın hepsi bu özel gün için giyinmiş; kızlarım bebek mavisi güzel elbiseler giymiş, Simon ise mini bir smokin giymiş. Hepsi inanılmaz derecede çekici ve son derece tatlı görünüyorlar.

"Hepsinin karnı doydu," diyor Catherina ters bir şekilde. İster inanın ister inanmayın, ters Catherina'nın mutlu bir Catherina'ya en yakın şey olduğunu öğrendim. "Bezleri değiştirildi. Şansımız yaver giderse birazdan uykuya dalarlar ve tören sırasında sessiz olurlar. Hazır mısınız?"

Derin bir nefes alıyorum. "Sanırım öyle."

"Çocukları oturtacağım" dedi ve çocuklarımı tekrar dışarı çıkardı.

Aurora, "Bu kadın tüylerimi diken diken etmekte asla başarısız olmuyor," diye fısıldıyor. "Sen de ben de, kardeşim."

Beni omuzlarımdan hafifçe kavırıyor ve sarılıyor. "Dışarıda görüşürüz."

Başımı sallıyorum, ani bir sakinlik kaplıyor içimi. "Dışarıda görüşürüz."

Kilisenin başka bir yerinde, boru orglarının sesini duyuyorum. Tören devam ediyor. Eksik olan tek şey benim. Yavaşça duvağımı takıyorum ve buketimi elime alıp yansımamı bir kez daha inceliyorum.

En çılgın hayallerimde bile evleneceğimi düşünmemiştim. Acaba babam bugün burada olsaydı benimle gurur duyar mıydı? Benimle koridorda yürüyemeyeceği düşüncesiyle biraz üzgün olsam da, içten içe bana gururla gülümsediğini biliyorum. Daha önce yaşadığım tüm gerginlikler artık erdi. Korkmuyorum. Aksine,

Heyecanlı ve huzursuzum. Dimitri zaten mihrapta ve onu bekletmek istemiyorum.

Gelin marşının sesiyle, taze çiçeklere ve konuklarla dolu odaya hayranlıkla giriyorum. Vitray pencerelerden içeri süzülen güneş ışığı nefes kesici. Ama tek gördüğüm *o olunca*, bunların hiçbirine aldırış etmek zor.

Dimitri hayatımda gördüğüm en büyük gülümsemeyle mihrapta duruyor. Kardeşleri hemen arkasında duruyor. Mikhaıl sırtını sıvazlarken Pytor kulağına bir şeyler fısıldıyor. Dudak okumam pek iyi değildir ama "Çok güzel" gibi bir şey söylediğine eminim.

Aklımdaki tek hedefle, bir ayağımı diğerinin önüne atmaya konsantre oluyorum. Herkes beni izlerken, ben sadece onu izliyorum. Takım elbiseleri içinde her zaman çok iyi görünürdü ama onu süslü, geleneksel bir smokin içinde görmek midemdeki kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor. Tam da Dimitri'nin daha yakışıklı olamayacağını düşünürken, gidip bana yanıldığımı kanıtlamak zorunda kaldı.

Törenin geri kalanının biraz bulanık olduğunu itiraf etmeliyim. Söylenen sözlerle, burnumu çekişlere ve konuklarımızın tezahüratlarına odaklanamayacak kadar sevinçli ve mutluyum. Bunun yerine, Dimitri'nin gülümserken gözlerinin kırışması ya da bana bakarken derin ve ağır nefes alması gibi küçük şeylere dikkat ediyorum. Yeminlerimizi ederken bir ya da iki kez boğazı düğümleniyor ama bence bu dünyanın en tatlı şeyi.

Ve beni öptüğünde, beni gerçekten öpüyor.

Gecenin geri kalanında neredeyse kafam güzel, her tarafım sıcak ve bulanık. Biri pastayı erken kestiğinde, DJ geç geldiğinde ve uzaktaki teyzem Renata biraz fazla içip Luka'ya birkaç kez asıldığında bile hâlâ yaşayan en mutlu kızım. Dimitri ve ben gece boyunca dans ederken Aurora ve Alexandra çocuklarımıza göz kulak oluyor.

Karı koca olarak ilk dansımız için beni piste sürüklerken onu "İki sol ayağım var" diye uyarıyorum.

Elbiselerimi çekiştiriyor, elleri ellerimi sarıyor. "Ne tesadüf, ben de öyle. Diğer herkes uzak dursa iyi olur."

Gülüyoruz, öpüşüyoruz ve biraz daha dans ediyoruz. Gecenin sonunda ayaklarım hiç bu kadar ağrıamıştı. Bu çok çabuk geçen neşeli bir olay. Bu gecenin sonsuza dek sürmesi için neler vermezdim.

Dimitri beni batırmak için hamle yapıyor, yukarı çıkarken öne doğru eğilip beni öpüyor. "Seni seviyorum," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Gülümsemekten yanaklarım acıyor ama umurumda değil. "Ben de seni seviyorum Dimitri."

EPILOGUE

DIMITRI

Üç Ay Sonra

New York City. Büyük Elma. Hiç uyumayan şehir.

Uzun yıllar uzak kaldıktan sonra tekrar eve dönmek biraz garip hissettiriyor. Çok şey değişti ama yine de aynı hissettiriyor. Hiç bitmeyen inşaatlar, tampon tampona trafik, işe gidip gelen insanların sürekli koşuşturması. Ben bu beton ormanında büyüdüm; her metro hattı, gökdelen ve elektronik reklam panosu bana tanıdık geliyor.

En çılgın hayallerimde bile bir turist olarak geri döneceğimi düşünmemiştim. Beş çocuğu ve çok hevesli bir Rus eşiyle seyahat eden bir turist. Tanrı'ya şükür ki sadece özel uçakla uçuyorum, bunu kabul etmek ne kadar lüks olsa da. Ama ticari bir uçuşta bu deneyimin nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Bu düşünce beni ürpertiyor.

"Bütün bir güzergahı planladım!" Natalya, özel iniş pistinin pistine adım attığımızda bana anlatıyor. "Özgürlük Anıtı'nı görmek, Time Square'e gitmek ve bir Broadway müzikali izlemek istiyorum!"

"Hangi Broadway müzikali, meleşim?" "*Hepsi!*"

Başımı arkaya atıp gülüyorum. "Yeterince zamanımız var mı bilmiyorum. Hadi gidip hepsini izleyelim! İzlemeyeceğim tek film *Cats*."

"Ama en çok görmek istediğim buydu." "Ciddi misin?"

"*Şarkı söyleyen kediler*, Dima. Sevilmeyecek ne var?"

Natalya beş kişilik bebek arabasındaki çocuklara göz kulak olarak etrafına bakınıyor. Bu hızla büyürlerse, ek ağırlıklarını taşımak için özel olarak donatılmış yeni bir tane sipariş etmem gerekecek.

Motorları çalışır halde bizi bekleyen bir dizi siyah SUV var. Pyotr araçlardan birinden iniyor ve küçük bir sırtışla yaklaşıyor - deli gibi sırtımanın onun versiyonu. Hiçbir zaman dokunaklı bir tip olmadı, ama bu onu kocaman bir ayı gibi kucaklamamı engellemiyor.

"Beni özledin mi?" Haykırıyorum. "Dostum, küçüldün mü? Yemin ederim, her yıl biraz daha kısalıyorsun."

Pyotr gözlerini deviriyor ve beni görmezden geliyor. Onun yerine Natalya'ya hitap ediyor. "Anladığım kadarıyla uçaktaki tüm ballı fıstıkları yemiş?"

Natalya başını sallar. "Her an şekerinin düşmesini bekliyorum."

Gözlerimi kısarak ikisine bakıyorum. "Biliyor musunuz? Birlikte olduğunuzda ikinizden de hoşlanmıyorum. Bana karşı komplo kuruyorsunuz."

"Bavullarınızı alayım," diyor Pyotr. Ama bunu yapacak olan o değil. Hızlı bir el hareketiyle korumaları gerisini hallediyor, eşyalarımızı yüklüyor ve bebekleri bekleyen araba koltuklarına yerleştirmemize yardım ediyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak kıkırdıyorum. "Görüyorum ki yüksek profilli bir CEO olmaya alışmışsın, ha? Süslü püslü konuşuyorsun. Gerçekten bu kadar korumaya ihtiyacın var mı?"

"CyberFort'un yüzü olmanın beni kolay bir hedef haline getirdiğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Senin ve Mikhail'in yaptığı gibi hayatımı gizli tutma lüksüne sahip değilim."

"Hayır, biliyorum. Seni kesinlikle kıskanmıyorum."

"," diyor Pyotr. "Önce seni çatı katıma bırakayım, sonra da Luka'yla öğle yemeğinde buluşuruz."

"Ben de neden burada olmadığını merak ediyordum."

"Onu bilirsiniz, kendini hep işine kaptırır."

"Şu antisosyal küçük hergele," diye homurdanıyorum, ama bu homurdanma gerçek bir sıcaklık içermiyor. Luka hiçbir zaman insanlarla iyi geçinemedi. Dirseğimin ucuyla Pyotr'u kolundan dürtüklüyorum. "Eğer onu bizimle *Cats*'i izlemeye ikna edebilirsen, sana bin dolar veririm."

Pyotr homurdanır. "Hepsi bu kadar mı? ama, en azından ilginç olsun."

Yanımda Natalya'nın gözleri parlıyor. "Ben de oynayabilir miyim? Sanırım onu ikna edebilirim."

"Peki ya ?" Gülererek soruyorum.

"Beni koruyacağın için bir şey kaybetmeyeceğim, değil mi?"

Pyotr kıkırdıyor. Bu ses beni neredeyse şaşırtıyor. Kardeşim *asla kıkırdamaz*. "Sıra sende," diyor birlikte araca binerken, çocuklar çoktan koltuklarına oturmuş.

Pyotr'un pahalı zevkleri olduğunu hep biliyordum. Dinlenen sürtük suratının sizi kandırmasına izin vermeyin. İkizim çocukluğundan beri gizli bir diva olmuştur.

Çatı katı, Central Park'ın muhteşem manzarasına sahip ve neredeyse bulutlara dokunabileceğimiz kadar yükseğe tırmanıyor. Bir zamanlar böyle bir yerde yaşamak için can atardım. Cilalı mermer döşemeler, tavandan tabana geniş pencereler, ana lobinin üzerinde kristal bir avize, devasa bir düz ekran televizyonun altında elektrikli bir şömine ve doğrudan oturma odasına açılan bir asansör.

Her yer aydınlık ve neşeli. Sıcak ve misafirperver, dekor sofistike ve en yüksek kalitede. Herkesin ve annelerinin bu günlerde moda olduğunu düşündüğü yavan siyah beyaz minimalist dekordan çok farklı. CyberFort'un CEO'su olarak rolüne sorunsuz bir şekilde alıştığını görmekten memnunum.

Bebek arabasını oturma odasına itiyorum ve küçüklerimi kontrol etmek için koruyucu siperlikleri geri çekiyorum. Kızlar derin uykudalar ama Simon tamamen uyanık ve neredeyse şaşkın bir ifadeyle etrafını inceliyor.

"Hey, küçük adam," diye selamlıyorum onu, koşumunu çözmeye ve kucağıma almaya yardım ediyorum. "Bütün uçuş boyunca uyudun. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Natalya kıkırdar. "Pyotr Amca'nın evindeyiz. Pyotr Amca diyebilir misin?"

"Çiş..." Simon yankılanıyor. "Pe-

ter." Kardeşim omuz silkiyor.

"Yeterince yakın."

"Oh," diye bir ses geliyor. "Birilerini duyduğumu sandım."

Döndüğümde Luka'nın köşeyi döndüğünü görüyorum. Hâlâ bol bir uyku tişörtü ve gri eşofman altıyla dikkat çekiyor. Koyu kahverengi saçları onu son gördüğümünden beri epey uzamış, kulaklarının etrafına ve

ensesinde. Görünüşe göre onu ögle uykusunun ortasında yakaladık.

"Sonunda zindanından çıkabildin, ha?" Onu kucaklayarak şaka yapıyorum. "Kendi daireni almaya ne oldu?"

Luka homurdanıyor. "Burada bedavaya yaşamak varken neden kendi dairemi alayım ki?"

"Siz CyberFort'un COO'su değil misiniz?"

"Konut krizi var, Dima. New York'un tüm boş alanları satın alan başka bir zengin pislğe ihtiyacı yok. Ayrıca Pyotr yalnızlık çekiyor. Birinin ona arkadaşlık etmesi lazım."

Pyotr hemen kollarını kavuşturur. "*Sana* iyilik yapıyorum. Eğer ben olmasaydım, muhtemelen kendini Köstebek İnsanlar'ın bir bölümünde bulacaktın."

Luka elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "Abartıyorsun."

"Sonunda kız arkadaşınız olduğunda ikiniz ne yapacaksınız?" Alay ediyorum. "Eski güzel kapıda çorap yöntemine mi güveneceksiniz?"

Pyotr dudak bükür. "Fark etmediysen söyleyeyim, bir şirketi yönetmekle biraz meşgulüm."

"Yani flört etmek aklındaki son şey, değil mi?" Kuru bir şekilde cevap veriyorum. "Dikkatimin dağılmasına izin vermeyeceğim," diye gerekçelendiriyor.

Luka'ya bakıyorum. "Peki sizin mazeretiniz nedir, Bay Edgelord?"

En küçük kardeşim beni tersledi. "Seni ilgilendirmez, pislük. Şimdi söyle bakalım, hangi yeğen hangisiydi?"

Natalya maskaralıklarımıza gülüyor. "İşte, sana göstereyim."

Luka, Natalya ile çocuklarımı selamlarken Pyotr'u kenara çekiyorum. "Babam nasıl?" Nefesimin altında soruyorum.

"Güzel. Zaman zaman ziyarete geliyor, ancak annemiz bu ziyaretleri pek de hoş karşılamıyor."

"Yeni rehabilitasyon programı onu nasıl tedavi ediyor?"

"Çok kötü değil. Bazı anıları hala kilitli ama bağımsızlığının çoğunu geri kazandı. Yarın akşam yemeğinde bize katılmak için buraya gelecekler. Sanırım sizi tekrar görmek onun için iyi olacak."

"Evet, dört gözle bekliyordum."

Luka gerinir. Natalya'ya "Pekâlâ, ," diyor. Karımın yüzü aydınlanıyor. "Gerçekten mi? Ciddi misin?"

"Sadece umutlanmanızı istemiyorum. Kesinlikle sıfır beklentiyle gidin."

" oluyor?" Ben soruyorum.

Natalya sırtıyor. "Luka bizimle *Cats*'i görmeye geleceğini söylüyor."
Başımı arkaya atıp gülüyorum. Sanırım ona bin dolar borçluyum.

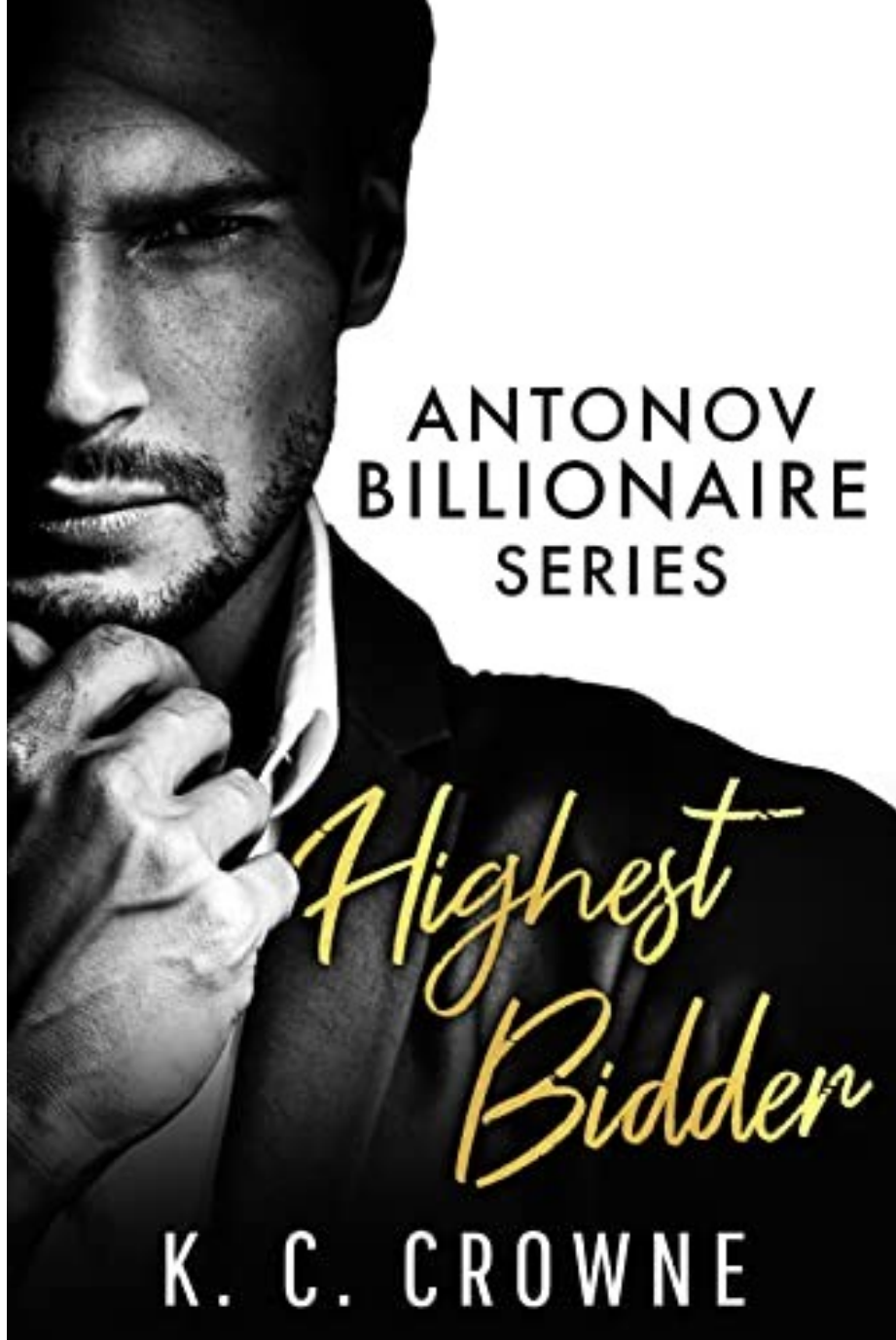
Son

Umarım Dimitri ve Natalya'nın aşk hikayesini beğenmişsinizdir. Harika haber, **BURADAN** özel genişletilmiş sonsöze kaydolarak geleceklerine on beş yıl ileri gidebilirsiniz.

Dimitri'nin kardeşi Mikhail Antonov'un Amazon Top 50 aşk hikayesine **BURADAN** göz atın. Bir sonraki sayfada Mikhail'in hikayesine özel bir ön bakış ekledim. Amazon Top 75'te yer alan Highest Bidder'a göz atın en çok satanlar, bir sonraki sayfada!

Bu serinin bir sonraki kitabını alın. Bu Pyotr Antonov'un hikayesi.
BURADAN alın.

EN YÜKSEK TEKLİFİ VEREN (ÖN İZLEME)

Onunla baş başa bir gece geçirmek için bir milyon dolarlık bir teklifle başladı.

******ŞİMDİ AMAZON'DA EN ÇOK SATAN 53 KİŞİ ARASINDA******

Karanlık, otoriter ve tanıdığım en çekici yaşlı adam.

Aslında gizemli bana **asla** itiraf edemeyeceğim şeyler yaptırdı. Onu bir daha asla görmeyeceğimi düşünerek bunları isteyerek yaptım.

Yanılmışım.

"Günaydın! CyberFort Güvenlik'e hoş geldiniz. CEO birazdan sizi karşılamak için burada olacak."

Birkaç dakika geçmeden tanıdık bir bariton ses dün gecenin sadece bir rüya olması için dua etmemi sağlıyor.

"Bayan Foster?"

Şimdi teklif sahibimle yüz yüze duruyorum! Vücudum hemen gerildi.

Hayal kırıklığı içinde çenesini sıkıyor.

Bu adam hakkında bildiğim bir şey varsa o da HİÇBİR ŞEYİN onun için kontrolden daha önemli olmadığıdır. Şirketini sert bir el ve şüpheli bir etikle yönettiği bilinen bir adam.

Ve Cyberfort'un milyarder CEO'sunu istemedem de olsa bir döngüye soktum.

CHAPTER 1

AURORA

"B "Neden *çıplak* olmak zorundayım?" Kafam iyice karışmış bir şekilde soruyorum.

Charlotte huffs. En azından deniyor. Tıkalı sinüsleri ve sarkık burnu sayesinde ses her şeyden çok bir homurtu olarak çıkıyor. Bir peçeteye hapşıyor, battaniyesine sarılırken titriyor.

"Bu bir performans sanatı," diyor sesi genizden geliyor. "Tüm bunların altında hepimizin nasıl insan olduğunu göstermek için sunucuların ve konukların eşit olması gerekiyor."

"Burnunu sümkür, bebeğim. Seni zar zor anlayabiliyorum."

Oda arkadaşım inliyor. "Lütfen? Gideceğimi söyledim zaten."

"Hasta olduğunu söyle."

"İş bin dolar ödüyor. Paraya ihtiyacım var yoksa kirayı ödeyemem."

Yumuşak bir kahkaha atıyorum ve elimde sıcak bir fincan zencefil çayı ile mutfaktan içeri dalıyorum. Ona uzatıyorum ve buharı içine çekmeye çalışmasını izliyorum.

"Kira ödemeni istiyorum," diye takılıyorum ve yorgun da olsa sert bir bakışla karşılaşıyorum.

"Aurora, yemin ederim-"

"Bilmiyorum, Cee. Bu... aşırı, en hafif tabiriyle. Çıplak servis mi? Yani, hadi ama."

"Priscilla Kelp çok ünlü bir performans sanatçısı. Eksantrik biri ama çalışmaları her zaman zevkli. Ayrıca, bunun *çıplak* olduğunu sanmıyorum. Dantel gibi şeyler giydirilecek. Kıyafetler isteğe bağlı, hepsi bu. Ayrıca, konuk listesi çok iyi incelenmiştir. İçeride hiç sapık olmayacak, söz veriyorum. Kimsenin telefon getirmesine izin verilmiyor, bu yüzden fotoğraf ve benzeri şeyler için endişelenmenize gerek yok."

"Bunun için senin sözüne güvenmek zorundayım."

Charlotte kanepedeki yerinde kıvranıyor, alnı terden parlıyor ve kızıl saçları keçeleşmiş. Isınması için ona fazladan kazaklarımdan birkaç tane vermiştim ama iki yatak odalı şirin dairemizde hava hâlâ sıfırın altındaymış gibi titriyor. Charlotte yaz ortasında hastalanan tanıdığım tek kişi.

Dairemiz kelimenin tam anlamıyla ezici. Çirkin patlamış mısır tavanlar, sessiz bej duvarlar, gıcırdayan ahşap döşeme tahtaları. Mobilyalarımızın çoğu uyumsuz, yerel konsinye mağazasında keşfedilmiş ya da tesadüfen kaldırım kenarından aşırılmış. Sıkışık, aptalca pahalı olmasından bahsetmiyorum bile. Öte yandan, New York'ta uygun fiyatlı olarak sınıflandırılabilir bir yer bulmakta zorlanırsınız. Beni yanlış anlamayın, yeterince rahat geçiniyoruz, ancak Charlotte'un parasının çoğu tutarsız modellik işinin bir sonucu ve bazı aylar serbest çalışarak kazandığım cüzi miktar neredeyse hiç yok.

İdeal bir dünyada Kaliforniya'da devlerle çalışıyor olurdum. Tam olarak Microsoft ya da Google. İlk kod satırımı yazdığımdan beri dünyanın en büyük teknoloji devlerinden bazıları için çalışmak hayalimdi. MIT'de bilgisayar mühendisliğine ayırdığım dört yıl, kapıdan içeri adımımı atmamı kolaylaştırmalıydı.

Ne yazık ki MIT mezunu herkes ve anneleri de aynı düşünceye sahip. Zirvede rekabet çok çetin ve ben yaptığım işte son derece iyi olmama rağmen, aralarından sıyrılamadım. Üç aşamalı mülakattan geçtikten sonra kibarca yazılmış, açıkça kişisel olmayan bir ret mektubu aldım.

Sayın Aurora Foster, Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz, ancak daha fazla düşündükten sonra, yada yada yada...

Neyse ki kendime başka bir yerde ücretli bir staj yeri bulabildim, ancak bu beni buraya, tartışmasız dünyanın en pahalı şehirlerinden birine getirdi. CyberFort için çalışmaktan daha kötü şeyler de var. Hızla genişleyen bir müşteri kitlesine sahip saygın bir siber güvenlik şirketi ve becerilerimin çok işe eminim, ancak ilk tercihim olduğunu söylersem yalan söylemiş. Elbette bunu asla yüksek sesle söylemem. Dilenciler seçici olamaz ve biriktirdiğim planlar için gerçekten elime geçen her kuruşa ihtiyacım var.

"Herkes maske falan takacak," diye devam ediyor Charlotte bir yudum çay içtikten sonra. Sesi biraz daha net, daha istikrarlı çıkıyor. Sıcak içecek

yardımcı oluyor olmalı. "Ve eğer gerçekten rahatsızsanız, paranızı aldıktan sonra gidebilirsiniz... nakit olarak." Kaşlarını oynatıyor. "Priscilla'nın kişisel asistanından parayı önceden isteyin yeter."

"Bu, geçen gün okuduğum o ürkütücü seks partilerinden birine çok benziyor." Annemden bana kalan tek hatıra olan evlilik yüzüğünü endişeyle parmağında döndürüyorum.

Charlotte, "İnternette daha az zaman geçirmelisin dostum," diye karşı çıkıyor.

"Ben bir programcıyım. İnternet benim ikinci evim."

"Bu şekilde yüksek sesle söylediğinizde kulağa çok saçma geleceği açık."

Yavaşça nefes alıyorum. Düşündükçe her şey daha az tuhaf geliyor.

Belki de Charlotte sonunda beni etkilemiştir.

Büyük Elma eksantrik sanatçılara yabancı değil. Priscilla Kelp hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ancak ismin belli belirsiz tanıdık geldiğini itiraf etmeliyim.

Charlotte derin bir nefes alıyor. "Bunun çok büyük bir iyilik olduğunu biliyorum-" "Çok büyük," diye düzeltiyorum.

"Ama sen benim tarifime uyuyorsun. Aynı boydayız, aynı bedendeyiz, aynı saç rengindeyiz. Beni ajansım aracılığıyla işe aldıklarını biliyorum ama Priscilla'nın aradaki farkı fark etmeyeceğini garanti ederim. Bir köşeye çekil, birkaç kadeh şampanya servis et -" hapşırarak için durakladı "- sonra paranı al ve oradan çık!"

"Stajım yarın başlıyor," diye vurguluyorum. "Tam bir gece uykusuna ihtiyacım var. Bilirsiniz, güne doğru bir başlangıç yapmak için falan?"

"Benim için bu iyiliği yaparsan, bir hafta boyunca çamaşırlarını yıkarım."

Omuz silkiyorum. "Dört tane dönüşümlü kıyafetim var. Pek de zorlu bir görev sayılmaz."

Charlotte burnunu kırıştırır. "Seni gerçekten alışverişe götürmem gerekiyor ama olsun. Onun yerine bütün hafta boyunca bulaşıkları yıkamama ne dersin?"

"Bütün ay," diye takas ediyorum.

İç çekiyor, başını geriye atıyor. Ağzı açık kalıyor, göğsünden boğuk bir inilti yükseliyor. "Tamam! Tanrım, sen çok kötüsün."

Kupasına uzanarak ona bakıyorum. "Sanırım bunu istemiyorsun o zaman."

Charlotte çayına yapıştı. "Hayır, kışt. Ben istiyorum."

"Fikrimi değiştirmeden önce adres için bana bir iğne gönderin." "Teşekkürler Aurora. Hayatımı kurtardın."

"Biliyorum," diyorum ona göz kırparak. "Şimdi söyle bana, çıplak mı gelmem gerekiyor? Yoksa gelip üniforma değiştirmek gibi bir şey mi? Tıraş olmalı mıyım? Bu iş nasıl yürüyor? Bir sürü sorum var."

"Olduğunuz gibi gelin," diyor en iyi arkadaşım başka bir hapsiriktan sonra. Zavallının bir saat içinde ilacını alması gerekiyor. "Priscilla da öyle dedi zaten. İnsan formunu takdir etmek istiyor."

İçimi çekiyorum, dar koridordan geçip yatak odama dönüyorum. "Saçmalık," diyorum kendi kendime mırıldanarak.

Eşyalarımı hızlıca karıştırıyorum, sırt çantamı ve kazağımı alıyorum, gardırop aynamın önünde bir an duraklıyorum. İffetli biri olduğumdan falan değil. İnsanlar bir etkinlikte çıplak soyunmak istiyorsa, ben kimim ki yargılayayım? Peki, tamam. Bu bir yalan. Biraz yargılıyorum.

Koyu mavi kot pantolonum ve bol siyah gömleğimle bile fiziğimi takdir edebiliyorum. Kalçalarımın yuvarlaklığını ve belimin çukurluğunu seviyorum. Uzun bacaklarım ve 1.80'lik boyumdan daha uzun olduğum izlenimini veren biraz daha kısa gövdemden bahsetmiyorum bile. Charlotte bana her zaman, yazılım mühendisi olarak kariyerim yolunda gitmezse, ajansında model olarak işe alınma şansımın yüksek olduğunu söylüyor - ama tabii ki sadece onun yönlendirmesiyle.

Etkinliğin anonimliği beni biraz rahatlattı. Charlotte maskeler ve dantellerden mi bahsetti? Sanırım yüzümü gizlememe izin verilirse kendimi biraz daha cesur hissedebilir, bu çıplak servis olayında daha rahat olabilirim. Bin dolar tehlikedeyken ve kiranın birkaç gün içinde ödenmesi gerekirken, kendime sineye çekmem gerektiğini söylüyorum. İnsanlar istedikleri kadar bakabilirler. Saklayacak bir şeyim yok. Ve eğer biri bana dokunmaya cüret ederse, kanlı bir cinayet çılgılığı atacağım. Bu kadar basit.

Telefonum arka cebimde çalışıyor. Charlotte bana adresi gönderdi.

"Ritz mi?" Ciyak ciyak bağırıyorum. "Ritz'de çıplak sanat galası mı düzenliyorlar?"

Charlotte oturma odasından zayıf bir sesle, "Sana söylemiştim," diye öksürüyor. "Süslü bir iş. Bir sürü VIP falan var. Hiç ürkütücü olmayacak."

"Yoksa kuralların kendileri için geçerli olmadığını düşünen bir sürü zengin sürüngenle karşılaşacağım," diye homurdanıyorum.

Yansıma son bir kez bakıp kazağımı üzerime geçiriyorum ve sırt çantamı omzuma atıyorum. Tek yapmam gereken başımı eğmek ve umarım başkalarına ya da onların *parçalarına* bakmaktan kaçınmak.

Annemin evlilik yüzüğünü çıkardım ve mücevher kutuma sakladım. Tuhaf bir çıplaklar partisinde kaybetmemeyi tercih ederim. Bu işi ne çabuk bitirirsem,

o kadar çabuk aklımdan çıkarabilirim ve bir daha asla bu konu hakkında konuşmam.
Asla.

CHAPTER 2

MIKHAIL

T Bu işi ne kadar çabuk bitirirsem, zihnimden o kadar çabuk silebilir ve bir daha asla bu konu hakkında konuşmayabilirim. Asla.

Gerçekten başka bir yerde olmayı tercih ederdim ama neredeyse bir yıldır Jonathan Young'ı köşeye sıkıştırmaya çalışıyorum. Özel sekreterinin söylediğine göre, programı çok yoğunmuş. Boş hafta sonu yok, boş öğle arası yok. Saçmalık diyorum. Ya Wall Street'in en çok talep gören adamı ya da bana yalan . İlkini doğru olmadığını biliyorum.

Ve insanların bana yalan söylemesinden nefret ediyorum.

Dürüst olmak gerekirse, Young'ı kapatması için kardeşlerimden birini gönderirdim, ancak bu konuda yeterli beceriye sahip olmadıklarından endişeleniyorum.

Dimitri, boşboğaz ve küstah, gezinen gözleriyle odaklanmakta zorlanacaktır. Burada dikkatini dağıtacak ve onu elindeki görevden alıkoyacak çok fazla şey var.

Küçük kardeşim ve Dimitri'nin ikizi Pyotr da anlaşma sanatında daha başarılı olamazdı. Zaten hiçbirimizle neredeyse hiç konuşmuyor - hiçbir zaman pek konuşkan biri olmadı - bu yüzden Young'ı bir sözleşme imzalamaya ikna edecek kadar cazibesi olduğunu hayal edemiyorum.

Ve son olarak, ama en önemlisi, Luka var. En küçük kardeşimin perde arkasında çalışmayı tercih ettiğini herkes gibi ben de biliyorum. Ne de olsa en iyi yaptığı şey bu.

Yani, eleme sürecine göre, iş bana kaldı. Kapanış oranımın %100 olmasının bir nedeni var ve Bay Young bunun nedenini ilk elden öğrenmek üzere.

Çatı katındaki süitte rahat bir tavırla ilerliyor, sergilenen çıplak tene aldırımıyorum. Ben de , sadece siyah

Kapıda bana verilen gözlerimin üzerindeki maske. Birkaç konuk ve sunucu doğum günü kıyafetlerinin tamamını göstermemeyi tercih etti; hayal gücüne çok az şey bıraksa da kendilerini örtmek için şeffaf dantel iç çamaşırları giydiler.

Hakkını teslim etmek gerekir ki Priscilla Kelp'in mükemmel bir güvenlik sistemi vardı. Tüm e-posta davetiyeleri şifrelenmiş, konuklarıyla ilgili bilgiler kilit altında tutuluyordu... Ancak Luka'yı dışarıda tutmak için yeterince iyi değildi. Siber güvenlik sistemini bir saatten kısa bir sürede kırmayı başardı ve bu da ona davetli listesinde son dakika yapmak için fazlasıyla zaman kazandırdı. Yüzden fazla konuk varken, benim adımın eklendiğini fark etmesi pek olası değildi.

Burada neler olduğunu gerçekten anlamıyorum. Bunun bir performans sanatı olması gerekiyor ama Priscilla'nın ne söylemeye çalıştığından tam olarak emin değilim. Herkesten teşhirlerini kucaklamalarını istemesinin ardında derin şiirsel bir anlam varsa, eminim buradaki diğer konukların çoğunda olduğu gibi bende de tamamen kayboldu. Uzun süren bakışlara ve meraklı bakışlara bakılırsa, buradaki insanlar bir sanat deneyiminin parçası olmaktan çok kendi teşhircilikleriyle ilgileniyorlar.

"Merhaba yakışıklı," diyor bir kadının boğucu sesi kulağıma süzülerek. Bir elinde uzun bir kadeh şampanya, diğer elinde muzip bir sırıtışla kolumu okşuyor. Alt dudağını ısırırken yeşil gözleri vücudumun genişliğinde geziniyor, manzarayı takdir ettiği belli. Uzun ve gururlu bir şekilde duruyor, tüm vücudu sergileniyor. "Gösteriden nasıl keyif alıyorsun? İçecek masasında bana katılmak ister misin?"

Kadın çok güzel olsa da, buraya kaynaşmak için gelmedim. Aklımda sadece bir kişi var ve o da çatı katındaki süitin elektrikli şöminesinin önündeki kanepede oturuyor. Young yalnız, bir kadeh kırmızı şarabını keyifle yudumluyor. Orada bir kral gibi oturuyor, benim hoşuma gitmeyecek kadar gururlu. Bu benim saldırmam için mükemmel bir fırsat. Kadını duymamış gibi yapıp devam ediyorum ve kanepede Young'ın yanına oturuyorum.

"Kıçımın iş yemeği," diye homurdanarak etrafa bakınıyorum.

"Affedersiniz?" diye sinirleniyor. Kim olduğumu anlayınca Young'ın gözleri açılıyor. "Antonov? Burada ne halt ediyorsun?"

"Olay çıkarmadan önce sesini alçalt."

Şüphelenmeyen avım rahatsız bir şekilde koltuğunda kıpırdanıyor, elleri uygunsuz pozunu örtmek için beceriksizce kucağına düşüyor. Tüm cazibesi ve kabadayılığı bir anda pencereden uçup gitti ve hiç şüphem yok ki

kısmen yanımda oturduğu için. Uzun boyluyum, zayıfım ve bir at gibi asılıyım. Buna kıyasla, zavallı adamı acınacak derecede şişman, tombul ve büyüteç kullanması gereken biri gibi gösteriyorum.

"Ne istiyorsun?" Young sertçe sorar. Adam bakışlarını kaçırır, açıkça yakalanmıştır.

"Bir toplantı," diyorum basitçe.

"*Burası* mı? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Bu toplantıyı Jean-Georges'da yapmayı teklif ettim ama sen telefonlarımı açmadın. Bu senin suçun."

"Burada olacağımı nereden biliyordun?" Young alay ediyor, yanakları canlı, aşağılanmış bir kızıl tonunda.

Dudağımın kenarı kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüşüyor. "Zor olmadı. Özel takvimine girdim."

"Ne halt etmeye-"

"-Bunu yapar mıyım?" Araya giriyorum. "Bir noktayı kanıtlamak için, Bay Young. CyberFort'a *ihtiyacınız var*. Belli ki şu anki şirketinizle yaptığınız anlaşma işe yaramıyor. Eğer özel bilgilerinize erişebilirsem, ticari rakiplerinizin neler başarabileceğini hayal edin. Hisse senedi portföyünüzü bir öğleden sonra batırabilirler. Hatta kendilerini hırslı hissederlerse birkaç saatte bile. Müşterim olarak imzalayın ve bir daha hiç kimsenin gizli verilerinize ulaşamayacağını garanti ederim."

"Seni orospu çocuğu."

Hakareti üzerimden sıyrıldı ama onunla işim henüz bitmedi. Eğer bu satışı kapatmak istiyorsam, acıtacak şekilde baskı uygulamalıyım.

"Bilgilerinizin internete sızdığını bir düşünün," diye devam ediyorum önümdeki elektrikli şöminenin kırmızı ve turuncu alevlerinin yapay titreşimini izleyerek. Partinin az giyimli konuklarının rahatsız edici derecede üşümesini önlemek için sürekli ısı pompalıyor. "Bahse girerim manşet olur. *Jonathan Young, Pantolonunu İndirirken Yakalandı*. Karın ne düşünecek merak ediyorum."

Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıyor, elleri kenetlenmiş. "Bu çok ileri gidiyor, Mikhail. Bu bir şantaj!"

"Şantaj," diye , hafifçe eğlenerek. "Ben buna iş demeyi tercih ederim." "Basına gideceğim," diye ısrar ediyor. "Polisleri arayacağım."

"Eğer istediğin buysa. Seni durdurmayacağım. Yine de, nerede olduğunu öğrendiklerinde ne diyeceklerini merak ediyorum. Eminim ki

O kadar yer varken neden burada olduğunuza dair bir sürü soru. Bundan nasıl kurtulacağınızı açıklarken iyi şanslar."

Young duraksıyor. Nefes aldığını sanmıyorum. "Tüm bunlar şirketinizle bir sözleşme imzalayayım diye mi? Sen delisin."

Omuz silkiyorum, bir kolumu kanepenin arkasına atıyorum. Belki de öyleyimdir. "Şartların nedir?" diye homurdanıyor acı acı.

"Young & Martin'in tamamı ve yan şirketleri için beş yıllık münhasır bir sözleşme."

"Ne kadar?"

"Yılda beş milyon."

"Tanrım."

"Reddetmekte özgürsünüz Bay Young. Belki New York Times'dan birine Priscilla Kelp'in konuk listesini veririm. Belki adınız öne çıkarılır. Kim bilir?"

"İyi, iyi. Tanrım, hiç utanman yok mu senin?"

Koltuğumda gevşiyorum, kollarımı ve bacaklarımı rahatça açıyorum. Belli ki öyle değil. "Sekreterime evrakları size iletmesini söyleyeceğim. Yarın akşama kadar imzanızı görmeyi bekliyorum."

"Siktir git, Antonov," diye tıslıyor Young, aceleyle ayağa kalkıyor ve hızlı bir çıkış yapmak için koşturuyor.

Derin bir nefes alıyorum. Buradaki işim bitti. Şimdi buradan defolup gitme zamanı. Her ne kadar katılan tüm güzel kadınları takdir etsem de, ilgilenmem gereken daha acil konular var. Cevaplamam gereken önemli e-postalar, planlamam gereken toplantılar, yönetmem gereken beş yüz kişilik bir ekip. Normal bir adam bunun gibi büyük bir sözleşmenin imzalanmasını kutlardı, ancak rekabet asla uyumaz ve bu nedenle ben de uyumam.

Tam kalkıp gitmek üzereyken çatı katındaki süitin ışıkları sönüyor. Biri şampanya kadehini bıçağının tersiyle tokuşturarak herkesin dikkatini topluyor. Ana odanın önünde, boyu dört-yedi santimden uzun olmayan ufak tefek bir kadın duruyor. Uzun kuzguni saçları omuzlarının üzerinden özgürce akıyor, uçları topuklarının arkasına değecek kadar uzun. O da hepimiz gibi çıplak, kırışıklıkları ve kıvrımları gururla sergileniyor.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diyor Priscilla Kelp. Gülümsemesi tatlı olabilir ama gözleri rahatsız edici derecede soğuk. Cam gibi. Sanki dünyanın yükü onun küçük omuzlarında. Onda bir soğukluk havası var - aynı anda hem asil hem de züppe bir şey. Priscilla onun eksantrikliğini çok iyi yansıtıyor.

"Umarım hepiniz insan formu ve paylaştığımız temel eşitlik hakkında aydınlatıcı bir deneyim yaşıyorsunuzdur," diye devam ediyor ve odaya rahatça bakıyor. "Günümüz toplumunda kendimizi zengin ve fakir olarak ayırmak için kullanılan pek çok sözel olmayan gösterge var. Zenginliğimizi fahiş aksesuarlarla ya da marka etiketleriyle göstermeye alışkınız. Bazılarımız özel arabalarla dolaşıyor. Ancak üst ve alt sınıf arasındaki tek fark banka hesabımızda tuttuğumuz rakamlardır. Bunların hepsini çıkarırsanız ne elde edersiniz? Dostunuz."

Çıkışa doğru ilerlemeye devam ediyorum. Bütün bunlar çok aptalca. Hatta bayağı. Priscilla Kelp bizi soymak yerine hepimizin el ele tutuşup Kumbaya söylememizi isteyerek de derdini anlatabilirdi. Onun *tek dünya-tek aşk* saçmalığı bende işe yaramayacak. Ne yazık ki, küçük konuşması diğer konukları üzerinde harikalar yaratıyor gibi görünüyor. Elllerinde içkiler, yüzlerinde saygılı ifadelerle duruyorlar.

Çok saçma.

"Şimdi, asıl olaya gelelim," diye devam ediyor Priscilla. "Şehirdeki çocuklar için açacağım performans sanatları okuluna kaynak yaratmak amacıyla bir açık artırma düzenleyeceğiz. Burada bir avuç gönüllüm var, hepsi de garson. Onlarla sohbet edebilmeniz ve çalışan alt sınıf olarak yaşamları hakkında bilgi edinebilmeniz için bir saatlik zamanları için teklif vermenizi öneririm."

Neredeyse yüksek sesle alay edecektim. Bu kadın konuşurken kendini bile duyuyor mu? Kendisiyle çelişiyor. Bir saniye önce hepimizin eşit olduğunu anlamamızı istiyor ve bir sonraki nefeste sunuculara *alt sınıf* diyor. Aşağılamaktan bahsediyor. Bu saçmalıktan bıktım artık.

Tam kapıcıdan kıyafetlerimi getirmesini isteyecektim ki tuhaf bir şey gözüme çarptı. Priscilla garsonlarından birkaçını odanın önünde bir sıraya dizmişti. Hepsi çok güzel, manken gibi... En sondaki genç kadın hariç.

Bu nefes kesici.

Ateşli kırmızı bukleler, o kadar kalın ve tatlı ki parmaklarım dokunmak için kaşınıyor. Göğüslerinin tepesini ve kalçalarının zirvesini örten beyaz dantel iç çamaşırlarıyla açık ara en kapalı olan o. Loş ışıktaki teni inanılmaz yumuşak görünüyor ama gözleri parlak bir maviyle ışıltıyor. Bakışlarım kalçalarının kıvrımlarında ve kalın uyluklarında geziniyor, açlık midemin çukurunda kıpırdanıyor.

Bir parçam oraya gidip onu ısırarak istiyor. İzimi bırakmak. Boynunun kıvrımına, kıkına. Neden ilgimi çektiğinden emin değilim.

Kalbim çarpıyor ve sikim gerilmeye başlıyor. Belki de burada tam teşhirde olmayan tek kişi o olduğu içindir. Noel sabahı sıkı sıkı sarılmış bir hediye gibi. Oraya doğru yürüyüp dantelini dişlerimle koparmak istiyorum. Sesinin neye benzediğini bilmek istiyorum. Dudaklarının şeklini incelemek istiyorum. Adını bilmek için can atıyorum.

Genç kadın diğer akranlarıyla aynı özgüvenle durmuyor, beden dili kapalı ve ekingen. Gözleri sağa kayıyor, omuzlarındaki hafif titreme dikkatimi çekiyor. Farlara yakalanmış bir geyik; yağmurda dışarıda bırakılmış bir kedi yavrusu. Buradan başka bir yerde olmak istediği çok açık.

"Açık artırmaya bu taraftan başlayacağız," diyor Priscilla, zavallı *kisa*'nın diğer ucundaki bir adamı işaret ederek.

Onu her ne kadar kendime saklamak istesem de, bir yandan da saklamak istiyorum. Odaya bir göz attığımda birkaç misafirin dikkatini çektiği belli oluyor. Boğazımın arkasındaki yanmayı görmezden gelerek dişlerimi sıkıyorum. Kararımı çoktan vermiştim. Onunla bir saat vakit geçirecek tek kişi benim.

ek defterimi çıkarma vakti geldi.

CHAPTER 3

I Buradan nefret ediyorum ve eve gitmek istiyorum.

Bütün akşam içki ve ordövr servisi yapmak iyiydi. Garip ama iyiydi. Birinin bitlerini görmemek için karşılaştığım herkesle göz teması kurmak için ekstra çaba sarf ettim. Ve Charlotte'un önerdiği gibi, en kötüsünden kaçınmak için yaya trafiğinin az olduğu ya da hiç olmadığı güzel, sessiz bir köşe seçtim.

Sonra performans sanatçısı Priscilla Kelp elimden tuttu ve beni odanın önüne sürükledi.

İtiraz ederdim ama bir şey söyleyemeyecek kadar kafam karıştı. Şimdi kaçış yok. Yüzlerce farklı çift göz üzerimdeyken, beni açık artırmadaki bir eşya gibi değerlendirirken olmaz. Ben açık artırmaya çıkarılacak bir eşyayım. Priscilla zamanımın ve sohbetimin kapışmaya açık olduğunu söylese de, buradaki kimsenin ellerini kendine saklayacağına güvenmiyorum.

Zihnim dönüyor. Diğer sunuculardan hiçbiri özellikle endişeli görünmüyor ama bu benim içten içe çıldırmamı engellemiyor. Umarım bu ürkütücü bir tarikat seks ticareti olayı değildir, çünkü kesinlikle öyle bir hava yayıyor. Çıkışa doğru bakıyorum. Açık artırma sırası bana gelmeden önce buradan çıkabilir miyim? *Kahretsin*. Hâlâ paramı alamadım.

Eve döndüğümde Charlotte'u azarlamak için aklıma bir not alıyorum.

Eğer eve gidersem.

Sırada beş kişiyiz. Kaçmak için fazla zamanım yok. Keşke bir grup penis ve memeyi dirsekleyerek geçmemi gerektirmeyen bir açıklık bulabilseydim - resmen aklımdan geçen en tuhaf düşünce.

"Bu Johnny," diyor Priscilla, hattın diğerk ucundaki sunucuyu tanıtarak. "Gündüzleri acil yardım görevlisi, geceleri ise garson. Eminim paylaşacak pek çok ilginç hikâyesi vardır. Teklifi beş binden başlatalım."

Odanın arka tarafında özellikle azgın bir kadın elini kaldırıyor. Birisi teklifi altıya yükseltiyor. İlk kadın yedi teklif eder. Açık artırma savaşı sona erene kadar ileri geri devam eder.

"On beş bin," diye duyurdu Priscilla neşeyle. "Çekinizi Priscilla Kelp Vakfı adına yazdırabilirsiniz. Şehirli gençlerin yaratıcı çabalarını desteklediğiniz için çok teşekkür ederiz."

Bir sonraki sunucu, muhteşem sarı saçları ve canlı yeşil gözleri olan bir model, iki katından fazla kazanıyor. Ondan sonraki ise sadece sekiz getirmeyi başarıyor. Onun adına garip bir şekilde utanıyorum. Hiç de düşük bir meblağ değil ama diğerlerine kıyasla?

Sıramın hızla yaklaşmakta olduğunu giderek artan bir telaşla fark ediyorum. Midem düğümleniyor. Oh, *Tanrım*. Ya aynı şey benim de başıma gelirse? Ya kimse o kadar parayı vermek istemezse? Yani, onları tam olarak suçlayamam. Akli başında bir insan, muhtemelen hiçbir katkımın olmayacağı bir saatlik bir sohbet için binlerce dolar vermez. Yine de bunu düşündükçe kendimi daha da aşağılanmış hissediyorum. Kimsenin bana teklif vermesini istemiyorum çünkü ben bir et parçası değilim, ama teklif vermezlerse de utanç duyacağımı düşünüyorum.

Keskin bir nefes alıyorum, başım dönüyor ve kontrolsüzce titriyorum. Tüm bu senaryo çok saçma. Priscilla Kelp lanet olası bir hain ve ikiyüzlü. Hepimizin insan olduğunu görmemizi istediğini iddia ediyor, ancak burada bir grubun diğerine sığırdan başka bir şey değilmişiz gibi değer vermesini sağlıyor. İroniyi görmüyor mu? Sanat adına da olsa umurumda değil. Hiç bu kadar insanlıktan çıkarılmış hissetmemiştim.

"Ve bu da..." Priscilla yanıma gelip elini omzuma koydu.

Tüm vücudum kaskatı kesildi. "Özür dilerim canım. Adın ?"

Sertçe yutkunuyorum, ağzım dayanılmaz derecede kuru. "Charlotte," diye yalan söylüyorum. Gerçek adımlı vermemin imkânı yok. Ayrıca, bunun Charlotte'un işi olması gerekiyordu.

"Charlotte," diyor elini dramatik bir şekilde sallayarak. "Söyle bana, günlük işin ne?"

Cevap vermek istemiyorum. Burada olmak bile istemiyorum. İlk içgüdüm doğruyu söylemek ama sonra karşı . Buradaki hiç kimse

beni tanımak istiyor. Tanısam bile kişisel bilgilerimi vermeyi reddediyorum. O anda bir şeyler uydurmaya karar verdim.

"Ben bir OnlyFans modeliyim," diyorum, kelimelerim öfkemle birlikte yanıyor. Küstah ve kaba olmak istiyorum. Bu yüksek sosyete züppelerinin ve onların tuhaf çıplak partilerinin ve sahte fedakârlıklarının canı cehenneme. Onlara gerçekten konuşacak bir şeyler vereceğim. Umarım bu pislikleri beni rahat bırakmaları için yeterince korkutabilirim, sonra Charlotte'un maaş çekini alıp mutlu yoluma devam edebilirim.

"Bir... OnlyFans modeli mi?" Priscilla . "Bunun ne olduğundan pek emin değilim. öyle."

"Ayak resimleri," diye devam ediyorum özür dilemeden. Birkaç kişiyi kızdığımı söyleyebilirim parti misafirlerinin birbirleriyle mırıldanmaları, skandal yorumlar ve fısıltılar paylaşımları tüyler ürpertiyor. "Faturalarımı ödemek için internette anonim insanlara ayak resimleri satıyorum. Bazen kamera karşısında mastürbasyon yapıyorum ve videoyu satıyorum."

"Aman Tanrım, bu-"

"Nasıl olduğunu bilirsiniz. Hayat bazen zor, ama ben inatçıyım. Ne de olsa seks işi hala bir iştir."

Odanın arka taraflarında bir yerde bir adamın güldüğünü duyuyorum. Derin bir ses, zengin ve gürültülü, ancak oda tam olarak yerini belirlemem için çok loş. Yanaklarım kıpkırmızı yanıyor. Her halükarda bana kimin güldüğünü bilmek istediğimi sanmıyorum.

"Bu... ilginç," diyor Priscilla rahatsız bir kıkırdamayla. "Ah... Teklifi bin dolardan başlatıyoruz. Alıcı var mı?"

Bunu takip eden sessizlik içimde bir yumak haline gelme isteği uyandırıyor ama bu insanların beni kırılırken görmelerine izin vermeyi reddediyorum. Onları rahatsız ettim. İyi oldu. Yine de, insanların benim bin dolar bile etmediğimi düşünmelerinin acısını inkar edemem. Bütün akşam en yüksek parayı ödediler ve benim zamanım diğer modellerin *bir kısmına* bile değmiyor mu?

Siktir et onları.

"On bin," bir adamın sesi sessizliği böler.

Kalbim küt küt atıyor. Eski pardon? Az önce yaptığım numaradan sonra bile on bin mi? Neredeyse gözlerimi devirecektim. Bu zengin puştların paralarını sokağa atmaktan başka yapacak işleri yok mu gerçekten?

"On bir," diye başka biri cıvıldıyor. Bu kez bir kadın.

"On beş," diye anons ediyor başka bir adam.

Uh oh. Lütfen bana teklif savaşı başlatmak üzere olduklarını söylemeyin. Sahte geçmişimin onları korkutması gerekiyordu, ama kalabalığın yüzlerini taradığımda tek gördüğüm entrika. Para için mastürbasyon yapmak gibi müstehcen bir şeyden bahsetmemeliydim. Umarım şov yapacaklarını düşünmüyorlardır. Tanrım, gerçekten şey söylememeliydim. Bir avuç eksantrik ucube olduklarını biliyordum. Planım *fena* halde geri tepti.

"Yirmi!"

"Kırk!"

"Yüz bin," diyor ilk teklif veren adam açıkça. Parti konukları arasında bir heyecan mırıltısı geçer. İşler ciddileşmeye başlamıştır.

Bacaklarım jöle gibi ve dizlerimin saniyeler kaldı. Lanet olsun, doğru mu duydum? Sanırım hasta olabilirim.

"İki yüz," diye ekliyor bir başkası. "Üç."

Evet, kesinlikle hasta olacağım. Dünyada kim benim için bu kadar para harcar ki?

"Üç buçuk!"

"Beş yüz-"

"Bir milyon." Sesini şimdi tanıdım. Bu teklif veren ilk adam Ben.

Göğsüm sıkışıyor. Bir saatlik zamanım için bir milyon dolar mı? Kim bu Bu adam da kim?

Birkaç uzun vuruş geçer. Başka kimse teklif vermiyor. Böyle büyük bir sıçramadan sonra nasıl yapabilirler ki?

Priscilla Kelp ellerini çırpıyor, çok memnun görünüyor. Ben de mutlu olurum, eğer kredisiz performans sanatları okulum için bir milyon artı bozukluk kazansaydım.

"Desteğiniz için hepinize çok teşekkür ederim" diyor. "Lütfen, bu taraftan. Geri kalanınız, akşamlarınızın tadını çıkarın."

Hızla uzaklaşıyorum, kafam karışıyor ve olanlardan dolayı hala biraz sersemlemiş durumdayım. Çatı katındaki lüks odalardan birine yönlendiriliyorum. Cildim aniden çok sıcak hissediyor, el ve ayak parmaklarımın uçları rahatsız edici bir şekilde uyuşuyor. Bu gerçekten oluyor mu? Yani, kesinlikle kötü bir şey olmayacak. Kapının diğer tarafında bir sürü tanık var. Ayrıca, gizemli teklif sahibim komik bir şey yapmaya kalkışırsa, en azından birkaç yıl boyunca kendimi savunma dersleri almış olurum.

Birkaç dakika beklemek zorunda kalıyorum. Ya da belki saatlerce. Gerçekten anlayamıyorum, kalbimin endişeli atlayışına çok odaklandım. Bu adam neden bu kadar uzun sürdü? Sadece şu bir saati atlatmak istiyorum. Eğer beni daha fazla bekletirse, dalıp eve gidebilirim. Gerekirse Charlotte'un kirasının yarısını tasarruf hesabımdaki az miktardan karşılarım. Bütün bunlar çok aptalca bir hataydı.

Odada bir ileri bir geri volta atarken saçlarımla oynuyorum. Çılgınca, aşırı ısınmış bir lüle karmaşası. Zar zor giydiğim iç çamaşırımı rahatsız edici bir şekilde çekiştiriyorum, her şeyin örtülü olması için dua ediyorum. Oturmalı mıyım? Yoksa ayakta mı durmalıyım? Bu adam ne hakkında konuşmak istiyor ki? Söylemeye değer bir şeyim var mı?

Odanın kapısı gıcırdayarak açıldı.

Keskin bir nefes alarak döndüm.

Bir adam geliyor. Gizemli teklif sahibim. Şimdiye kadar zihnim spekülasyonlarla çıldırıyor, onun kim olduğuna dair bir imaj yaratmaya çalışıyor ve başaramıyordu. Onu gördüğümde çenem düştü. Hayal gücüm içeri giren gümüş tilkiyi asla tahmin edemezdi.

Muhtemelen hayatım boyunca gördüğüm en seksi adam.

Benden yaklaşık bir buçuk metre daha uzun, geniş göğüslü ve güçlü omuzlu. Saçında ve sakalında aklar var, her ikisi de kesilmiş ve özenle bakımlı. Kaslı, ama kaba vücut geliştirmeci tarzında hantal değil. Bronzlaşmış teni, inişli çıkışlı kaslarının üzerine gerilmiş, kollarının şişkinliğini, güçlü kalçalarını ve yontulmuş karın kaslarını vurguluyor. Partinin diğer tüm konukları gibi o da gözlerine taktığı siyah maske dışında tamamen çıplak. Doğal olarak gözlerim hemen sikine takılıyor. Yutkunuyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor. Donanımlı olduğunu söylemek ona haksızlık etmek olur. Bir Yunan heykeli gibi görünüyor, her santimi mükemmel bir şekilde oyulmuş.

Dizlerimi birbirine bastırıyorum, bacaklarımla arasında çiçek açan ıslak sıcaklığı görmezden geliyorum. Hay Allah. Bir şey söylemeli miyim? Yoksa önce o mu konuşmalı? Cevap ne olursa olsun, hemen nefes almazsam bayılabilirim.

Adam tek kelime etmeden, bacak bacak üstüne atarken bir kolunu rahatça arkaya atarak mevcut kanepeye oturuyor. Koyu kahverengi gözleri vücudumun üzerinde geziniyor. Tenimi tararken, formuma hayran kalırken bunu neredeyse hissedebildiğime yemin edebilirim. Uzun süre hiçbir şey söylemiyor, bu da beni fazlasıyla geriyor. Ne yapacağımı bilemiyorum.

"Eee?" diyor bir süre sonra. Sesi zengin ve derindir - bir bas çellonun en düşük tınlayan notaları gibi. "Hepsini çıkar," diye emrediyor.

ÖN İZLEMENİN SONU

Hikayenin [tamamı için buraya tıklayın](#)

ABOUT THE AUTHOR

K.C. Crowne Amazon'un en çok satan 10 kitabından biridir.
Tüm kitaplar Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZDİR ve tek başına okunabilir.

Antonov Milyarderler Serisi

En Yüksek Teklifi Veren | Bratva | Bratva'nın Sahibi | Daddy |

Özgürlüğün Dağ Adamları Serisi

Dağ Adamı | Bebek | Dağ Küçük | Dağ Tarafından Nakavt | Bebek İçin İçin Edilen Babasının Arkadaşı İçin |
| Dağ Adamı İçin Üçüzler | Dağ Tarafından Alınan | Dağ İçin Gizli Bebek | Adamı | Adamı | Adamı |
Dağ Adamının Kazara Sürpriz | Dağ Adamının Hediyelerini Teslim Etmek | Dağ Babasının Kaderi |
Şanslı Cazibesi | Rakibi | Dağ Dağ Küçük Kasaba Dağ Babası Dağ Dağ Adamının Adamının Adamının
Adamının Noel Sürprizi | Hediyesi |
Dağ Adamının Sevgilisi'yu | Big Daddy | Üç Dağ Adamıyla Havai Fişekler Etmek | Bay Doğru Taklit |

Denver Doktorları Serisi

Doktorun Sırrı | Doktorun Sürpriz Doğumu | İrlandalı Doktorun Gizli Bebekleri | Milyonerin Sürpriz
Üçüzleri | Doktorun Bebek Planı | Yeni Zelandalı Doktor Tarafından Knocked Up | Doktorun Görevler |
Milyar Dolarlık Hata | İrlandalı Doktor Hediyesi | İrlandalı Doktorun Emirleri | İrlandalı Doktorun
Sevgilisi | En İyi Arkadaşımın Babası İçin Gizli Bebekler | Yan Kapıdaki Bebek | Gizli Mafya Doktoru İçin
Gizli Bebekler |

Gümüş Tilki Babalar

Doktor Baba | Tabu Baba | Babanın En İyi Arkadaşı | Babanın Kanunu | Eski Erkek Babası |
Kızı | Arkadaşımın Eski En İyi Arkadaşımın Kızı | Babanın Baba | Babanın En İyi Arkadaşıyla
Noel | Babababasının | Gizli | Vegas | Şapantısı | Kraliyet | İrlanda Kralı | Baba |

Lumberjacks of Grizzly Falls Serisi

Lumberjacked | Oduncunun Bebeği |

Gökkuşığı Kanyonları Kovboy Serisi

Tabu Kovboy | Kovboyun Babaları | Bebeği Kovboy | Güney Cazibesi | Kovboyun Geline |

Büyük Kötü Babalar Serisi

Büyük Kötü Doktor | Büyük Prens | Büyük Tabu | Baba | Baba | Kötü | Büyük | Büyük | Büyük | Büyük |
Büyük Kötü Dağ Kardeşleri | Kötü Kötü Kötü Patron | Kötü Dağ Adamı | Mühür | Şeker Baba |

Sakallı Kardeşler Dağ Adamı Serisi

Dağ Babası | Güzel ve Sakallı | Gelin ve Sakallı | Yapılı ve Sakallı |

Manhattan İtfaiyecileri Serisi

Büyük Kötü Bebeğiİtfaiyecinin Kötü İtfaiyeci|_ Büyük _Büyük Kötü İtfaiyeci Baba||

Spenser Kız Kardeşler Ters Harem Serisi

Men on a Mission| Dört İtfaiyeci ile Noel| Kirli Kovboylar

KC'nin Amazon Kataloğunun tamamına göz atın

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.